

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kıyı Güneşi

DURUMAVİİ

Eşinizi kurtarmak için ne kadar ileri gidebilirsiniz?

Erkek kılığına girerek, binlerce kişilik
düşman ordusunun içine
dilsiz bir aşçı olarak sızabilir misiniz?

Yapamazsın, diyenler oldu.

Delirdiğini düşünenler...

Elisa kulaklarını kapattı ve yalnızca kalbini açtı.

Ona güç veren yegâne şey ise
boynunda taşıdığı, kocasına ait olan
asker kolyesiydi.

***“YANGINLARIN EN BÜYÜĞÜ
KALPTE BAŞLAYANIYDI.”***

  /puk Yayınları

PUK
YAYINLARI

Elisa, avuçlarında
başlayan ateşin kalbine
ulaştığını hissetti.
Antoni'nin deniz kokan
nefesi, ona nefes
almayı kısa bir an için
unutturmuştu.

Kıy Güneşi

DURUMAVİİ

DURUMAVII

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Ön Okuma: Neslihan Akman
Son Okuma: Neşe Sipahi
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ekim 2024
ISBN: 978-625-94995-9-8
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA

Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No: 28-30A
Bayrampaşa / İstanbul
Sertifika No: 47617

Düzenleme
Ny.ozlem

Kıy Güneşi

DURUMAVİİ

Önsöz

Merhaba, kıymetli okurum.

Daha önce pek çok kez satırlarda rastlaşmış olsak da ilk günkü heyecanımı taşıdığımı bilmeni isterim. Bu kez birlikte bambaşka bir dünyanın kapılarını aralayacağız. Hikâyemizi ise ana karakterimizden değil, ilk kez benden dinleyeceksin. Elisa ve Antoni'nin seninle tanışmak için sabırsızlandığını duyabiliyorum.

Umarım ilk sayfadan itibaren kalbine bırakacağım nostaljik duyguları seversin.

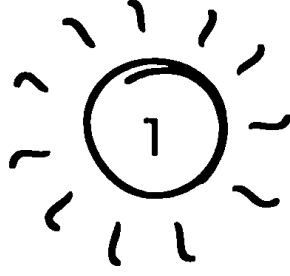
Her kitap bir yolculuktur.

Keyifli yolculuklar dilerim.

Dönmeyişine kızmayacağım. Eğer bir gün dönersen, beni bulamayacak olmana kederleneceğim. Boynumdaki asker kolyene dokunup, hayatta kalacağım.

Ve bekleyeceğim, Antoni...

Kaderin, bu hengamenin orta yerinde bizi yeniden bir araya getirmesini bekleyeceğim.

“Vetnika Kıyısı”

1962 - Ağustos

Ruhunuzda ışıklar yanmıyorsa gökyüzünde doğan güneş dünyanızı aydınlatamaz.

On yedi yaşındaki Elisa’nın ruhunda en parlak ışıklar yanıyordu.

Saat sabahın beşini geçtiğinde solgun güneş henüz yüzünü göstermeye başlamıştı. Yaklaşan telaşlı ve öfkeli sesle birlikte açık mavi gözlerini araladı. Tahtadan bozma alçak yatağından kalkarken, saten çarşafarla bezenmiş dolgulu yorgan üzerinde uyanmış gibi dinçti.

Gri dumanlar ve is kokusu her zaman olduğu gibi Vetnika Kıyısı’na yapışıp kalmıştı ama bu, güneşin tüm ihtişamıyla doğduğu gerçeğini değiştiremezdi.

“Elisa! O lanet gözlerini ne zaman açacaksın?”

Elisa aceleyle beyaz geceliğini cılız bedeninden sıyırdı ve krem rengindeki külotlu çorabı ile kahverengi pançosunu giydi. Yatağının yanındaki bakır kazana baktı. Neyse ki dibinde hâlâ biraz su kalmıştı. Küçük avuçlarını kazana daldırdı ve yüzüne defalarca su çarptı. Dişlerini misvakla ovdu. Islak ellerini gece boyu dağılan saçlarından geçirerek onları yola getirdi. Hazır olmanın verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldığı sırada, kaldığı tek göz sığınağın kapısı sertçe itildi. Bir kısmı kırık olan tahta kapının taş duvara çarparak çıkardığı tanıdık ses içeri dolmuştu.

“Seni sorumsuz kız!” İçeri giren kadın bu saatte bir kere bile uyurken yakalayamadığı Elisa’yı süzdü. Eski hasır sepetini koluna takan genç kız çıkmaya hazırdı.

Zayıflıktan kemikleri sayılan kadın, Elisa’nın yengesi Kamila’ydı. Dün elli üç yaşına giren Kamila’nın mavi gözleri çukurlaşmış, gözkapaklarına hapsolmüştü. Solgun ve mutsuz görünüyordu.

“Günaydın, Kamila yenge,” dedi Elisa ince ve tatlı sesiyle. “Şimdi çıkıyorum.”

Kamila bir iskeletinkine benzeyen eliyle altı adet beyaz fiş uzattı. “Tanrı’ya dua et ki geç kalmış olma. Eğer eli boş gelersen seninle Amuz ilgilenecek.”

Amuz; Kamila’nın kocası, Elisa’nın tek dayısıydı. Muhtemelen şu an evin diğer fertleriyle birlikte derin bir uykudaydı ve Elisa geri dönene kadar hiçbirini uyanmayacaktı.

“Altı yüz gram un ve pirinç ile geri döneceğim.” Elisa lastik ayakkabılarını ayağına geçirdi, aldığı altı fişle taş sığınaktan çıktığında her sabah olduğu gibi ilk olarak ahşap evi gördü.

Sığınakla aynı avlu içinde olan tek katlı ahşap ev dökölüyordu. Yine de sığınagın buz gibi duvarlarından kötü olamazdı. Kamila ve Amuz, üç kızıyla birlikte burada yaşıyordu. Evde yalnızca iki oda vardı. O iki odaya beş kişi sığabiliyorlardı ama yalnızca kırk dört kilo olan Elisa’ya hiç yer olmamıştı.

Oysa Elisa’nın annesi, savaşın hain kurşunuyla son nefesini verirken beş yaşındaki Elisa’yı tek kardeşi olan Amuz’a emanet etmişti.

Elisa bombaların dağıttığı taş yoldan yürüdü. Etrafındaki evlerin biri bile sağlam değildi. Kiminin çatısı yoktu, kiminin penceresi... Evleri tamamen yıkılanlar yazın çadırlarda kalırken kışın yine yıkık dökük evlere sığınıyorlardı. O evlerden çıkarılan cesetlere çoğu kez şahit olmuştu Elisa. Kokmasınlar diye kıyının bir ucuna gömölüp çürümeye terk ediliyorlardı. Elisa dolu dolu gözlerle o anları izlerken tüm o insanların aslında neden öldüklerini biliyordu.

Aç bedenlerin soğuğa direnci olmazdı.

On iki sene önce patlak veren savaştan bu yana toparlanamamıştı Vetnika Kıyısı. Tarlalar yağmalanmış, su kuyuları infilak etmiş, tohumları ellerinden alınmıştı. Yiyecek ve giyecek alabilecekleri bir yer yoktu. Zaten paraları da yoktu. Vetnika Kıyısı’nı ele geçiren Norbel ülkesinin başkanı

Lukas, zavallı halkı günde yüz gram un ve biraz pirince mahkûm etmişti. Zalim ülke Norbel'in askerleri, erzak alabilmeleri adına her yeni gün için kişi başı yalnızca bir fiş veriyordu. Şanslılarsa fişlerin dağıtıldığı gün biraz somon ve ıspanak konservesi de alabiliyorlardı. Norbel askerlerinin ayda bir geldikleri Vetnika Kıyısı'nda o gün kimse başını dışarı çıkarmıyordu. Hayatta kalabilmek için çaresizce kendilerine uzatılacak fişleri bekliyorlardı.

Elisa, o fişlerden altısını sıkıca tutarak uzun kuyruğa ilerledi. Önünde en az kırk beş kişi vardı ve geleli bir dakika bile olmadan arkasına dört kişi yığılmıştı.

"Elisa!" Genç kız aşına olduğu sese döndü. Kolunda sepetiyle kendisine koşan kız, arkadaşı Zahra'ydı. "Şükürler olsun ki buradasın."

Sıranın gerisindekiler homurdanınca Zahra onlara dönüp bağırdı. "Kessin sesinizi, kimsenin sırasında gözüm yok." Çenesiyle sıranın en arkasında duran kırmızı etekli kadını işaret etti. "Ben erzağımı ondan sonra alacağım."

Elisa merakla Zahra'nın koluna dokundu. "Bir şey mi oldu? Nefes nefesin."

Zahra ela gözlerini kırpıştırıp arkadaşına sokuldu. Heyecanlı görünüyordu. "Norbel'e giden lüks bir gemi arıza yapmış. Kıyımıza çok yakınmış ve tamirati için gemiyi buraya getireceklermiş!"

Elisa vişne rengi dudaklarından eksik etmediği gülümsemesini genişletti. "Peki bunun hangi kısmı için heyecanlanmalıyım, Zahra? Ayrıca Başkan Lukas o geminin buraya getirilmesine nasıl izin vermiş, merak ediyorum. Kıyıya kendi askerlerinden başkasını yanaştırmazdı."

Zahra işaretparmağını dudaklarına götürüp arkadaşını uyardı. "Başkanın adını olur olmaz anma! Başımıza bela açacaksın." Elisa bozuldu ama Zahra haklıydı. Tüm halk başkandan korkuyordu ve bunun için ellerinde yeterince sebep vardı. "Gemi, Norbel'in önde gelenlerine hizmet veriyormuş sanırım. Bu yüzden kıyımıza gelmesine izin verilmiştir. Hadi ama bu boş ayrıntıları bir kenara bırak ve şimdi söyleyeceklerimi dinle." Zahra bakışlarını bulundukları yokuştan bir kısmı görünen denize uzattı. "Gemide altı mürettebat ve Perskalı yakışıklı bir kaptan varmış! İnanabiliyor musun, Elisa? O yedi adam şimdi kıyımıza yaklaşmak üzere!"

Elisa'yı heyecanlandıran detay o yedi adam değil, Perska ülkesiydi. Elisa duymuştu. O şehirde ankesörlü telefon, televizyon ve pasta vardı! Kızlar topuklu ayakkabı giyip sokaklarda özgürce dolaşabiliyorlardı. Evler yeni ve hasarsızdı. En önemlisi banyo ve tuvaletler evlerin içindeydi!

“Nasıl hayaller kuruyorsun sevgili arkadaşım? Şehirli o yedi adam kıymızı gördükten sonra bir an önce gemilerini tamir edip geri dönmek isteyeceklerdir.”

Dost acı söylerdi ve Elisa gerçek bir dosttu.

Zahra saçları gibi sapsarı olan kaşlarını çattı. “Her konuda devreye giren iyimserliğin neden şimdi ortalarda görünmüyor? Senden yalnızca bir şey isteyeceğim. Akşamüzeri kanala gelirken beyaz elbiseni giy ve yanaklarını kızart. Çünkü ben de kırmızı elbisemi giyeceğim!”

“Tanrı aşkına Zahra, adamların kanala geleceğini nereden biliyorsun?”

Zahra küçük bir kahkaha attı. “Seni şapşal. Başka tatlı su kaynağımız olduğunu sanmıyorum. Elbette ki kanala geleceklerdir.”

Zahra bir kez daha yanılmamıştı. Kasabadan çok bir harabeyi anımsatan Vetnika Kıyısı’nda su ihtiyaçlarını karşılayan yalnızca bir kanal vardı ve o da en tepedeydi. Halk tüm gün ellerinde kovalarla kanaldan evlerine su taşıırken perişan olurdu. Özellikle de yaz sıcaklarında... Elisa ve arkadaşı bu işi genellikle akşamüzeri yapıyordu. Çünkü o vakitlerde kanal diğer zaman dilimlerine göre sakın oluyordu. Erzak sırası Elisa’ya geldiğinde un ve pirinçle dolu dükkândaki yaşlı adama fişleri uzattı.

“Günaydın Dinar amca, şükürler olsun ki bugün de karnımızı doyurabilecekiz.”

Görevli adam fişleri aldı. “Günaydın, güzel Elisa.” Kendisiyle konuşan tek insana altı yüz gram un, altı avuç pirinç ve fiş başına iki dilim pastırma verdi. İnsanlar bir an önce erzaklarını alıp eve geri dönmek ve karınlarını doyurmak için tüccar Dinar’a bir günaydın bile demezlerdi. Dinar bu duruma alışmıştı.

“Pastırma mı? Gerçekten mi!”

Yaşlı adam suratsızdı ama Elisa’nın mutluluğuna tepkisiz kalamayarak kuru ve yorgun dudaklarını yaymaya çalıştı. “Başkan Lukas’ın iyi zamanına denk gelmiş olmalıyız.”

“Çok teşekkür ederim. Size ve ailenize afiyet olsun. Hoşça kalın.”

Elisa hâlâ sırada olan arkadaşının yanına uğradı. Zahra koluyla burnunu kapatmıştı çünkü sırada olan diğer insanların kokusuna dayanamıyordu. Bundan Elisa da rahatsız oluyordu ama onları rencide etmemek adına hiç tepki vermemişti.

Elisa nazikçe Zahra’nın kolunu indirdi ve kaşlarını kaldırarak onu uyardı. “Akşamüzeri görüşürüz, Zahra.”

Yengesi Kamila'nın hışmına maruz kalmamak için hızla uzaklaşırken Zahra arkasından bağırdı. "Beyaz elbiseyi unutma, Eli!"

Elisa, rüzgârın açıp kapattığı bahçe kapısından avluya girdi. Sol taraftaki sığınak, sağ taraftaki ahşap ev ve hemen arkasında olan bahçe kapısı üçgen avluyu oluşturan üç temel noktaydı. Tam ortada çok önceden işlevini yitirmiş bir su kuyusu vardı. Su kuyusunun hemen yanında ise meyve vermekten vazgeçmiş yaşlı bir ağaç...

Elisa her sabah yaptığı gibi sığınığın yanında bulunan taş ocağı yaktı. Bir güğüm suyla doldurduğu kazanı fırına iterek kaynamaya bıraktı. Ellerini iyice temizledikten sonra un ve sudan kıvamlı bir ekmek hamuru elde etti. Hamura şeklini vererek fırın küreğine dizdi, kazanın yanına gönderdi. Kaynayan suya pirincin tamamını dökerek akşam yemeğini pişmeye bıraktı.

Elisa her sabah giriştiği bu telaşeye alışkındı. Yeterli malzemesi olsa en-vaiçeşit yemek ortaya çıkarırdı ama elindekileri bile zor buluyordu.

Daha sonra bakır tepsiye dilimlediği mis kokulu taze ekmekleriyle birlikte eve girdi. Amuz ve Kamila sininin başında onu bekliyorlardı. Giriş onların odasıydı. Burada eski bir yatak ve duvardan duvara oymalı gardıroptan başka kayda değer bir şey yoktu.

"Fırının başında sızdığını düşündük." Kamila aç bir kurt gibi atılarak Esila'nın elindeki tabağı kaptı. "Fazla mı pişirdin? Yoksa altlarını yaktın mı!"

Amuz ortaya konan tepsiye memnuniyetsiz gözlerle baktı. Esmer, seyreker saçlı ve kaba bir adamdı. Beyaz atletinin açıkta bıraktığı göğsünün kemikleri sayılıyordu ama hâlâ biraz göbeği vardı. "Ekmek yemekten içim kıyıldı," dedi kuru ve bezgin bir sesle.

Elisa karşısındaki iki memnuniyetsiz suratın aksine gülümsedi. Pançosunun cebine sakladığı poşeti çıkardı. İştahla aralanan gözlere karşılık olarak pastırmaları dumanı üstünde ekmek dilimlerinin yanına ilistirdi.

"Bu şekilde daha lezzetli olacağını düşündüm. Yanılıyor muyum, Amuz dayı?"

Amuz öyle bir nida attı ki yan odada uyuyan ikizler Sara ve Seida koşarak geldi. Her ikisi de uykulu gözlerini ovuşturarak siniye baktı. "Tanrı aşkına! Pastırma mı o?"

Elisa neşeyle, "Evet," diye yanıtladı. "Neden yüzünüzü yıkayıp sofraya gelmiyorsunuz?"

Sara ve Seida onu duymadı bile. Sininin başına oturup Kamila'nın yemeği bölüştürmesini beklediler. Ailede dağıtımı her zaman Kamila yapardı.

Kızlarının ve kocasının tabağına tam beşer dilim ekmek ve pastırma koydu. Hasta kızı Yusra için daha az ayırdı çünkü istese de fazla yiyemiyordu. Bakır tepside kalanları Elisa'nın önüne iterken, hakkına üç dilim ekmek ve yarım dilim pastırma ancak düşmüştü. Kimse sesini çıkarmadı.

Kamila gözlerini Elisa'ya çevirdiğinde Elisa ne yapması gerektiğini biliyordu. Ayağa kalkıp araladığı dış kapıdan dışarıyı gözetledi. "Kimse yok yenge."

Kamila istediği cevabı almıştı. Yatağın altına gizlediği çaydanlığı kendisine çekti ve altı kahve fincanına apaçık çayları doldurdu.

Kimseye göstermeden azar azar kullandıkları hâlâ biraz çay ve ıhlamurları vardı.

Elisa çayını koklayarak yudumladı. Sıcak sıvı boğazından geçerken şekerli olduğunu hayal etti. Şekerli şeyleri çok severdi ama diline en son ne zaman tatlı bir şey değdiğini hatırlamıyordu. Kahvaltısını hızlıca etti ve Yusra'nın kahvaltısı için yan odaya geçti. Yusra üç yer yatağından birinde yatıyordu. Elisa'yı fark ettiğinde koyu kahve gözlerini açarak ona baktı.

"Günaydın Yusra, bugün nasılsın?" Elisa dizlerinin üzerine çöküp tabağı kuzeninin önüne bıraktıktan sonra doğrulmasına yardımcı oldu.

Yusra'nın kemiklerini kollarında hissetmişti. Kuzeni yalnızca kırk bir kiloydu ve gün geçtikçe daha da zayıflıyordu. Son aylarda kendini öyle halsiz hissediyordu ki yataktan çıkamaz olmuştu. Geçen yıl onu gören doktor, bağışıklığının besin yetersizliğine direnecek kadar güçlü olmadığını söylemişti. Kıyıdaki sağlık çadırı da Yusra'yı kabul etmemişti. Çünkü durumu ondan daha vahim olan hastalar vardı...

"Bugün de yataktan çıkamayacak kadar halsizim. Sen nasılsın?"

Elisa kıvrık, kahverengi saçlı Yusra için üzgündü ama bunu ona göstermedi. Bir dilim pastırmayı Yusra'nın aralanan dudaklarına uzattı.

"Çok lezzetli, değil mi?"

Yusra lokmasını çiğnerken başını salladı.

"Sudan geldikten sonra biraz avluda dolaşalım mı? Belki biraz böğürtlen getirebilirim."

Yirmi iki yaşındaki Yusra böğürtlenleri çok severdi. Renkleri kırmızıya çalamadan ve daha tatlanmadan dallarından dökülseler de Elisa onları toplamaktan vazgeçmiyordu.

"Teşekkür ederim, Eli. Sen de olmasan..."

Elisa son lokmaları kuzenine zorlukla yedirdikten sonra ayaklandı. “Akşam sana Kuzey Yıldızı’nın hikâyesine anlatacağım.”

İçeri giren Seida burnunu kıristırdı. “Sen ve aptal hikâyelerin... Söylese-ne, ne zaman vazgeçeceksin?”

“Masallarımın sana ne zararı var ki, Seida?” diye sordu Elisa alıngan bir sesle.

Seida’nın mavi gözlerinde umut yoktu. Bu yüzden yirmi üç yıllık hayatının büyük bir kısmında umudu olan insanlardan hep nefret etmişti.

Oysa Elisa’nın bir okyanus kadar mavi olan gözleri umutla parıldıyordu.

“Sesini duymayı sevmiyorum. Vızıldıyorsun.” Seida pencere kenarındaki yer yatağına oturup iki ince dal parçasını andıran bacaklarını uzattı. “Tabii, senin aşırı zayıflık ve halsizlik gibi dertlerin yok.”

İçeri giren Sara konuşulanları duymuştu. Kopyası kadar benzediği ikizine onay vermekte gecikmedi. “Bal tutan parmağını yalarmış kardeşim.”

Nihayet Elisa’nın suratındaki gülümsemeyi silmeyi başarmışlardı. Elisa üzgün olduğu zamanlarda küçük bir kız çocuğuna benzerdi ve şimdi gözleri dolmak üzereyken de bundan bir farkı yoktu. “Ne demek istiyorsunuz? Siz ne yiyorsanız ben de aynısını yiyorum.” *Çok daha azını*, diye geçirdi içinden ama bunu kelimelere dökmekten çekindi.

“Öyle mi dersin?” Sara siyah, uzun saçlarını omzunun arkasına itti ve bluzunu kaldırarak içine çökmüş karnını gösterdi. “Senin karnın böyle mi, Elisa? Hiç sanmıyorum. Ben oturduğum zaman kıçımdaki kemikleri hissedebiliyorken senin kalçalarının hâlâ yuvarlak olması adil mi?”

Yusra daha fazla dayanamadı ve konuşmaya hali olmadığı halde gayret etti. “Sara, Seida... Sizin boyunuz yüz yetmiş santimin üzerinde. Bir de Elisa’ya bakın, yüz altmış bile ancak vardır. Eğer burada bir tartı olsaydı, eminim kilosuz sizinkinden çok daha az çıkardı.”

Elisa, biçare Yusra’nın haklı olduğunu biliyordu. Buna rağmen uzatmamak için konuşmadı. Onun yerine haksız olan Seida konuştu. “Neden itiraf etmiyorsun?” Tıpkı annesi gibi çukurlaşan gözlerini Elisa’ya dikti. Burnu iri, dudakları yayvandı. “Erzağı sen alıyorsun. Seida’nın da dediği gibi bal tutan parmağını yalar.”

Elisa mizacı gereği sakın bir kızdı ama bu suçlama onun için bile çok ağırdı. “Unu ve pirinci çiğ çiğ mi yutuyorum ben? Bunu mu demek istiyorsunuz!”

“Bilemeyiz. Evde bir tartımız yok. Ayrıca bugün gelen pastırmanın kişi başı iki dilim dağıtıldığı ne malum?”

Elisa'nın beyaz yanakları kıpkırmızı oldu. “Kesin sesinizi!” Sara'ya doğru bir adım attığı anda biri saçlarından tutup onu duvara savurdu.

Zavallı Elisa omzunu duvara vurup yere yığıldı. Başını yukarı kaldırdığında Amuz dayı ona kızgın bir boğa gibi bakıyordu. “Hadsiz! Bana minnet duyacağına kızlarıma hakaret mi ediyorsun?”

Kamila kocasının arkasında durmuş, yüzünde kibirli bir gülümsemeyle yerdeki Elisa'ya bakıyordu. Onu sevmiyordu. Kızların aksine sağlıklı ve umut dolu olduğu için evin tüm yükünü üzerine yıktığı Elisa'dan nefret ediyordu.

“Baba, beni din-” Yusra, babasının tek bakışıyla henüz başladığı cümlesini yarıda kesti.

Elisa titremeye başlayan çenesini sıktı. Ağlamayacaktı. En azından bunu onların gözü önünde yapmayacaktı. Dayısı ve yengesinden dayak yerken ağlamamayı öğrendiyse, şimdi iftiraya uğradığında da bunu başarabilirdi.

Ayağa kalktı ve sofrayı topladı. Taşıdığı suyla kirli tabakları yıkadı. Evi süpürdü, Yusra'nın üzerini değiştirip bedenini ıslak bezle sildi. Evdeki kirli çamaşırları topladı, sepetine doldurdu. Akşam yemeği olan pirinç lapası hazırıldı. Altını kapattı, kazanı Kamila yengesine teslim etti ve çamaşır sepetiyle birlikte evden çıktı. Kırk dakika yürüyerek ulaştığı nehrin kenarı çamaşır yıkayan kadınlarla doluydu. Yosun bağlamış koca taşları aştıktan sonra insanlardan uzak bir yerde durdu. Tepede asırlık ağaçların dalları vardı ama hiç kuş yoktu. Eğer olsaydı, Elisa onları çok severdi.

Dayısına, yengesine ve kuzenlerine ait giysileri, iç çamaşırlarını ve çorapları tüm gücüyle çitiledi. İçine attığı tüm duyguların hırsını alırcasına, parmakları kızarıp soyulana dek her birini tek tek sıktı. İşi bittiğinde külotu çorabını ve elbisesini üzerinden çıkardı ve krem rengi kombinezonu ile nehre girdi. Nehir hafta içi kadınlara, hafta sonu ise erkeklere aitti. Ancak yerleşim yerine öyle uzaktı ki çamaşır birikmedikçe çoğu buraya yalnızca temizlenmek için gelmezdi.

Elisa en yorgun zamanlarında bile dakikalarca yürür ve bedenini suyla buluştururdu. Yüzünü kısmen hatırladığı annesi ona temiz olmayı öğretmişti. Elisa, annesinin kızıydı. Tırnaklarını düzenli olarak keser, dişlerini misvakla ovardı. Beline uzanan dalgalı, kestane rengi saçlarını beyaz sabunla yıkardı.

Ellerini kombinezonunun altına sokup kalçalarına götürdüğünde, Sara'nın sözlerini hatırladı. İncecik olan beline nazaran kalçaları sahiden dolgun ve yuvarlaktı. Omuzları dar, kolları çelimsizdi ama memeleri son iki yıldır kendini gösterecek kadar büyümüştü. Elisa birdenbire ne kadar büyümüş olduğunu fark etti ve sebepsizce utandı. Kurumak için sudan çıktığında bazı genç kızların bakışlarını fark etti. Islak kumaş bedenine yapışmış ve meme uçlarını ortaya çıkarmıştı. Elisa bundan ilk kez rahatsız oldu. Tamamen kurumayı beklemeden dizlerine uzanan pañosunu üzerine giydi, sepetini koluna taktı ve koşar adım oradan uzaklaştı.

Avluya ayak bastığında ilk işi sığınak ve ev arasında gerilen ipe çamaşırları asmak oldu. Akşamüzeri oluyordu. Sığınağına girdi ve üzerindeki nemli kıyafetlerden kurtuldu. Kamila'nın kızları için diktığı, yıpranınca da kendisine verdiği külotu ve kombinezonu giydi. Gözü üç beş kıyafetinden birine kaydığında Zahra'nın isteğini hatırladı. Arkadaşının akli bir karış havadaydı ama Elisa onu kırmak istemiyordu. Annesinin beyaz elbisesini aldı, öptü ve üzerine giydi. Elbisenin kolları fırfırlıydı. Gövdesini jelatin kâğıdı gibi sararken, belden aşağıya uzanan kısmı volanlı bir şekilde dizlerine dökülüyordu. Yıllar içinde beyazlığını yitirmiş olsa da Elisa annesinden kalan tek somut varlığı çok seviyordu.

Uysal, iri dalgalara sahip olan saçlarını tarayıp göğsünden karnına dalga dalga akmasına izin verdi. Saçları orta kestane rengiydi ama uçları güneşten iyice açılmıştı. Kalın kaşlarının rengi saçlarından bir ton açık ve seyrek-ti. Yukarı taranmış gibi görünüyordu. Yüzü ovaldi, burnu yüzüne uygun büyüklükte ve kalkık sayılabilirdi. Elisa'nın çenesinde belirgin bir gamze vardı. Vişne rengi dudakları oldukça dolgundu ama çehresindeki en dikkat çekici yer şüphesiz iri, mavi gözleriydi.

Yanına iki saplı bakraç aldıktan sonra su kanalına doğru yol aldı. Yürürken hiç görmediği Perska'yı, renkli elbiseleri, özgürlüğü ve karnı şişene kadar yemek yiyebilmeyi düşündü.

Elisa, uzun uzun yürüdü ve hayallerinin sona erdiği noktada Zahra'yı kırmızı elbisesinin içinde buldu. Kızarmış yanakları, omzuna dökülen bebek sarısı saçları ve ela gözleriyle kocaman gülümsedi genç kız.

“Vay canına, sen gerçekten de çok güzelsin, Elisa.”

Elisa arkadaşına omuz attı. “Güzel olan sensin.” Şimdi söyleyeceği şey için etrafta kimse olmasa da sesini alçalttı. “Eminim ki en az üç kilo almışsındır. Dolu dolu görünüyorsun.”

Zahra dudağını ısırды. İki kızın küçük bir sırrı vardı. “Evet, göğüslerim bile büyüdü desem inanır mısınız?” Avuçlarını birleştirip yukarı baktı. “Sağ ol babaanne.”

Zahra’nın babaannesi tam üç ay önce ölmüştü ama Zahra bunu fiş dağıtımı yapan askerlere söylememişti. Fazladan aldığı fişlerle artık daha fazla karnını doyurabiliyordu ve kıyıdaki diğer kadınların aksine çok daha normal görünmeye başlamıştı.

“Sana iki dilim pastırma ayırdım,” Zahra itiraz etmek üzere olan arkadaşına izin vermedi. “Sırrımı saklıyorsun, izin ver de teşekkür edeyim. Yoksa onları sana zorla yediririm.”

Yapardı. Daha önce Elisa’yı evine çağırıp kilo alması için ona zorla pirinç lapası yedirmişliği vardı. “Teşekkür ederim Zahra ama dikkat et. Duyulursa felaket olur.”

Zahra omuz silkti. O, umursamaz ve anı yaşayan bir kızdı.

Birlikte kanala doğru yürüdüler. Etraf sararmış çimlerle kaplı uçsuz bir sahraya benziyordu. Issız, sessiz ve unutulmuş bir kesimde yer alıyordu kıyının tek tatlı su kaynağı. Onlar hariç dört kadın daha vardı ve beklemleri gerekiyordu. Zira dar ve uzun olan su kanalının her iki yanı da balçık kıvamında çamurla kaplıydı. Temiz suya ulaşabilmek için kanalın başlangıç noktasındaki duvara tırmanmaları gerekiyordu ancak o duvarın dibinde büyük ve karanlık bir dehliz* vardı. Dehlizin üzerinden uzatılan iki tahta parçasını kanala uzanan birer köprü olarak kullansalar da bunun pek güvenli bir yol olmadığını hepsi biliyordu.

Elisa’nın o iki metrelik tahtalardan yürürken dizleri titrerdi. Kalp atışlarını boğazında hissedirdi.

O, savaşın geride bıraktığı yoksulluğa alışmış olsa da gök gürültüsü ve yükseklik korkusuna yenilebilen bir kızdı hâlâ...

“Geç mi kaldık yoksa?” diye hayıflandı Zahra etrafına bakarken. Oysa Elisa’dan tam iki saat önce gelip beklemişti. “Ya çoktan gittilerse...”

Elisa anlamayarak ona baktı. “Kim? Kim gitti?”

Zahra bakraçlarını yere bıraktı ve devrilmiş bir ağacın kalın dalına oturdu. “Bahsetmiştim sana. Kaptan ve mürettebatı, baksana... Ortalarda görünmüyorlar. Kesin geç kaldık...”

Elisa arkadaşının ciddi olduğuna inanamadı. Ellерinde dolu bakraçlarla tahtanın üzerinde yürüyen kadınlara baktı. Bir, iki, üç ve dört...

* Üstü kapalı, dar ve uzun geçit.

Her biri sağ salim kovalarını doldurup tahtadan inene kadar tetikte bekledi. Şimdi yalnız kalmışlardı ama Zahra'nın suratı sirke satıyordu. Elisa muzırca gülümsedi, onu neyin kendine getireceğini biliyordu. Kovalarını aldı ve kalın tahtanın üzerine çıkarak dikkatle ilerledi. Bel hizasındaki duvara eğilerek bakracını kanala uzattı ve içine bolca su doldurdu. Sonra da geri dönüp birini Zahra'nın önüne bıraktı.

“Hayır hayır, Eli. Üzerimde en sevdiğim elbisem varken olmaz.”

Zahra ayağa kalktı ama kaçmak için geç kalmıştı. Elisa avuçlarına doldurduğu suyu neşeli kahkahalar eşliğinde arkadaşına atmaya başladı. Zahra çığlık attı ve arkadaşının bu hamlesini karşılıksız bırakmadı. İki kız bakraçtan aldıkları suyla deli gibi birbirlerini ıslatmaya başladılar. Elisa lastik ayakkabılarını çıkarıp saçlarını ıslatan Zahra'ya fırlattı.

“Ah! Seni hain!” Zahra ayakkabının isabet ettiği kafasını numaradan ovuşturdu. Avuçlayarak attığı su onu kesmemişti. Doldurduğu bakracını kaldırdı, olduğu gibi Elisa'nın üzerine döktü. Elisa çığlık atarak etrafında döndü. Islak saçları etrafında savruldu. Sırılsıklam olmuştu.

“Hey! Bu, oyunbozanlık ama...” Elisa hâlâ yarısına kadar dolu olan kovasını aldı ve Zahra'yı kovalamaya başladı. “Sen şimdi görürsün!”

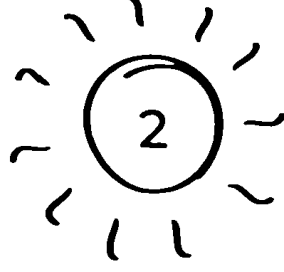
Zahra kırmızı eteklerini toplayarak koşmaya devam etti. “Hayır, bu hiç adil değil! Benim kovam o kadar dolu değildi!”

Elisa nefes nefese bağırdı. “Sence bu beni ilgilendiriyor mu? Gel buraya, sarı kafa!”

Devrik çınar ağacın etrafında kovaladığı Zahra'ya çok yaklaşmıştı. O an birisinin onu izlediği hissine kapıldı ama durup bakmadı. Koşmaktan başları dönmüşü. Zahra bir şeye çarpıp sendeledi ve Elisa aynı anda kovayı üzerine boca etti.

Bir dakika. Kovadaki suyun tamamını üzerine döktüğü kişi yere kapaklanan Zahra değildi.

O, beyaz üniformasının içinde, kumral saçlarındaki su damlacıkları çatığı kaşlarına damlayan heybetli bir kaptandı.

“Dehliz”

Zaman, kaderin ağına takılı kalmış muzip bir oyundu.

Eğer Elisa beyaz elbisesini giymekle uğraşmasaydı, kanala gelirken her zaman olduğu gibi hızlı yürüseydi ya da arkadaşı Zahra’yı yalnızca bir dakika önce ıslatmaya başlasaydı şimdi yerin dibine girmek istemeyecekti.

Gerçek şu ki Elisa beyaz elbisesini giymiş, kanala gelirken hayallere dalıp yavaş yürümüş ve tam yedi dakika önce arkadaşını ıslatmaya başlamıştı.

Ve şimdi yanakları her utandığında olduğu gibi kıpkırmızıydı.

Elisa, iki eliyle birden tuttuğu bacracın sapından başını kaldıramadı. Islattığı kişinin bir yabancı olduğunu fark ettiği saniye bakışlarını yere düşürmüştü.

Zahra ise onun aksine başında dikilen beyaz üniformalı kaptandan ve arkasındaki iki kamuflajlıdan gözünü alamadı. Yüzüne yayılan gevrek gülüş eşliğinde ayağa kalktı ve Elisa’ya bakmadan konuştu.

“Yazar burada zamanı bir dakika geriye alabiliyor mu?”

Hiç sanmıyorum, dedi Elisa içinden. Zira çıtını çıkaracak cesareti yoktu.

“O halde affedersiniz bayım.” Zahra ellerini iki yana açtı. “Biz burada yalnız olduğumuzu zannediyorduk.”

Karşısındaki adam Zahra’nın suratındaki şirin gülümsemeye tepki vermedi. Islak ve gergindi. “Su kanalına geleceğimizi söylemiştiniz,” dedi sert ve güçlü sesiyle. “Oyun parkına değil!”

Elisa, adamın sesiyle bastığı toprağın titrediğini hissetti. Üstelik bunu bağırmandan yapmıştı.

Elisa ona bakmamakla iyi ediyordu.

“Ağustos ayındayız ve güneş fazlasıyla kavurucu. Bence arkadaşım tarafından serinletildiğiniz için kızmamalısınız.”

Arkadaki adamlardan sarışın ve hafif toplu olanı gülümsedi ama bunu yaparken eliyle ağzını kapatmıştı.

“Komik mi, Mikail?” diye sordu aynı güçlü ses.

Sarışın adam afalladı. Kaptanın arkasındaydı ve gülerken sesinin çıkmadığını da biliyordu. Bir kez daha emin oldu ki bu adamın sırtında gözü vardı. “Hayır, kaptanım.” Kaptan kadar olmasa da uzun sayılabilecek bir adamdı. Duruşunu düzeltti. “Genç hanımlar fazlasıyla üzgün görünüyorlar.”

Kaptan, Zahra’yı gözlemledi. Hiç de üzgün görünmüyordu. Elisa’nın yüzünü göremedi. Görmek için de uğraşmamıştı.

“Yanıliyorsun, Mikail. İşgal altındaki yoksul topraklarda yaşayan insanlara göre fazla neşeliler.”

Elisa ansızın başını kaldırdı ve onu gücendiren sözlerin sahibine baktı.

Kalın, dağınık ve çatık kaşların altındaki acı yeşil gözleri gördüğünde, her gece uyumadan önce izlediği yıldızlardan bir tekini içinde hissetti.

“Burada bedenlerimiz ölüyor, ruhlarımız hâlâ bizimle ve sandığının aksine açlıktan ağlamıyoruz.”

Kaptan, Zahra’nın arkasından yükselen ince sesi duyduğunda görmek için başını soluna doğru eğdi. Sonunda onu gördü. Dudaklarını bir çocuk gibi büken Elisa’nın kocaman mavi gözleri ona kafa tutuyordu. En az üzerindeki elbise kadar beyaz ve ıslaktı. Çıplak ayakları küçücükü.

Elisa’nın gözleri Vetnika Kıyısı kadar maviyken, kaptanın yeşilleri yürekte fokurdayan zehir kadar acıydı.

Elisa ne kadar kırık bakıyorsa, kaptan o kadar ıssız bakıyordu.

“Kız çocuklarıyla uğraşacak vaktimiz yok. Kovaları doldurun.”

Kaptan bakışlarını bir fırtına gibi ayırdı Elisa’nın bakışlarından. Seri ve sağlam adımlarla uzaklaşırken, adamlar aldıkları emri ikiletmeyerek kanala yaklaştılar.

Zahra kaptanın sözlerine oralı olmadı ama Elisa kırılmıştı. Ne olması gerektiği gibi beslenememek ne de olmaları gereken kiloda olamamak onların

suçuydu. Elisa henüz büyüdüğünü fark etmişken bir yabancıнын -yakışıklı bir yabancıнын- ona çocuk muamelesi yapması gururunu incitmişti.

“Hey!” Zahra kanalın başından uzaklaşan adamlara seslendi. “Yanlış yere gidiyorsunuz. Oradaki çamurun bataklıktan farkı yok. Kanalın başından doldurabilirsiniz.”

İki adam birbirine baktı. Adının Mikail olduğunu öğrendikleri sarışın adam yuvarlak yüzlü ve bir kedi gibi gri gözlere sahipti. Diğerince yapı ve esmerdi, hiç konuşmamıştı.

“Neden bize yardım etmiyorsunuz? Bunu bir özür olarak kabul edebiliriz, değil mi Adam?”

İsmi Adam olan esmer adam kafa salladı ve farklı bir dille onayladı.

“Pekâlâ, size yardım edeceğiz.”

Elisa koluna giren arkadaşına inanamayan gözlerle baktı. “O kaba adamlara yardım falan etmeyeceğiz, Zahra. Hatta şimdi buradan gidiyoruz.”

“Kaba olan onlar değil, kaptanlarıydı. Lütfen Elisa, onları ne kadar beklediğimi biliyorsun. Ayrıca boş bakraçla eve dönersen cadı Kamila seni yolar!”

Zahra ne yazık ki doğruyu söylüyordu. Elisa’nın eve eli boş dönme şansı hiç olmamıştı. Bir keresinde erzak almaktan dönerken sefilin biri Elisa’nın hakkını gasp etmişti. Üstelik direndiği için de hırpalamıştı. Perişan halde eve döndüğünde Kamila ona ne olduğunu sormamıştı bile. Fırın küreğiyle zavallı kızın sırtı morarana kadar dövmüştü.

“Yine de onlara yardım etmeyeceğim. Hadi, alalım sularımızı.”

İki kız kanalın başına yaklaştı. Su alacakları duvarla aralarında iki kalın tahta vardı. Zahra adamlara tahtalardan birini kullanabileceklerini söyledi.

“Ne kadar çok kovanız var! Hepsini nasıl taşıyacaksınız?”

Mikail kolunu yukarı kaldırdı ve şişirdiği pazısını gösterdi. “Onların iki katını taşıyabilecek kadar güçlüyüz güzelim. Bu arada...” Elini Zahra’ya uzattı. Elisa çoktan tahtayı geçip bakracını doldurmaya başlamıştı bile. “Adım Mikail.”

Zahra memnuniyetle adamın elini sıktı. “Memnun oldum, Mikail. Ben de Zahra. Söylesene, burada ne işiniz var? Vetnikalı olamayacak kadar besili duruyorsunuz.”

Elisa doldurduğu bakracı bırakıp boş olanı alırken, Zahra’ya göz devirmeden edemedi. Sorusu boşunaydı. Onların neden burada olduklarını pekâlâ biliyordu!

“Gemimiz arızalandı. En yakın kıyı burasıydı ve şansa bak ki buraya geldik.”

Zahra ile Mikail bir yandan kovalarını doldurup diğer yandan koyu bir sohbeğe giriştiler. Tahtalardan birini kızlar, diğerini ise adamlar kullanıyordu. Elisa, Zahra ile dönüşümlü olarak üzerinde yürüdüğü tahtanın bugün her zamankinden daha fazla titrediğini fark etti. Dikkatle baktığında her ikisinin de sağlam olduğunu gördü ama bu titremenin nedeni neydi?

Elisa işini bitirip Zahra’yı beklemeye koyuldu. O sırada gözleri metrelerce ötedeki hareketliliğe takıldı. Kaptan oradaydı. Üniformasının ıslak üstünü çıkarıp siyah fanilasıyla kalmıştı. Elisa onun üçgen biçimindeki sırtına ve ince beline baktı. Bu kadar iri bir adam hiç görmemişti. Fanilasının açıkta bıraktığı kolları o mesafeden bile fark edilebilecek kadar kaslıydı. Esmer değildi ama beyaz da sayılmazdı.

Kaptanın buğday teni güneş yanığı rengindeydi.

Parmaklarını kurumaya yüz tutmuş saçlarının arasından geçirirken Elisa saçlarının ne renk olduğunu anlamaya çalıştı. Kahverengi miydi? Hayır, koyu kumral ve dalgalıydı.

Kaptan bakışlarını ani bir manevrayla Elisa’ya çevirdi. Elisa heyecanla ayağının dibindeki su bakraçlarından birini deviriverdi. Eğilip yuvarlanan bakracını yakaladığı sırada iri adımlar ona doğru yaklaşmaya başladı. Bir saniye için bakışlarını yukarı kaldırdığında, yanından geçip giden kaptanın dudaklarında serseri bir tebessüm olduğunu fark etti.

Elisa’ya mı gülmüştü o?

“Kovaların yarısı boş. Bunu düşük çenene borçlu olduğumuzu düşünüyorum, Mikail.”

Mikail’in Zahra ile konuşurken eğlenmesi ciddileşti. “Duvar oldukça yüksek kaptan. Üzerinden eğilip doldurmak zaman alıyor.”

Kaptan, Mikail’in elindeki kovayı kaptı. Tahtayı iki adımla geçip kovayı iki saniyede ağzına kadar doldurdu ve Mikail’in eline tutuşturdu. “Beceriksiz herif.”

Elisa onun neden bu kadar kaba ve kibirli olduğunu merak etti. Kaptan tüm kovaları hızlıca doldururken, onu biraz daha izlemek istedi ama tekrar yakalanmaktan korktuğu için bu isteğine sırt çevirdi.

Zahra iki bakracını da doldurmuştu ama gitmeye niyetli görünmüyordu. Elisa devrilen bakracını yeniden doldurmak için tahtanın üzerine çıktığında kaptan hemen yanındaydı. Birlikte yürüdüler. Kaptanın aceleci

adımlarının aksine Elisa minik adımlarla ilerledi. Aralarında bir karış bile yoktu. Karnını duvara yasladı ve cılız bedenini kanala eğerek suyunu aldı. İki adam ve Zahra tahtanın bittiği yerde onları bekliyorlardı.

Son dönüşlerini yaptıkları sırada tahtalar zangır zangır titremeye başladı. Elisa'nın dudaklarından korku dolu bir nida dökülürken olduğu yerde kalakaldı. Tahtanın orta yerindeydi, bedeni ayağının altındaki tahtayla birlikte sarsılıyordu ve tek adım dahi atamıyordu.

"Tanrım! Ne oluyor?" Toprak zemin Zahra'nın ayakucunda parça parça bölünmeye başlamıştı. "Elisa!"

Sallantı öyle şiddetlenmişti ki Elisa'nın bakracından dökülen su çıplak ayaklarını ıslatıyordu.

Kırılan toprak parçaları karanlık boşluğa yuvarlanmaya devam ederken kaptan tamamlamak üzere olduğu tahtanın gerisindeki Elisa'ya baktı.

Mavi gözleri bile titriyordu.

Kaptan elindeki kovayı bir kenara savurdu. Tek atlayışla kurtulabilirdi ama yapmadı. Geri döndü ve Elisa'yı belinden yakaladı. Ancak dudaklarından dökülen küfür geç kaldığını anlatıyordu.

"Siktir!"

Toprak tozu dumana katarak çöktüğünde, kaptan ve Elisa boşluğa savruldu. Zahra canhıraş bir çığlık attı. Kaçmaya çalıştı ama ayaklarının altından kayıp giden toprak onu ve Mikail'i de aynı boşluğa sürüklemişti.

Bedenlerinin sulu çamura düşme sesi duyulduktan sonra derin ve karanlık çukurdan inilti yükseldi. Zahra kalçasının üzerine düşmüştü ve canı fena halde yanmıştı. Mikail sol omzunun çıkmadığından emin olamıyordu. Kaptan çamurun içinde sırtüstü yatıyordu ama hissettiği şey acı değil, göğsündeki baskıydı. Görmek için başını kaldırmak istedi. Hayır, karanlık buna izin vermeyecekti. İki yana açılmış kollarını kıpırdattı ve göğsündeki ağırlığa dokundu.

Bir eli uzun ve ıslak saç tutamlarını bulurken, diğeri kadife kadar yumuşak bir tene temas etti. Üzerinde hareketsiz yatan kız kendisine kafa tutan Elisa'dan başkası değildi.

Kaptan onu nasıl kendine getireceği konusunda kararsız kaldı. Üzerinden atsa çamura bulanacaktı. Kolları ise sarsmak istemeyeceği kadar cılızdı.

"Beni duyuyor musun?" diye fısıldadı. Bunu yaparken başını çamurdan kaldırmış ve kızın saçlarından süzülen kokuyu almıştı. Taze böğürtlen ve

papatya kokuyordu Elisa. Çünkü sıklıkla Yusra için böğürtlen koparır, kaynattığı papatya suyunu saçlarına sıkardı.

“İyi misin? Kendine gel.”

Elisa duyduğu fısıltıyla gözlerini araladığında başının sol yanı zonkluyordu. Bir süre nerede olduğunu idrak edemedi. Hatta karanlık olduğu için uyuyor olduğunu düşündü ama duyduğu fısıltı sahiciydi.

“Ah!” İnleyerek başını kaldırmaya çalıştı. Şakağı sızlıyordu. Bu kadar sert neyin üzerine düşmüş olabilirdi ki?

Zahra iniltilerinin arasından arkadaşının sesini duyarak heyecanlandı. Onu göremiyordu, ne tarafta olduğunu bile bilmiyordu ama duyduğu sesin Elisa’ya ait olduğundan emindi.

“Elisa! Beni duyuyor musun? Tanrı aşkına, iyi misin?”

Mikail çok yakınından gelen sese elini uzattı ve Zahra’ya dokundu. Zahra onu göremediğinden irkildi ve kulakları sağır edecek bir çığlık kopardı.

“Korkma, benim,” dedi Mikail tekrar Zahra’nın koluna dokunarak. “İyi misin?”

Zahra kimsenin onu görmüyor olmasına rağmen hızla başını salladı. Her yanı çamur içindeydi ve çok korkuyordu.

“Mikail, yanıma gelir misin? Sanırım korkudan bayılacağım.”

Mikail kızın titreyen sesine doğru birkaç adım attı. Dokunduğu kolunu kavradı ve onu kendine çekerken havanın kararmak üzere olmasına lanet etti. O kadar diptelerdi ki alacakaranlık biraz olsun üzerlerine yansımıyordu.

Arkadaşının çığlığını duymak zihninde şok etkisi yaratmıştı. “Zahra,” diye mırıldandı Elisa. Kalkmak için destek aldığı yer kaptanın kalbiydi.

“Bekle.” Kaptan yavaşça doğrularak Elisa’yı belinden tuttu. “Acele etme, zemin sulu çamur.”

İçinde bulundukları duruma nazaran sesi öyle sakindi ki Elisa onun o ürkütücü kaptan olduğundan emin olamadı.

“Ne- ne oldu?” Kaptan oturur pozisyona geçerken Elisa’yı dizlerine kaydırды. Tanıdığı hiçbir kız bu kadar hafif değildi. Elisa sarhoş gibiydi.

“Düştük,” dedi genç ve ıslak kaptan. Sanki normal bir şeyden bahsetmişti.

Elisa tahtanın üzerinde sallanırken, kaptanın onu bir kaplan gibi yakalayıp yere çakılana kadar bırakmadığını hatırladı. Bir an sonra nerede oturduğunu idrak edince gözleri büyüdü de büyüdü.

“Ben...” Soluğu boğazında tıkanmıştı. Bu şekilde daha fazla kalamazdı. Bedenini kaptandan ayırıp ayağa kalktı. Çıplak ayakları bileklerine kadar çamurun içindeydi. Keşke lastiklerimi Zahra’ya fırlatmasaydım, diye hayıflandı.

“Zahra!” diye bağırdı karanlığa doğru. “Lütfen bana iyi olduğunu söyle.”

Arkadaşı çukurun taş duvarlarına uğrayarak kendisine ulaşan sesi yanıtsız bırakmadı. “Buradayım! Buradayım, iyiyim.”

Mikail bağırdı bu kez. “Kaptanım! Kaptanım, iyi misiniz?”

Kaptan ayağa kalktı ve yukarı bakıp bir şeyler görmeye çalıştı. “Sorun yok, Mikail. Adam nerede?”

“O düşmekten son anda kurtuldu. Bize yardım getirecektir!”

Kaptan, Mikail’in sesinden en az üç-dört metre uzağında olduğunu anladı. “Adımlarımı takip et. Bir araya toplanmalıyız.”

“Ama hiçbir şey göremiyorum ki...”

Elisa kendince haklıydı. Bu kadar korkarken, sadece adım seslerini takip ederek ilerleyemezdi.

Kaptan sıkıntılı bir nefes verdi ve kolunu uzattı. “Tutun.”

Elisa bir an tereddüt etti. Başka şansının olmadığını anlayınca rastgele havaya kaldırdığı ellerinin kaptanın kolunu bulmasına izin verdi. Damarlarını parmaklarında hissetti, en az göğsü kadar sertti.

“Yaklaş,” diye emretti kaptan parmak uçlarıyla kendisine tutunmaya çalışan kıza. “Merak etme, seni yemem.”

Elisa’nın yanakları kızardı. Neyse ki onu kimse görmüyordu. Bir adım yaklaşarak kaptanın kolunu avuçlarıyla kavradı. Bedenindeki rüzgârın soğukluğunu kendi bedeninde hissedebiliyordu. İlk defa bir erkeğe bu kadar yakın duruyordu ve bu, ona kendini farklı hissettirmişti.

Kaptan tıraş kolonyası, sigara ve deniz kokuyordu.

Elisa onun erkeksi kokusunu duyumsadığı an, kalbinde garip bir dalgalanma hissetti.

Kaptanın adımlarına ayak uydurarak birkaç metre yürüdükten sonra iki kız birbirine sıkıca sarıldı.

Zahra arkadaşının kollarına ve sırtına dokundu. “Şükürler olsun ki iyisin. Nasıl kuru kalabildin?”

Elisa bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünürken, kaptan cebinden çıkardığı çakmağını ateşledi. Dudaklarının arasında sarı filtreli bir dal sigarası

vardı. Çakmak, dalı tutuştururken ışığı genç adamın belirgin çene kemiklerine sahip yüzüne vuruyordu. Kirli sakalları birkaç günlüktü. Dikkatli bakıldığında burnunda hafif bir kemer dikkat çekiyordu.

Elisa dikkatli bakmıştı. Kendi yuvarlak çenesindeki çukurun aynısından kaptanın köşeli çenesinde de olduğunu görecektik kadar dikkatli...

Dağınık kaşları ve acı yeşil gözleri, gözkapağına yer bırakmayacak kadar yakındı. Sigarasından sıkıntılı bir nefes çekerken Elisa onun ismini merak etti.

Sahi, ismi neydi? Elisa sormazdı.

“O sağlam yere düştü,” dedi kaptan tok bir sesle. Elisa’nın veremediği cevabı kaptan vermişti.

“Ne kadar sağlam bir yere?” Zahra cevabını tahmin ettiği soruyu sorarken çekinmedi. Elisa ne kadar utangaçsa, Zahra o kadar girişkendi.

Çakmağın ışığı her birinin ifadesini açık ediyordu.

Elisa panikledi, oysa kaptanın cevap vermeye niyeti yoktu. “Şey, şimdi ne yapacağız?”

“Dediğim gibi, Adam yardım getirmeye gitmiştir.” Mikail’in beyaz suratı ve sarı kaşlarında çamur parçacıkları vardı. Zahra ile aynı ten ve saç rengine sahiplerdi, yan yana durduklarında bir kardeş kadar benziyorlardı.

“Bekleyemeyiz.” Kaptanın sesi netti. “Kıydan kanala varmamız bir saati geçti. Adam’ın yardım getirmesi iki saati bulur. O süre içinde yağmur yağarsa boka batarız.” Kaptan çakmağı geldikleri yöne tuttu ve fark ettiği detayı diğerlerinin de görmesini sağladı.

“Bu dehliz nereye çıkıyor?”

Elisa, Dinar amcadan öğrendiği bilgiyi onunla paylaştı. “Kanalın bitiminde Nidra Nehri var. Söylenenlere göre oraya çıkıyor ama dehlizin içinden dört kilometre kadar yürümemiz gerekiyor.”

“Dört kilometre,” diye tekrar etti kaptan, aklında birtakım hesaplar yaptığı aşikârdı. “Hızlı olursak varmamız bir saati bulmaz.”

Zahra’nın yuvarlak, ela gözleri panikle büyüdü. “Ah, hayır! Orada fare varmış. O aç farelerin ayaklarımızı kemirmesini mi istiyorsunuz? Bence bekleyelim. Baksanıza hiç bulut yok, yağmur yağacağını sanmıyorum.”

Kaptanın attığı tek adımla Zahra nefesini tuttu. “Fareden mi korkuyorsun? Sıçan gibi boğulmak nasıl geliyor kulağa?”

Zahra, Mikail’e dirseğiyle dokundu. “Umarım kaptanın kadar kaba değilindir, Mikail. Aksi takdirde seninle yan yana yürümem.”

Mikail'in sakalsız yüzü aydınlandı. "Ne kadar nazik bir adam olduğumu bilseydin, arkadaşının kaptanımın üzerine düştüğü gibi sen de benim üzerime düşmek isterdin."

Zahra kıkırdadı.

Elisa kızardı.

"Boş boş konuşma." Kaptan, mürettebatından en çapkın olanı uyardı. "Gidelim."

"Emredersin kaptan."

Kaptan önden ilerledi. Mikail kızlara yol verdiğinde iki kız kararsızca birbirine baktı. Burada yalnız kalamazlardı. Hiç tanımadıkları bu iki adama güvenmek zorundalardı.

Tanrıya dua ederek birbirlerine sokuldular ve yürümeye başladılar. Dehlize girdiklerinde kaptan çakmağı kapattı. Önlerinde dört kilometre vardı, çakmak gazını idareli kullanmak zorundalardı. Dehliz dar ve ovaldı. Kanal hemen üstlerinde kalıyordu ve akan suyun sesi duyulabiliyordu. Elisa çıplak ayaklarıyla attığı her adımda biraz daha tedirgin oluyordu. O, fareden korkmazdı ama yine de bir tanesinin üzerine basma fikri hoş gelmiyordu!

"Daha önce buraya hiç gelmediğinizi söylemiştin. Dilimizi nasıl bu kadar iyi konuşuyorsunuz?" diye sordu meraklı Zahra.

"Norbel ile aynı dili kullanıyorsunuz ve biz ayda iki kez Norbel seferine çıkıyoruz."

O ülkenin ismini duymak Zahra ve Elisa'nın içini soğuttu. Her Vetenikalı, Norbel'den ve Başkan Luka'stan korkardı. Mikail kırdığı potu anladığında artık çok geçti ve durumu toparlamak beklenmedik bir şekilde kaptana kalmıştı.

"Savaşla bir alakamız yok. Bizim işimiz yalnızca gemi."

Elisa kaptanın sert sesiyle ilk kez rahatladı. Onun hayallerin ülkesi Perskalı olduğunu biliyordu. Perskalı erkeklerin hepsi böyle mi oluyordu?

Yine de ona borçlu olduğunu düşündü Elisa. Düştüklerinde onu üzerinden atmamıştı ve çamura bulanmaması için elinden geleni yapmıştı. Üstelik Elisa onu ıslatmışken...

"Peki... Bir sorum daha var. Kaptanların her limanda sevgilisi olduklarını duymuştum. Söyleyin bakalım, uğradığınız her limanda yolunuzu gözleyen bir kız var mı?"

Mikail kahkaha attı. Kaptan, Zahra'nın çok konuştuğunu düşündü.

“Doğrusunu istersen bir limana ikinci kez gitmişsek, bizi karşılayan hemcinslerimiz olmuyor.” Zahra’ya yanaştı ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadı. “Her limanda bir bekleyenimiz olmasa da hayranımız olduğunu söyleyebilirim,” dedi böbürlenerek.

Zahra, Mikail’in sözlerinden tam olarak emin olamadı. O tam yirmi bir yaşındaydı, şimdiye kadar dört sevgilisi olmuştu ve erkeklere güvenilmeyeceğini iyi bilirdi.

“Sen söyle.” Soru sorma sırası Mikail’deydi. “Her gün su taşımak zor olmuyor mu?”

“Olmaz mı? Ama susuzluktan ölmekten iyidir, değil mi?”

“Bu erkek işi.” Kaptan yürümeye devam ederken söylemişti bunu. “Abiniz ya da babanız yapmalı.”

“Tek akrabam olan babaannemi kısa süre önce kaybettim. Aslında Elisa’nın ailesi kalabalık ama...”

Elisa arkadaşını uyarmak için kolunu sıktı. Zahra, usta bir manevrayla konuyu değiştirdi. “Her neyse, burada koşullar böyle ve hayatta kalmak istiyorsak koşullara uymak zorundayız. Mikail, söylesene geminiz ne zaman tamir olur?”

Elisa birden gelecek cevaba dikkat kesildi.

“Üç gün sürebileceğini söylüyorlar.”

“Peki o üç günü burada mı geçireceksiniz?” *Evet*, demesi için her şeyini verebilirdi Zahra.

Zahra göremese de Mikail çapkınca gülümsemişti. “Aslında yakınlardaki başka bir kıyıya gitmeyi düşünüyorduk ama sanırım burada kalmamız daha güzel olacak. Öyle değil mi kaptan?”

Kaptan hiç düşünmedi. “Değil. Buradan çıkar çıkmaz bu lanet kıyıyı terk edeceğiz.”

Zahra, kaptanın arkasından suratını ekşitti.

“Onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım,” diye fısıldadı Mikail.

Elisa daha fazla kendini tutamadı ve tıpkı Mikail gibi fısıldadı. “Baksana Mikail, kaptanın adı ne?”

Mikail cevap verdi ama Elisa duyamadı. Çünkü ayağına sivri bir şey saplanmıştı ve çok canı yanmıştı. Acı bir inlemeyle birlikte yere çöküp ayağını tuttu.

“Ne oldu, Eli! Neyin var?”

Elisa konuşamadı. Dudağını dişleyip sızlayan topuğunu ovaladı. O sırada çakmağın ışığı bir kez daha ateşlendi ve kaptanın onlara dönen yüzü göründü.

“Çekil.”

Zahra bozalsa da kaptanın dediğini yapıp Elisa’nın başından ayrıldı. Kaptan çakmağın ışığını Elisa’nın topuğuna tuttu. “Şarapnel parçası saplanmış.” Elisa’nın dolan gözlerine baktığında kaşları çatıldı. “Senin ayağında neden ayakkabı yok?”

Elisa cevap vermedi. Çünkü ağzını açtığı an ağlamaktan korkuyordu. Nedense onun önünde ağlayıp daha fazla çocuk gibi görünmek istemedi.

“Çünkü onları arkadaşına fırlattın.”

Kaptanın onun yerine verdiği cevaba inanamadı genç kız. Ne yani, onu mu izlemişti!

“Ben tahtanın üzerinde yürürken hep lastik ayakkabılarımı çıkarırım,” diye açıklamaya çalıştı. Külliye yalandı.

“Lastik ayakkabı mı? Ayağında olsalar da bir şey fark etmeyecekmiş.”

“Neden?”

Kaptan yanan çakmağı Mikail’e verdi. Ani bir hamleyle Elisa’nın ayak bileğini yakaladı ve şarapnel parçasını çekip çıkardı. Elisa küçük yaradan akan kana o kadar odaklanmıştı ki acı hissedemedi. Kaptan çıkan parçayı gösterdi. “Lastik ayakkabıyı rahatlıkla delebilecek kadar sivri.”

Elisa *başka ayakkabım yok*, diyemedi. Onun yerine, “Teşekkür ederim,” dedi.

Kaptanın acı yeşilleri Elisa’nın kıyı mavilerinden ayrılmamışken, siyah fanilasını çıkarıp ikiye ayırdı. Elisa onun iri, çıplak gövdesini gördüğünde küçük dilini yutacaktı. Güneş yanığı tenindeki yara ve kesik izleri cılız ışıkta bile seçilebiliyordu. Omzunda olan kesikler küçüktü ancak göğsündeki üçgen yara izi kumral tüylerinin altından bile anlaşılıyordu. Yaranın üzerine sarkan metal asker künyesinde Perksaca bir şeyler yazıyordu.

“Ayaklarına sar ve sıkı bir düğüm at. Çıkışa kadar idare eder.”

Elisa ne doğrulabildi ne de iki parça fanilayı kaptanın elinden alabildi.

“İzlemeye son verip alacak mısın artık? Sabaha kadar seni bekleyemeyiz.”

Evet, manasında saçma sapan bir şeyler mırıldandıktan sonra iki parçayı da aldı ve ayaklarına sarmaya başladı. Bunu yaparken kaptan onu izliyordu. Hani beklemek istemiyordu, dengesiz miydi bu adam?

Elisa şimdi ona karşı iki kat borçlanmıştı. Nasıl teşekkür edebileceğini düşündü. Zahra'nın kendisi için ayırdığı pastırmaları kaptana verebilirdi ama bu akşam eve susuz döndüğünde Kamila kendisine yemek vermeyecekti. Bundan, sağlam bir dayak yiyeceğini bildiği kadar emindi.

Olsun, açlıktan bayılacak değilim ya, diye geçirdi içinden. Oysa açlıktan bayılmışlığı vardı. Hem de birçok kez!

Doğrulduğunda, kaptan uzaklaşmak yerine tek adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Elisa onun yüzüne bakabilmek için başını yukarı kaldırdı. Dehliz giderek havasızlaşıyor muydu yoksa nefesi mi kesiliyordu, anlayamadı.

Kaptan dudaklarını Elisa'nın terli alınına yaklaştırıp fısıldadı. "Antoni."
"Hı?"

"Antoni." diye yineledi, fısıltısı bile iç titretecek kadar gizemliydi. "Bir başkasına değil, bana sormalısın, Elisa. Adım, Antoni Denis Porowski."

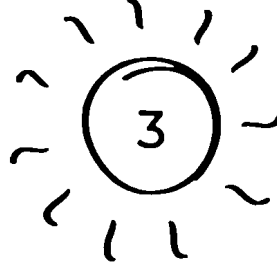
Antoni Denis Porowski.

Adı buydu.

Ve her harfi kederle süslenecek sonsuz hikâyelerinin ilk kelimeleri bunlar olmuştu.

Düzenleme

Ny.ozlem

“Böğürtlen”

Kader, on yedi yaşındaki Elisa’nın ismini yakışıklı ve gizemli kaptan Antoni’nin kulağına fısıldadı.

Elisa, avuçlarında başlayan ateşin kalbine ulaştığını hissetti. Antoni’nin deniz kokan nefesi, ona nefes almayı kısa bir an için unutturmuştu. Hissettiği duyguyu kendisine tarif edemedi. Öyle ki genç adamın yakınlığı ayağındaki yaraya narkoz olup damlamıştı. Kıvrık kirpiklerini kırptırdı ve fısıldadı.

“Antoni.”

Ne güzel isim, diye geçirdi içinden. Elisa’ya göre Antoni’nin ismi özgürlük kadar güzeldi.

“Antoni,” diye yineledi bıçak kadar keskin bakan adam. “Dehlizden çıktığın an unutman gereken isim.”

Kaptan, genç kızı olduğu yerde bırakıp iri adımlarla uzaklaştı ve dehlizden çıkana kadar ikisi de bir daha ağzını açmadı. Onların aksine karanlık ve dar dehlizin içinde hiç susmayan birileri vardı. Mikail kendisini pür dikkat dinleyen Zahra’ya gezdiği ülkeleri ve kıyıları anlattı. Televizyondan, renge renk gazinolardan ve açık hava sinemalarından bahsetti. Zahra onu dinlerken oldukça heyecanlanmıştı. Elisa tüm bunları çok merak ediyordu ama nedense kulak misafiri olamamıştı. Mikail sıcakkanlı ve hoşsohbet biriydi ama Zahra onun sağlam ayakkabı olmadığından emindi. Buna rağmen ona gülümsemekten kendini alamıyordu.

Çünkü yaşlanacağını, sıcak yatağında eceliyle ölmeyeceğini biliyordu. Biliyorlardı.

Genç kız çikolatanın tadının nasıl olduğunu sordu. Mikail buna cevap vermek yerine gemide biraz çikolatasının olduğunu ve onunla paylaşabileceğini söyledi. Bu muhteşem bir haberdî!

Zahra kendisine bu nazik teklifi yapan genç adamın kolunu sıvazladı. “Teşekkür ederim, Mikail.”

“Yarın sabah kıyıya geliyorsun o halde?”

Zahra, “Elbette,” dedi heyecanla. “Mutlaka geleceğim.”

Dakikalar sonra Nidra Nehri’ne ulaştıklarında, iki kız da kendilerini bir köşeye bıraktılar. Aç bedenleri yorgunluğa daha fazla dayanamamıştı. Zahra oturduğu yerden konuşmaya devam etti. Mikail’e çamaşır yıkamak ve temizlenmek için buraya geldiklerini söyledi. Mikail kıyının iyi durumda olmadığını biliyordu ama bu kadarını tahmin etmemişti. Karşısında nefeslenen kızların ne kadar güçlü olduğunu düşündü. Uğradıkları ülke ve kıyıda ki kızlar ayaklarına diken batsa yeri göğü inletirdi ama Zahra ve Elisa farklıydı.

“Çok karanlık.” Mikail haklıydı. Karanlık tüm heybetiyle kıyıya çökmüştü ve her detay birer siluetten ibaret görünüyordu. “Hiç sokak lambası yok mu?”

Antoni’nin sesi dakikalar sonra ilk kez duyuldu. “Nerede olduğunun farkında mısın, mürettebat? Burada bırak sağlam sokak lambası bulmayı, sağlam tek bir ev bulamazsın.”

Ardından Zahra’ya döndü ve gülümsemesini dudaklarında donduracak kadar sert bir ifadeyle sordu. “Hava kararalı en az iki saat oluyor. Aileniz sizi merak etmiş olmalı. Yoruldunuz, farkındayım ama artık gitmeliyiz.”

Zahra kaptanın düşünceli tavrına karşılık başını salladı. Lastik ayakkabılarını çıkarıp Elisa’nın önüne bıraktı. Elisa itiraz edecekti ama Zahra buna izin vermedi. “Evlerimiz yakın değil Elisa, o yaralı ayakla daha fazla dayanamazsın. Giy hadi, onları bana yarın geri verirsin.”

“Teşekkür ederim.” Elisa arkadaşının otuz dokuz numara lastiklerini otuz beş numara olan ayaklarına geçirdi. Yürümesi zor olacaktı ama hiç ayakkabısı olmamasından iyiydi.

Nihayet Mikail’in aklına da içindeki fanilayı kaptanına vermek geldi. Tabii, Mikail’in iki beden küçük fanilasını kaptanın tüm iri hatlarını ortaya çıkarmıştı.

Antoni önde, Zahra ve Mikail ortada, Elisa ise arkada yürümeye devam ettiler.

Elisa o gecenin karanlığında, Zahra ve Mikail'in flörtleşen sesinin arasındayken ayağında şarapnel yarası, kalbinde isimlendiremediği bir duygu eşliğinde kaptanı izledi. Toprak zemine basan iri ve sağlam adımlarını, sıklıkla yaktığı sigarasının geceye inat parlayan kırmızı ışığını ve geniş omuzlarını seyretmekten kendini alamadı. Kaptan arada bir arkasına baktığında Elisa telaşla bakışlarını kaçırıyordu. Bu sırada ona bir daha bakmamak konusunda kendini ikaz ediyordu ama kaptan başını önüne çevirdiği an bakışlarını yeniden sırtıyla buluşturuyordu. Ne garip bir histi... Elisa hem kurtulmak hem de o hissin derinlerinde boğulmak istiyordu.

Hava sessiz, yürüdükleri toprak yol moloz yığınlarıyla doluydu. Dinar amcanın erzak dağıtım dükkânına vardıklarında durdular. Kıyıda gece olduğunda ışığı yanan tek yer burasıydı. Dinar amca gaz lambasını hiç söndürmezdi. Zahra ve Elisa her sabah geldikleri dükkândan yansıyan ışıktaki hoş olmayan şeyler gördüler.

Zahra suratını astı ve yer yer delinmiş, çamurlu elbisesine baktı. "Ama bu benim tek güzel elbisemdi!"

Mikail'in yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. "Üzülme, eminim diğerleriyle de güzelsindir."

Zahra ağlamak üzereydi ama duyduğu sözlerle yeniden gülümsedi.

Yine de ağlamak üzere olan bir başkası vardı; Elisa.

Beyaz elbisesinin etekleri paramparça olmuştu. *Annemden kalan tek hatıraya sahip çıkamadım*, diye yiyip bitiriyordu kendisini. Antoni elbisesine dolu gözlerle bakan kızı fark etti.

"Bir elbise için ağlayacak mısın?"

Elisa dudağını dişledi. Ağlamamak için koparabilirdi de. "Ben, sadece..."

"Geç oldu," dedi genç adam. Belli ki kızı dinlemek istemiyordu. "Evleriniz yakında mı?"

Zahra eliyle sol taraftaki harabeleri işaret etti. "Benim evim şurada, varmam on dakika bile sürmez."

"Ya seninki?"

Elisa'nın vereceği cevap Antoni'nin hoşuna gitmeyecekti. "Benim evim de yakın ama eve gitmeyeceğim."

Zahra merakla, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

Şu an tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu biliyordu ve bu cevabı vermek zorunda hissetmişti. “Bakracımı almak için kanala geri dönmeliyim. Bir tanesi çukura düşmüştü ama diğerini dolu bir şekilde ağacın yanına koymuştum. Hâlâ orada olmalı.”

Kaptanın kumral ve dağınık kaşları bir kez daha çatıldı. Ne kadar çok çatıyordu kaşlarını... Elisa onun sinirli biri olduğunu anladı.

“Ölümden döndün ve gecenin bir yarısı bakracını almak için onca yolu geri tepeceksin. Doğru mu anlıyorum?”

Elisa mecburdu. Bakır bakraçlarını aylar önce yedi yumurta karşılığı satmışlardı ve su doldurmak için ellerinde olan tek şey o eski bakraçlardı.

“Bizi buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi mahcup bir sesle. “Ama kanala geri dönmeliyim.”

Antoni elini sakallarına, bakışlarını dalgaların savurduğu denize götürdü.

“Seninle gelmek isterdim ama ayaklarım kopmak üzere,” diye sızlandı Zahra. “Eve gidip bayılmak istiyorum.”

Antoni hoşnutsuz bir nefes verdi. “Mikail, kızı sağ salim evine bırak.”

Mikail saygıyla kaptanın önünde durdu. “Emredersin kaptan.”

Kaptan yeniden, “Mikail,” dedi. “Sadece evine bırak ve geminin yanına dön.”

“Emredersin kaptan. İzninle.”

Antoni bir baş hareketiyle izin verdi ve Zahra, Mikail’i de alıp oradan ayrıldı.

Elisa ve Antoni, savaştan nasibini aldığı için yanmayan sokak lambasının altında yalnız kalmışlardı.

“Ben tekrar teşekkür ederim.” İnce sesiyle söylediklerine yanıt alamadı. “İyi geceler.” Bakışlarını adamın kendisinde olmayan bakışlarından ayırıp arkasını döndü. Henüz birkaç adım atmıştı ki Antoni’nin emri adımlarını bıçak gibi kesti.

“Bekle. Bu saatte oraya yalnız gidemezsin. Seni ben götüreceğim.” Elisa şaşkınca kaptana döndüğünde bir an doğru duyduğundan emin olamadı. “Öylece durarak bir yere varamayız.” Kaptan yürümeye başladı. Elisa hâlâ çok şaşkındı.

“Ama kanal pek yakın sayılmaz. Benim için onca yolu yürümenizi istemem.”

Kaptanın hızı kendine göre normaldi ama Elisa ona yetişmek için neredeyse koşmaya başlayacaktı.

“Kıyıda başka su kaynağı yok ve bizim suya ihtiyacımız var. Ayrıca saatlerdir yanımda olan bir kızı evine tek parça teslim etmek zorundayım.” Omzunun üstünden Elisa’ya kısa bir bakış attı. “Hele ki reşit değilse.”

Elisa suratını astı. “Bir ay sonra on sekiz yaşma basacağım.”

“Vay canına.” Antoni’nin sesi kesinlikle ciddi değildi. “Çok büyük-müşsün.”

“Neden yüz yaşındaymış gibi konuşuyorsun?” dedi mesafeli hitabı atlayarak. Elisa eliyle ağzını kapatmak istedi. Bunu içinden söylemiş olması gerekiyordu.

“Şimdi de yaşımı mı merak ediyorsun?”

Elisa yanaklarının ısındığını hissetti. Havanın karanlık olması şimdi en büyük şansıydı. “Öyle bir şey sormadım.”

“Ama sormak istiyorsun.”

“Hayır,” dedi omuz silkerek. “İstemiyorum.”

Karşıdan gelen ışıkla birlikte sustular. Akşamın bu vakti elinde gaz lambasıyla yürüyen kadın Elisa’nın çok iyi tanıdığı Adniye’den başkası değildi. Adniye iyice yaklaştığında önce Elisa’ya ardından da bir adım önündeki kaptana baktı. Kaptan bunu fark ederek Elisa ile arasını birkaç adım daha açtı. Burası küçük bir yerdi ve bu vakitte genç bir kızın, genç bir adamla görülmesi hoş karşılanmazdı. Antoni bunu biliyordu.

“Güzeller güzeli Elisa’mız geceye güneş olmuş!” diye zıpladı savaşa tüm ailesini yitirerek aklını kaçıran Adniye. “Geceye güneş olmuş!” Gaz lambasını yukarı kaldırdığında kocaman gülümsemesi ve çürük dişleri göründü.

Elisa’nın adımları duraksadı, Antoni de durdu.

“Adniye, bu saatte dışarıda ne arıyorsun?” diye fısıldadı Elisa. “Evine dön.”

Kırkklı yaşlarının sonlarında olan Adniye garip sesler çıkardı. Üzeri perisandı. “Sabah erzağımı aldılar. Bugün hiçbir şey yemedim. İhtiyar Dinar’ın dükkânına gideceğim. Bana biraz yiyecek verecektir.”

Elisa ona üzüntüyle baktı. “Ama Adniye, bu saatte dükkân açık değildir ki.”

Adniye bir bebek gibi dudaklarını büktü. “Ama ben çok açım. Açım işte!”

Elisa kadının kolunu sıvazladı ve şefkatli bir sesle konuştu. “Evine dön, Adniye. Sabah erzağını ben alıp evine kadar getireceğim. Böylelikle kimse senden alamayacak.”

“Karnım acıyor,” dedi Adniye. Elisa onu çok iyi anlıyordu.

“Uyu,” diye sıvazladı kolunu bir kez daha. “Uyuyunca geçiyor. İnan bana.”

Antoni gaz lambasının kızın beyaz suratına yansımasını, küçük yaşındaki bin yıllık yorgunluğu izledi. Sonra yanıldığını düşündü. Elisa gülüyordu. Her şey yolundaymışçasına hayat doluydu ve ışık saçıyordu. Onun nazarında acı yüklü biri tüm bunları yapamazdı.

Sessizce yürümelerinin üzerinden otuz yedi dakika geçmişti. Kanala hayli yaklaşmışlardı. Elisa artık bacaklarını hissedemiyordu. Antoni yorgun sayılmazdı ama bir an önce çamurlu üniformasından kurtulmak ve kendini kamarasındaki temiz yatağına bırakmak istiyordu.

Elisa ağırlaşan bedenini ağacın yanındaki dolu bakracının yanına bıraktı. Kovalar ise yoktu. Kaptan onları kendilerini kurtarmak için gelen mürettebatının aldığını tahmin etti.

Antoni bunu kanala gelirken de biliyordu.

“Yirmi dört.” Uzun parmaklara sahip büyük elini Elisa’nın dibinde oturduğu ağaca yasladı. “Yirmi dört yaşıdayım. Anlayacağın ufaklık, senden çok büyüğüm.”

Elisa başını yukarı, genç adamın gecede kaybolan acı yeşil gözlerine kaldırdı. Gerçekten büyüktü. Sadece yaşı değil; sesi, duruşu hatta bakışları bile çok, çok büyüktü Elisa’dan...

“Öylesin.” Elisa yavaşça ayağa kalkıp bakracının sapından tuttu. “Yine de ufaklık kelimesini pek sevmedim.”

Antoni bakracın sapını yakaladı ancak genç kız bırakmadı. “Ben taşıyabilirim.”

“Taşıyabileceğini biliyorum,” dedi genç kaptan. Akşam geceye akarken köhne kanalda yalnızlardı. “Tırnağı kırıldı diye karalar bağlayan kızlardan değilsin. Yine de sen taşımayacaksın.”

“Neden?” Bakracın sapı ellerinden kayıp gitti. Artık yalnızca kaptanın elindeydi.

“Çünkü yanında ben varım.”

Elisa'nın dudakları aralandı. Mavi gözleri karanlıkta bir fener gibi ışıldıyordu. Yaşadığı garip andan kurtulmak için birkaç adım attığında, elbisesinin üst kısmı gerildi ve bir yırtılma sesi duydu.

"Ah!" Ilık akşam rüzgârı sırtına çarptı, elbisesi iki omzunu da açıkta bırakarak kollarına döküldü. "Elbisem!"

Antoni kızın arkasına geçti ve kovayı olduğu yere bırakıp cebinden çıkardığı çakmağı ateşledi. Aşağı sarkan ince bir dal Elisa'nın elbisesini ensesinden beline kadar yırtmıştı. Antoni'nin gözleri kızın ince ve kıvrımlı beline takıldığında gözlerini hızla kaçırdı.

"Bekle, dala takılmışsın." Tek eliyle tutup dalı çekmeye çalıştı ama elbise daha fazla yırtıldı. Elisa çıplak sırtının tümüyle genç adamın gözlerinin önünde olduğunu biliyordu. Bunu bilmek onu öyle utandırmıştı ki şu an yırtılan elbisesine dahi üzülemiyordu.

"Çakmağı tut." Antoni dalı ancak iki eliyle elbiseden kurtarabilirdi. Elisa arkasına bakmadan elini uzattı ve çakmağı aldı. Parmakları uyuşmuştu.

Kaptan bir eliyle dalı tuttu. Diğeriyle dalın takıldığı kumaşa dokunduğunda parmaklarının dış boğumları Elisa'nın soğuk sırtına temas etti.

Elisa'nın bedeni anlık bir ürpertiyle kasılırken Antoni tek adımla mesafelerini kapattı. "Nefes al, seni izlemiyorum."

Genç kız itiraz etmek istedi ama konuşamayacağından korkarak bundan vazgeçti. Bir erkekle bu kadar yakın olmak diline pranga vurmuştu. Üstelik kendisinden yaşça büyük Perskalı bir kaptanla!

Elisa bunu rüyasında bile göremezdi.

Antoni dalı çekip elbiseden ayırdı. Elbisenin bir parçası dalla birlikte yere düşerken ayrılan iki sırt yakasını birleştirdi. "Bağlayacağım. Seni evine kadar idare eder."

Elisa başını sallayabilirdi. Açık kestane saçları kalçalarına dökülüyordu. Bir eliyle çakmağı tuttuğu için diğeriyle ancak bir kısmını toplayabilmişti. Antoni kızın dalgali tutamlarına dokundu. Gür ve yumuşacıktı. Papatya kokusunu hâlâ alabiliyordu. Yavaşça saçlarını omzundan ileri itti. Genç adam kıza büyük gelen beyaz elbisenin bel kısmına bir düğüm attı. Sıra sırt kısmına geldiğinde, bakışları Elisa'nın belirgin omurga ve kürek kemiklerine takıldı. Çok zayıftı, hatta gördüğü en zayıf kız oydu. Elisa'nın kırk kilodan fazla olmadığını düşündü. Üflese uçabilecekken ağzına kadar dolu bakraçları nasıl taşıyordu?

“Elbiseni çok mu seviyordun?” Antoni bir düğüm daha atıp kızın sırtındaki çıplaklığı tamamen kapattı.

“Hâlâ seviyorum,” diye cevap verdi Elisa.

Antoni’nin elleri üzerinden uzaklaştığında usulca döndü. Çakmağın turuncu ışığı eşliğinde birbirlerinin çehresine baktılar. “Artık çöpe atılması gerekiyor. Kirli ve dikemeyeceğin kadar yırtık. Bir daha giyemezsin.”

Elisa’nın yüreği kaptanın haklı söylemi karşısında burkuldu. “Evet. Bir daha giyemem ama onu atmayacağım.”

“Yenisini alamayacağın için mi?” Antoni’nin soruları acımasızdı. Tıpkı bakışları gibi.

“Hayır, kaptan.” Elisa gülümsedi. “Eskisini unutamayacağım için.”

Elisa’nın boyundan büyük lafı kaptanının hafızasına kazındı. Çakmağın turuncu ateşinin kızın mavilerinde yanışını izledi.

“Gidelim.”

Kaptan bakracı aldı ve yanından geçip gitti. Elisa’nın ona yetişebilmesi için bu kez sahiden koşması gerekiyordu. Çakmağın ışığında ayakkabılarını bularak kaptanın ardından ilerledi. Geceye kazınan adım izleri ve suskunlukları eşliğinde Elisa’nın yaşadığı eve geldiler. Antoni uzun boyundan yararlanarak bahçe kapısının üstünden baktı. Evde hiç ışık yoktu.

“Ailen evde değil mi?”

Elisa bakışlarını kaçırarak bakracı kaptanın elinden aldı. “Sana nasıl teşekkür edebilirim?”

Kaptanın bakışları hâlâ ışığı yanmayan evdeydi. “Evinin burası olduğuna emin misin?”

“Elbette, kıyıya giden kestirme yolu tarif etmemi ister misin?”

“Gerek yok.”

Elisa ona ne zaman döneceğini sormak istedi ama kaptanın dehlizde söyledikleri aklına geldi. Elbette ki hemen gidecekti. Ona nasıl veda etmeliydi? Teşekkür etmişti. *İyi akşamlar*, dese kaptan cevap vermeyecekti. Bunu onunla geçirdiği şu birkaç saatte anlamıştı.

Hoşça kal.

Hayır. Elisa bunu söylemek istemiyordu.

En iyisi hiçbir şey söylememekti.

Elisa her an düşecekmış gibi duran bahçe kapısını ittirdiği an birisi onu saçlarından yakalayıp içeri çekti. Elisa bakracı yere bırakıp saçına yapışan eli tutarken, küçük bir çığlık kaçı ağızından.

“Seni sürtük!” Kamila öfkeden parlayan mavi gözlerini Elisa’nın yaklaştırdığı yüzüne dikti. “Gecenin bu saatinde ne bok yiyorsun dışarıda?”

Yaktığı gaz lambasıyla evden çıkan Amuz, bahçe kapısından içeri giren kaptanı gördüğünde durdu, tek adım daha atmadı.

“Bırak onu.” Kaptanın kısık sesi Kamila’yı şaşkına çevirdi. Elisa’nın saç hâlâ avuçlarındayken karşısındaki genç adamı incelemeye koyuldu. “Bırak!” Kaptan bağırmamıştı ama söyleyiş biçimindeki itiraz kabul etmeyen emir, Elisa’nın saçlarındaki elin yağ gibi kaymasına sebep olmuştu.

“S- sen de kimsin?”

Kaptan, dökülmekten son anda kurtardığı bakracı sertçe Kamila’nın ayaklarının dibine bıraktı. “Kızınızla birlikte kanalın altındaki dehlize düştük. Şanslısınız ki hâlâ sapasağlam ve burada.”

Kamila arkaya taranmış kır saçlarından düşmek üzere olan lastiğine dokunarak Elisa’ya baktı. “O bizim kızımız değil. Ayrıca neden avlumuzda olduğunuzu anlayabilmiş değilim.”

Antoni sabrının son demlerinde olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi sakallarına dokundu. “Eve eli boş dönmek istemedi. Ona yalnızca eve kadar eşlik ettim.”

Uykulu gözlerle evin kapısında görünen Sara ve Seida’nın dudakları kaptanın varlığıyla aralandı. İkisi de yersiz bir heyecana kapıldı. Bu adam gerçek miydi yoksa hâlâ rüya mı görüyorlardı?

Kaptanın bakışları iki kızının hemen önünde duran Amuz’a takıldı. Belli ki evin erkeği oydu ama gecenin bir vakti evlerine giren yabancıyla onun yerine karısı muhatap oluyordu.

Antoni onları arkasında bırakarak bahçe kapısını açtı. Her biri gitmesini beklerken aniden duraksadı. Başını omzuna götürdü ancak Elisa’ya bakmadı. Elisa’nın saç dipleri sızlıyordu ama kaptanın önünde bu muameleye maruz kalmaktan öyle gocunmuştu ki o da Antoni’ye bakamadı.

“Yatmadan ayağındaki yarayı temizle. Unutma.”

Bahçe kapısının kapanmasından sadece beş saniye sonra Kamila yorgunluktan bayılmak üzere olan Elisa’nın boğazına yapışıp onu sığınağın taş duvarına yasladı. Elisa’nın ona karşı koyacak gücü yoktu.

Başka zaman olsa tokatlarından korunmak için elini yüzüne siper ederdi ama şimdi o zamanlardan biri değildi.

“Elin adamı sana niye durduk yere yardım etti? Ha!”

Kamila elini kaldırdı ama Elisa’nın yüzüne inen onun tokadı değil Amuz’unkiydi. Elisa inleyerek yere yığılırken Sara ve Seida bir film izliyormuş gibi olan biteni köşeden seyrediyordu.

“Beni iyi dinle. Seni abin yaşındaki heriflerle kırıştırasın diye büyütmedim. Bir daha aynı şeye şahit olursam, bak bir daha olursam, tüm kemiklerini kırar seni kapının önüne koyarım!”

Elisa berelenen dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Saçları yüzünü örtmüştü. Dudağının sol kenarından akan ılık sıvı çenesine süzülüyordu.

Kendini savunamadı. Zaten bunu istemiyordu.

“Bak, suçunu biliyor da konuşmuyor!” Kamila’nın gözleri, derin çukurlarından fırlamak üzereydi. “Ne ikizlerimiz ne de zavallı Yusra’mız bir kere başımızı önümüze eğdirmeydi.”

Elisa daha fazla tutamadı kendini. Düştüğü yerden Kamila’ya bağırdı. “Ben de eğdirmedim!”

Kamila hırsla avuçlarını sıkıp etrafına bakındı. Aradığını bulduğunda Elisa acıyla gözlerini yumdu.

“Senin ne istediğini biliyorum ben.” Kamila fırın küreğini ters çevirip havaya kaldırdı. Tanrı Elisa için bir şeyler yapamaz mıydı? En azından şimdi, yalnızca bir kez...

Kürek kızın sırtına inmeden Amuz tarafından yakalanıp fırının içine fırlatıldı. Kamila kocasının yüzüne şaşkınca baktı.

“Bırak. Gerekli uyarıyı yaptık.” Amuz kemikli ve kambur sırtını yerdeki yeğenine döndü. “Bir yerini kırarsan haftalarca su taşıma işi bana, yemek pişirme ve diğer işler de sana kalır. Geçen seneki gibi...”

Kamila kocasına hak verdi. Hep birlikte evlerine geri dönüp Elisa’yı kapının ardında bıraktılar. Hep olduğu gibi.

Gece, Elisa’nın buğulanan gözlerinden daha mavi değildi.

Elisa kalkmak için avuçlarını yere bastıracağı an bir şey fark etti. Avucu boş değildi. Kaptanın çakmağı dakikalardır oradaydı ama yeni fark etmişti. Ağlamadı. Bir kez daha gözyaşlarına galip geldi ve kalkıp sığınağına girdi. Zahra’nın ayakkabılarını çıkardıktan sonra beyaz bir mum yaktı. Cılız ışıktaki kare biçimindeki gümüş çakmağın üzerindeki gemi figürüne baktı.

Gri geminin altında denizi temsil eden mavi bir renklendirme vardı. Çakmağın arkasını çevirdiğinde bir şeyler yazdığını gördü.

Elisa okuyabilmeyi çok isterdi.

Beyaz elbisesiyle birlikte üzerinde ne varsa çıkardı, tenini ıslak bezle sil-di. Antoni'nin dediğini yaptı ve ayağındaki yarayı temizleyip sardı. Saçlarını ördükten sonra sadece kombinezonu ile yatağa girdi.

Elisa uyumadan önce yaralı dudağıyla gülümsedi.

Kaptan gitmiş olabilirdi ama geride bıraktığı hatırası Elisa'nın yastığının altında kalacaktı.

Karanlığın doğmak üzere olan güneşe kafa tuttuğu saatlerde, Elisa saçlarında yumuşacık bir dokunuşla gözlerini açtı.

Yanı başındaki silik tebessümün sahibi Yusra'ydı.

Elisa telaşla doğrularak, değneği yardımıyla ayakta duran kuzenine baktı. "Yusra! Senin burada ne işin var?"

"Sana da günaydın. Gerçi henüz sabah olmadı ama nasıl olsa birazdan uyanacaktın."

Elisa tahta yatağından bacaklarını sarkıttıktan sonra Yusra'yı yanına çekti. "Günaydın. Annen burada olduğunu görürse çok kızar."

Yusra yüzüne dökülen kalın, kıvrıkcık bir tutamı kulağının ardına iliş-tirdi. "O her şeye kıızıyor." Elisa'nın altdudağının kıyısındaki yaraya baktı.

"Şey, dün kanalda ufak bir kaza geçirdim." Elisa yüzünü başka yöne çevirdi.

"Dün gece uyumuyordum." İkisi de birbirine üzüntüyle baktı. "Yanına gelmek istedim ama karanlıkta değneğimi bulamadım."

Elisa kollarını Yusra'ya doladı. Onun üzülmesini hiç istemiyordu. "Ben iyiyim, Yusra. Şimdi hazırlanıp bugünün erzağını almaya gideceğim. Kahvaltıyı birlikte yaparız, olur mu?"

Yusra başını salladı. Elisa'nın gücüne hayrandı. "Neden bu kadar kötü olduklarını anlamıyorum. Keşke gidebilecek bir yerin olsaydı."

Ama yoktu. Elisa'nın gidebileceği tek bir yeri bile yoktu.

Yusra yeşil elbisesinin cebinden ufak bir ekmek parçası çıkardı. "Akşam yemeğine gelmeyince senin hakkını da yediler. Ye bunu, saatlerdir aç olmalısın."

Elisa açlığa dayanıklıydı. Bu yüzden Yusra'ya, "Sen ye," dedi. "O senin hakkın."

"Biliyorsun, uzun zamandır hakkımın tamamını bitiremiyorum. Ye hadi, biraz olsun içim rahat eder."

Yusra'nın altın kalbi Elisa'nın ruhunu okşamıştı. Ekmeği aldı ve üç lokmada midesine gönderdi. Yusra gönül rahatlığıyla sığınaktan ayrıldığında Elisa diz hizasında biten, yarım kollu basma bir elbise giydi ve sepetini koluna taktı. Yıkadığı lastiklerini ayağına geçirdikten sonra Zahra'ninkileri de ona vermek üzere yanına aldı.

Dinar amcanın dükkânına ulaştığında Zahra'nın kendisinden önce geldiğini gördü. Hatta ön sıralardaydı. Elisa buna inanamadı. Zahra hep geç kalırdı, hep!

"Günaydın, Eli. Hey! Yanıma gel."

Elisa sepetini sıradaki en son kişinin arkasına bıraktıktan sonra Zahra'nın yanına gitti. Üzerinde sarı bir elbise vardı. Elisa bu elbiseyi daha önce görmüştü ama emin olamadı.

"Günaydın, elbisen ne kadar güzel."

Zahra küçük bir kahkaha attı. "Şapşal mısın Elisa, her zaman giydiğim üç elbiseden biri. Sadece etek kısmını kısaltıp daralttım." Omuzlarına bukle bukle dökülen sarı saçlarını gösterdi. "Demir çubuğu ateşte ısıtıp saçlarımı sardım. Nasıl görünüyorum?"

Zahra'nın ela gözleri pırıl pırıldı. Yanakları kırmızı, ince bedeni yerinde hiç durmuyordu.

"Çok güzelsin ama anlamıyorum. Benden önce erzak sırasına girdin ve hiç üşenmeden kendinle mi uğraştın?"

Zahra arkadaşının koluna girdi. "Hiç uyumadım ki. Tüm gece! Unuttun mu, bu sabah Mikail ile buluşacağım, bana çikolata verecek."

Ah, evet, Elisa dün bu konudan söz ettiklerini hatırladı ve Zahra için mutlu oldu.

"Çikolatayı yavaş ye. Unutma, tadını bana anlatacaksın."

Zahra onun dudağındaki yarayı fark ettiğinde o neşeli ifadesi silinip gitmişti. "Ne oldu?" Elisa altdudağına diliyle dokunup içeri çekti. Zahra ne olduğunu gayet iyi biliyordu. "Sürtük Kamila!"

"Şşş..." Elisa gözlerini açarak onu uyardı. "Böyle söyleme."

"Ama o sana neler söylüyor! Elisa, sana defalarca söyledim, neden gelip benimle yaşamıyorsun?"

Evet, Zahra bunu birden fazla kez söylemişti ama Elisa yapamazdı. Evden ayrıldığı an Amuz onu bu kıyıda barındırmazdı. Üstelik arkadaşının başına da bela olurdu.

“Ben iyiyim, Zahra.” Sıraya baktı. Zahra’nın önünde yalnızca bir kişi vardı. Sepetini fişleri karşılığında dolduran zavallı insanlar karınlarını doyurmak için hızla uzaklaşıyorlardı. “Hadi, erzağını al da Mikail’in yanına git.”

“Neden sen de benimle gelmiyorsun?”

Elisa boş olan sepetini işaret etti. “Eve gidip kahvaltı ve akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor. Yapmam gereken yığınla iş var. Bir ara Nidra’ya böğürtlen toplamaya gideceğim.” Muzip bir gülümseme belirdi dolgun dudaklarında. “Mikail’den ayrılabilirsen yanıma gel!”

Zahra suratını astı. “O kaba kaptanları Mikail’i götüreceği için ne yazık ki erkenden ayrılacağız.”

“Böyle mi söyledi?” Elisa’nın sesi nedense kırılmış gibiydi.

“Evet, sabah sekizde onları almak için bir gemi gelecekmiş. Nereye gideceklerini biliyor musun?”

Elisa meraksızca sordu. “Nereye?”

“Dün de söyledikleri gibi Başkan Lukas’ın ülkesi Norbel’e!” Zahra sesini sadece arkadaşının duyabileceği seviyeye getirdi. “Değerli misafirlerini işgal ettiği kıyıda bırakmak istememesine şaşmamalı.”

“Misafir mi?”

“Öyle dediğime bakma. Mikail’in anlattığına göre kaptanın gemisi oldukça büyük ve gösterişliymiş. Şehrin önde gelenlerine hizmet veriyormuş. Yani Lukas, ailesi ve diğer ensesi kalınlara... Kaptan ve mürettebatın buraya gelmesi büyük tesadüf.”

Elisa şimdi daha iyi anlıyordu. Kaptan modern ve kendisine her imkânın sağlandığı ülkelere gidiyordu. Norbel’e gitmek üzereyken, Norbel’in işgali altında olan Vetrnka Kıyısı’na düşmesi onu öfkelenlendirmiş olmalıydı.

Elisa arkadaşını uyardı. “Mikail’e dikkat et.”

Zahra omuz silkti. “Yalnızca eğleniyorum.”

Genç kız erzağını ve lastik ayakkabılarını alıp yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle uzaklaştı. Elisa arkadaşının tam bir kaçık olduğunu düşünüyordu.

Sıra ona geldiğinde erzağını alıp eve geri döndü. Ekmek pişirip pirinç lapasını taş fırına sürdü. Evi süpürüp sildi. Kirli çamaşırları topladıktan

sonra temiz olanları katlayıp yerine yerleştirdi. Bulaşıkları yıkadı, avluyu temizledi. Yusra ile kahvaltı yaptıktan sonra hasta kızın üzerini ve yatak çarşaflarını değiştirdi. Saat öğleni geçerken, hasır sepetini koluna taktı ve kıyının tepesinde bulunan Nidra'ya doğru yol aldı.

Nidra, az ağaçlı bir ormana benziyordu. Çok fazla çalılık vardı ve birçoğu Elisa'nın boyunu aşıyordu. Çevrede yalnızca birkaç harabe ev vardı, burada kimse yaşamazdı. Nidra Nehri az ötedeydi ama Elisa bugün oraya uğramayacaktı. Çünkü eve erken dönüp kış için odun kırması gerekiyordu.

Elisa tellere sarılmış böğürtlen sarmaşığına yaklaştı. Böğürtlenler yine kızaramadan dallarından düşmek üzerelerdi ama nefis kokuyorlardı. Onları teker teker toplayıp sepetini doldurmaya başladı. Nidra tepesinden açıkça görünen kıyıya baktığında, iki geminin uzaklaştığını gördü. Birden içi burkuldu.

Bir böğürtleni dudaklarına götürürken fısıldadı. "Hoşça kal, kaptan."

Sepetini tamamen doldurup gitmeye hazırlanırken çalılıklardan garip bir ses geldi. Neydi bu? Elisa burada yalnız olduğundan emindi. Bakışlarını o tarafa çeviremeden ağzına bir el kapandı ve Elisa çığlık bile atamadı. Kolundan kayıp giden sepeti bir anda yere düşüp yuvarlandı. Topladığı böğürtlenler etrafa saçıldı. Elisa çırpınmaya başladı ama ayaklarını yerden kesen kişi her kimse çok güçlüydü. Tek koluyla sardığı kızı harabe evlerden en yakın olanına sürüklerken Elisa'nın gözleri dolmuş, boğuk sesler çıkarıyordu.

Güneş yanığı iri bir el Elisa'nın dudaklarından ayrıldığı an, kız çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Bırak beni! Ne olur, bırak beni!"

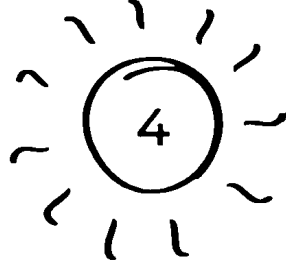
Hiçbir şey fayda etmemişti. Bedeni harabe eve sokulduğunda, Elisa müthiş bir korkuyla iç çekti. Ne çaresizdi... Gözlerini sımsıkı yumdu ve sırtının duvara yaslanışını hissetti. Temas kesilmişti, şimdi kimse ona dokunmuyordu ama Elisa gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Göğsü hızla inip kalkarken, tanıdık bir koku duyumsadı.

Bu, şeydi...

Tıraş kolonyası, sigara ve deniz...

Gözlerini usulca açtı.

Karşısındaki adam, bir çift acı yeşil gözün sahibi Antoni Denis Porowski'den başkası değildi.

"Beyaz İnci"

Korku ve heyecan, kanlı bir harbe giriştiler. Mağlup belliydi.

Antoni'nin buz gibi ifadesi, Elisa'nın korkusunu yerle bir ederken içine sonsuz bir heyecan sızdırdı.

Genç kız kırıştırdığı kirpiklerinin altından gittiğini düşündüğü kaptana baktı. Şu an onunla harabe evde yalnız olduğuna inanamadı.

Böğürtlen toplarken düşüp bayılma ve rüya görme ihtimali daha fazlaydı ona göre.

"Sen..." Antoni'nin üzerinde koyu renk kot pantolonu ve koyu yeşil renkte spor bir gömlek vardı. Saçları kafasının üzerinde dalga dalga duruyordu. "Buradasın," dedi dakikalardır alamadığı nefesi dışarı verirmiş gibi.

Antoni kaldırdığı elini Elisa'nın dudaklarına uzattığında, kızın mırıltı tınlındaki sesini kökten kesti.

Başparmağı, Elisa'nın dudağına dokunmak üzereyken ani bir kararla elini geri çekti ama bakışları oraya kilitlenmiş gibiydi.

"Ne oldu oraya?"

"Ne- nereye?"

Antoni sabırsız bir nefes verdi ve tekrar sordu. "Ne oldu dudağına?"

Elisa birkaç saniye sonra durumu kavrayabildi. Ne ara yaptığını bilmiyordu ama korkuyla dudağını ısırarak oradaki yaranın kanamasına sebep olmuştu.

“Şey...” Parmaklarıyla yarasını kapattı. “Korktum, öyle aniden çıkınca...” Elisa derin bir nefes aldı. Antoni’nin kendisini harabe eve neden soktuğunu merak ederken alakasız bir şey söyledi. “Gittiğini düşünmüştüm.”

Kaptanın sözleri de onunkiyle alakasızdı. “Sana vuruyorlar mı? Dünkü kadın...” Gözleri kısıldı, kaşlarının aşağı inmesiyle biraz görünen gözkapağı da böylelikle tamamen kayboldu. “O adam... Sana zarar mı veriyorlar?”

Elisa buna cevap veremezdi. Ama nereye kaçacaktı? Kaçacak yer yoktu.

“Kaptan,” dedi ilk başta sorması gerekeni henüz sormaya niyetlenerek. “Beni neden buraya getirdin?”

Kaptan bir adım geri attı. Sanki Elisa’yı oraya zorla sokan kendisi değildi.

Neden geldiğini hatırladı. “Başkaldırıdan haberin var mı?”

Elisa kaşını çattığında iki kaşının ortasında ince bir çizgi belirdi. “Başkaldırı mı?”

Antoni kızın şaşkın ifadesinden gerçekten bir şey bilmediğini anladı. “Norbel askerleri çok yakında kıyınıza gelecekler.”

Elisa devamını dinlemeden, “Evet,” dedi. “Düzenli olarak erzak getirmek için geliyorlar.”

Ve gözdağı vermek için.

“Bu kez her zamanki gibi olmayacak. Vetnikalı erkekler başkaldırıya hazırlanıyor.”

“Ne!”

“Bunun ne demek olduğunu biliyor olmalısın. Hiç şüphelenmedin mi?”

Elisa doğru mu duymuştu? İnanmak istemedi. “Bu... gerçek olamaz. Emin misin?”

Antoni başını genç kızın gözlerine eğdi. “Öylesine bir olasılık için seni buraya getirmiş olamam, değil mi?”

Elisa kaptanın haklı olduğunu düşündü. Yine de inanmak istemiyordu. “Nereden öğrendin?”

“Bir önemi yok. İsyan gerçekleşmemeli. Bunun sen de farkındasındır. Savaşı hatırlıyor musun?”

Elisa savaşın baş gösterip de ailesini kaybettiği zamanlarda henüz küçük bir kızdı. Detaylı hatırlaması mümkün değildi ama kulağının dibinde patlayan bombaları hiç unutmamıştı. Kaptanın sorusuna karşılık yalnızca başını sallayabildi.

“Bu isyandan mağlup çıkarsanız -ki çıkmanız kaçınılmaz- Lukas sizi önce açıklıkla sınar. Toprağınız verimli değil. Olsa bile tohumunuz yok. Erkeklerle acımaz ve kadınlar...” Duraksadı, Elisa irkildiği için devam etmedi.

“Buradaki erkekler beyin yerine ne taşıyor? Nasıl böyle bir şeye cesaret ederler?”

Elisa anlamaya çalıştı. Evet, olası bir başkaldırı onların sonu olurdu ama kaptanın bu konuyu umursama sebebi başka olmalıydı. “Lütfen, kimseye bir şey söyleme.” Kaptanın gemisi bozulmasaydı Norbel’e gidecekti. Elisa’nın şimdi tek düşündüğü buydu. “Haklısın, Başkan Lukas hiçbirimize acımaz.”

Kaptan, genç kızın aklından geçenleri anladığı an göz bebeklerinde beliren korkuyu da gördü. Kolunu harabe evin tozlu duvarına uzattı. Elisa başının hemen üzerindeki o kolun mesafelerini ne kadar azalttığını fark etti.

Antoni Denis ise onun buram buram böğürtlen koktuğunu...

“Ben Lukas’ın askeri değilim, ufaklık. Seni uyarıyorum. Başınız büyük dertte. Bu birkaç günlük bir plan değil ama tam bir aptallık. Mühimmat olmadan tam donanımlı düşmana direnilmez.” Kaptanın bakışlarındaki ciddiyet ürkütücüydü. “Kaybedeceğini bile bile savaşa gidiyorsan arkada kimseyi bırakamazsın.” Elisa, bir an için son sözlerinin kendisiyle de bir alakası olduğunu düşündü.

Elisa başını önüne eğdi. Onu üzgün görmek pek mümkün olmazdı ama şimdi fazlasıyla üzgündü. Biliyordu ki başkaldırı gerçekleşirse bu günlerini umla arayacaklardı.

“Ben ne yapabilirim ki... Kimse beni dinlemez.”

“Sen bir şey yapamazsın,” diye tekrarladı Antoni. “Ama yapabilecek birini tanıyorsun.” Elisa ona sorgularcasına baktı. “Dün gece evinde gördüğüm adam, akraban mı?”

Elisa başını salladı. “Evet, dayım. Onun bu meseleyle ne ilgisi var?”

Kaptan kolunu çektiğinde Elisa rahat bir nefes aldığını fark etti. “Planı yönetenlerden biri de dayın. O evde seninle birlikte başka kızlar da vardı. Eminim diğerlerinin evinde de vardır. Aptal cesaretlerine kurban gitmek istemiyorsan ona engel ol.”

“Ben bunu yapamam. Beni asla dinlemez.” Üstüne akıl vermek istediği için Elisa’ya zarar verirdi ama genç kız bu gerçeği kendine sakladı. “Tanrım, gecenin bir vakti evden çıkmaları bu yüzden miydi...”

Antoni düne nazaran daha belirgin olan sakallarını sıvazladı. Bu, düşündüğü anlamına geliyordu. “Dün gece benimle konuşan kadın dayının karısı mı?” diye sordu birdenbire.

“Hıhı.”

Antoni istediği cevabı almıştı. “Durumu ona anlat. Akıllı ve fena bir kadına benziyor. Eminim dayına söz geçirebiliyordur.”

Elisa’nın zihnine oturan karanlık düşünceler kaptanın bu fikriyle aydınlandı. Doğru, dayısı daima karısının ağzına bakardı ve ona engel olacak tek kişi de Kamila’ydı!

“Yengemle konuşacağım.” Başını yeniden kaptanın yüzüne kaldırdı ve çekingen bakışlarını gözleriyle buluşturdu. “Teşekkür ederim. Belki de bizi büyük bir felaketten kurtardın. Gitmekten bu yüzden vazgeçmiş ol-”

“Bu yüzden vazgeçmedim,” diyerek sözünü kesti genç adam. “Gemi-deki arıza tahmin ettiğimizden büyük çıktı. Kalıp ustalara yardım etmem gerekiyor.”

Elisa, az önce ağlamak üzere olan kendisi değilmiş gibi gülümsedi. “Yine de teşekkür ederim. Kıyı ve Nidra Tepesi arasında epeyce mesafe var. Buraya kadar yürüdün... “ Elisa dökülen böğürtlenlerini anımsadı. Nehir çok yakındı, onları nehirde yıkayabilirdi. “Sana biraz böğürtlen ikram edebilir miyim?”

Antoni, o kısık bakışlarını genç kızın bakışlarında dolaştırdı. Sonra bunu hiç yapmamış gibi kafasını çevirdi. “Böğürtlen sevmem.”

Elisa’nın suratı asıldı. Ona verebilecek başka bir şeyi yoktu.

“Ama teşekkür etmenin bir yolunu biliyorum.”

Genç kızın dudakları aralandı. Dudağının kenarındaki yara hâlâ ıslak ve tazeydi. “Senin için ne yapabilirim?”

“Üniformam kirlendi. Yıkanması gerekiyor ama Mikail hariç tüm mürettebatı konaklaması için yakınlardaki başka bir kıyıya gönderdim. Mikail’in elinden böyle şeyler gelmez.” Kızın beyaz ve temiz ellerine baktı. Bu yalnızca yarım saniye sürdü. “Sen başarabilecek gibi duruyorsun.”

Elisa kaptana borçlu olduğunu düşünüyordu. Teşekkür etmek istiyordu ama borçlu olmasa bile onun kar kadar beyaz olan üniforması yıkardı.

“Üniformanı ne zaman alabilirim?”

“Yarın sabah kıyıya gel.” Başıyla harabenin çıkışını işaret etti. “Şimdi evine dön.”

“Sen?” diye sordu Elisa boş bulunarak.

“Sen çık. Kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ben de çıkarım.”

Elisa başını sallarken o kaba adamın böyle ince düşünmesine nasıl da şaşıırıyordu. Küçük adımlarla harabenin çıkışına yürüdü ama gitmeden önce sorması gereken bir şey vardı.

“Beni buraya neden zorla soktun?”

Kaptanın dudaklarında beliren yarım gülümseme Elisa’nın içini titretti. “Benimle harabe eve gel desem, gelecek miydin?”

Elisa hiç düşünmedi. “Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Elisa gözlerini ondan ayırıp da önüne döndüğünde, gülümsemesine engel olamadı. Kaptanı arkasında bıraktı ve saçılan böğürtlenlerini topladık-tan sonra oradan ayrıldı.

Eve gelip hızla akşam yemeğini hazırladı. Yemek yerken kimse konuş-madı ama yemekten sonra Amuz evden ayrılır ayrılmaz ikizler avluda bula-şık yıkayan Elisa’nın dibinde bitmişti.

Seida, kuzeninin yıkadığı toprak tabakları kuruladı. Sara ise onları ye-rine yerleştirmeye başladı. Elisa’nın ağzı bir karış açık kalmıştı çünkü bu ilk kez karşılaştığı bir durumdu. Çok geçmeden niyetlerini açık eden ilk kelime mavi gözlü Seida’dan geldi.

“Söylesene Eli, dün gece seni eve getiren o yakışıklı kaptan hâlâ bura-larda mı?”

Elisa gözlerini devirdi. “Bilmiyorum Seida, neden soruyorsun?”

Sara incecik dudaklarını yapmacık bir şekilde kıvırdı. “Merak ettik tat-lım, edemez miyiz?”

“Edebilirsiniz tabii. O halde hemen cevap vereyim, bilmiyorum.”

İki genç kızın suratı aynı anda düştü. “Nasıl bilmezsin?” diye sordu Seida. “Yol boyunca hiç konuşmadınız mı?”

“Gerekmedikçe konuşmadık.”

Bu kez Sara sordu. “Nerede kaldığını da mı sormadın?”

“Yoo, niye sorayım ki?”

“Sakın bana adama hiç bakmadım deme!” diye cırladı Sara siyah, kaba-rık saçlarını savurarak.

Elisa buna hemen cevap veremedi. Bulduğu her fırsatta incelenmişti kaptanı. Öyle ki çehresinin tüm keskin hatları gözlerini kapattığı an zih-ninde belirebilirdi.

“Bakmadım.” Elisa onlara yüz çevirdi. “Niye bakacakmışım?” Son çanağı da kurulaması için Seida’nın eline tutuşturup bulaşık suyunu gidere döktü.

“Sen de gerçekten kafa yok, Elisa.” Sara kuzenine acıyarak baktı. “Bir daha onun gibi bir adamı bu lanet kıyıda görebileceğini mi sanıyorsun?”

Elisa gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Daha birkaç saat önce gördüğünü elbette ki kendisine saklayacaktı. “Haklısın Sara, onun gibisini bir daha asla göremem.”

O sırada Yusra’nın Elisa’yı çağıran sesi odalarının açık penceresinden duyuldu. O ses Elisa’nın kurtarıcısı olmuştu. Hasta kızın yanına girip onu pencere dibindeki yer yatağına çekti.

“Teşekkür ederim Yusra, beni nasıl bir beladan kurtardığını bilemezsin.”

Yusra solgun suratıyla kıkırdadı. “Bir değil, iki beladan kasten kurtarmış olabilirim.”

Elisa kahkaha atarak hasta kızın yanına uzandı ve hep yaptıkları gibi gözlerini gökyüzünde belirmeye başlayan irili ufaklı yıldızlara diktiler.

“Bu akşam bana hangi yıldızın hikâyesini anlatacaksın?”

Elisa elini çenesine koydu. Zihninde dönüp duran öyle güzel hikâyeler vardı ki seçmekte zorlanıyordu.

“Şunu görüyor musun?” İşaretparmağıyla gökyüzünü gösterdi.

“Hangisi, göremedim.”

“Şu işte, Kutup Yıldızı’nın solundaki...”

Ağustosun o serin akşamında, hafif esen rüzgâr Elisa’nın çıplak kollarını okşarken Elisa yumuşacık sesiyle mayışan Yusra’ya küçük yıldızın hikâyesini anlattı.

“Gökyüzünün en küçük ve en fersiz yıldızı Mino, bir gün gökyüzünün en gösterişli yıldızı Teti’yi görmüş. Görür görmez de ona âşık olmuş. Gel gör ki Teti’nin etrafında onlarca parlak yıldız varmış. Mino’yu fark etmesi imkânsızmış. Mino her gece usulca Teti’nin yanına süzülür, onu uzaktan izlermiş.”

“Zavallı Mino,” dedi Yusra. “Keşke bir şansı olsaymış.”

“Belki de vardı ama o bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Çünkü her yıldızın bir kayma sırası var, biliyorsun. Mino’nunki de çok yakındaymış. Vakti geldiğinde Teti’ye son kez uzaktan bakmış. Sessizce ona veda etmiş. Sonra da gökyüzünden kayıp gitmiş. Mino, kayarken hiç olmadığı kadar parlakmış. Çünkü vakti gelmediği halde peşinden kayan yıldız Teti’ymiş.”

Yusra hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı. Kahverengi bukleleri yastığının her köşesine dağılmıştı. “Yoksa...”

“Evet,” dedi Elisa hüzünlü bir sesle. “Bu geceki masalımız mutlu sonla bitmiyor. Çünkü Mino ve Teti birbirlerine âşık olduklarını söyleyemeden kayıp gitmişler.” Yusra’nın neredeyse kemik yığınının ibaret olan elini tuttu. “Üzülme, kim bilir belki kayıp gittikleri yerde mutludurlar.”

“Belki de,” dedi Yusra ve gözlerini geceye ağır ağır kapattı.

Elisa yavaşça ayağa kalktı ve Yusra’nın üzerini örttükten sonra odadan çıktı. Kamila girişteki odalarında oturuyordu. Elisa’yı gördüğünde söylenecek başını çevirdi ama Elisa hiç istemese de onunla konuşmak zorundaydı.

“Kamila yenge.” Ellerini önünde birleştirip yaklaştı. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Kamila’dan cevap gelmeyince önüne geçti.

“Ne istiyorsun?” Kamila’nın ifadesi bıkkındı. Seyrek saçlarının arasından saç derisi rahatlıkla görünüyordu. “Git yat. Yarına yıkaman gereken bir ton çamaşır var.”

“Yıkarım,” dedi Elisa. “Ama bilmen gereken bir şey var. Şey...”

“Ne! Yine ne zırvalayacaksın?”

Elisa konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. *En iyisi olduğu gibi anlatmak*, diye düşündü. “Erkekler bir başkaldırı planlıyorlarmış. Senin haberin var mı?”

Kamila aniden ayağa kalktığı anda dizlerindeki tarak yere yuvarlandı. “Ne! Ne dedin sen?” Mavi gözleri şokla Elisa’ya baktı.

“Duydun Kamila yenge, bu başkaldırı olmamalı.”

“Tanrı aşkına! Hepimizi öldürmek mi istiyorlar! Bunu hangi aptal düşündü?”

Elisa bakışlarını yere eğdi. “Dayımla konuş, sen engel olabilirsin.”

Kamila suratını ekşiterek sordu. “Bunun Amuz’la ne ilgisi var?”

“Planlayanlardan biri de oymuş.”

Kamila hışımla Elisa’nın kollarına yapıştı. “Ne saçmalıyorsun sen küçük aptal?”

“Saçmalamıyorum. Doğru bu. Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?”

Kamila şaşırdı. Elleri genç kızın kollarından kayarken, kocasının nerede olduğunu bilmediğini söyleyemedi. “Sen nereden duydun?”

Elisa bunu soracağını düşünmüştü. Doğruyu söyleyemezdi. Bu yüzden daha önce üzerinde düşündüğü cevabı verdi.

“Zahra duymuş. Bilirsin, onun kulakları açıktır.”

Kamila, Zahra’nın ismini duymaktan hoşlanmadı. Aslında bizzat kızın kendisinden hoşlanmıyordu. Ona göre fazla uyanıktı ve her karşılaştıklarında kendisine düşmanca bakıyordu.

“Odana dön.” Arkasını dönüp Elisa’ya çıkmasını işaret etti. “Kimseye tek kelime etme.”

“Etmem.”

İçindeki ağırlıktan kurtulmanın rahatlığıyla sığınağına döndü. Üzerini değiştirip kalçasına uzanan dalgalı saçlarını taradıktan sonra yatağına girdi. Gaz lambasının içindeki ateş titrerken genç kız yastığının altındaki gümüş çakmağı çıkardı ve uzun uzadıya inceledi.

Çakmağı kaptana geri vermesi gerektiğini biliyordu ama Elisa bunu hiç istemiyordu.

“Nasıl yani... Bana teşekkür etmek istiyorsan üniformamı yıka mı dedi? Tam öküz!”

Zahra sol omzundan göbeğine uzanan örgüsüyle oynayarak, Elisa’nın yanında yürümeye devam etti. “Bu adamın Perskalı olduğuna emin miyiz?”

Elisa her sabah olduğu gibi gün doğumuyla birlikte uyanmıştı. Erzak sırasında bu sabah Adniye için de bekleyerek herkesin deli gözüyle baktığı kadına erzağını teslim etmişti. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra garip bir heyecan ve bir parça sıcak ekmeğiyle Zahra’nın evine doğru yürümüş, arkadaşı da koşarak ona geldiği için iki genç kız yolda karşılaşmışlardı. Zahra, arkadaşındaki garipliğin hemen farkına vararak kendi anlatacaklarından önce onu dinlemek istemişti. Elisa utana sıkıla kaptanı, harabe evi ve başkaldırıyı anlattığında ise Zahra’nın üzerinde durduğu tek detay kaptanın isteği olmuştu.

“Sana inanamıyorum, Zahra,” dedi şaşırان Elisa. “Başkaldırıyı sormadın bile. Asıl önemli olan bu!”

Zahra omuz silkti. “Biz ne yapabiliriz ki? Kaderde ne varsa onu yaşarız, Eli. Yeterince acı çektik, olasılıklar için canımı sıkmayacağım.”

Elisa çoğu zaman arkadaşını anlayamıyordu ama ona kızamıyordu da. Birlikte kıyıya doğru yürürken ayağının altındaki toprak yola ve moloz

yığınlarına bakrı. Yaşadıkları hayat da tıpkı bu yol gibi paramparçaydı, değişmezdi. Bu yüzden gülümsedi ve Zahra'nın koluna girdi.

"Mikail ile nasıl gidiyor?"

Zahra'nın dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. Utangaç! Zahra hiç utanmazdı ki...

"Dün gece az kalsın öpüşecektik!" Kıkırdarken ağzını kapattı. Belli ki anlatırken aklından o anlar geçiyordu.

"Öptü mü seni!"

Elisa bunu büyük bir heyecanla sormuştu. Öpüşmenin ne demek olduğunu bilmiyordu, daha önce hiç öpüşen birilerini görmemişti. Zahra bir kere anlatmıştı ama o çok hissiz bir öpüşmeydi. Zahra'nın yalnızca deneyimlemek için yaptığı tensel temas tam bir hayal kırıklığı olmuştu.

"Hayır. İzin vermedim," dedi büyük bir ciddiyetle. "Mikail çapkın bir adam ve onun için kolay lokma olmayacağım."

"Çapkın olduğunu nereden anladın?"

Zahra arkadaşına hayret içinde baktı. "Bu kadar saf olduğuna inanamıyorum. Her erkek biraz çapkındır ama hayatını denizde sürdürenler çok daha tehlikelidir. Mikail'in bana ettiği iltifatlar bile çok profesyonel. Ah, onlar denizlerin adamı..."

Elisa iç çekti. "Hepsi mi böyledir, Zahra?"

"Bana sorarsan..." Zahra zihnine oturan ani bir şüpheyile Elisa'nın ifadesini inceledi. "Dursana sen bir." Arkadaşının kolunu tuttuğunda ve birlikte yokuş yolun ortasında durduklarında dudaklarında o neşeli tebessüm yoktu. "Hepsinden kastın düşündüğüm kişi mi? Kaptan mı?"

Elisa suçüstü yakalanmış gibi tedirgin oldu. Bakışlarını kaçırdı, kolunu arkadaşının elinden kurtardı. "Saçmalama. Bana ne kaptandan? Hem biliyorsun, ben bu işlerden anlamam."

"Anlamazsın," diye onayladı Elisa'yı arkadaşın çok kardeş gibi gören yirmi bir yaşındaki Zahra. "Ama bu anlamayacağın anlamına gelmez. Eli, sen çok tatlı bir kızsın. Tertemiz, pırıl pırılsın. Bir gün âşık olacaksın ve temenni ederim ki o adam buna değecek biri olsun. Kaptan gibi her kelimesiyle seni yerle bir edecek biri değil..."

Tüm bu sözler Elisa'nın ceplerinde nasihat olarak kalmalıydı ama nensizce alınmıştı.

"Kaptana o gözle hiç bakmadım ama kaba olması çapkın olmasından kötü mü ki, Zahra? Evet, neredeyse her ağzını açtığında hepimizi tersledi

ama o dehlize düşerken beni tuttu, gecenin köründe kanala giderken yalnız bırakmadı ve bizim için Nidra Tepesi'ne gelip uyardı. O iyi biri Zahra, bunu hissediyorum."

Yeniden yürümeye başlarken arkadaşı, "Haklı olabilirsin," dedi. "Kaptan Antoni iyi biri olabilir, hatta tüm evrenin en iyi adamı olabilir ama üzerindeki tehlikenin kokusunu alabiliyorum. Çapkın, kız peşinde koşan bir adama benzemiyor ama Mikail onun neredeyse her limanda bir hayranı olduğunu söyledi. Bu da demek oluyor ki kızlar onu rahat bırakmamış. Bekâr bir erkek kendisiyle ilgilenen kızlara ne kadar karşı koyabilir?"

Elisa, görünen denize gözlerini dikip içine oturan karanlığı anlamaya çalıştı. Kaptan kimdi? Nasıl biriymiş? Tüm bunlar Elisa'nın umurunda olmamalıydı.

Dik bir yokuştan kıyıya indiklerinde Elisa'nın içindeki kasvet dağılıverdi. Çünkü çok sevdiği denizi görmüştü. Vetnika Kıyısı'nın berrak ve açık mavi denizi güneşin altında hafif hafif dalgalanıyordu. Uçsuz bucaksız, ılık ve sakindi. İki kız buram buram yayılan deniz kokusunu içine çekti. Kıyı altın sarısı renginde, incecik kumla bezeliydi ve o kuma yanaşmış gemiler vardı.

"Mikail'e uğrayacağım. Sen de üniformayı al, burada buluşalım. Bu arada yedi gün daha buradalarmış, güzel haber değil mi?"

Elisa başını salladı. Arkadaşı için mutlu olmuştu.

Sadece arkadaşı için mi?

Zahra'yı uğurladıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayaklarını kuma bastırdı. Bu hissi seviyordu. Yavaşça kumun üzerinde yürümeye başladığında gözleri kaptanı aradı. Gemilerin dibinde birkaç adam vardı ama hiçbiri Antoni'ye benzemiyordu.

"O çok konuşan arkadaşını yanında getirmemen isabet olmuş."

Elisa duyduğu tanıdık sesle birlikte arkasına döndü. Kaptan birkaç adım ötesindeydi. Üzerindeki kot pantolonun paçaları kıvrılmıştı. Büyük, kemikli ve kendisinininki gibi çıplak olan ayakları kum içindeydi. Üzerindeki beyaz tişörtte siyah boya lekeleri vardı. Elisa başını kaldırıp genç adamın yüzüne baktığında, aynı boyadan yüzüne de bulaşmış olduğunu gördü.

"Aslında birlikte geldik ama o Mikail'in yanına gitti."

Kaptan şaşırmışa benzemiyordu. Bir an için Elisa'nın çıplak ayaklarına baktı. "Ayakkabını giy, gemiye doğru yürüyeceğiz. Kum sıcak."

Elisa sevimli bir tavırla omuz silkti. “Ben alışkınım.” Kaptanın üzerini işaret etti. “Tamirat zorluyor mu?”

“Hayır.”

“Zahra uzun süreceğini söyledi.”

Kaptan keskin bakışlarını kızın arkasındaki gemilere uzattı. “Doğru. Uğraşıyoruz.”

Elisa, kaptanın kaşının sivri bitimine ve burnunun yanına bulaşan boyaya baktı. O sırada Antoni’nin bakışları da kızın dudağındaki yaraya uğramıştı.

Elisa’nın ona soracak başka sorusu yoktu. Kaptanın kendisiyle konuşmaktan hoşlanmadığını düşündü. “Üniforman,” dedi kısık bir sesle. “Yanında mı?”

Antoni bir adım yaklaştığında hareketiyle savrulan rüzgâr kızın ayak bileğine çarptı. “Yengenle konuştun mu?” diye sordu bakışlarını Elisa’nın bakışlarına eğer.

Elisa başını salladı. “Halledecek.” Kaptanın gözlerindeki huzursuzluğu görebiliyordu.

“Dayın vazgeçse bile diğerlerini ikna edememe ihtimali var. Kıyıda ayrılamıyorsunuz, değil mi?”

Elisa bir kez daha başını salladı. “Biliyorsun, burası işgal altındaki topraklar. Çıkışımız kesinlikle yasak ve Lukas’ın askerleri dışında gördüğümüz tek yabancı sizlersiniz.”

Kaptanın suskunluğu Elisa’yı da huzursuz etti. Tedirgince, “Kaptan Antoni,” dediğinde Antoni bakışlarını yanı başındaki deniz kadar mavi olan gözlere kenetledi. “Ola ki isyan gerçekleşirse, neden sadece isyanı çıkaranlar cezalandırılmıyor? Bizim suçumuz yok ki.”

Kaptanın ifadesi mümkünmüş gibi biraz daha sertleşti. Bununla birlikte çenesindeki çukur da belirginleşmişti. “Lukas için hepiniz aynı kefedesiniz. Birinizin yaptığı hata her birinize mâl edilir. Kadın, erkek, çocuk fark etmez. Hepiniz yanarsınız.”

Kaptanın sözleri acımasız birer gerçekten ibaretti. Savaş beş yaşındaki Elisa’ya acımadan ailesini almıştı. İlk kez beş yaşındayken yanmıştı.

Elisa bunu hatırladığında içi burkuldu. Zahra haklıydı, kaderlerini yaşamaktan başka çareleri yoktu.

“Elimden başka bir şey gelmez. Norbel askerlerinin gelmesine on gün var. Yani elimizde gülebilmek için on koca gün var.” Gülümsedi. “Kader bizi yakana kadar...”

Antoni'nin ifadesi suratında dağıldı. Elini uzatarak dün yapmaktan vazgeçtiği şeyi yaptı; başparmağıyla Elisa'nın dudağındaki yarasına dokundu.

O andan itibaren genç kızın kalbinden kızıl bir kıyamet koptu.

Gülümsemesi, Antoni'nin parmağının altında donup kaldı. Genç adam vişne rengi dudakların artık gülümsemediğini gördüğünde, yanmış gibi elini geri çekti.

Kısa bir an ikisi de bakışlarını birbirlerinden kaçırıp yalnızca sustular.

Antoni, teninde yatan bıçağın kırırdadığını hissetti. Genç kızı arkasında bırakıp yürümeye başladı.

Elisa önce ne yapacağını bilemedi. Sonra hareketlendi ve kaptanın adımlarını yakalayarak sessizce yanında yürüdü.

Antoni'nin yanında kendini küçücük hissediyordu. Onun sağlam adımları sadece yeri değil, genç kızın içini de titretiyordu. Elisa bu hisle başa çıkamıyordu. Erzak sırasından ya da su kanalından geç döndüğünde, Kamila'yı kızdırdığında, dayısı üzerine geldiğinde de heyecanlanıyordu ama bu başkaydı.

Bambaşkaydı.

“Benim geminin önünde bekle. Geleceğim.” Elisa, Vetnika Kıyısı'nın berrak suyunda yan yana duran yedi gemiye baktı. Hangisi Antoni'ye aitti? “Üzerinde *Beyaz İnci* yazıyor.”

Antoni gitti. Elisa ise olduğu yerde kalakaldı.

Beyaz İnci. İsmi güzeldi. Tıpkı sahibinin ismi gibi...

Ama Elisa o geminin ismini okuyamazdı. Bunun için öyle utanıyordu ki kimseye de sormazdı. Küçük adımlarla gemilerin önünden yürümeye başladı.

Beyaz İnci... Elisa B harfini tanıyordu. Dinar amca ona bir keresinde göstermişti.

Şansa bakın ki gemilerden üçünün ismi o harfle başlıyordu.

Genç kız dudaklarını ısırды. Elbisesinin eteğini avuçladı. Dakikalarca hepsinin ismine baktı ama okuyamıyordu işte.

“Neden buradasın?”

Elisa, kaptanın sert sesiyle arkasını döndü. Kaptan elindeki beyaz üniforması ve olanca heybetiyle karşısında duruyordu. Kaşları yine çatıktı ve Elisa buna artık şaşırmıyordu.

“Sana geminin önünde bekle dedim. Bunun neresini anlamadın?”

Elisa yutkunmaya çalıştı. “Ben... Affedersin. Dalmışım da.”

Kaptan, genç kızı arkasında bırakarak yürüdü ve en sondaki geminin önünde durdu. İçlerinden en büyük ve gösterişli olanı oydu. Elisa *nasıl tahmin edemem* diye içten içe kendisini azarladı.

Beyaz İnci sahiden de inci gibi ışıldıyordu. Öyle temizdi ki insan güverresine basmaya kıyamazdı.

“Kaptan!”

Mikail hızlı adımlarla Antoni’nin yanına geldi. Beyaz suratı ve gri gözlerinde hıznır bir heyecan vardı. “Senin şu çizgi romanlarından bir tanesini ödünç alabilir miyim?”

Antoni hiç düşünmedi. “Hayır.”

Mikail kaptanına doğru eğildi. Şimdi onun mürettebatı değil, arkadaşındı. “Yedi gün boyunca burada kalacağımız garantilendiğine göre Zahra’ya okuma yazma öğretmek istiyorum. Verir misin?”

Antoni bu defa aynı cevabı veremedi. Başını ağır ağır sallarken zihnine düşen ihtimal onu duraksattı. Yeşilleri birkaç metre ötede dikilen Elisa’nın gözleriyle buluştu.

“Hay sikeyim,” diye mırıldandı yalnızca kendisinin duyabileceği bir sesle. “Mikail.”

Sarı saçları güneşin altında dalgalanan genç adam bir adım geri çekilerek yeniden mürettebat oldu. “Emret kaptan.”

Antoni, acı yeşil bakışlarını Elisa’dan ayırmadan konuştu. “Kamarama git ve bir çizgi roman da bana getir.”

Mikail’in yüzüne ani bir ciddiyet yayıldı. Önce kaptanı bekleyen Elisa’ya baktı. Gri bakışları yeniden Antoni’yi bulduğunda, işte şimdi sahiden ve tamamiyle dostu Mikail’di.

“Hayır.”

Antoni ona yandan, sert bir bakış attı. “Ne demek hayır?”

“Şuna bak,” dedi kaşıyla Elisa’yı işaret ederek. “Etrafında pervane olan diğer limandaki kızlara benziyor mu?”

“Ona diğler limandaki kızlara davrandığım gibi mi davranıyorum sen-ce?” diye sordu öfkesine tezat sakın bir sesle.

“Kıza yaklaşma, Antoni. Üniformanı bir başkasına da yıkatabilirdin, bunu ikimiz de biliyoruz.”

Antoni alaycı bir tavırla gülümsedi. “Ona kapılacağımı mı düşünüyorsun?”

Mikail buruk bir baş sallayıyla birlikte aralarındaki son adımlık mesafeyi de kapattı. “Kapılmazsın, biliyorum ama o sana kapılır. Buna izin verme.”

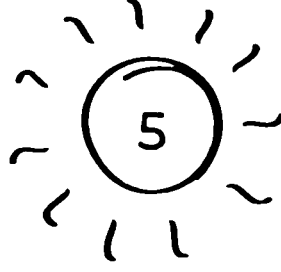
“Kes sesini Mikail, bir bok yok.” Antoni arka cebinden paketini çıkardı ve ince bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. “Git ve dediğimi yap.”

“Hayır!”

Antoni sigarasından sert bir nefes çekip yeniden sordu. “Ne demek hayır?”

“Hayır, demek. O kıza bir harf bile öğretmeyeceksin demek.” Mikail’in tenine karışan sarı kaşları gerildi. “Kalbini yakıp yok eden intikam ateşine, o zavallı kızı bulaştırmayacaksın demek!”

Düzenleme
Ny.ozlem

"Kırık Geçmiş"

Mavinin en koyu tonunu giyinen gökyüzü, dolunayı başucuna kon-
durmuştu.

Sedan Kıyısı'nda gürültülü ve sıcak bir yaz akşamıydı.

Antoni siyah gömleğinin üst düğmelerinden birkaçını çözüp kalabalık caddeye şöyle bir göz gezdirdi. Dip dibe konumlandırılmış mekânlardan taşan insanlar sokağı hayli kalabalıklaştırmıştı. Sigara ve ucuz içki kokuyordu. Vetnika Kıyısı'ndan daha iyi durumda olmasına rağmen Antoni buradan hoşlanmamıştı.

Başkan Lukas'ın akşam saatlerinde gönderdiği gemi onu Norbel'e götürmeyi planlamıştı. Ancak kaptan gemisinin arızalı olduğu gerekçesiyle bu teklifi reddetmişti. Aslında o, Vetnika Kıyısı'na en yakın kıyı olan Sedan Kıyısı'na gitmek ve mürettebatıyla toplantı yapmak istiyordu. Mikail yanında olacaktı ama diğer beş mürettebatı ile geminin tamir süreci olan bir haftayı ayrı geçireceklerdi. Bu durumu deniz yoldaşlarına bizzat kendisi bildirmek istiyordu

Saat gece yarısını bulmadan önce de bu isteğini gerçekleştirdi.

En azından bir kısmını...

"Mikail." Kaptan Antoni, ortasında dikildikleri dar sokaktan ayırdığı bakışlarını çenesinin sol kısmı moraran arkadaşına çevirdi. "Beni mürettebatın yanına götür dedim."

Mikail tam karşısında bulunan kulübe baktı. Basamaklarda duran iki kız ile yaklaşık yirmi dakikadır kesişiyordu. Genç adam gri gözlerini kızlardan ayırmadan cevap verdi. “Adamlar bu saatte uyuyordur. Sen bu saatte uyumazsın, ben de öyle. O halde eğlenelim.” Çenesini işaret etti. “Bugün yeterince gerildik.”

“Hak ettin,” dedi kaptan, tınısında pişmanlığa yer yoktu. “Bir daha gemi mıntıkasında bana akıl vermeye kalkarsan seni kazığa oturturum.”

“Yaparsın.” Mikail’in bakışları Antoni’ye çevrilirken gülümsemesi dudaklarından silindi. “Gemi mıntıkasından epeyce uzak olduğumuza göre konuya nokta koyalım. Ne dersin?”

Yanlarından geçen insanların temasları rahatsız ediciydi, en azından kaptan için öyleydi. Antoni, kulak tırmalayan gürültünün ve sigara dumanlarının arasından Mikail’e rahatsız bir bakış attı. “Nokta koyulacak bir durum yok. Yanımda hiç küçük bir kız gördün mü?”

Mikail, kahverengi cam şişedeki birayı başına diktikten sonra öylesine gülümsedi. “Senden beklediği üniformayı ben götürünce gözlerine oturan hayal kırıklığını görmeliydin.”

Antoni bunu beklemiyordu. Düşündü. Mikail doğruyu söylüyor olabilir miydi? “Neden bu konuyu kafaya taktın? Vetnika Kıyısı’ndaki o sarışın kızla takılırken, buraya gelip kız süzen karşımdaki yavşak değil mi?”

Mikail son yudumu da midesine gönderdikten sonra boşalan şişeyi çaprazındaki çöp tenekesine fırlattı. “Zahra güzel ve zeki bir kız, tırnakları göründüğünden daha sivri. Bir bakışından, bir sözünden ciğerimi okuyor.” Ağır bir adımla kaptana yaklaşıp cevabı alenen belli olan bir soru sordu. “Ya Elisa?”

Kaptanın kısık gözleri gecenin karanlığına karıştı. Şimdi kimse onun gözlerinde acı yeşil bir zehir olduğunu söyleyemezdi. “Ne olmuş Elisa’ya?”

“Görmüyor musun? O kız bir fanusta yaşıyor ve sen o fanusun dışındaki akıntısın.” Antoni tek dostunu dinlerken ruhu bir bilinmezliğe daldı. “Dehlizi ve sonrasını hatırla, sesini her yükselttiğinde gözbebekleri titredi. Saf, çok ürkek. Antoni...” Mikail ona sert bir omuz attı, kaptan kıpırdamadı. “O kız üflesen uçacak ve senin nefesin çok kuvvetli.”

Antoni, Elisa’nın titreyen bakışlarını, dişlediği dolgun dudaklarını, başını önüne eğişini ve kızaran yanaklarını anımsadı.

Sonra çevresindeki kızlara baktı. Uzun bacaklı, kısa boylu ve dolgun, sarı saçlı, kızıl saçlı -Antoni genelde kızıl tercih ederdi- göğüsleri braletlerinden

raşan, parlak çoraplar giyen, şuh kahkahalar atan kızlar her daim etrafında olmuşlardı.

“Çapkın bir adam olabilirim ama gaddar değilim. Sen de değilsin.” Mikail son söylediğinden emin olamadı. “En azından küçük bir kıza karşı değilsin. O yüzden Elisa’ya merhamet et ve akıntına kapılmasına izin verme. Bunu senden mürettebatın Mikail olarak değil, dostun Mikail olarak istiyorum.”

Antoni avucunda çevirdiği soğuk bira şişesine baktı. Hiç şüphesiz onu kesmeyecekti. “Kız kardeşinle aynı yaşta olduğu için mi bunu istiyorsun yoksa Zahra istediği için mi?”

Mikail kaptanının keskin zekâsı karşısında gülümsemekten kendini alamadı. “Her ikisi de diyelim.” Gözleri kaptanın açık düğmelerinden görünen metal kolyeye takıldığında boğazına takılan yumru yüzünden yutkunma ihtiyacı duydu. “Onunla da aynı yaşta, değil mi?”

Mikail’in kastettiği kız Antoni’nin içine taş gibi oturdu. Arka cebine uzandı ama bir süredir bulamadığı çakmağı orada değildi ve yine unutmuştu. “Sikeyim, çakmağı ver.”

Mikail’in uzattığı çakmağı alıp birasını tek hamlede açtıktan sonra kuru dudaklarıyla şişeden büyük bir yudum aldı.

“Bağışla.” Mikail kendine söverek başını çevirdi. “İçince çenemin bağı gevşiyor.”

Antoni tepkisizdi. Bakışları bir kurşun gibi kolyesine düştüğünde, “Evet,” dedi karanlık ve soğuk bir sesle. “On sekizine girmesine az kaldı. Yaşıyorsa...”

“Yaşıyorsa...” Mikail yutkundu. Üçer bira daha satın aldı ve ayaküstü hiç konuşmadan şişelerin dibine vurdular.

Sokaktaki insan sayısı giderek azalıyordu. Bazıları yalpalayarak uzaklaşırken, bazıları buldukları duvar diplerinde sızmışlardı. Antoni ve Mikail çok kaliteli mekânlar da görmüşlerdi, bundan daha kötüsünü de...

Mikail, biten içkisinin getirdiği sersemlikle hafifçe sallanırken Antoni dimdikti. Birlikte bakımsız mekânlardan birine girip تنها bir masaya oturdular. Mekânın kırmızıya çalan loş ışığı dumana bulanmıştı. Ahşap masalar soğuk ve kirliydi. Enstrüman çalan iki adamın başları yerden kalkmıyordu. Birbirine sürtünerek dans eden birkaç çift dışında bar tezgâhının etrafında oturan kalabalık bir grup vardı.

Mikail yeni içkilerinin siparişini verdikten sonra sahici bir ciddiyetle kaptana baktı. "Lukas'ın gönderdiği gemiyle Norbel'e gidersin diye düşünmüştüm."

Antoni duyduğu isimle birlikte yumruğunu sıktı. "Henüz vakti gelmedi. Buraya sadece mürettebat için gelmedim, biliyorsun."

Mikail isteksizce başını salladı. "Biliyorum. Adam'a söyledim. İsteddiğin yüzüğü yapacak sarrafı bulmuş. Sabah gideceğiz."

Antoni'nin biçimli dudaklarında şeytani bir tebessüm belirdi. "Güzel. Nasıl olduğu umurumda değil, o itin kızı beğensin yeter."

Bir sigara yaktı ve zehrini ciğerlerine gönderirken, ince eleyip sık dokuduğu planının tıkr tıkr işleyişinin hazzını yaşadı.

"O kızın parmağına ip taksan sana hayır demez. Kibirli ve şımarık biri, esasen başta zorlanacağını düşünmüştüm ama yemekte sana attığı kaçamak bakışları görmeliydin. Onu ilk görüşte etkilemeyi başardın, istediğin gibi."

"Sorun Martina değil," dedi Antoni öylesine bir konuya değinmiş gibi. "İş babasını ikna etmekte."

Mikail'in şüphesi yoktu. Antoni'nin hırsı onu her zaman korkutmuştu. Çoğu kez kan döktüğünü, kanının döküldüğünü görmüştü. Onu, birlikte öğrenim gördükleri denizcilik okulundan beri tanıyordu. Gözü karardığında neler yapabileceğine defalarca şahit olmuştu.

"Sana daha önce defalarca sordum. Alacağım cevabı bile bile son kez soracağım. Emin misin, Antoni? Yüzüğü Başkan Lukas'ın tek kızının parmağına taktıktan sonra dönülmez bir yola gireceksin. Yanlış bir adımda aradığını bulamamakla kalmaz, çökertmek istediğin saltanatın altında kalırsın. Sana davandan vazgeç diyecek son insan bile değilim ama içeri sızmak için başka bir plan yapabiliriz."

Antoni oturduğu koltuğun yıpranmış derisine yaslandı. Sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine koyup masalarına yaklaşan iki kıza baktı. Bunlar dışarıda kendilerini süzen işveli kızlardı.

Masaya yarım metre kala durduklarında, siyah saçlı olanı gülümseyerek söze girdi. "Selam beyler." Uzun boylu, esmer kızın yaşı en fazla yirmi ikiydi. Kalın dudaklarında koyu pembe rengindeki ruj eğreti duruyordu ama üzerindeki kısa, siyah elbisesi bedenine tam oturmuştu.

Mikail gülümseyerek, "Selam," dedi. "Neden orada duruyorsunuz?"

İki kız aralarında gülüştüler. "Peki siz neden bize birer içki ısmarlamıyorsunuz?" Bunu söyleyen kızıl saçlı kızdı ve gözü Antoni'nin üzerindeydi.

Antoni henüz ikisini de incelememişti. Onun yerine bunu Mikail yaptı. “İstedığınız içki olsun.” Boş olan koltukları işaret etti. “Buyurun.”

Siyah saçlı kız Mikail’in, diğeri ise Antoni’nin yanındaki koltuğa geçti. Antoni burnuna süzülen ağır parfüm kokusunu soludu. Bildiği kadın kollarının arasında en kötülerile yarışabilirdi.

“Adım Nelin,” dedi siyah saçlı kız pembe dudaklarıyla. “Arkadaşım Biren.”

Mikail profesyonel bir centilmenlikle kızın elini tuttu ve üzerine yumuşak bir öpücük bıraktı. Antoni orada değilmiş gibi yalnızca boşluğa bakıp içiyordu. Üzerlerinde üniformaları yoktu. Mikail bu yüzden rahattı.

“Ben Mikail, arkadaşım...”

Kızıl saçlı kız dirseğini masaya koyarak Antoni’ye yaklaştığında, Mikail devam edemedi.

Kızın parfümü kötü olabilirdi ama yeşil gözleri çekik ve güzeldi. Şimdi o gözlerle Antoni’ye bakıyordu. “Neden bize adını sen söylemiyorsun?”

Kaptanının gözleri nihayet kızı bulduğunda kadehini masaya bıraktı. Donuk bakışlarıyla kızın çıkık elmacıkkemiklerine, ince kaşlarına ve kırmızı dudaklarına baktı.

“Sabah yanında uyandığında hatırlayamayacağın ismi neden soruyorsun?”

Yirmilerinin başında olan genç kız bir an için afallasa da Nelin’in kahkahasına eşlik etmekten kendini alamadı.

“Yalnızca şaka yapıyor.” Mikail kaptanın ani çıkışlarına alışkındı ama her seferinde kalakalmaktan kurtaramıyordu kendisini.

“Cıks.” Biren omuzlarına dökülen kızıl saçlarını geriye attı. “Şaka değil, özgüven bu.”

“Belki biraz ukalalık,” diye düzeltti Nerin. “Yalan söyleyemeyeceğim, üzerinde iyi duruyor.” Mikail’e kaçamak bir bakış atıp kıkırdadı. “Ben yine de bu sıcak gülümsemeyi tercih ederim.”

Mikail palazlanan egosuyla birlikte boğazını temizledi.

“Ee... Anlatın. Buralardan değilsiniz, o belli. Nereden geliyorsunuz?”

“Her yerden,” dedi Mikail. “Biz denizlerin adamıyız.”

Biren’in gözleri parladı. “Vay canına, ciddi kaptan mısınız?”

Mikail işaretparmağıyla Antoni’yi gösterdi. “Kaptan ve yardımcı kaptan diyebiliriz.”

Kızlar birbirlerine memnuniyetle gülümsediler.

İki adamın içkileri tazelenirken kızlara istekleri üzerine meyveli kokteyller hazırlandı. Nerin ve Mikail'in sohbetlerine kahkahalar eşlik ediyordu. Biren arada onlara katılıyorsa da gözlerini Antoni'den alamıyordu.

"Kıyımızı beğendin mi?" diye sordu Biren, Antoni'ye biraz daha sokulmuştu. Artık koltuklarının arasında bir karış bile yoktu. "Daha iyi yerler gördüğünüzü biliyorum ama Vetnika Kıyısı kadar kötü olmadığından eminim."

"Ah, evet." Nerin arkadaşının sözlerini onayladı. "Yıllardır işgal altında. Fişle yemek aldıklarını biliyor muydunuz? Kuyulardaki sular patlatılmış, yıkanmak için nehri kullanıyorlarmış."

Biren burnunu kapatıp yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, eminim berbat kokuyorlardır."

"Kokmuyorlar." Antoni bunu öyle aniden söyledi ki tüm gözler üzerine çevrildi. Oysa Antoni, o ana kadar bunu içinden söylediğini sanmıştı. Boş viski kadehine bakıp hafifçe gülümsedi. Nihayet etkisini göstermeye başlamıştı.

"Kokmuyorlar mı?" Biren şaşkınca sordu. "Hiç mi kokmuyorlar? Nereden biliyorsun?"

Genç kızın sorusu kaptanın burnuna beyaz sabun ve böğürtlen kokusunu getirdi. Antoni o duru kokunun kime ait olduğunu biliyordu. Bilmesine rağmen, "Bilmiyorum," dedi. "Ama kötü kokmuyorlar."

"Ben her tenin kendisine has bir kokusunu olduğunu düşünüyorum." Nerin parmaklarını göğüs dekoltesine götürüp usulca dolaştırdı. "Ve kokunun çok önemli olduğunu..."

Mikail'in çarpık gülümsemesi ufak bir mesaj barındırıyordu. "Hımm... Ne koktuğunu sorabilir miyim, Nerin?"

Nerin mesajı aldı. "Birazdan mekân kapanacak. Kaldığımız pansiyon iki sokak arkada, isterseniz geceye orada devam edebiliriz."

Mikail bakışlarını onay almak için Antoniye çevirdi ama Antoni ona bakmıyordu. "Fena fikir değil." İki adamla birlikte kızlar da ayaklandılar. Antoni cebinden çıkardığı bir tomar parayı masanın üzerine bıraktı.

Hava aydınlanmak üzereydi. Uzun boylu iki genç adam ve topuklu ayakkabılarının üzerinde salınan iki genç kızın adımları boş sokakta ilerleyerek kayboldu.

Aynı saatlerde Elisa gözlerini yeni bir güne araladı. Kovaşının içinden aldığı suyla yüzünü yıkadıktan sonra saçlarını bol bir örgü yaparak sol omzundan sarkıttı. Altı fişi ve sepetiyle birlikte evden ayrıldığında, gözü çok sevdiği gün doğumundaydı ancak bu kez derinlemesine izleyecek vakti yoktu. Elini çabuk tuttu. Erzağını aldıktan sonra eve dönüp yapması gerekenleri yaptı. Ayaküstü yediği ekmeğinin son lokmasını çiğnerken evdeki kirli çamaşırları topladı. Kamila'nın görmemesi için yatağının altına gizlediği üniformayı da alarak bu kez nehre gitmek için evden çıktı.

Toprak yol ve yorucu yokuşu nefes nefese tamamladı. Tahmin ettiği gibi nehirde kimse yoktu. Sabah saatleri olmasına rağmen en tepedeki ağustos güneşi genç kızın yanaklarına tatlı bir pembelik bırakmıştı. Önce kendilerine ait olan çamaşırları yıkadı. Var gücüyle sıkıp sepetine dizdikten sonra siyah poşetteki beyaz üniformayı çıkardı. Yıkamaya ihtiyacı olmayacak kadar beyaz görünüyordu. Elisa, kaptanı ilk gördüğü anı anımsadı. Şimdi ellerinin arasında tuttuğu üniforma, o gün kaptanın geniş omuzlarını ve uzun bacaklarını sarıyordu. Dudaklarına utangaç bir tebessüm yerleşirken üniformanın yakasını burnuna yaklaştırdı.

Denizin tuzlu ve berrak kokusu bir an için onu sersemletmişti. Fark ettiğinde kendine kızarak üniformayı suya soktu ve beyaz sabunla güzelce ovdu. Duruladı. Tekrar ovdu ve tekrar duruladı. Nehirden ayrılmadan evvel elbisesini çıkardı, aynı sabunun bir eşiyle saçlarını, kombinezonunun altındaki tenini yıkadı.

Islak saçları ve nemli elbisesiyle eve geri döndüğünde ilk iş olarak avluya gerilmiş ipe çamaşırları astı. Nemli kıyafetlerini çıkarıp temiz bir kombinezon ve diz hizasında biten mavi bir elbise giydi. O elbise Sara'nın eskisiydi. Elisa sökülen kolunu kesip yeniden dikmişti. Yarım kollu elbisenin rengini çok seviyordu.

Akşam yemeğini hazır ettikten sonra önce evi, sonra sığınağını, en son da avluyu süpürdü. Evde uyuyan Yusra ve o hariç kimse yoktu. Genç kız bu duruma şaşırılmıştı çünkü hep birlikte dışarı çıktıklarına daha önce hiç rastlamamıştı. Yusra'yı silmek için dibinde biraz su kalan kovaya uzandı. O sırada Yusra başını odasının camından çıkarıp telaşla seslendi.

“Elisa! Ah, Elisa uyuyakaldığıma inanamıyorum!”

Elisa kovayı bırakıp doğruldu ve camdaki Yusra'ya yaklaştı. “Ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor?”

Yusra zoraki bir nefes verip, “Evden git!” deyiverdi.

“Ne?”

“Evden git, Elisa. Bugün ortalarda görünme, ne olur. Git, Zahra’da kal. Dün anneme ne söylediyse ortalık karıştı. Sen nehre gittikten sonra birbirlerine girdiler. Babam her şeyin senin yüzünden olduğunu söyledi ve peşinden nehre gittiler. Çok öfkeliydi, çok... Ne olursun onlar dönmeden en azından babamın siniri geçene kadar evde olma.”

Elisa buna neyin sebep olduğunu biliyordu. Çaresizce başını salladı ve sığınağının arka tarafına astığı kuruyan üniformayı alıp evden çıktı. Yusra’nın dediği gibi Zahra’da kalabilirdi. Daha önce Kamila yüzünden defalarca oraya gitmek zorunda kalmıştı ama bu mesele çok daha büyüktü. *Ya dayım oraya gelirse* diye düşünerek endişendi. Zahra asla çenesini tutmazdı ve olası bir kavga kaçınılmazdı. Düşündü, gidebilecek başka bir yeri yoktu.

Tüm o telaşın ve tedirginliğin içinde genç kızın düşünceleri bambaşka bir yere aktı. Kıyıya ulaşmak üzereyken elindeki poşeti araladı.

Kırgın gözlerle mis gibi beyaz sabun kokan üniformaya baktı. Yıkarken kırgınlığını unutmuştu ama şimdi taşıırken çok daha fazlasını hissediyordu.

Belki de buraya hiç gelmeyip üniformayı Zahra ile göndermeliydi. Sonuçta kaptan, beklemesini söyledikten sonra üniformasını Mikail’le kendisine ulaştırmıştı.

Elisa başını hızlıca sallayarak düşüncelerini kovmaya çalıştı. Biri onun bunu yaptığını görse deli sanabilirdi.

O senden yalnızca üniformasını yıkamanı istedi Elisa, dedi kendine kendine.

Hepsi bu kadar.

Kendisi getirmek zorunda değil, kırıldığının farkında bile değil ve sen kırıldığın için koca bir aptaksın, diye de ekledi.

Dik yokuşu inip sahile ayak basar basmaz ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayaklarını sıcak kuma bastırdı.

Kaptan oradaydı ama Elisa ince kumun üzerinde bir adım bile atamamıştı.

Çünkü üzerinde yalnızca bir kot pantolon olan Kaptan Antoni’nin güneş yanığı teni, akşam güneşinin altında bir inci gibi parlıyordu.

Elisa onun geniş omuzlarından, şişkin pazılarından ve bronz teninden gözünü alamadı. Eskimiş yara izleri o mesafeden seçilebiliyordu.

O yara izleri bile inkâr edemiyordu adamın güzelliğini.

“Yakından bakmaya ne dersin?”

Elisa ani bir darbe yemiş gibi irkilirken, kaptan elindeki çekiçle ve belinden düşmek üzereymiş gibi duran açık renk kot pantolonuyla çıka- geldi.

Genç kız hızla bakışlarını kaçırdı. Olduğu yerden buharlaşmak istedi.

“Ben... şeyini getirdim.” Elindeki poşeti kaldırıp kaptanın gözüne soktu.

Rezil mi olmuştu?

Kaptan yine bir şeylere kızmıştı ama dudaklarında yer edinmeye çalışan tebessüm kızgınlığına kafa tutuyordu. “Neyimi getirdin?” diye sordu tane tane.

Elisa tüm havayı içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı. “Üniformanı işte... Hiç leke kalmadı. Aslında Mikail’e verecektim ama etrafta göremedim.”

Kaptanın dağınık kaşları kızın sözleriyle gerildi. “Benim üniformamı neden Mikail’e vermeyi düşündün?”

“Çünkü...” Elisa yaşadığı tutukluktan nefret etti. Oysa o hiçbir şeyden nefret etmezdi. “Sanırım seni istemedim kızdırdım. Sebebi geminin yanına gitmemem mi? İsteyerek yapmadım.” Sebebini söylemeli miydi? Söylemeyi istiyordu ama utancı daha ağır basıyordu. “Ben... oku-”

Kaptan elini arka cebine attı ve bir çizgi roman çıkardı. Elisa’nın şaşkın gözleri büyürken hayatında ilk kez gördüğü çizgi romana dikkatle baktı.

“Teşekkür sırası bana geçtiğine göre bunu alabilirsin.” Kızın elindeki poşeti aldı ve havada kalan parmaklarına çizgi romanı tutuşturdu. “İçinde harf tablosu ve sana yardımcı olacak bir çizelge var. Gitmemize altı gün var ve yeterince akıllıysan her gün dört-beş harf öğrenebilirsin.”

Elisa’nın vişne rengi dudakları aralandı. Doğru mu anlamıştı? Emin olamadı.

“Gelmek için bu saatleri seç.” Başıyla batmak üzere olan güneşi işaret etti.

Masmavi deniz, güneşi tutkuyla kucaklamak üzereydi.

Bir adım attığında, çıplak ayağı kızın ayağına çarptı. İşaretparmağını hafifçe kaldırdı. Sağlam bakışlarını Elisa’nın narin bakışlarına bıraktı.

“Öğreneceğin ilk harf, A.”

Genç kız nihayet konuşabildi. “A.” Söyledikten bir saniye sonra kıpkırmızı kesileceği o cümleyi kurdu. “Antoni’nin A’sı...”

Antoni gülümsedi. Tam da o an Elisa kalbinin sara krizine girdiğini düşündü.

“Evet, ufaklık. Antoni’nin A’sı...”

Bu kez gülümseyen Elisa’ydı. Dolgun dudaklarının sağ ve sol kenarında oluşan iki çukur tüm güzelliğiyle ortaya çıkarken, bakışları birbirine kenetlediği parmaklarına düştü.

Kaptan Antoni omzunun üstünden gün batımına baktı. Ağır, afili ve bakılasıydı. Sonra kısık gözlerini kızın gülüşüne çevirdi ve ikisinin birbirine ne kadar benzediğini gördü.

“Elisa!”

Elisa hiç beklemediği anda duyduğu tanıdık sese başını çevirdiğinde, koşarak kendisine gelen Zahra’yı ve arkasındaki Mikail’i gördü. Zahra nefesi kesilmiş bir vaziyette arkadaşının yanına vardığında, elini göğsüne götürüp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Tepesinde topladığı sarı saçlarının kimisi tokadan kurtulup dağılmıştı. Beyaz teni kıpkırmızı kesilmiş, uzun, sarı kirpiklerini heyecanla kırıştıırıyordu.

Kaptan, Zahra’ya henüz yetişen Mikail’e baktı. Mikail, kaptanının bakışlarından bir açıklama beklediğini anlayarak söze girdi.

“Zahra’yı görmek için evine gittiğimde iki adamla tartıştığını gördüm. Adamların tavırları kaba ve tehditkârdı. Zahra onlara bağırınca biri üstüne yürüdü. Araya girdiğimde defolup gittiler ama tekin tipler değillerdi.” Kıza bakıp yumruğunu sıktı. “Eğer aradan çekilebilseydi adamların ikisini de oraya gömecektim ama küçük hanım bir an bile susmadı. Sonra koşarak Elisa’yı aramaya başladı. Daha fazlasını bilmiyorum.”

Elisa, duyduklarıyla zihninde oluşan ihtimalleri bağdaştırmaya çalıştı. Zahra’nın kollarını tuttu ve düşündüğü gibi olmaması için dua ederek sordu. “Kimdi o adamlar, Zahra?”

Zahra korku dolu bakışlarını Elisa’nın yüzüne dikti. “Bana isyandan bahsetmiştin, hatırlıyor musun? O üç adam isyanı planlayanlardan bazılarıydı. Neden bilmiyorum ama gizli planlarını benim yaydığımı düşünüyorlar ve çenemi kapatmazsam neler olabileceğini söylediler.”

Elisa'nın elleri arkadaşının kollarından kaydı. Dudaklarını birbirine bastırırken burnu yanmaya başladı. Kamila isyan meselesini kimden duyduğunu sorduğunda doğuracağı sonuçları kestiremeden Zahra'nın adını vermişti. Kamila'nın bunu dayısına söyleyeceğini tahmin edemediği için büyük suçluluk duydu. Arkadaşının başı onun yüzünden belaya girmişti.

“Özür dilerim.” Sesi titriyordu, arkadaşına bakamadı. “Çok özür dilerim, Zahra.”

Mikail ne döndüğünü anlamadı ama Antoni, kafasındaki tüm yapboz parçalarını bir araya getirdi.

“Hayır, lütfen kendini hırpalama. Benim kötülüğümü asla istemezsin, biliyorum. Sen de bil ki bu saatten sonra seni dayın olacak o adamın evine göndermem. Şimdi taş ve sopa toplayıp eve geri döneceğiz ve o hayvanlar tekrar gelirse kafalarını dağıtacağız!”

Mikail itiraz etmek üzere dudaklarını araladı ama kaptanın sesi ondan önce davrandı. “Daha saçma bir fikrin yoksa susmayı deneyebilirsin.”

Zahra çattığı kaşlarını Antoni'ye çevirdi ve bir sopa da onun için bulması gerektiğini düşündü. “Bu mesele bizi ilgilendirir, kaptan. Sizden yardım istemiyoruz.”

Antoni tahammülsüz bir nefes verip Mikail'e konuştu. “O adamlar tekrar gelecektir ve bir dahaki sefere sayılarının artacağı muhtemel. İsyanı kafalarına koymuşlar, önlerine çıkan kimseyi gözleri görmeyecek.”

Mikail aklına ilk gelen teklifi sundu. “Kızlarla birlikte gidebilirim. Silahım gemide, bir kere gözlerini korkutmak yeterli olur mu?”

Antoni emin olamadı. Kendisinin ortaya attığı bir mesele için iki kızı tehlikeye atamazdı.

“Sanmıyorum.” Kuşkucu gözleri civarda dolaştı. “Sizi takip ettiler mi?”

“Hayır, gelirken sık sık arkamı gözledim.”

Antoni kararlı bir edayla başını salladı. “Güzel, yapılacak şey belli.”

İki adamın kendilerini devre dışı bırakan konuşmaları Zahra'yı kızdırmıştı. Lastik ayakkabısıyla kum zemine vurup, “Sen beni duydun mu?” diye çemkirdi. “Bu konuyu biz halledebiliriz.”

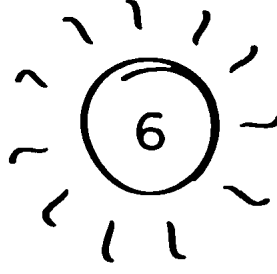
Kaptan sert bakışlarını Zahra'ya çevrildi. “İsyanı arkadaşına duyuran da dayısını uyarması için konuyu yengesine açmasını isteyen de benim. Yani bu kez biz sizin değil, siz bizim dehlizimize düştünüz ve burada benim sözüm geçer.”

Elisa ve Antoni, karanlığın gizemi usulca havaya karışırken birbirlerine baktılar. “O yüzden bu gece Beyaz İnci’de kalacaksınız. Belki yarın gece ve ondan sonraki gece de. Biz bu konuyu çözene kadar kimse tek kelime etmeyecek. Anlaşıldı mı?”

Antoni’nin sesi öyle yoğun ve netti ki Zahra bile ağzını açamadı. Elisa korktuğunu hissetti. Fark ettirmemeye çalışarak etrafına baktı. Vetnika Kıyısı küçük bir yerdi ve kaptanın gemisinde kaldıkları duyurulursa, şu an içine düştükleri durumdan daha vahimini yaşamaları kaçınılmaz olacaktı.

Antoni yavaşça kıza yaklaştı, fısıltısını ve ferah nefesini saçlarının arasına bıraktı.

“Korkma, benim yanımdayken kimse sana bakışlarıyla bile dokunamaz. Ne şimdi ne de sonra...”

“Çikolata”

Güvende hissetmek.

Antoni’nin sözleri, Elisa’ya bu duyguyu iliklerine kadar hissettirmişti.

Mantığı ve en yakın arkadaşı tam tersini söylese de kaptana güvenmek genç kız için giderek daha da kaçınılmaz oluyordu.

Bilhassa son sözlerinden sonra...

Elisa, eğdiği bakışlarını bir türlü Antoni’nin yüzüne kaldıramadı. Oysa kaptan söyleyeceğini söyleyip ondan uzaklaşmıştı.

“Milletin ağzına elma tıkmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Zahra. ‘Bizi bu gemiye binerken gören insanları nasıl susturacaksın?’

Antoni umursamazca elini ensesine götürdü. “Ağızlarına ne tıkacağımı boş ver de... Söylesene, senin bir kapatma düğmen var mı?”

Zahra’nın kırmızı dudakları aralanırken Mikail araya girmesi gerektiğini fark etti. “Karnınız aç mı? Ben çok acıktım.”

Mikail’in sorusu, Vetnika Kıyısı’nda yaşayan birine sorulacak en son soruydu şüphesiz.

Elisa yine de sesini çıkarmadı. Zahra öfkeli tutumundan taviz vermeden başını salladı.

“Gel hadi, Zahra.” Mikail akşam güneşinin altında tüm asaletiyle duran Beyaz İnci’yi işaret etti. “Bir şeyler hazırlayalım. Güvertede yemek yemek için muhteşem bir saat.”

“Sadece yemek yiyeceğiz, kalma konusunda henüz karar vermedik.” Kaptana ters bir bakış attı ve sarı saçlarını savurarak Mikail’in peşinden ilerledi.

Antoni arka cebindeki paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağın sesini duyana kadar Elisa onun sigara içtiğini fark edememişti. Kaptan derin bir nefes çekip gri dumanı havaya bıraktığında genç kız kendini tutamadı.

“Hep böyle mi?”

“Ne hep böyle mi?”

Elisa önce kafasında toparladı kelimeleri. Ona bir kez daha rezil olmak niyetinde değildi. “Hep böyle çok mu sigara içersin?”

Kaptanın bakışları, batmak üzere olan güneş ışığının yansımasına kapılan denizdeydi. Deniz bugün pek sakin sayılmazdı ve kaptanın üstünde hâlâ bir şey yoktu.

“Çok mu içiyorum?”

Elisa başını salladı. “Hıhı.” Birkaç sene öncesine kadar dayısının da sigara içtiğini hatırlıyordu ama artık bulunmuyordu. Kıyıya gönderilen sigaralar kesildiğinde Amuz öfkesinden deliye dönmüştü. Elisa dayısının o zamanki halini hatırlamak istemedi.

“Farkında değilim,” dedi Antoni. Elisa cevap vermesine şaşırmıştı ama Antoni’nin sorusu şaşkınlığını çabucak atmasını sağladı. “Hiç içtin mi?”

Eline bile almamıştı. “Hatırlamıyorum, belki...”

Kaptan bir nefes daha çekti. Dumanını bu kez havaya değil Elisa’nın yüzüne bıraktı. Genç kız hazırlıksız yakalanarak öksürmeye başladığında, Antoni tahmin ettiği durumun gerçekleşmesi ile gülümsedi.

“Sen de geveze arkadaşın gibi mi düşünüyorsun?” diye sordu Antoni. Vurguyla ekledi. “Hâlâ.”

Kaptanın verdiği son teminattan sonra Elisa’nın mantığı söyleyeceklerinin arkasında durmayacaktı.

“Beni yanlış anlamamı istemem ama Zahra haklı. Doğru olan gitmemiz.”

Antoni ani bir adım attığında Elisa kıpırdandı ama geri gitmedi. Aralarında ne kadar mesafe vardı? İki adım... Hayır, bir.

“Şüphe duyduğun ne?” Antoni başını genç kızın yüzüne eğdiğinde alnına düşen kumral tutamda cezbedici bir dalga vardı. Elisa, o tutamın denizdeki tatlı dalgaya kafa tutabileceğini düşündü. Bir de kaptanın nasıl bu kadar sert bakabildiğini...

Sen değilsin demek isterken, “İnsanlar, diğerleri...” diyebilirdi. “Vetnika Kıyısı küçük bir yer, çok küçük... Geminde kaldığımızı bir kişi bile görse tüm kıyı duymuş demektir. Bununla başa çıkamayız.”

Kaptan, o buradayken kimsenin Elisa’ya ve Zahra’ya laf edemeyeceğinden emindi.

O buradayken...

Kızların haklı olduğunu biliyordu ama onları bıraktığı an güvende olmayacaklarını da biliyordu ve bu daha ağır bastı. “Bana bırak. Yanımdaki kimseyi tehlikeye atmadım.”

Elisa bir anlığına içinin rahatlayacağını düşündü ama öyle olmadı. Kaptan yanındaki hiç kimseyi tehlikeye atmadığını söylüyordu. *Kastettiği hayatında olan diğer kızlar mı*, diye düşünmeden edemedi.

“Seni de atmam.”

Elisa bakışlarını kaçırdı. O sırada Zahra’nın bağırان sesi duyuldu.

“Seni ahmak!”

O tarafa baktıklarında, Mikail’in hızlı adımlarla güverteye çıktığını ve Zahra’nın da arkasından bir şey fırlattığını gördüler. O şey ayağından çıkardığı lastik ayakkabısıydı.

Mikail ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdığında geri giden adımları geminin pruvasındaydı. Denize atlamazsa kaçabileceği bir yer yoktu. “Yanlış anladın, Zahra!” dedi yalan söylediğini ele veren bir sesle. “O iz düşündüğün gibi bir şey değil.”

Zahra diğer ayakkabısını da çıkardı. Fırlatmadan önce ela gözlerini kısıp elini belirgin bel boşluğuna yerleştirdi. “Ne bok yediğin umurumda değil ama boynunda o iğrenç iz taşıyorsan değil beni öpmeye kalkmak, aramızda kaç adım bırakacağına bile dikkat edeceksin!”

Elisa başını yukarı kaldırıp dibinde olduğu gemideki Mikail’i görmeye çalıştı. Gerçekten boynunda birkaç morluk vardı!

“Ufak bir kaza.” Mikail sesini yüksek tutmaya çalışsa da başarılı olamadı. Oysa bu gibi durumları kıvırmakta üstüne yoktu. Neden şimdi yapamıyordu? “Anladığın gibi değil.”

Zahra’nın kaşları havalandı. “Öyle mi?” Bakışları Elisa’nın arkasında duran Antoni’ye kaydı. “Sence de yanlış mı anlıyorum kaptan? Bana dün gece nerede olduğunuzu söylemek ister misin?”

Antoni, genç kıza cevap vermek yerine Mikail’e tehditkâr bir bakış attı. “Gönül işlerine beni bulaştırma.”

Zahra, kaptan onu umursamadığı için daha fazla kızmıştı. Çıplak ayağını sertçe zemine vurdu. “Doğru ya, sizin gibi adamlar gece nerede ve kiminle uyuduklarını hatırlamazlar.”

Zahra başarmıştı. Antoni’nin dikkati şimdi yalnızca onun üzerindeydi. “Dün gece berbat bir pansiyonda yalnız bir şekilde zıbardım.” Başıyla Mikail’i işaret etti. “Onun ne halt ettiğini kendisine sor.”

Antoni dün geceyi hatırladı. Kızıl saçlı genç kız yol boyu kendisine sürünmüş, içkili nefesiyle sokulmaya çalışmıştı. Antoni pansiyona ulaşana dek tepki vermemişti ama birkaç kez kızı düşmekten kurtarmıştı. Mikail ve diğer kız kötü kokulu pansiyonun bir odasına çekilirken, Antoni kendisine beklentili gözlerle bakan kıza istediğini vermemişti. Fazla içmişti ve çakırkeyif olduğu zamanlarda bu tarz birlikteliklerden hoşlanmazdı. Dün gece istisna yapmak için oldukça müsaitti ama içinden gelmemişti.

Nedenini bilmiyordu.

Zahra gitmek istedi, Mikail izin vermedi. Dün gece o pansiyonda, ismini şu an hatırlamadığı kızla birlikte olmuştu. Genç adam o anlarda ilk kez tuzsuz bir yemek yiyormuş gibi hissetmişti. Henüz aralarında ne olduğunu bilmediği Zahra’ya bunu açık açık söyleyemedi ama duyduğu pişmanlığı anlatmaya çalıştı. Mikail şaşkındı, günübirlik ilişkilerin dışına hiç çıkmamıştı. Şimdiyse kendini Zahra’dan özür dilerken buluyordu.

Kaptan kendisine garip gelen bu konuşmaya kulak tıkayarak gemiye çıktı. Üzerini değiştirip geri döndüğünde, Elisa bıraktığı yerde yoktu. Hâlâ konuşmakta olan Mikail ve Zahra’ya sorma gereği bile duymadı. Etrafa dikkatle baktı, Elisa’nın yeterince uzaklaştığını anladığında ağzının içinde homurdanarak o da gemiden uzaklaştı.

Elisa, hızlı adımlarla delik deşik olmuş yokuşu tırmandı. Burası evine çıkan ikinci yoldu ve savaştan çok daha fazla hasar almış bölgeydi. Atılan her adımda yükselen toz bulutları bu yolu herkese unutturmuştu. Nehir uzak olduğu için kimse kirlenmek istemiyordu ama Elisa şu an bu yolu kullanmaya mecbur hissediyordu kendini. Sık sık arkasına bakıyor, adımlarının yarattığı tozun arasında tanıdık bir sima görmediği için rahat bir nefes alıyordu. Mikail ve Zahra tartışırken kendisinin farkında olmadıklarına emindi, kaptan gemiye çıktığı an içinden geleni yaparak oradan uzaklaşmıştı.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama Antoni’nin kendisini ve adını koruyacağını biliyordu. Bilmediği şey, bu durumdan Antoni’nin zarar

görüp görmeyeceğiydi. Amuz tekin biri değildi, isyanı birlikte planladığı çevresi de öyle...

Elisa'nın aklındakiler, mürettebatının burada olmadığı ama kendilerini korumaya çalışan iki adamın ise daha günlerce kıyılarında olacaklarıydı.

Zahra'nın peşine düşecek biri yoktu ama Elisa dayısının öfkesine birçok kez maruz kalmışken, kendisi yüzünden kimseye zarar gelsin istemiyordu.

Erzak dükkânının arkasından dolaşırken evdekilere ne açıklama yapacağını düşündü. Korkuyordu, bunu düşünmemeye çalıştı. İki kişinin yan yana yürüyemeyeceği kadar dar olan, yıkık dökük sokağa girdi. O sırada bir çift göz tarafından izlendiği hissine kapılarak hızla arkasına döndü ama kimse yoktu.

Bir derin nefes daha.

Durdu. Yorulan baldırlarını sıkarak rahatlatmaya çalıştı. Elisa normal bir gün içinde su kanalına, Nidra Nehri'ne, erzağa giderek kilometrelerce yol yürüyordu ama şimdi heyecandan olsa gerek tüm kasları gerilmişti.

Tekrar yürümeye başladığı sırada işittiği adım sesleri kendininkiler değildi. Bu kez dönüp bakmasına fırsatı olmadı. Biri aniden önüne geçtiğinde Elisa sırtını korkuyla duvara verdi. Tam bağıracaktı ki şaşkınlıktan buna fırsatı olmadı.

"Sen," dedi nefesini düzene soktuğu saniyelerde. Adını duymuştu ama hatırlayamadı.

"Ben." Çocuk gülümsedi, aynı anda parlak mavi gözleri Elisa'nın şaşkın ifadesinde dolandı. "Ezrak."

Ah evet, ismi buydu, diye geçirdi içinden genç kız. "Ne işin var burada?"

Dar sokakta ikisinden başka kimse yoktu. Bu durum Ezrak'ı memnun, Elisa'yı ise tedirgin etmişti. "Senin burada ne işin var? Issız yollardan geçmek kadınlar için tehlikeli, hatırlatırım. Erkekler için değil."

Elisa çocuğun haklı olduğunu biliyordu. Gece yarısından sonra kadınların dışarı çıkması hoş karşılanmazdı. Tenha sokaklara sapmaları, erkeklerin önünde denize girmeleri, bağırarak konuşmaları da öyle.

Elisa bunu çok sorgulamıştı. Sahi, neden tüm yasaklar kadınlar içindi?

"Eve geç kaldım." Elisa aklına ilk gelen açıklamanın doğru olduğuna memnun oldu ama ikincisinin doğrulukla uzaktan yakından alakası yoktu. "Buradan daha kestirme olacağını düşündüm."

Ezrak dudaklarını birbirine bastırıp yukarı itti ve başını salladı. "Şu durumda eve gidiyor olman pek mantıklı gelmedi bana. Ne dersin?"

Elisa anlayamadı. Ezrak vaziyeti biliyor muydu yoksa kendisiyle oyun mu oynuyordu?

“H-hangi durumda?”

Ezrak ellerini arkasına götürdü. Bunu yaparken, birkaç adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi sıfıra indirdi. “Şimdi burada bana doğruyu söyleyeceksin. İsyan haberini yayan sen misin?”

Elisa bu yakınlıktan hiç hoşlanmamıştı ama bir şeyden emin oldu; kaptan haklıydı. O yalnızca Amuz faktörünü baz almamıştı, isyan planının diğer yandaşlarının da Zahra ve kendisi için tehlike oluşturacağını düşünememişti.

“Benim ya da değilim. Ne anlamı var ki? Bu plan akıl kârı değil, Ezrak!”

Ezrak genç kıza aklını küçümsermiş gibi baktı. “Neden akıl kârı olmasın? İşgal altında olmak hoşunuza mı gidiyor?”

“Neden mi? Silahımız yok, sayımız yeterli değil. Beden gücü de bir silahtır ama birçoğumuzun kemikleri sayılıyor.” Elisa kafa tutarcasına ona baktı. Bunu söylemek gücüne gidiyordu ama kendisini söylemeye mecbur hissetti. “Bir lokma ekmek için Norbel askerlerine muhtacız!”

Ezrak öfkeyle avucunu duvara vurduğunda Elisa istemsizce zıpladı. “Yerinde olsam gücümü sorgulamazdım.”

“Uzak dur benden, yoluna git.”

“Önce bir konuda anlaşalım. Sen ya da arkadaşın, çenenizi kapalı tutacaksınız. Anladın mı beni, güzel kız?”

Genç irisi çocuk, Elisa’dan en fazla birkaç yaş büyüktü. Genç kıızı sıkıştırdığı kuytu duvar kenarında, onu baştan ayağa süzmeye koyuldu. Elisa öyle korkmuştu ki en ufak bir nida çıkmadı dudaklarından.

“Şimdi de çok güzelsin ama itiraf etmeliyim ki nehirde yıkanırken feynaydın.”

Elisa’nın gözleri öfke ve utançla aralandı. Erzak sırasından aşına olduğu ancak ısrarcı bakışlarına rağmen bir kez bile konuşmadığı çocuk kendisini mi dikizlemişti!

“Terbiyesiz!” diye bağırdı dakikalardır susan kendisi değilmiş gibi. “Bunu dayıma söyleyeceğim!”

Çocuğun dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. “Köşe bucak seni arayan dayına mı?” Başını dalga geçer gibi iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum güzelim. Amuz dayın çeneni tutamadığın için sana çok kızgın.”

“Orası seni ilgilendirmez. Çekil karşımdan, gideceğim.”

Elisa gitmek için yaptığı ilk hamlede başının yanından uzatılan kola takıldı.

“Dayını yatıştırabilirim. Grubun önderlerindenim ve bunu yapmam hiç de zor olmaz.” Başını aşağı eğdiğinde Elisa sırtını duvara bastırdı. Çok yakınlardı ve genç kızın gidebileceği tek bir yer bile yoktu.

“Bana bir öpücük ver. Küçük ve tek bir öpücük.”

Çocuk, Elisa’nın cevabını beklemedi. Kalın dudaklarını araladı ve kendisine korkuyla bakan kızın dudaklarına yanaştı.

Elisa birden iki elini de çocuğun omuzlarına koyup dizini kasıklarına itti. Onun iki büklüm olmasını fırsat bilerek dar sokak boyunca koştu. Koşarken korkudan yalpalıyor, omuzları delik deşik olmuş taş duvarlara çarpıyordu. Köşeyi döneceği an burnuna aldığı darbeye geriye doğru sendeledi. Onu düşmekten son anda kurtaran belini saran sert kollarken, Elisa burnunu tutarak yaşaran gözlerini açtı.

Sırtını duvara yaslayan bu kez belindeki kolun sahibiydi. Gözleriyse Ezrak’tan çok daha fena bakıyordu ama Elisa artık korkmuyordu.

“Ne oldu sana?” Elisa’nın nefesi hâlâ düzene girmemişti. Dudaklarını araladı ama cevap veremedi. “Cevap ver, suratın kıpkırmızı.”

Elisa zorlukla, “Yok, yok bir şey,” diyebilirdi.

“Sana uzaklaşmamamı söyledim. Neden her defasında söylediklerimin tersini yapıyorsun?” Kaptan kızın kolunu tuttuğunda Elisa aniden irkildi. Az öncesinin şokunu atlatabilmiş değildi.

Kaptan bunu fark ettiği an temaslarına son verdi. “Bana ne olduğunu söyle.”

Elisa parmaklarını birbirine kenetledi. Sakinleşmesi gerekiyordu ve bunu içinden yineliyordu. “Dedim ya, yok bir şey. Sadece eve bir an önce gidebilmek için koşuyorum.”

Kaptan inanmamıştı. Kesinlikle!

Bir şeyleri anlamış gibi başını salladı. “Sürekli itiraz eden o sarı kafalı arkadaşından değil, bakışlarını bakışlarımdan kaçırın senden şüphelenmeliydim.”

“Seni kızdırdım mı? Özür dilerim. Bizim iyiliğimiz için geminde kalmamızı istediğini biliyorum.” Bakışlarını yine kaçırdı genç adamdan. “Yani... isyan haberini bana sen verdiğin için sorumlu hissediyorsun ama...” Bir cesaret okyanus mavilerini Antoni’nin acı yeşilleriyle buluşturdu. “Olmaz,

Antoni. Sen gideceksin. Ben kalacağım. Evimden kaçamam. Dayım bana kızgın ama geçecek.”

“Bu kadar mı? Kızacak ve geçecek, öyle mi?”

Elisa hiç inanmasa da başıyla onayladı. “Başka ne olabilir ki?”

Antoni bir kez daha kızın kolundan tuttu. Elisa bu kez irkilmedi, kaptanın iri elleri sıcacıktı. “Bu gece, sadece bu gece gemide kal. Yarın güvende olduğunuza emin olduktan sonra seni evine kendi ellerimle bırakacağım.” Biçimli dudakları kıvrıldığında Elisa bakışlarına söz geçiremedi.

“Bu gece sen ilk kez çikolata yiyeceksin ve Beyaz İnci kamarasında ilk kez bir kıza yer verecek. “

Elisa birinin kalbine buz gibi su döktüğü hissetti. Dayısından, olacıklardan, isyan ihtimalinden korkarken bunu sahiden hissetti.

İnanamadı. Gerçekten o görkemli gemiye daha önce hiçbir kız binmemiş miydi?

“İlk kez mi?”

Kaptan, genç kızın sorusunu anlamak istediği gibi anladı. “Yoksa değil mi? Daha önce yedin mi?”

“Ne yedim mi?”

Antoni sabırsız bir nefes verdi. “Aklın nerede senin?”

Elisa durumu kavrayarak duruşunu düzeltti. “Şey... yemedim galiba. Yani... Yemedim.”

Antoni genç kızın cılız bedenini önüne çektikten sonra elini geri çekti. “Yürü o halde. Bu kez seni gözümün önünden ayırmayacağım.”

Elisa, kaptanın arkasında olmasını fırsat bilerek gülümsedi ancak bu çok uzun sürmedi.

Dinar amcanın erzak dükkânının arkasından dolaşırken Elisa birtakım sesler duydu. Genç adam, kızı kendine çekip sesini çıkarmamasını işaret etti. Hava henüz kararmıştı. Antoni ince sayılabilecek aralıktan baktığında yaşlı bir adamın dövüldüğünü gördü. Başına toplanan insanlar da adamla birlikte ağlaşıyorlardı.

“Ah, Dinar amca!” Elisa hüznle o tarafa baktı. Kötü bir şey olmuştu, sadece Dinar amca için değil, tüm Vetnika Kıyısı sakinleri için...

“Onu tanıyor musun?”

Elisa, kaptanın kendisine bakmadan sorduğu soruya bakışlarını kargaşadan ayırmadan cevap verdi. “Erzak dağıtan amca. Ona ne olmuş?”

Olan ortadaydı ama Antoni anlatmak istemiyordu.

“Antoni.” Hüzünlü bakışlarını genç adamın yüzüne çıkardı. Gözleri karanlığa bürünürken olanlar karşısındaki tepkisizliği Elisa’nın kanını donduruyordu. “Ne olduğunu bana da söyler misin?”

Antoni dudaklarının arasına koyduğu sigarasını ateşledi ve derin bir soluk çekti.

“Birileri erzakları yağmalamış.”

Elisa’nın gözleri telaşla açılırken, dudaklarından taşan acı nida durumun vahametini ele verdi.

“Aman Tanrım! Bu gerçek olamaz.”

“Gerçek,” dedi Antoni dümdüz bir sesle. “O ihtiyarın yarın kimseye tek lokma veremeyecek olmasından daha kötüsü var.”

Bundan daha kötü ne olabilirdi ki? Elisa titreyen bakışlarını, Antoni’nin sağlam bakışlarında zorlukla tuttu. Aklından geçen ihtimaller feciydi.

“İsyan sandığımızdan daha yakın, muhtemelen güç kazanmak için tüm erzağı aldılar. İşgal altındaki topraklarda linç edilme pahasına kimse buna cesaret edemezdi.”

Zaman, onlara içinde bulundukları andan çok daha fazlasını vaat ediyordu. Antoni ve Elisa bunu bilerek ancak dillendirmeyerek birbirlerine baktılar.

“Norbel askerlerinin erzak getirmesine günler var. İnsanlar o zamana kadar ölür...” Başını hüsrarla iki yana sallarken gözlerinin dolmasına engel olamadı. “Nasıl bu kadar acımasız olurlar?”

Kaptanın dudaklarından kısık ve keyifsiz bir tebessüm döküldü. “İsyancıların erzağı yağmaladığı gibi savaş da merhameti yağmalar. İnsanları aç bırakmayacaklar, en azından bir kısmını...”

“Ne demek bu?”

İşaret ve başparmağıyla tuttuğu sigarasından son nefesi çekerken gözleri kısıldı. “Güçlü olanların yanlarında olmaları karşılığında onlara erzak verecekler.”

“Ya zayıflar,” dedi Elisa; Yusra’yı, Adele’yi, Dinar amcayı ve nicelerini düşünerek...

“Adaletsiz sistemin oyununa yenik düşecekler, Elisa.” Başını eğdi, gözleri genç kızın gözyaşlarına takılırken ona asıl gerçek olan ölümden bahsedemedi. “Ağlama.”

Ağlayacak onca şey varken kaptan ağlama diyordu ve sırf o söylediği için Elisa parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi. İçini çekti.

“Başkası için değil, kendin için endişelen. Her zaman yalnızca kendin için endişelen.” Antoni büyük eliyle Elisa’nın incecik bileğini kavradı ve hızla oradan uzaklaştılar.

Gecenin karanlığı onları kanatları altına alırken, kimseye görünmeden gemiye dönmeyi başardılar. Güvertenin iç kısmına kurulan masanın bir ucunda Zahra diğer ucunda Mikail oturuyordu. O ana kadar suratı sirke satan Zahra, arkadaşını gördüğünde heyecanla ayağa kalktı ve ona sarıldı.

“Neredesin sen! Aklımı kaçıracağım sandım, ya Amuz seni yakalasaydı!”

Elisa telaşlı Zahra’nın sarılışına karşılık verdi. Bu sırada ona susması gerektiğini fısıldadı. Dayısı ve yengesinin ona nasıl davrandığını kimse bilmemeliydi. İnsanların ona acıyan gözlerle bakmasını istemezdi.

“Masaya gelin.” Bunu söyleyen Mikail’di.

Zahra’nın beyaz bir örtü serdiği alçak masanın üzerinde domuz, ıspanak, kaz ciğeri ve mantar konservesi vardı.

Mikail bardaklara sıcak kırmızı şarap doldururken Elisa ve Zahra ilk kez gördüğü yiyeceklere baktı. Zahra onları nasıl tattıklarını tahmin etmeye, Elisa ise az önce olanları sindirmeye çalışıyordu.

İki adam karşılıklı oturdu.

Zahra da oturdu ve gözler ayakta dikilen Elisa’ya dikildi.

“Karnınızı doyurup içeri geçin. Orası sizin için daha güvenli.”

Elisa başını salladı ve arkadaşının karşısına oturdu. Zahra tüm konserve-lerden tabağına almıştı. Her birini tek tek deniyor, bunu yaparken gözlerini kapatıp tatlarını dilinin üzerinde hissetmeye çalışıyordu. Kesinlikle bunu yaparken yalnız olduğunu sanıyor olmalıydı.

“Vay canına!” dedi kaz ciğerini yuttuktan sonra. “Bu gerçekten harika. Bu ne?” Şarabı kaldırıp rengini inceledi. Cevabı beklemeden başına diktiğinde, taş yutmuş gibi yüzünü buruşturdu. “Zehir gibi!”

“Biraz serttir,” dedi Mikail. “Kaptan öyle seviyor.”

“Kaptan...” Zahra merak ediyordu. “Aşağıda Antoni diyordun.”

Mikail nihayet eski sıcaklığıyla konuşmaya başlayan Zahra’ya çapkın bir gülüş bıraktı. “Belli kurallarımız var güzelim. Gemide, özellikle üzerimizde üniformalarımız varken iş kurallarına sadık kalıyoruz.”

“Ya gemide değilseniz ve üzerinizde üniformalarınız yoksa?”

“O zaman onun üzerine bile atlayabilirim.” Kaptanın ufka dalan gözleri ve şarap yudumlayan haline bakıp gülümsemesini genişletti. “Tabii, bunu denemeyi aklımdan bile geçirmem. Hey Elisa, neden bir şey yemiyorsun?”

Kaptanın gözleri ufuktan ayrılıp Elisa’nın boş tabağına çevrildi. Elisa çok açtı ama hangisinden başlaması gerektiğini kestiremiyordu. Çatalını domuz konservesine uzattığında, kaptan önüne kaz ciğeri ve ıspanağı ittirdi.

“Bunları dene. Ayrıca şarabı arkadaşın gibi başına dikmeden önce minik bir yudum al.”

Elisa kaptanın dediğini yapıp kaz ciğeri ve ıspanağın tadına baktı. *Enfes*, diye düşündü.

Kimsenin yemediği bayat ekmekten de yedi. Şarabın tadı garipti. Antoni, Mikail’i kızlara birer kadehten fazla vermemesi konusunda uyardı.

“Eee?” Zahra’nın sesindeki ima sezilmeyecek gibi değildi. “Sedan Kıyısı güzel miydi?”

Mikail sessiz kaldı. Hatta o kadar sessiz kaldı ki başını masaya gömebilirdi.

“Amuz dayım bir keresinde gitmiş.” Elisa meraklı Zahra’yı cevapsız bırakmadı. “Buradan daha iyi durumda olduğunu söylüyor. Orada insanların alışveriş yapacağı erzak ve giysi dükkânları varmış. Hatta... eğlenebileceği yerler...”

Zahra solunda oturan Mikail’e öldürücü bir bakış attı. “Onu biliyoruz canım. Devam et, dayın başka ne söyledi?”

“Kadınların istediği saatte dışarı çıkabildiklerini söyledi. Uzun yıllar önce Sedan Kıyısı’ndan Kamila yengeme bir parfüm almış. Yengem o parfümü arada bir sıkıyor, yılda bir. Hâlâ yarıya bile gelmemiş. Öyle güzel kokuyor ki Zahra, şey gibi... şeker ve ekşi gibi. Dayım oradaki tüm kadınların harika koktuğunu söyledi.”

Zahra’nın suratı asıldı. Elisa kırdığı potu ancak o zaman fark edebildi. Mikail konuyu anında değiştirdi. Birlikte yemek yiyip küçük şeylerden bahsettiler.

“Mikail.” Herkes gerekmedikçe konuşmayan Antoni’ye bakışlarını çevirdi. “Kamaramdan çikolata kutusunu getir.”

Elisa içinde derin bir heyecan hissetti. Zahra daha sevinçliydi çünkü artık çikolatanın o eşsiz tadını biliyordu. Mikail gitti ve elinde küçük bir kutuyla geri geldi. Ahşap kutuyu teslim ettiği Antoni açtı.

İçinden kare biçimindeki kahverengi tabletlerden bir parçasını Zahra'yı uzattı. Zahra hiç düşünmeden ağzına attı ve kendinden geçti. Mikail onu izlerken aldığı keyfi kendisine açıklayamıyordu.

Kaptan, Elisa'ya baktı. Genç kız elini uzattı ama Antoni parmaklarının arasındaki çikolatayı Elisa'nın dudaklarına götürdü.

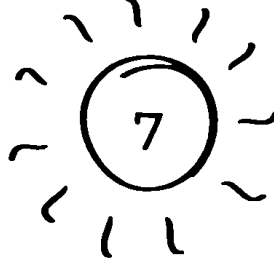
Şüpheyi hiç yer yoktu ki Elisa hayatı boyunca kaç çikolata yerse yesin, bu ilk anı asla unutamayacaktı.

Elisa damağında yayılan eşsiz tat ile gözlerini kapattı. Bu anı milyonlarca kez yaşayabilirdi. Gözlerini açtığı anda evlerin olduğu alanda başlayan yangını tek gören o oldu.

Çikolatasını yutamadı.

Ancak Antoni'nin erkeksi fısıltısı, kalbinde başka bir yangın daha başlatmıştı.

“Böğürtlen sevmem. Ama kokusu güzelmiş.”

“Küçük Yıldız”

“Çekil önümden Zahra, gideceğim.”
Elisa bir türlü geçmesine izin vermeyen arkadaşına kızgın gözlerle baktı ve işaretparmağını ikaz maksadıyla kaldırdı. “Çekil dedim, seni itmek istemiyorum.”

“Hayır, lütfen Elisa, direnme artık.” *Çünkü benim direncimi kırmak üzeresin*, dedi içinden.

“Zahra, lütfen. Lütfen çekil.”

Zahra kararlı duruşundan ödün vermedi. O ince bedeniyle arkadaşının gemiden inmesine mâni olmaya çalışırken aslında onun da aklı karmakarışıkta. “Bunu söylemek istemezdim ama kaptan haklı. Bırak onlar ne olduğunu öğrensin, bizim gitmemiz şu durumda doğru değil.”

“Doğru ya da yanlış, ne önemi var ki! Sen de gördün, alevler bizim evin olduğu taraftan yükseldi. Amcam ve yengem kaçarken Yusra’yı düşünemez, ikizlerin aklına bile gelmez.” Omuzları düşerken aklına gelen ihtimaller gözyaşlarını hızlandırmıştı. “Yusra tek başına başaramaz. Doğru dürüst yürüyemiyor. Bile bile nasıl burada kalmamı beklersin?”

Zahra onun kollarından tuttu ve huzursuzca kıpırdamasına son verdi. “Elisa, dinle. Antoni giderken ne dedi, hatırlasana.”

Genç kız hatırladı.

“Bu yangın ya isyanın bir parçası ya da sizi ortaya çıkarmak için kurulmuş aptal bir tuzak. Burada kalın, Mikail ve ben gelene kadar burnunuzu dışarı çıkarmayacaksınız.”

“Evet ama...” dedi cılız bir sesle. “Ya evi bulamazsa? Yalnızca bir kere gelmişti. Zahra, felaket olur, felaket...”

Zahra bilmiş bir şekilde kaşını kaldırdı. “O kendini beğenmiş herifin beyni zehir gibi çalışıyor. Bulamaması imkânsız.”

Genç kız endişeyle ahşap tabureye çöktü. Yusra’nın hasta yüzü gözle-
rinin önünden gitmiyordu. Ağzında hâlâ çikolatanın bıraktığı tat varken
Mikail ve Antoni’nin gemiye çıktığını gördü. İki kız heyecanla yanlarına
koştu.

Antoni, Elisa’nın gözlerindeki endişeyi gördü ve o sormadan söyledi.
“Korkma, yangın sizin evde değil.”

Genç kız dakikalardır yapamıyormuş gibi rahat bir nefes verdi. “Nerede
o halde?”

Genç ve uzun boylu kaptan is kokuyordu. Alnı terliydi, gecenin karanlı-
ğında ayın denize vuran ışığı her bir taneyi açık ediyordu. “Erzak dükkânını
yakmışlar, sebebi açık. Norbel askerlerinin gelmesini istiyorlar. Onlardan
erzakların yandığını söyleyip yeniden getirmelerini talep edecekler.”

“Ama...” Zahra şaşkındı. Kelimeleri bir araya getirmekte zorlandı. “Er-
zakları isyancıların yağmaladığını herkes gördü.”

“Kimse tek kelime etmez,” dedi Mikail. Onun da üzerine aynı is kokusu
sinmişti ve o da hayli yorgun görünüyordu.

Kaptan başını salladı. “Konuşmamaları için iki sağlam sebep var: Korku
ve açlık. Konuştukları takdirde hem isyancıların öfkesiyle uğraşır hem de aç
kalırlar. Yeni erzak kolilerinin gelmesi herkesin işine gelir.”

Elisa ve Zahra adamların haklı olduğunu anladı. Endişeyle birbirlerine
baktılar. O bakışlarda gelecek korkusu, endişe ve hüzn vardı.

“Gelen yeni erzakları da alacaklar.”

Elisa hiç istemese de Zahra’nın sözlerini devam ettirdi. “Ve isyanı baş-
latmak için kendilerince hazır olacaklar. Tanrım...”

Yemek yedikleri masanın etrafında toplandılar. Elisa bundan sonra ne
olacağını düşündü. Zahra belli etmiyordu ama onun da aklında bu soru
vardı. Umursamazlığı tam da bu noktada kırılıyordu.

“Yarın onlarla konuşacağım.”

Tüm gözler Antoni’ye çevrildi. Mikail’inkiler bile...

“Ki-kiminle?”

Antoni kadehinde bıraktığı yarım şarabı başına dikti. “İsyanı planlayan geri zekâlılarla.”

Mikail’in gri gözleri ciddi bakıyordu. “Bu çok tehlikeli olur. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz.”

“Haklısın ve gelmek zorunda değilsin. Bir haftayı bulmadan buradan gidiyoruz, kızlara eski düzenlerini sağlamak zorundayım.”

“Böyle bir zorunluluğun yok.” Bunu söyleyen Elisa’ydı. Gözlerindeki korkuyu kaptandan saklamaya çalıştı. “Bana haber vermemiş olsaydın da bir şey değişmeyecekti. İsyân gerçekleştiğinde biz yine düzenimizden koparılacaktık.” Ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı, başka hiçbir yere bakmıyordu. “Kendini tehlikeye atma kaptan, yaşadıkları toprakları ateşe verecek kadar gözleri dönmüş.”

Kimse konuşmuyordu. Elisa boş konserve kutularını çöpe attı. Zahra bardak ve çatalları yıkamak için topladı. Mikail ona mutfağı göstermek için ayaklandı ve birlikte aşağı inen merdivenlere yöneldiler. İşi biten Elisa, ellerini önünde birleştirip kamaraların bulunduğu üst kısma baktı.

“Uyuyabilir miyim?”

Antoni ona bakmıyordu, içmeye devam etti. “Bunu mu istiyorsun?”

“Evet, uyumak istiyorum.”

Antoni ayağa kalktı, adımları genç kızı bulduğunda Elisa ona bakmamak konusunda ısrarcıydı.

“Gerçekten mi? Onların insafına kalma konusunda kararlısın, öyle mi?”

Elisa umutsuzca başını salladı. Burnu yanıyordu ama ağlamak istemiyordu. En azından şimdi, kaptanın karşısında...

“Dişli bir kız olmadığını biliyorum ama en azından karşı koyacağını düşünmüştüm.”

“Benim elimden ne gelir ki?” diye isyan etti Elisa.

Antoni hiç beklemediği bir şey söyledi. “Norbel askerlerine yangını çıkaranların isyancılar olduğunu söyleyebilirsin. Erzakların yanmadığını, onların yağmaladığını söyleyebilirsin. Böylelikle isyan başlamadan son bulur.”

Genç kız buna inanamadı. Antoni şaka mı yapıyordu? “Bunu yaptığım an isyancıları tek tek bulur ve öldürürler. Dayımı oracıkta öldürürler, Antoni!”

Antoni genç kızın dibine kadar sokuldu. Elisa bakışlarını daha ne kadar kaçıracaktı? “Yüzlerce kişinin ölmesi daha mı iyi?”

Elisa bir an için dayısını ispiyonladığını düşündü. Onu belki de gözlerinin önünde tek kurşunla öldüreceklerdi, bu kaçınılmazdı. Dul kalan Kamila kendisine iyiden iyiye düşman olacaktı. Bu durum Elisa için çok da sorun değildi ama yetim kalan Yusra belki de daha kötü olacaktı. İşte bu büyük bir sorundu.

“Hayır hayır.” Elisa hızlıca başını iki yana salladı. “Bunu yapmayacağım! Lütfen Zahra’nın aklına böyle bir şey sokma. Başka bir yolu olmalı. Muhakkak olmalı!”

Antoni sıkıntıyla soludu. Birden genç kızı kolundan yakaladı ve onu yukarı çıkan merdivenlere doğru çekti. Elisa şaşkınca merdivenleri çıkarken Antoni’nin hızlı adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Birlikte duvarları parlak ve pürüzsüz Hint meşesiyle kaplanmış, tam yedi kamara bulunduran, dar ve uzun bir koridora çıktılar. Tavan alçaktı, lombozlardan* içeri sızan ışık onları alacakaranlıkta bırakmıştı. Antoni burada başını eğerek yürümek zorunda kalıyordu. Elisa ise karmakarışık. Çünkü o dar ve loş ışıklı yerde kaptan ile yalnızdı. Genç adam onu dar kamarlardan birine sokup yatağa itti. Elisa ne olduğunu anlayamadan yumuşak yüzeye oturuvermişti.

“Uyu. Öylece uyu ve başına gelecekleri bekle. İstedğin gibi.”

Antoni bağırmadı ama sözleri Elisa’nın içine dokundu. Hemen ayağa kalkıp gitmek üzere olan genç adamın önüne geçti.

“Böyle söyleme,” dedi suçlu bir sesle. “Beni anlamıyorsun ki.” Yavaşça omuz silkti. “Hiç anlamıyorsun.”

Antoni’nin eğik başı yüzlerini birbirlerine olması gerekenden daha yakın tutuyordu. Sağ ve sol koridorun duvarları genç adamın geniş omuzlarına temas ediyordu. O kadar dardı koridor.

“Neyi anlamıyorum, Elisa?” diye sordu kısık ve erkeksi sesiyle. Kamaların lombozlarından yansıyan mavi deniz ışığı Elisa’nın iri gözleriyle bütünleşirken, kaptanın gözlerini karartarak kamufle ediyordu.

“Onlardan başka kimsem yok. Her ne olursa olsun beni onlar büyüttü. Nasıl böyle bir kötülük yaparım?”

Antoni, uzun parmaklarını kumral saçlarının arasından geçirdi. Elisa haklıydı, genç kızı hiç anlamıyordu.

* Gemilerin gövdesinde ışık ve hava için kullanılan daire şeklinde bir pencere.

“Bu isyan gerçekleşirse yengenin dul, kuzenlerinin yetim kalmasından daha fena şeyler olacak. Bunun farkına varamayacak kadar aptal mısınız?”

“Bizi öldürürler mi?” diye sordu Elisa birdenbire. “Bunu mu ima ediyorsun?”

Genç kızın suratına baktı. Bu kadar zayıfken nasıl olur da yanakları böyle dolgun ve canlı görünürdü? Dudakları nasıl böyle kırmızı...

Antoni bakışlarını oradan aldı.

“Boş ver, iyi şeyler değil, bunu bil yeter.”

Elisa ısrar etti. “Beni çocuk olarak gördüğünün farkındayım ama bilmediğin bir şey var. Çok uzun zaman önce büyüdüm. Şimdi söyler misin, lütfen. Neler olur?”

Antoni söylememeye niyetliydi ama kız öyle nazikti ki dudaklarının aralanmasına mâni olamadı. “Norbel askerlerinin saldırgan bir hayvandan farkı yok. Erkekleri öldürürler; kadınları, özellikle senin gibi güzel olanları...” Duraksadı, bu sonuncu kelimeyi içinden söylemiş olması gerekiyordu.

Elisa yanaklarının yandığını hissetti. Kalbinde isimsiz ve hiç durmadan hareket eden bir his vardı. Yanakları kızarmış mıydı? Neyse ki koridor Antoni’ye kızın kızaran yanaklarını gösterecek kadar aydınlık değildi.

“Antoni...” Elisa ne söyleyeceğini bilemedi. *Ne yani, Antoni onun güzel olduğunu mu düşünüyordu?* Tam da bu noktayı içinde aşamadı.

“Uyumadan önce söylediklerimi düşün,” diyerek konuyu noktaladı genç adam. “Ama uyumadan önce yapmamız gereken bir şey var.”

Elisa’nın gözleri bir anda açıldı. “Ne, ne yapacağız?”

Antoni gülümsedi. Oysa kızgındı ve kızgın olduğunda kesinlikle gülümsemezdi. “Aklından geçen ne ufaklık?”

“Şey...” dedi Elisa ani bir telaşla.

“Ne?” Antoni, genç kızı köşeye sıkıştırdığının farkındaydı ve bundan farklı bir haz almıştı. “Dilini mi yuttun?”

Başparmağını dudaklarının arasına sıkıştırıp kısa tırnağını dişlemeye çalıştı. Ne istiyordu bu adam? “Uyusam mı artık?”

“Hayır.”

“Neden?”

Antoni bir adım attığında Elisa nefesini tuttu. Genç adamın dudakları kızın kulağına yaklaştığında saçları kirli sakallarına temas etti. Tam da o an Elisa, kaptanın böğürtlen kokusu hakkında söylediklerini anımsadı.

Saçları hâlâ böğürtlen kokuyor muydu? Kokmasını istedi.

“Seni hayal kırıklığına uğratar mı bilemem ama ders çalıştırmayı düşünüyordum.”

Elisa öyle kızardı ki al yanaklarını en kör karanlıkta bile saklayamazdı artık. Bakışlarını hızla yere düşürürken, “Olur,” diye fısıldadı. “Çalışalım.”

Antoni az önce Elisa’yı içine soktuğu kamarayı işaret etti. Kamara oldukça ufaktı. Yataklı bir vagona benziyordu. Lombozun önünde kare şeklinde küçük bir masa, masanın solunda tek kişilik yatak, sağında ise demir bir koltuk vardı.

“Yatakta sen otur, geliyorum.”

Genç adam arkasını döndü ve koridorun en sonundaki kamaraya girdi. Elisa yatağa otururken Antoni’nin kamarasını merak ettiğini fark etti.

Burası kadar küçük müydü?

Ah, hayır. Mutlaka bir elbise dolabı, çalışma masası ve kitaplığı vardır, diye geçirdi içinden.

Çok geçmeden elinde boş bir defter ve çizgi romanla geri döndü. Antoni karşısına oturdu. Aralarında yalnızca bir masa vardı. Hava sıcaktı, kamara daha da sıcak... Genç adam defterin ilk sayfasına büyük bir “A” harfi yazdı. Aynısını Elisa’dan da istedi. Sonra bir daha, bir daha ve bir daha...

O sırada Zahra ve Mikail koridora girdiler. Onların ne yaptıklarını anladıklarında sessizce ana güverteye geri döndüler.

“D” harfine geldiklerinde Elisa’nın parmakları uyuşmuştu. Kaptan bunu anladı ve durdu. Elisa’ya iki harfi nasıl yan yana getireceğini anlattı, anlatırken büründüğü ciddiyet kızın üzerinde garip bir hayranlık uyandırmıştı.

Antoni çok iyi bir öğretmendi. Elisa anlayamayacağından çok korkmuştu ama öyle olmadı. Antoni’nin ağzından çıkan her kelimeyi zihnine kazıdı. O sırada bir şey daha yapıyordu; lombozun yuvarlak camından görünen yıldızlara bakıp hikâyelerini düşünmek gibi...

“Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?” diye sordu aniden.

Kaptan başını bile kaldırmadı. “Hayır.”

Kaptanın sertliği bu kez Elisa’yı ürkütmedi ve dirseğini masaya koyup gözünü gökyüzünde ışıldayan yıldızlara ilişti. “Bir zamanlar Vikir ve Stan isimli iki yıldız varmış...” diye başladığında kaptanın sözlerini kesmemesini fırsat bildi ve devam etti. “Çok iyi arkadaşlarmış. Vikir parlak ve güzel olmasına rağmen güçsüzmüş. Diğer yıldızlar onun her an

kayıp gidebileceğini düşünürmüş. Stan pek parlak sayılmazmış, hatta ırılığıyla diğer tüm yıldızların gözünü korkuturmuş ama o çok güçlüymüş. Stan'ı sürekli korur, kaymaması için ona kalkan olurmuş. Bir gün..." Elinin yavaş yavaş ip dolar gibi çevirdi. "Çokça zaman sonra Vikir, Stan'ın sürekli yanında olmasından sıkılmış. İlgisi sürekli kendisi gibi parlak ve küçük olan diğer yıldızlara kayıyormuş. Stan'ın yanından gizlice ayrılmış ve gözünü alamadığı o yıldızların yanına gitmiş. Gel gör ki o yıldızlar Vikir'e beklediği ilgiyi göstermemişler. Güçsüzlüğüyle alay edip parlaklığını göz ardı etmişler. Vikir üzüldüğü için geri dönmekten başka çaresi yokmuş. Yalnız süzülüşü geri dönüş yolunda güçsüzlüğüne yenik düşmüş ve tutunamamış, öylece kayıp gitmiş..." Elisa'nın suratı, sanki bu hikâyeyi kendisi uydurup defalarca Yusra'ya anlatmamış gibi düştü. Antoni ona dokunsa ağlayabilirdi. "Onu aramaya çıkan Stan düşüşünü gözyaşları içinde seyretmiş. Yetişemediği için kederlenerek şöyle demiş, *seni bırakmamalıydım küçük yıldız...*"

Başını kaldırıp kaptana baktığında genç adamın kendisini izlediğini gördü. Antoni güçlü kollarını masaya koydu. Aralarında bir defterlik mesafe varken Elisa adamın kısık gözlerine baktı. Gözleri açık olduğunda gözkapakları kesinlikle görünmüyordu. Acı yeşil gözlerinin üzerinde yalnızca kalın, düz ve dağınık kaşları varmış gibiydi... Burnunun üzerinde hafif bir kemer vardı, Elisa bunu dehlizde de fark etmişti. Sanki doğuştan değil de bir darbe sonucu olmuştu. Genç kız o ufak kemerin bile adama ne çok yakıştığını düşündü, tıpkı çenesindeki çukur gibi. Oysa aynı çukur kendisinde de vardı ve bir kez olsun yüzüne yakıştırmamıştı.

Antoni'nin kirli sakallarıyla bezeli, ne kalın ne de ince olan dudakları kıpırdadı. "Vikir salakmış."

"Böyle düşünmemiştim."

Kaptan kollarını masadan ayırdı ve defteri önüne çekti. Şimdi odağı yeniden o defterdeydi. "Devam edelim."

Kaptan anlatmaya devam etti. Elisa dinledi. Bir ara üzerine ağır bir rahavet çöktü, arkasına yaslandı. Antoni deftere çizdiği harfleri anlatırken Elisa'nın düzene giren nefes alış verişlerini duyumsadı. Bakışlarını kaldırdığı an, genç kızın oracıkta uyuyup kaldığını gördü.

Gülümsedi, belli belirsiz ve güzeldi.

Kaptan defteri kapatıp ayağa kalktı. Birkaç saat içinde epeyce yol kat etmişlerdi. Antoni akıllı olduğunu düşündüğü genç kıza yaklaştı. Onu yatağa yatırması gerekiyordu ama bedeninin neresinden tutacağını kestiremedi.

Bu ikinci kez oluyordu. İlkini dehlizde, kız üzerine düştüğünde yaşamıştı.

En sonunda onu omuzlarından tutmaya karar verdi. Mavi elbisesiyle örtülmüş omuzlarını nazikçe kavradı. Elisa'nın ufak bedenini yatağa devirmek hiç de zor olmamıştı. Yün battaniyeyi üzerine örttü ve sessizce kama-
radan çıktı.

Ertesi sabah uyandığında geminin dibinde dayısı ve yengesini buldu Elisa. Kaptan ve Mikail tamirat dolayısıyla geminin sintine* bölümündeydiler. Zahra kahvaltı hazırlamak için mutfaktaydı. Sessizce aşağı indi ve beklediği gibi kızgın görünmeyen Amuz ve Kamila'nın yanına yaklaştı.

Kamila çıkıntılı mavi gözleriyle Elisa'yı süzdü. "Zahra'da kalacağını düşünmüştük. Daha önce yaptığın gibi."

"Yenge," dedi mahcup bir sesle. "Zahra'nın evine garip adamlar geldi. Orada kalmamız güvenli olmazdı. Kaptan ve arkadaşı bize sadece yard-

"Gidelim," diye böldü sözlerini Amuz. Ellerini bükük belinde birleştirirken, bir pislige bakıyormuş gibi bakıyordu yeğenine.

Kaptana haber vermeyi düşündü, en azından bir teşekkür etmesi gerekiyordu ama Antoni sorun çıkarabilirdi. Burada dayısı ile kavga etmesi kaçınılmaz olacaktı. Hemen bu fikirden vazgeçti.

"Bana kızgın mısınız?"

Kamila omuz silkti. "Neyine kızalım? Yapacağını yapmışsın zaten."

"Öyle söyleme yenge. Ben bir şey yapmadım."

"Gidelim," dedi Amuz bir kez daha dişlerinin arasından.

"Zahra'ya haber vereyim." Arkasını döndüğü an Kamila abartılı bir sesle konuştu.

"Yusra kötü. Seni sorup duruyor. Zahra'ya daha sonra da haber verebilirsin."

Elisa endişeyle Kamila'ya döndü. İyice yanına yaklaştı ve öylesine topladığı siyah saçları yüzüne dökülen yengesine sordu. "Neyi var Yusra'nın?"

"Bizimle gelip kendin gör."

Elisa amcasının sözünü başıyla onayladı. Sahilden ayrıldılar. Hep birlikte eve doğru yürürlerken öndeki adımlar Elisa'ya aitti. Erzak dükkânının

* Geminin içindeki en alt bölüm.

yanından geçtikleri sırada, genç kız enkaza dönmüş dükkâna bakıp iç geçirdi. Dinar amcayı en kısa sürede ziyaret etmeyi aklına not ederek evlerine çıkan dar yola saptı. O yolda henüz birkaç adım atmıştı ki Kamila'nın saçlarına dolanan eliyle durmak zorunda kaldı. Ağzını açmaya fırsat bulamadan Kamila onu kendisine çevirdi ve tokadı bastı. Genç kız dağılmış taş yolun üzerinde sendeledi ama düşmedi.

“Bir sürtük olduğunu bir kez daha kanıtladın!” Kamila'nın gözlerinden ateş çıkıyordu. Renksiz, kuru dudakları sinirden gerilirken Elisa'nın üzerine yürüdü. “Seni lime lime edeceğim!”

Elisa'nın adımları geriye gitti. “Yusra'nın yanına gitmek istiyorum. Kötü olduğunu söyledin! Bana ihtiyacı var.”

Amuz bir hışımla karısının önüne geçti ve öfkeyle kaldırdığı elinin tersini Elisa'nın suratına savurdu. Elisa aldığı sert darbeyeyle yere serilirken acı dolu iniltisi havaya karışmıştı.

“Kirini benim masum kızıma mı bulaştıracaksın!”

Elisa, elmacikkemiğini üzerinde hissettiği sıcaklığa avucunu bastırarak düştüğü yerden dayısına baktı. “Ben bir şey yapmadım. Ben bir şey yapmadım!”

Amuz zavallı kızın karnına tekmesini geçirdi ve kıvranmasına bile zaman tanımadan üzerine eğilip saçlarından yakaladı.

“Bizim gibi namuslu insanların arasından nasıl çıkabildin sen? Boşuna dememişler, sessiz atın çiftesi pek olur diye.” Esmer teni daha da kararmıştı. Konuştukça sarı dişlerinin arasında fırlayan rükürükler Elisa'nın suratına sıçırıyordu.

“Kes inlemeyi, kes! Sana bu yaptığını ödeteceğim!”

Acıdan gözleri yaşaran kız, saç dibinden tutup sızıyı azaltmaya çalıştı. Dayısı yalvaran sesini duymuyordu. Nasırlı eline iki tur doladığı açık kestane rengindeki saçları çekmeye devam etti. Elisa tükenmişti. Ayaklarının üzerinde daha fazla duramadı. Sırtüstü düştüğü an taş yolun üzerinde sürüklenen sırtı ona asıl acıyı gösterdi.

Çığlık atarcasına bağırıp çırpındı ama saçlarını öfkeden köpüren Amuz'un elinden kurtaramadı.

“Bırak! Ah, dayı sırtım parçalanıyor bırak!”

Komşu evlerden birkaç kişi bu hazin manzaraya şahit olsalar da kimse Amuz'a karşı gelmeye cesaret edemedi.

“Seni sürtük!” Attığı koca adımlarının arasından yaklaştığı evini işaret etti. “Bu evde üç kız büyüdü. Üç kız! Hiçbiri el âlemin gavurunun ne gemisine ne de yatağına girdi! Sen nasıl bir soysuz çıktın?”

Elisa tırtıklı yolun üzerinde hırpalanırken çektiği acı yüzünden kimseyi duyamıyordu. Titremeye başladı, zangır zangır titriyordu.

Elbisesine bulaşan kan, savaşın örselediği taşların üzerinde kaldı.

Bayılmak üzere olan genç kız, yalnızca evin avlusundan geçirildiğini fark edebildi. Sonra değersiz bir eşya gibi savruldu cılız bedeni. Düştüğü yer bir çift erkek ayakkabısının önüydü.

Elisa başını kaldırıp kim olduğuna bakamadı ama duyduğu sesler zavallı bedenine son darbeyi indirmişti.

“Duydun olanları, bu kızı hâlâ istiyor musun?” diye sordu Amuz küf-reder gibi.

Ayakkabıların sahibi kararlıydı. “İstiyorum.”

Amuz ağzından tükürükler savurarak, “Tamam,” dedi. “Kız senindir. Getir iki paket sigara al, Ezrak.”

İki paket sigara.

Elisa’nın ıslak gözleri yavaşça kapanırken değerinin iki paket sigarayla bir olduğuna inandırılmıştı.

Ezrak, yaptığı kârlı pazarlığın memnuniyetiyle kapıdan çıktıktan sadece iki dakika sonra o kapı tekmelenerek açıldı.

Yerde baygın halde yatan Elisa’yı gören Zahra ellerini ağzına götürdü ve boğaz acıtan bir çığlık kopardı. Onun çığlığı peşinden gelen iki çift adımı harekete geçirdi. Tahta kapı yeniden açıldı.

İçeri giren Antoni Denis Porowski’ydi.

Antoni dün gece karşısında gülümseyen, utanan, saçmalayan kızı kanlar içinde gördü.

Boğazına devasa bir yumru oturdu, yutkunamadı. Kanının damarlarında fokurdadığını, sol tarafının ince ince sızladığını hissetti.

Ancak hissettiği bir şey daha vardı, içinde yuvarlandıkça büyüyen öfke topu... alev alev yanıyordu.

Zahra’nın üzerine kapandığı Elisa’dan ayırdığı bakışları Amuz’u buldu. Sol gözü seğiriyordu. İki yakıcı adımla Amuz’un üzerine atladı ve kafasını adamın suratına gömdü. Kamila ve ikizlerin çığlıkları arasında, adamın suratını kırmızıya boyayan öldürücü yumruklar indirdi.

“Yetişin! Yetişin, kocamı öldürüyorlar!” Kamila, Elisa’yı görmezden gelen insanlardan yardım isterken dizlerine vurup durdu. “Yardım edin! Yardım edin!” Deli gibi oradan oraya koşuşturdu, Antoni’nin sırtına yumruklarını indirdi ama genç adam onu hissetmedi bile.

Mikail kaptanı zorlukla Amuz’un üzerinden aldı.

Antoni nefes nefeseydi. Parmak boğumları kanla kaplanmış, hâlâ hırsını alabilmiş değildi.

Kamila bayılan kocasının başını dizlerine koydu. İkizler birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Yusra uyanmıştı ama pencereye çıkacak cesareti kendinde bulamadı. Sessizce, içini çekerek ağladı yatağında.

“Umarım geberirsiniz!” diye bağırdı Zahra gözyaşları içinde. “Umarım bir an önce geberirsin!”

Antoni kızın yanına yaklaştı, dizlerinin üzerine çöktü. Elisa’nın elmacikkemiği morarmış, dudağı ve kaşı patlamıştı. Ellerini uzattı ama sırtının kanadığını fark ederek duraksadı. Onu kollarına alırsa canı yanacaktı.

İşte yine genç kıza nasıl dokunacağını bilememişti ve bu, üç etmişti. Üçüncüsü çok acıydı.

“Omzuna al,” dedi Zahra sarı ve ıslak kirpikleri kırıpıştırarak. “Sırtı delik deşik olmuş.”

Son sözleri ağlamaklı sesinden dolayı anlaşılır çıkmamıştı ve kaptan hâlâ yutkunamıyordu.

Mikail ve Zahra, Elisa’yı yavaşça kaldırıp Antoni’nin omzuna bıraktılar. Elisa çıtını bile çıkarmamıştı. Kanı kaptanın beyaz gömleğine bulaşırken kolları ve bacakları ölü gibi aşağı sarkıyordu.

“Onu götüremezsiniz!” Kamila kocasının başını karnına bastırarak bağırdı. “Yarın Norbel askerleri kıyıya gelecek. Elisa bu haneye kayıtlı ve hâlâ bir çocuk sayılır, sizi askerlere şikâyet ederim!”

Zahra kadının üzerine atlamaya kalktı ama Mikail onu son anda belinden yakaladı. “Seni öldürürüm, yemin ederim elimde kalırsın. Elisa bundan sonra benimle yaşayacak! Duydun mu? O kıt kafan aldı mı!”

Kamila tekrar etti. “Sizi askerlere şikâyet ederim!”

Genç adam kapıdan çıkmak üzereyken durdu, askerler bu işe bulaşmamalıydı. Biri bile Antoni’yi görmemeliydi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu yüzünü onlara dönmemişti.

Kamila düşünmedi. “İki koca çuval un ve patates.”

Kaptan da düşünmedi. "Tamam."

"Ayrıca fiş hakkı bizde kalacak."

Zahra dayanamadı. Geri döndü ve yerdeki Kamila'nın suratına sert bir tekme attı. Kadın acıyla bağırırken, "O fişler bir tarafınıza girsin!" diye bağırdı.

"Tamam!" dedi kaptan bir robotunki kadar mekanik bir sesle. "Tamam."

Zahra sığınağa girdi, Elisa'nın annesinden kalan beyaz elbisesini ve bir şeyi daha aldı.

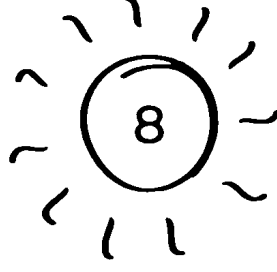
Hep birlikte Elisa'nın on yedi yılını geçirdiği yıkık evden çıkarlarken Mikail ve Zahra önde, Elisa'yı taşıyan Antoni arkada yürüyordu.

Zahra ağlıyordu, Mikail ise onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu.

Elisa gözlerini açamamıştı ama Antoni'nin teninden süzülen soğğun ve denizin kokusunu alabiliyordu. O kokunun getirdiği huzur, acısının üzerine örtü olup serildi.

Antoni savaşın gazabına uğramış yokuştan inerken, burnunu omzundan sarkan kestane saçlara bastırıp fısıldadı.

"Elisa... Seni bırakmamalıydım, küçük yıldız."

“Çınar Ağacı ve Papatya”

Cehennemin kapısını iyi bir kalbin anahtarı açar.

Hiç kuşkusuz, Elisa o yolda gözü kapalı yürümüşü; gözü kapalı, yalnızlık ve savunmasız.

Sarı saçları omuzlarından akan Zahra, bildiği bu gerçekle içini çekti. Arkadaşının bedenine aldığı her darbeyi içinde hissetmişti. Bu yüzden içi acıyordu. Bu yüzden hazmedemiyordu.

Evinin ahşap kapısını arkasından kapatıp dışarı çıktı. Ağustos güneşi ela gözlerini alırken toprak ve denizin eşsiz kokusunu içine çekti. Tek katlı, bir kutu kadar küçük olan taş evi denize bakıyordu. Sağlam olmasa da evin etrafını çevreleyen dikenli çit ona küçük bir bahçe alanı bırakmıştı. Zahra o bahçeyi yabancı otlardan temizleyip asırlık ağacın yorgun dallarından birine de salıncak yapmıştı. Babaannesinin ölümünden sonra tek başına oturmak-
tan hoşlanmadığı ahşap masayı, dört sandalyesiyle birlikte ağacın hemen altına konumlandırmıştı.

Şimdi o sandalyelerden birinde, içinde ele avuca gelmeyen bir acıyla oturuyordu. Oysa üç gün olmuştu. İçinin biraz olsun soğuması gerekmez miydi? Soğumamıştı. Aksine, üzüntüsüne buz gibi bir öfkeyle intikam hırısı da eşlik ediyordu artık. Gözünü her kapattığında Kamila'nın, Amuz'un, ikizlerin üzerinde tepindiğini hayal ediyor ve bundan müthiş bir haz alıyordu. Yine aynı hazzı alabilmek için dirseklerini masaya koydu, gözlerini kapatmak üzereydi ki onu gördü.

Mikail'i.

Genç adam çitlerin etrafından dolanıp boydan boya pas tutmuş demir bahçe kapısının önünde durdu. Zahra yerinden kalktı ve ona kapıyı açtı. Mikail etrafı kolaçan ettikten sonra bahçeye geçti, genç kıza kapıyı kilitlemesini işaret etti. Bunu her defasında tekrarlamasına rağmen Zahra her defasında unutuyordu. Ağacın altındaki ahşap masaya karşılıklı olarak oturduklarında Mikail elindeki siyah poşeti masanın üzerine bıraktı.

“Burada buğday, yağ ve elma var.”

Zahra başını salladı. Mikail üç gündür aynı saatlerde geliyordu. Her geldiğinde de elinde farklı yiyecekler oluyordu. Birkaç saat kalıyor, Zahra ile konuşuyor, Elisa’nın durumunu soruyor ve geminin tamiratına katılmak için geri dönüyordu.

Mikail hep yalnız geliyordu ve Zahra bu durumu çok garipsiyordu.

Çünkü görmüştü. Kaptanın gözlerindeki korkuyu, öfkeyi, infilak etmek üzere olan bir volkan gibi nasıl yerinden sarsıldığını; Elisa’yı üç gündür yatmakta olduğu yatağına ilk kez bıraktığında ona nasıl baktığını, nasıl yaralarını temizleyip incitmekten korkarcasına sardığını... Hepsini görmüştü.

“Elisa bugün nasıl? Hiç kendine geldi mi?”

Genç kız üzgünce başını salladı. “Hayır. Arada gözlerini açmaya çalışıyor ama bu sadece üç saniye sürüyor. Sargılarını değiştirirken canının yandığını anlıyorum, elimden hiçbir şey gelmiyor...” Beyaz ve ince parmaklara sahip ellerini masanın üzerine koydu. “İçim acıyor, Mikail. Bir tabak çorbayı bile öyle zor içiyor ki...”

Mikail dudaklarını birbirine bastırdı. Günler önce Elisa’yı o halde görenlerden biri de oydu. İçinde bir rahatsızlık hissetti. Oysa Mikail savaş görmüş bir adamdı. Kan ve ölüme yabancı değilken, Elisa’yı yaralı bir kuş gibi görmek ona kötü hissettirmişti.

“Merhem işe yarıyor mu?” Sedan Kıyısı’ndan özel olarak getirilen merhemin Mikail aracılığıyla Zahra’ya ulaştırılması iki gün önceydi.

“Evet, sırtındaki yaralar hızla iyileşiyor ama ağrıları için çarem yok.” Genç kızın dolan gözleri bir damla yaşı serbest bıraktığında Mikail masanın üzerindeki elini tuttu.

“Ağlama. Elisa güçlü bir kız, çok yakında ayağa kalkacaktır.”

Zahra elini çekmek istedi ama genç adamın kuvvetli tutuşu buna izin vermedi. “Biliyorum, biliyorum ama bir türlü bu yapıları hazmedemiyorum. İçimi bir görsen, Mikail.” Mikail’in elinin altındaki yumruğunu sıktı. “Onları öldürmek istiyorum!”

Zahra tüm bunları söylerken gözyaşları hızlanmıştı. Hiç sırası değildi ama Mikail onun ıslak kirpiklerine, kızaran yanakların baktı ve çok güzel olduğunu düşündü.

“Sana sarılabilir miyim?” diye sordu genç adam. Birdenbire bunu çok istemişti. “Eğer istemezsen...”

Zahra eğilip başını Mikail’in göğsüne yasladığında, tüm kelimeler kar gibi eriyip havaya karıştı. Mikail, kollarını Zahra’nın etrafından doladı ve burnunu saçlarının arasına gömdü. Zahra’nın tatlı kokusu genç adamın ciğerlerine doluşurken gözlerini kapatmaktan kendilerini alamadılar.

“Sadece dört gün kaldı.” Zahra içini işgal eden bu gerçeği ilk kez dudaklarından döktü. “Dört gün sonra burada olmayacaksın.”

Mikail küçük ve gri renkteki gözlerini yavaşça araladı. Zahra haklıydı. Geminin tamirâtı için gayretle çalışılıyordu ve Beyaz İnci çok geçmeden sefere çıkmaya hazır olacaktı.

“Bu seni üzüyor mu, Zahra?” diye sordu tüm içtenliğiyle. Bakışları genç kızın göğsündeki başındaydı. Üzerinde birkaç çilin bulunduğu küçük burun, üçgen çenesi ve kıvrık kirpikleriyle öyle bakılası duruyordu ki Mikail için...

Başka zaman olsa içinden geçenleri söylemezdi Zahra. Kendince doğru olan, bu konuda doğruyu gizlemekti ama şimdi öyle yapmayacaktı.

“Evet.” Kısık sesi kusursuz bir gerçeği ortaya saçı. “Gideceğin için üzülüyorum.”

“Ben de,” dedi Mikail. “Ben de üzülüyorum ama bildiğim bir şey var.”

Genç kız başını onun göğsünden ayırmadan bakışlarını yüzüne kaldırdı. “Benimle de paylaşır mısın?”

Mikail gülümsedi. Zahra genç adamın gülümsemesini ilk günden beri seviyordu.

“Geri geleceğim, Zahra. Her nereye gidersem gideyim, rotamı bir şekilde Vetnika Kıyısı’na çevireceğim.”

Başını usulca eğdi ve dudaklarını Zahra’nın yumuşacık dudaklarına bastırdı.

Zahra’nın kalbi tarifsiz bir hisle çarparken Mikail bu küçük öpücüğün kendisine verdiği heyecanı ve şaşkınlığı yaşıyordu. “Şey, affedersin. Ben öyle birden-”

Genç kız gülümsedi. Günler sonra ilk kez kalbini daha aydınlık hissetti. “Sorun değil.”

Mikail ters bir yanıt almadığı için şükretti. Çünkü aldığı tada doymak için yanıp tutuşuyordu. Kızı bir kez daha öptüğünde, onu uzun uzun yalnızca öpmek istediğini fark etti.

İçeriden gelen kırılma sesiyle hareketsiz dudakları birbirinden ayrıldı. Zahra telaşla ayağa kalkıp eve koştu.

“Elisa!”

Zahra kapıyı açtığı an gördüğü manzara karşısında kalakaldı. Sehpanın üzerinde duran bardak yere düşüp parçalara ayrılmıştı.

Bunun sebebi Elisa’ydı.

Zahra ellerini ağzına kapattı ve şükran dolu gözlerle arkadaşına baktı. “Tanrıya şükürler olsun, uyanmışsın...”

Elisa yarı açık gözlerle etrafına baktı. O bakış kesinlikle bilinçli değildi. Elini ağır ağır kaldırdı ve sehpanın üzerindeki sürahiyi gösterdi.

“Su...”

Su. Bu, günler sonra genç kızın ağzından çıkan ilk kelimeydi.

Sehpadaki bardak kırılmıştı. Yenisini almak için tek göz evin sol köşesinde yer alan minik mutfığa yöneldi. Ancak Mikail kendisinden önce davranarak metal bir bardak uzattı. Zahra o bardağı yarıya kadar doldurdu ve Elisa’nın dudaklarına dayadı. Aynı zamanda başından destek vererek doğrulmasına da yardımcı olmuştu. Elisa zorlukla ancak büyük bir istekle içti suyu. Başını yeniden yastıkla buluşturduğunda gözleri tamamıyla açılmıştı. Önce Zahra’yı gördü. Sonra hemen arkasındaki Mikail’i...

Gözleri birini daha aradı.

Yoktu.

“Elisa.” Zahra yatağın kenarına oturdu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Elisa kendisine ne sorulduğunu anlamıştı ama hemen cevap veremedi. Bunun üzerine Mikail, Zahra’nın omzuna dokunup sakin olması gerektiğini hissettirdi.

“Ağrın var mı canım, varsa gözlerini kırpabilirsin...”

Elisa, arkadaşının yüzüne baktı ve kuru dudaklarını araladı. Gözaltları mor ve çökük duruyordu. Suratı her zaman olduğundan daha beyazdı. “İyiyim...”

Zahra aldığı cevap karşısında mutluluğunu gizleyemedi. Hızla ayağa kalktı ve kapıya ilerledi. “Acıkmış olmalısın. Mikail buğday getirdi,

sana hemen lezzetli bir buğday çorbası yapacağım. Lezzetli diyorum çünkü tuzumuz var!”

Genç kız dediğini yaparak bahçedeki siyah poşeti aldı ve eve geri döndü. Yarım metrelik mutfak tezgâhına yaklaştı. Tezgâhın altı gri bir örtüyle kapatılmıştı. Hiç dolap yoktu. Poşetten çıkardığı yağı, buğdayı ve elmaları dizdi. Tezgâh Mikail’in getirdiği konserve, yumurta, tuz, şeker, çay ve kurabiye ile doluydu. Zahra ilk kez bu kadar çok gıdayı bir arada görüyordu ama içi rahat değildi. Çünkü kıyıdaki diğer insanlar günlerdir erzak alamıyorlardı. Bu, zaten aç olan insanlar için ne büyük felaketti! Dün sabah kıyıya gelen Norbel askerleri, yanan erzak dükkânını kontrol ettikten sonra yeni erzak çuvallarını getireceklerini bildirmişlerdi. Zahra bu haberle rahatlayamamıştı çünkü isyancıların yeniden erzakları yağmalayarak isyana hazır hale geleceklerini biliyordu. Tüm bunları düşünmemeye çalıştı. O bir an önce Elisa’yı ayağa kaldırmak istiyordu.

Mikail bulduğu tabureyi Elisa’nın ayakucuna çekti ve oturdu. Ona ne söyleyecekti? Genç kız kaptanın neden gelmediğini sormamıştı. Soramazdı. Ortada bir soru yoktu ama Mikail kendini bir cevap vermek zorundaymış gibi hissediyordu.

“Biraz doğrulmak ister misin?” Mikail kızın arkasındaki beyaz yastığı işaret etti. “O şekilde yatmaktan sırtın ağrımış olmalı.” Sözü bittiği an kırdığı potu fark ederek bakışlarını kaçırdı. Evet, Elisa’nın sırtı ağrıyordu ama nedeninin yatmasıyla alakası yoktu. Zaten Zahra onu sürekli sağ ve sol yanına çevirmişti.

Elisa gülümsemeye çalıştı. “Haklısın, yardım eder misin?”

Mikail hemen ayaklandı ve doğrulttuğu kızın sırtına yastığı koydu. “Teşekkür ederim.”

Genç adam yeniden tabureye oturduğunda boğazını temizledi ve söze girdi. “Ustalara nefes aldırıyor. Anlamışsındır, takıntılı herifin teki. Hele konu biricik kızı Beyaz İnci olunca...”

Elisa kucağında birleştirdiği ellerine baktı. Sırtı sızlıyordu, başı ağrıyordu ve her an bayılabilecek kadar halsizdi. Tüm bunlara ilaveten baskın bir his daha vardı; içindeki kırıklık.

Elisa o hisse verebilecek bir isim bulamadı.

“Anladım...” diyebildi çatallanan sesiyle. “Sorun değil.”

Mikail nedense kendini mahcup hissetti. Bunu fark ettiği an içinden Antoni’ye sağlam bir küfür gönderdi.

“Mikail, kaç gün oldu?”

Genç adamın eli sarı saçlarının arasından geçti. Neden soruyordu? “Üç.”

“Kıyıya yeni erzak çuvalları geldi mi?”

Mikail, Zahra ile yaptıkları konuşmayı hatırladı. “Dün sabah gelmiş askerler. O sırada biz Sedan Kıyısı’ndaydık. Sanırım yeni erzak bugün gelecek.”

Elisa’nın gözlerine ani bir telaş oturdu. “Aman Tanrım! İnsanlar gündür aç mı?” Yusra’nın hasta yüzü Elisa’nın gözlerinin önünde belirdi. “Dayanamaz... Dayanamaz...”

“Kim dayanamaz?”

Elisa dolan gözleriyle genç adama baktı. “Kuzenim, Yusra. O çok hasta Mikail, zaten çok az yiyor. Eğer hiç yemezse...” Gerisini getiremedi. Kırpiklerini birbirine bastırduğunda her ki gözünden de akan birer damla yaş yanaklarını ıslattı.

Mikail aklına gelen fikirle birlikte ayağa kalktı. “Zahra’nın yaptığı çorbadan bir tabak da Yusra’ya götürmemi ister misin?”

Elisa’nın umut fidesi çiçek açtı. “Gerçekten mi?”

Mikail’in dudaklarında güven verici bir tebessüm belirdi. “Gerçekten.”

“Ama... nasıl vereceksin ki? Diğerleri seni görür.”

Mikail’in yüzüne kendinden emin bir ifade oturdu. “Beni hafife alıyorsun, Elisa. İlk olarak kuzeninin kaldığı odayı tarif et. Hangi saatlerde yalnız kalma ihtimali yüksek?”

Elisa düşündü. Kendisi olmadığı için su kanalına Amuz gidecekti. İkizler akşamüzeri dolaşmaya çıkardı ama Kamila neredeyse evden hiç çıkmazdı. Tüm bunları ve Yusra’nın kaldığı odayı ayrıntılarıyla birlikte anlattı. Çorba hazır olduğunda Zahra küçük bir tencereyi Yusra için doldurdu. Mikail için gitme vakti gelmişti.

“Merak etme,” dedi siyah poşette taşıdığı çorbayı göstererek. “Bir şekilde halledeceğim. Bu arada siz de boş durmayın.”

Zahra, Mikail’in ne kastettiğini biliyordu. İçerideki tek oturma alanı olan kahverengi divana baktı. Üzerinde birkaç çizgi roman, defter ve alfabe tablosu vardı.

“Merak etme, yarından itibaren çalışmaya devam edeceğiz.”

Mikail çapkın bir bakışla Zahra’yı süzdü. “O halde çok yakında o deftere koca harflerle Mikail yazacaksın.”

Zahra'nın gözleri büyüdü. Bu adam kendisinden de patavatsızdı. "Çorbayı Yusra'ya soğuk içirmek istemeyiz, değil mi?"

Mikail mesajı almıştı.

Zahra buğday çorbasının yanına biraz somon konservesi çıkardı. İkisi de somonun denizden çıkarılan taze balık kadar lezzetli olmadığı konusunda hemfikirdi. Yılın bazı aylarında az da olsa balık tüketebiliyorlardı ama ağustos o aylardan biri değildi. Zahra yarıya inen çorba kasesinden bir kaşık daha aldı. Elisa bu kez ağzını isteksizce açtı. Çorbayı yuttuktan sonra ise elini kaldırıp durmasını işaret etti.

"Daha fazla yiyemeyeceğim, Zahra."

Zahra önce çorba kasesine sonra arkadaşına baktı. "Ama çorban bitmedi. Yoksa beğenmedin mi?"

Elisa bu söylediğine inanmamış gibi baktı. "Beğenmemek mi? Buğday çorbasını mı? Üstelik içinde tuz ve yağ da var." Arkadaşının üzerinde duran elini okşadı. "Eline sağlık, nefis olmuş. Sadece kendimi bir kaşık daha yiyemeyecek kadar şiş hissediyorum."

Zahra kaşığı kâsenin içine bıraktı. "Pekâlâ. Biraz sonra elma getireceğim, çiğneyebilir misin?"

Elisa konuşurken çenesinin ağrıdığını fark etmişti. Bunun nedeni belliydi, yüzüne aldığı darbeler ve o darbelerin etkisiyle yere düşerken çenesini taş zemine çarpması...

Elisa gülümseyerek, "Denerim," dedi. "Bu kadar yiyeceği Mikail getirmiş olmalı."

"Evet. Sedan Kıyısı'na merhem için gittiklerinde oradan getirdiler birçoğunu."

Elisa şaşkındı. "Merhem mi?"

"Evet, işte burada." Sehpanın üzerinde duran beyaz kapaklı plastik kutuyu gösterdi. "Yaralarını hızla toparladı, inanılmaz değil mi?"

Elisa sırtının ne durumda olduğunu merak etti ama şu an ayağa kalkıp aynaya kadar yürüyecek gücü yoktu. "Mikail'e teşekkür etmeliyim."

Zahra bunu söylemeli miydi? Emin olamadı. Bir süre sessiz kaldıysa da Elisa'nın camdan dışarı uzanan dalgın ve buruk bakışları onu doğruyu söylemeye itti.

"Merhemi hazırlatan Mikail değil, kaptandı."

Mikail'in gitmeden önce ağzından kaçırdığı gerçek Zahra'yı afallatmıştı. Kızın yaralarını düşünüp merhem hazırlatmıştı da neden bir kez bile gelmemişti?

"Eğer görebilirim..." dedi Elisa bedeninden daha yaralı bir sesle. "Ona teşekkür edeceğim."

Birkaç saat içinde Zahra arkadaşının saçlarını taradı, bedenini sildi, sargılarını değiştirip kendisine ait olan şeker pembesi, ince askılı bir elbise giydirdi. Elisa yine de kendini kirli hissediyordu. Toparlanınca ilk yapacağı iş Nidra Nehri'ne gitmek olacaktı. Güneşin ısıttığı suda saatlerce kalmak istiyordu. Elisa arkadaşından saçlarını örmesini istedi. Zahra bunu memnuniyetle yerine getirdi. Elisa'nın saçları öyle uzundu ki örgünün sonunu getirmesi dakikalar almıştı. Nihayet bitirdiğinde ucuna kırmızı, bez bir toka tutturdu. Sonra kıkırdarak beyaz yatağın içinde pembe elbisesiyle oturan Elisa'ya baktı.

"Tıpkı küçük bir kıza benziyorsun. Çok tatlısın, Eli."

Elisa tam itiraz edecekti ki dışarıdan bir ses duyuldu. Megafondan yükselen Norbel askerinin sesi hep olduğu gibi ürkütücüydü.

"Tüm Vetrnikalı sefillere duyurulur! Günbatımından sonra her biriniz meydanda toplanacaksınız. Sayım yapılacak ve bu sayıma göre yeni fişleriniz dağıtılacak. Tekrar ediyorum: Çocuk, yaşlı, hasta! Her biriniz meydana olacaksınız. Meydanda olmayan hiç kimseye fiş verilmeyecek."

Her iki kızın da endişeli bakışları birbirini buldu. Elisa kaçışının olmadığını biliyordu. Üzerindeki örtüyü açtı ve bereli bacaklarını yataktan sarkıtarak elini Zahra'ya uzattı.

"Yardım et Zahra, ayağa kalkmalıyım."

Genç kız ayağa kalktı ama bunu yapmak istemiyordu. "Daha çok erken. Kalkmamalısın."

"Kalkmak zorundayım. Bunu sen de biliyorsun." Elini havada salladı. "Hadi tut elimi. Bacaklarımın açılması için biraz dolaşacağım."

Zahra biliyordu. Eğer hâlâ sağlarsa, askerlerin dediğini yapmak zorundaydılar.

Eğer hâlâ sağlarsa...

Elisa çıplak ayaklarını ahşap zemine bastırıldığında vücudundaki tüm kanın aşağı indiğini hissetti. Yaşadığı ani baş dönmesi birkaç dakika sürmüştü. Zahra arkadaşının kolunu sımsıkı tutuyordu. Elisa gayret etti ve birkaç adım attı.

“Sakin ol, ben iyiyim,” dedi kendisinden daha tedirgin olan arkadaşına. “Bahçeye çıkalım mı? Denizin kokusunu özledim.”

Zahra bunu istemiyordu ama Elisa’nın ne kadar inatçı olduğunu da biliyordu.

“Tamam, güneş ışığı sana iyi gelecektir.”

Birlikte kapıya kadar gittiler. Elisa şimdiden yorulmuştu ama dillendirmede. Kapıyı açtıkları an Elisa’nın yüzüne ılık yaz rüzgârı vurdu. Ancak onu heyecanlandıran şey bu değildi.

Antoni Denis parlak ağustos güneşinin altında, tam karşısında duruyordu.

Genç adamın sert ifadesi Elisa’yı gördüğünde bir an için dağıldı. Ancak aklından geçen her ne ise bir adım atıp kapının ağzında durduğunda kaşları çatılıverdi.

“Sana ayağa kalkmanı hangi dahi söyledi?”

Zahra hızla ellerini havaya kaldırdı. “O ben değilim.”

Elisa kolunun serbest kalmasıyla kendini tutamadı ve sendeledi. Neyse ki önünde pervaz vardı, tutunarak dengesini koruyabildi.

Bakışlarını kademeli olarak genç adamın kısık bakışlarıyla buluşturdu. “Hoş geldin,” dedi kaptanın yüzüne vuran güneş kadar sıcacık bir sesle.

Nasıl görünüyordu? Yaraları çok belirgin miydi? Solgun olmalıydı. Hâlâ böğürtlen koktuğuna emin olamadı.

Kaptan sert bir tutuşla genç kızı kolundan yakaladı ve neredeyse ağırlığının tamamını bedenine yaslayarak onu yatağa götürdü. Elisa ne olduğunu anlamadan kendini evin tek penceresinin yanındaki yatakta bulmuştu.

“İkinci bir emre kadar oradan kalkmıyorsun.”

Antoni bilmiyor muydu? Bir Vetnika sakini olan Elisa’nın aldığı başka bir emir vardı.

“Duymamış olamazsın.” Zahra, yatağın karşısındaki duvara dayanmış olan divanın bir ucuna oturdu. “Günbatımından sonra meydanda toplanmalıyız.” Gözucuyla arkadaşına baktı. “Hepimiz. Sayım var. Orada olmayanlara erzak fişi vermeyecekler.”

Kaptanın iri adımları küçük evin içini arşınladı. “Erzağa ihtiyacınız yok. Biz olmasak bile bu eve düzenli olarak erzak ulaştırılmasını sağlayacağım.”

Antoni iyi bir şey söylemişti ama kurduğu cümlelerin can yakıcı bir kısmı vardı.

Biz olmasak bile...

“Konu tam olarak bu değil. Biz bu kıyının bir parçasıyız ve burası işgal altında. Sayımda isimlerimiz olmalı, bunu sen de biliyorsun.”

Antoni yumruk yaptığı avucunu ovaladı. Gergin ve huzursuz görünüyordu. “Yaralısın.” Bunu söylerken sesi daha alçak çıkmıştı. Elisa’ya bakmıyordu.

Onun aksine genç kızın bakışları kaptanın üzerindeydi. Üzerinde uzun bacaklarını saran siyah bir pantolon ile balıkçı yaka koyu yeşil bir kazak vardı. O kazağın altından kendini ele veren yapılı omuzlarından, boynundaki asker kolyesinden ve alnına dökülen kumral dalgalarından gözünü zoraki aldı.

Şimdi yalnızca ellerine bakıyordu. “İyiim.”

Zahra yavaşça ayağa kalktı. Nedense şu an orada olmaması gerektiğini düşünüyordu. “Bahçede ufak bir işim var. Birazdan dönerim.” Çıt çıkmayan odadan sessizce dışarı çıktı.

Kapattığı kapının ardında aynı sessizlik hüküm sürüyordu. Antoni biraz sonra Mikail’in yatağın ayakucuna taşıdığı tabureye oturdu. Elisa’nın bacakları gözünün önündeydi. Genç kız bundan rahatsız olarak örtüyü üzerine çekmek istedi ama beklemediği bir şey oldu. Antoni önce davranıp, örtüyü ayakucuna kadar çekerek ondan uzaklaştırdı.

Elisa sorgular gibi baktı genç adama.

“Bırak hava alsınlar. Kimseden saklamak zorunda değilsin.”

Yaraları kötü görünüyordu. Elisa kaptanın onları görmesini istemiyordu. “Şey... Biraz üşüdüm.”

Antoni başıyla pencereden içeri süzülen güneş ışığını işaret etti. “Bu havada mı?”

“Hıhı...” Bu çok saçmaydı ama Elisa’nın verecek başka cevabı yoktu.

“Ateşin mi var?” Kaptan avucunu Elisa’nın alnına bastırdığı an, genç kız sıçramamak için kendini zor tuttu. “Hayır, vücut ısın normal.” Elini geri çekip anlamaya çalıştı. “Neyin var?”

Elisa yastığının altındaki çakmağı hatırladı. Onu oraya koyanın Zahra olduğunu biliyordu ama bu içini rahatlatmıyordu. Çünkü sahibi kendisi değildi.

“Ben... teşekkür ederim, Antoni. Beni buraya kadar taşıdığın için, yaralarımı sardığın için ve...” Bakışları merheme gitti. “O merhem için...”

“Teşekkür etmen için yapmadım.” Kaptan bakışlarını Elisa’nın yüzünden ayırmıyordu. Bu yaptığıının genç kızı köşeye sıkıştırdığını görmüyormuydu?

Ya ne için yaptın, diye sormak istedi ama dudaklarından çıkanlar bambaşka idi. “Onca işinin arasında bana tüm bu iyilikleri yapman çok değerli. Keşke sana teşekkür etmekten fazlası gelseydi elimden.”

“Gelseydi?” diye sordu çehresinde yaprak kımıldatmadan. “Gelseydi ne yapardın?”

Elisa kendince sormaması gereken bir şey sordu. “Ne yapmamı isterdin?”

Kaptan hiç düşünmeden konuştu. “Senden bir şey bile beklemedim. Tek bir an bile.”

Antoni iyi bir şey mi söylemişti? Muhtemelen. O halde Elisa kendini neden yetersiz hissetmişti?

Pencereye takılan okyanus mavileri, asırlık çınar ağacına uğradı. Gözleri puslanırken, “Bak,” diye fısıldadı. “Sen osun. O çınar ağacından farkın yok.”

“Ya sen?” diye sordu kaptan gözleri hâlâ kızın beyaz ve yaralı suratından dayken.

Elisa’nın bu soruya verecek bir cevabı yoktu. O cevabı Antoni verdi.

“Şimdi sen bak.” İşaretparmağı ağacın dibindeki birkaç papatyayı gösterdi. Elisa ne gördüğüne inanamadı. Papatyaların zamanı geçeli çok oluyordu. “Senin de onlardan bir farkın yok.”

Elisa kalbindeki zamansız kıpırtıyla birlikte genç kaptana baktı.

Kaptanın çene hattı bugün daha keskin görünüyordu. “Meydana gitmeni istemiyorum. O lanet askerlerinde önünde durma-”

“Gitmek zorundayım.” İnce ve güçsüz sesiyle kaptanın sözlerini nasıl bölebildiğini anlayamadı. “Gitmek zorundayım. Tıpkı senin de gitmek zorunda olduğun gibi... değil mi?”

Elisa, içinde henüz baş gösteren taze bir umutla kaptandan bir cevap beklerken kendini keskin bir uçurumun kenarında hissediyordu.

“Evet.”

Elisa bu kez o uçurumdan yuvarlandığını hissetti. Üzerinde sürüklendiği taşlar sırtını, aldığı cevap ise ruhunu berelemişti. Hangisinin daha fazla acıttığını anlayamadı.

“O halde...” Yastığın altından çıkardığı gümüş çakmağı genç adama uzattı. “Bunu almalısın.”

Antoni kaybettiğini sandığı çakmağını kızın yaralı avuçlarında gördüğünde, bakışlarında ani bir şaşkınlık belirdi.

“Hırsız olduğumu düşünme, olur mu? Bunu sana daha önce vermem gerekirdi ama...”

“Ama?” Fısıltı halindeki sesi hep olduğu gibi güçlüydü.

Çok kızmış mıdır, diye düşünmeden edemedi Elisa.

“Gideceğini biliyordum.” Gözleri yanıyordu ama ağlamak istemiyordu. Öte yandan biliyordu ki Antoni kızgınlığını belli edecek tek kelime etse gözyaşları hızla yuvasını terk edecekti. “Senden geriye bir şey kalsın istedim.” Kesik bir nefes verdi ve yalnızca kendi duyabileceği bir ses tonuyla devam etti. “Seni bana hatırlatacak bir şey...”

Antoni elini uzattı ancak almak yerine, kızın parmaklarını çakmağın üzerine kapattı. “Sende kalsın.”

Elisa’nın kalbi göğüs kafesinin içinde büyüdü. “Gerçekten mi?”

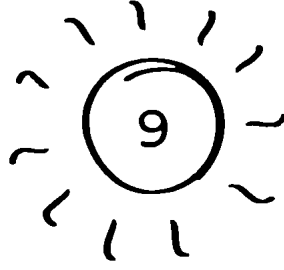
Antoni ona yaklaştığında kalbi artık yerine sığmıyordu. Genç adamın ferah nefesi Elisa’nın çıplak omuzlarında süzüldü. “Şimdi sen de bana bir şey vereceksin.”

Elisa kaptanın dik yokuşundan aşağı nefes nefese koşarken, taşa takılıp duraksadı. Adam ona ait bir şey istiyordu. Elisa bu cümlelerin her kelimesine ayrı ayrı şaşırdı.

Ne verebilirdi? Ona verecek değerli bir şeyi yoktu.

Kaptan elini kızın saçlarına uzattı ve örgüsünü tutan kırmızı bez tokayı usulca aldı.

“İşte şimdi ödeştik.” Başını eğdi, bu kez kızın omzuna temas eden nefesi değil bizzat dudaklarıydı. Varlığı bir kaya kadar sert olan kaptan, genç kızın omzuna yumuşacık bir buse bıraktı. “Ateşim senin, kokun benim.”

“Ağustos Güneşi”

“**A** teşim senin, kokun benim.”

On yedisindeki Elisa, bu cümleyi aşamadı. Kalbinin hiçbir odacığın-
na sığdıramadı, isimlendiremedi ve düşündükçe hacimlenen o cümlenin
altında ezilip kaldı. Ya o öpücük? Elisa’nın düşündükçe nefesi kesiliyordu.

Kaptan gitmişti.

Giderken avucuna gümüş bir gemici çakmağı, yüreğine ise ince bir sızı
bırakmıştı.

Elisa o andan sonra gözlerini kapatıyordu ancak uyuyamıyordu.

Nihayet doğrulup, “Ne kadar kaldı?” diye sordu kanepenin dibine otur-
muş ders çalışan arkadaşına.

Zahra, aylar önce yitirdiği babaannesinden kalma köstekli saate bir bak-
tı. Zaman neden bu kadar hızlı geçiyordu?

“Bir saat sonra çıkmamız gerekiyor.” Bir şeylerden emin olamamış gibi
beyaz teninin üzerinde yer alan sarı kaşları kırıştı. “Meydana kadar yürüye-
bilecek misin?”

Elisa bacaklarını yataktan sarkıttı. Tedirgin arkadaşına yapabileceğini
göstermeye çalışıyordu. “Elbette. Belki biraz daha buğday çorbası bana bu
konuda yardımcı olabilir.”

Zahra kurşun kalemi defterin üzerine bıraktı ve anında ayaklandı. “He-
men ısıtıyorum.” Avucunu karnının üzerinde gezindirdi. “Aslına bakarsan
ben de acıkmıştım. Söyle hadi, çorbanın yanına ne yemek istersin? Fasulye

konserveimiz var. Bir de soslu tavuk.” Dilini iştahla altdudağında gezdirdi. “Tavuğun tadını unuttum diyebilirim.”

Elisa ne diyeceğinin bilemedi. Uzun zamandır -çok uzun zamandır- kimse ona yemek konusunda tercih sunmamıştı. Kısa bir süre sonra tercihi ni soslu tavuktan yana kullandı. Bunda Zahra’nın payı büyüktü. “Tavuğun tadını ben de hatırlamıyorum doğrusu. Sana yardım etmemi ister misin?”

Genç kız ona doğrulttuğu avuçlarını salladı. “Ah, elbette hayır. On dakikaya kadar hazırlamış olurum.”

Zahra birkaç adımla ulaştığı mutfaktaki küçük tüpü yaktı ve kara, isli tencerede bulunan çorbayı üzerine koydu. Tabağa boca ettiği soslu tavuk gerçekten leziz görünüyordu. Birkaç gün önce yaptığı ekmeği buharda yumuşattı. O sırada aklından bazı şeyler geçiyordu. Aç kalma ihtimalleri... Kaptan ve Mikail’in getirdiği tüm o yiyecekler olmasaydı ne yapacaklardı? Zahra’nın zor günler için ayırdığı biraz un ve pirinci vardı ama bu yetmezdi. Kıyıda ki diğer insanların ne halde olduklarını düşündü. Ellerinde ne varsa çoktan tükenmiş olmalıydı. Genç kız durumun vahametini ancak idrak edebiliyordu. İsyanclar, yağmaladıkları erzakları yandaş olarak seçtikleri güçlü erkekler ve aileleriyle paylaşmış olsalar bile çoğu kişi hâlâ zor durumda olmalıydı.

Yemek tepsisini Elisa’nın olduğu yatağa taşıdı. İki kız yemeğe başlamadan önce birbirlerine baktılar. Her ikisinin de söylemek istediği bir şey vardı.

“Çorbamızdan biraz daha var mı?” diye sordu söze giren Elisa.

Zahra gülümsemekten kendini alamadı. “Evet. Bolca yapmıştım.”

“Şey... Adniye’nin evi meydana giden yolda. Ona kimse yemek vermez, Zahra.”

Sarışın genç kız başını salladı. Herkesin deli gözüyle baktığı Adniye şimdi aç ve mutsuz olmalıydı. “Çorbamızı ikiye bölelim. Bir kap Adniye’ye, bir kap da Amir ve Karima’ya verelim.”

Elisa bunun gerçekten harika bir fikir olduğunu düşündü. Karima, kocasını geçen yıl kaybetmişti. Zavallı adam tedavi edilebilseydi belki uzun yıllar yaşardı ancak iyileşme şansı olmamıştı. Babasının ölümüyle sarsılan dokuz yaşındaki Amir cana yakın bir çocuktur. Elisa böğürtlen toplamaya gittiği zamanların kimisinde onu da yanına alırdı.

Elisa, Amir’in kocaman yeşil gözlerini anımsayarak gülümsedi.

“Hadi Zahra, yemeğimizi bitirip yola koyulalım. Meydana inmeden önce onları yakalamamız gerekiyor.”

Zahra, kaşığı arkadaşının eline tutturduktan sonra divanın üzerinde bulunan çizgi roman ve defteri gösterdi.

“Dönünce ders çalışacağız. Mikail’den öğrendiklerimi sana göstereceğim.”

Zahra iyi bir şey söylemişti ama nedense Elisa hevesli durmuyordu. “Bilemiyorum, Zahra. Dönünce yorgun olabilirim.”

Hızlıca yemeklerini yiyip hazırlandılar. Zahra, diz hizasında biten siyah elbisesini giydikten sonra Elisa’ya yardımcı oldu. Ona yere kadar uzanan penye bir etek ve kolları büzgülü beyaz bluzunu giydirdi. Her iki parça da çok eskiydi ama bu durum onlar için dert değildi. Zahra, arkadaşının bozuk örgüsünü gördü ve kırmızı tokenin nerede olduğunu sordu.

Elisa bilmediğini söyledi.

Zahra her yere baktı ama tokayı bulamadı. Bunun üzerine arkadaşının saçlarını yeniden ördü ve bu kez ucunu lastikle tutturmak zorunda kaldı.

Adniye’nin camları kırık olan harabe evinin kapısı üçüncü çalışta açıldı. Kırk üç yaşındaki kadın perişan görünüyordu. Yüzünde her daim yer verdiği o sebepsiz kahkahasından eser yoktu. Zahra ve Elisa, Adniye’nin koluna girip onu evin içine götürdüler. Tek göz ev camlar kırık olmasına rağmen kötü kokuyordu. Zahra istemsizce yüzünü buruşturunca, Elisa arkadaşının bacağına çimdik attı.

Adniye çorbayı kaşıkla yemedi. Başına dikti ve saniyeler içinde tüketti. Elisa ona bir de elma uzattı. Kadıncağzı elmayı yerken boş bakışları Elisa’nın yüzünde dolanıyordu.

“Lütfen sana bunları getirdiğimizi kimseye söyleme, olur mu Adniye?”

Elmanın sapını ve çekirdeklerini de yuttuktan sonra, “Tamam,” dedi. “Adniye açlıktan ölecekti. Siz Adniye’yi ölmekten kurtardınız.”

İki kız hüznle birbirlerine baktılar.

“Yine getireceğiz.” Zahra hızlıca evi topladı, çöpleri attı. Sonra da kadına yarın Nidra Nehri’ne gidip yıkanmasını söyledi ve ekledi. “Lütfen çarşafını ve giysini de yıka Adniye yoksa açlıktan değil ama kirden öle-”

Elisa elini ağzına götürüp ikaz maksadıyla öksürdü. Bunu yaparken sırtındaki yaralar sızlayarak canını yakmıştı.

Adniye olduğu yerde sallanırken, bakışları Elisa’nın yaralarında gidip geliyordu. “Güneş bugün karanlık. Karanlık bugün güneş.”

Elisa anlayamadı. “Neden böyle söyledin?”

Adniye'nin gözleri şimdi yerdeki eski püskü halıdaydı. "Güneşi karartmışlar. Görmüyor musun? Güneşi üzmüşler." Koskoca kadın bir çocuk gibi kollarını göğsünde buluşturdu, dudaklarını büzdü. "Bir daha doğmayacak, görecekler!"

Adniye, Elisa'ya çocukluğundan beri bu şekilde hitap ederdi. *Güneş*. Elisa bunu hatırlayarak kollarını kadının etrafından doladı.

"İyiym ben, sadece biraz hastayım."

Zahra'nın bu acıklı manzara karşısında aklından geçen şunlardı; Adniye'nin çok da temiz olmadığı ve ona sarılan Elisa'nın yıkanmak için yakın zamanda Nidra Nehri'ne kadar yürüyemeyeceği!

"Eee, artık çıksak mı? Toplanma alanına inmeden önce uğramamız gereken bir yer daha var."

Elisa, Adniye'ye tekrar uğrayacağını sözünü verdi. Oradan ayrılıp Karima'nın az ötede bulunan derme çatma evine ulaştılar. Küçük Amir devrik çitlerin içindeki bahçelerinde oynuyordu. Elisa'yı görünce gözlerini sevinçle araladı ve koşup genç kızın beline sarıldı. Elisa duyduğu acıyla inlememek için dudaklarını dişledi. Yaraları henüz çok tazeydi ve kendini hatırlatmaları için ufak bir dokunuş bile yetiyordu. Hiç istemese de beline sarılan elleri oradan ayırdı, avuçlarının arasına hapsetti.

"Amir, tatlım benim. Nasılsın?"

Amir cevap vermek üzere dudaklarını araladı ama Elisa'nın yüzündeki morluklar onu da duraksattı. Vetnika Kıyısı'nda büyüyen çocukları kandırmak mümkün değildi. Onlar acıyı, açlığı ve korkuyu iyi tanırlardı. Amir de hemen tanıdı.

"Eve kestirmeden ulaşmak için erzak dükkânının arka tarafından yürüdüm." Elini havaya kaldırıp bir deniz gibi dalgalandı. "Yolu aynı böyle, delik deşik. Ne kadar dikkat etsem de düşmekten kurtulamadım. Sakın sen oradan gitme, anlaştık mı?"

"Anlaştık, Eli. Zaten annem hâlâ bahçeden yalnız çıkmama izin vermiyor."

Evin tahta kapısı gıcırdayarak açıldı ve ince bir kadın sesi duyuldu. "Birileri beni şikâyet mi ediyor?"

Elisa küçük çocuğu yanına alarak, kendilerine doğru yürüyen zayıf ve esmer kadına baktı. Bu Karima'ydı. "Hoş geldin, Elisa. Seni görmek ne güzel." Sıcacık bir tebessümle Zahra'ya döndü gerdanından kemikleri sayılan genç kadın. "Ve seni de, Zahra."

“Hoş bulduk, Karima. Sizi de öyle.” Bir şey hatırlamış gibi Zahra’nın elindeki kara poşete baktı. O andan sonra sesini daha da alçaktı. “Size çorba ve ekmek getirdik. Daha fazla soğumadan yiyin.”

Amir’in gözleri parladı. O sırada Karima avuçlarını birleştirmiş, Zahra ve Elisa’ya minnet dolu gözlerle bakıyordu. “Ah, Tanrım. Çok, çok teşekkür ederim. Son yiyeceğimiz de dün akşam tükenmişti.”

Hep birlikte az eşyalı ve düzenli eve girdiler. Karima tertipli bir kadındı. Bu, Amir’in her daim parlayan sarı saçlarından, temiz camlarından ve bembeyaz çarşafından anlaşıyordu.

Zahra onların iki kişi olduğunu düşünerek çorbayı fazlasıyla doldurmuştu ama Karima oğlunun doyabileceği kadarını önüne koydu ve kalanını sonraki öğünü için ayırdı. Ekmekten küçük bir parça alarak kızların karşısına otururken, gözleri çorbasını sevinçle içen oğlundaydı.

“Buğdayı nereden buldunuz?” Evin içinde onlardan başka kimse olmasına rağmen elini ağzına götürüp fısıldadı. “Çorbada parlayan şey yağ mıydı?”

Elisa cevap vermek istedi ama Zahra ondan önce davrandı. “Bulduk işte, Karima. Kaynağını boş ver.” Bol elbisesinin ceplerinden iki kırmızı elma çıkarıp Karima’nın avuçlarına bıraktı. “Yine bulursak yine getiririz. Yalnızca gizli kalsın, bu önemli.”

Karima çarçabuk başını salladı. “Siz merak etmeyin.” Elmaları bir hazineymiş gibi yatağın altına sakladı. Üzerindeki gerginliği oğlundan saklamayı başarmıştı ama kızlara sormadan edemedi. “Askerler iyi niyetle mi geliyor sizce?”

Buna ne Elisa ne de Zahra cevap verebildi. Amir çorbayla ıslattığı lokması ağzındayken, annesinin endişeli yüzüne baktı. “Askerler bize kötü bir şey yapar mı anne?”

“Ah, elbette hayır tatlım. Biz büyükler konuşurken lütfen araya girme, sen her zaman güvende olacaksın, Amir.”

Küçük çocuk sessizce özür diledi ve yemeğine devam etti.

Amir’in sorusu Elisa’nın içine dokunmuştu. Bir zamanlar her çocuk gibi o da askerlerden korkardı. Toplanma alanlarında, Kamila’nın kendisini iteceğini bile bile küçücük bedenini onun arkasına gizlemeye çalışırdı.

“Bize yeniden erzak getirecekler. Önemli olan bu.” Zahra saatini kontrol ettikten sonra ayaklandı. “Vakit geldi. Biz önden çıkalım.”

Elisa küçük çocukla vedalaşırken, ona cesaret verecek birkaç sözcük fı-sıldadı ve ziyaret ettikleri ikinci evden de ayrıldılar.

Yaz olmasına rağmen hava basıktı. Meydana inen toprak yokuş insan kümeleriyle doluydu. Elisa ne tarafa baksa omuzları düşük, suratları asık, halsiz ve umutsuz insanları görüyordu. Yolun kalan kısmında başını yerden kaldırmamaya karar verdi. Herkes dışarıda olmasına rağmen gürültü yok denecek kadar azdı. İşte bunun adı korkuydu. Elisa ve Zahra kol kola ilerleyerek sahilin dibindeki meydana ulaştılar.

Vakit gelmişti. Herkes oradaydı ve göz gözü görmeyecek kadar kalabalıktı. Zahra, kadınlar ve erkeklerin iki gruba ayrıldığını fark ederek arkadaşını kadınların bulunduğu tarafa doğru çekti. Bunu yaparken, insanların Elisa'ya çarparak canını yakmamaları için elinden geleni yapıyordu.

“Hepiniz bu kadar mısınız!”

Megafondan duyulan askerin sesi kızların adımlarını yavaşlattı. Elisa parmak uçlarında yükselip onları görmeyi istedi ama aynı saniye bundan vazgeçti. *Her zamanki Norbel askerleri işte*, diye düşündü. Görüp ne yapacağım?

“Son bir dakika! Bir dakika içinde burada olmayan her Vetnikalı sefilin sonu açlıktan gebermek olacak. Biliyorsunuz ki bir sonraki fiş dağıtımı bir ay sonra ve o vakte kadar kimsenin açlığa dayanabileceğini sanmam.” Korkunç bir kahkaha atıp devam etti. “Yüce Başkan’ımız Lukas yeni erzak fişlerini, meydana vaktinde gelenlere dağıtmamızı emretti. Bizler itaatkâr askerleriz ve hiç şüphesiz ki bu emri de yerine getireceğiz.”

Elisa gözlerini kapattı ve geç kalmış bir kişinin bile olmamasını diledi. Biliyordu ki Norbel askerlerinin şakası olmazdı.

On.

Dokuz.

Sekiz.

Yedi.

Altı.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

“Vakit doldu! Burada olanlar erzak fişlerini alacak. Tabii, öncesinde bize söylemek istediğiniz bazı şeyler olduğunu düşünüyoruz. Şimdi biraz düşünün.”

İki kız biraz daha ilerledi, kendilerine kadınların arasında yer buldu. Elisa'nın, Kamila ve kızlarını fark etmesi uzun sürmemişti ancak çok istediği halde Yusra'ya seslenemedi. Şimdi askerlerin görüş açısına girmişlerdi, dikkat çekecek bir şey yapmaları söz konusu bile değildi. Sessiz kaldı ve üzerindeki kötü bakışlardan gözlerini kaçırdı.

Vetnika sakinlerinin oluşturduğu halkada kadınlar sağ, erkekler ise sol kısımda toplanmıştı. Zaman zaman gözdağı vermek için yapılan bu toplanışlara alışkınlardı ama onları ilk defa bu şekilde ayırıyorlardı. Erkekler ve kadınlar arasına konulan bariyerler yüzünden, kuşbakışı bakıldığında uçları birbirine bakan iki yarım ay gibi görünüyorlardı.

Orta meydandaki damperli iki kamyonetin asker yeşili rengi ve koca tekerlekleri tanındı. Norbel askerleri fiş dağıtmak için her ay bu kamyonetlerle gelirlerdi. Bugün alçak kaputlu, tenteli bir de arazi aracı vardı. Aracın içinde bulunan iki askerin kıyafetleri diğer Norbel askerleri gibi bej ve kahverengiden oluşuyordu ama farklı olarak omuzlarına sarı apoletler eklenmişti. Elisa onların mertebeye üstün olduğunu anladı.

“Evet!” dedi uzun boylu bir Norbel askeri. Oluşturulan halkanın iç kısmında yürürken ellerini arkada birleştirmişti. Postalları yerde iri adım izleri bırakıyordu. Bej rengi sivri şapkası nedeniyle yüzü seçilemiyordu ancak Vetnikalıların birçoğu askerin küçümseyen bakışlarını üzerlerinde hissedebiliyorlardı. “Yangını bize kim açıklamak ister?”

Kimseden ses çıkmadı. Bir kişiden bile!

Sara ve Seida, sağ çaprazdan Elisa'ya düşmanca bakmayı sürdürdüler. Genç kız görmezden gelmeye çalışsa da Kamila yengesinin tuttuğu el arabasındaki Yusra'yı görmek için her seferinde bakışları o tarafa uğruyordu. Genç kız gülümsemeye çalışıyordu ama suratı hep olduğundan daha beyaz ve halsizdi. Elisa içinin sızladığını hissetti. Onu daha fazla yaralayan durum ise kardeş gibi büyüdüğü kuzeninin yanına gidememektir.

“Domuza bak!” Zahra elini dudaklarına kalkan yaparak sinirli bir şekilde fısıldadı. “Seni resmen gözleriyle yedi.”

“Kimden bahsediyorsun, Zahra?”

“Kimden olacak, Kamila karısından. Oh, ne güzel koydum tekme burnuna ama! Baksana, mosmor olmuş.”

Kızlar fısıldaşırken garip bir hareketlilik oldu. Elisa o tarafa baktığında Seida'nın bir adım öne çıktığını gördü. Kabarık siyah saçları sol omzunda toplanmış, mavi gözleri deli cesaretiyle irileşmişti.

“Saygıdeğer Norbel askeri. Size yangının nasıl çıktığını söyleyemem ama bir ahlaksızlığı bildirebilirim!”

Elisa'nın kaşları kuşkuyla çatılırken, Seida'nın kalkan parmağı Zahra'yı hedef aldı.

“Babaannesi aylar önce öldü ancak o kız bunu gizledi ve hakkı olmayan fişleri almaya devam etti!”

Alana keskin bir ölüm sessizliği çöktü. Tüm gözler Elisa ve Zahra'nın bulunduğu noktaya çevrildi. O sırada arazi aracının kapısı açıldı ve iri yapılı bir komutan aşağı indi. Elisa, arkadaşının bir adım gerisindeydi, Zahra'nın arkasına uzanan elini tuttu.

Elisa'nın içinden geçen dua sürekli kendini yineliyordu.

Tanrım, bize yardım et.

Komutan kalabalığı yararak Zahra'nın karşısında durduğunda, şapkasının gölgesinde kalan kemerli burnunu ve ince dudaklarına baktı Elisa.

“Açıkla!”

Zahra hızlı bir nefes aldı. Elisa'nın konuşkan arkadaşına ne olmuştu böyle?

Hadi Zahra, diye fısıldadı içinden. İnkâr et, yapabilirsin!

“Açıkla!”

Komutanın sert sesi içine müthiş bir korkuyu boca ederken Zahra'nın ince bedeni arkadaşının önünde titriyordu.

Komutan bir adım attı. Elini havaya kaldırdı ve acımasız bir tokatla Zahra'yı Elisa'nın ayaklarının dibine serdi.

“Alın bunu! On gün zindan cezası!”

On gün zindan cezası.

Norbel'de on gün zindan cezası!

Elisa can acıtan bir nidayla arkadaşının yanına çöktü. Bu gerçekten olmuş muydu? Zahra'nın başını ellerinin arasına aldı ve almları birbirine değecek kadar yaklaşp fısıldadı. “İnkâr et, Zahra. Norbel'e gidemezsin. Yalvarırım, inkâr et.”

Zahra'nın ela gözleri güçlü bakıyordu. Doğruldu, başını dik tuttu ve şöyle dedi. "Hayır, Elisa. Ne zaman öldüğünü anlamak için babaannemin mezarını açmalarına izin vermeyeceğim."

Genç kız ayağa kalktı. Şimdi yerde olan Elisa'ydı.

"Doğru. Babaannemin fiş haklarını aldım çünkü bize verdikleriniz yetmiyor. Doyabilmek için yaptım bunu," dedi dudağının sol köşesi kanayan Zahra.

Komutan, genç kızın cüretine inanamadı. "Demek doyabilmek için."

"Evet." Zahra korkuyordu ama Norbel askerlerin yüzüne bağıra çağıra söylemek istediği bir şey vardı. Bunun için başka şansı olmayabilirdi. "Emi-nim bize verdiğiniz yemekleri evcil hayvanlarınıza bile vermiyorsunuzdur. Bir gününüzü, tek bir gününüzü bir avuç pirinç ve biraz unla geçirdiniz mi? Geçirsey-"

Komutanın eli bir kez daha havalandı. Elisa yaşadığı şoktan sıyrılarak ayağa kalktı ve kendini arkadaşının önüne attı. Gözlerini korkuyla kapatırken kendini suratına inecek darbeye hazırlamaya çalıştı ancak o tokat inemedi.

Bir Norbel askerinin kaldırdığı eli, başka bir Norbel askeri havada yakaladı.

"Geri çekil, komutan!"

Zahra'yı cezalandıran komutan elini yanına indirirken bir adım geri çekilmesi eş zamanlıydı. Hazır ola geçti ve açıkladı. "O kız suç işledi, teğmen."

Teğmen. Esmer, iri yapılı askerin mertebesi buydu.

Elisa o adamın yüzüne bir saniye için baktığında, koyu kahve gözlerini, kalın kaşlarını ve karakteristik ifadesini gördü. Arazi aracında gördüğü iki askerden biri oydu ve ürkütücü derecede güçlü görünüyordu.

"O kız suç işledi," diye tekrar etti bariton sesli teğmen. "Ve sen de cezasını verdin. Vurma yetkisini nereden aldın?" Bağırmıyordu ancak sesindeki katı ifade fazlasıyla belirgindi.

Komutan gözücuyla Zahra'ya baktı. Birer sefil olarak gördüğü insanların önünde hesap vermek içten içe bilenmesine sebep oluyordu. "Başkaldırdı."

Zahra, arkadaşını yanına çekerek ona öfkeli gözlerle baktı. Yaralı haliyle kendisini siper ettiğine inanamıyordu!

"Kızın yaptığı bir başkaldırı değildi. Yalnızca soruna cevap verdi."

Komutanın duruşu gevşerken sıkıdığı çenesi yerli yerinde duruyordu. “Pekâlâ, teğmen.” Kabullenışı hırs barındırıyordu. “Dediğin gibi olsun.”

“Dediğim gibi,” dedi teğmen kestirip atan bir tonlamayla. Hakkında konuştuğu her iki kıza da bir kez olsun dönüp bakmamıştı. “Şimdi fişlerin dağıtımı için askerlere emir ver.”

Komutan verdiği asker selamının ardından aldığı emri yerine getirmek için uzaklaştı.

Elisa bir adım öne çıktı. Baş, önünde birleştirdiği ellerine eğilmişti. Bir umuda, “Efendim,” dedi iri yapılı teğmene. Teğmenin az önce yaptığı şey genç kıızı cesaretlendirmişti. “Lütfen arkadaşımı bağışlayın. Sizi temin ederim ki bir daha tekrarlanmayacak.”

Teğmen hiç düşünmedi. Duruşu bir robotunki kadar dik ve hareketsizdi. “Verilen kararın geri alınması söz konusu değildir.”

Elisa üzgünce başını kaldırdığında genç teğmenin bakışları Elisa’nın okyanus mavisi, iri gözleriyle karşılaştı. Elisa kirpiklerini kırptırınca birkaç damla yanağına süzülüyordu. Aynı anda başını yeniden önüne eğdi ve ne yapması gerektiğini düşündü. Yalvarsa işe yarar mıydı?

“Küçük hanım.” Teğmenin sesi şimdi daha alçaktı. Odağı Elisa’nın yukarıdan bir yelpaze gibi görünen kıvrık kirpiklerine takıldı. “Arkadaşınız bir suç işledi, cezasını çekecek.”

Elisa kendine hâkim olamayıp içini çekti. “Ama zindana atılanlardan çok azı geri dönüyor. Ya arkadaşım da...” Dudağını ısırdı. Düşüncesi bile genç kız için ne acı, ne korkunçtu!

Teğmen, karşısındaki mavi gözlü minyon kıza daha fazla konuşmaması gerektiğini fark etti. Şapkasını düzeltti ve sadece Elisa’nın duyabileceği bir sesle, “Dönecek,” dedi.

Genç kız doğru duyduğuna emin olmaya çalışırken bir asker, teğmenin yanına geldi ve geç kalan iki ihtiyarı bildirdi. Yaşlı adam hasta karısını meydana kadar sırtında taşımıştı. Bu yüzden de ancak gelebilmişlerdi. Teğmen, askerin sözünü yarıda kesti ve yaşlı çiftin fiş talebini tereddüt etmeden reddetti.

Asker hazır ola geçti, selam verdi. “Emredersiniz, Teğmen Boris.”

Boris. Acımasız teğmenin adı Boris’ti.

Zahra ve Elisa’nın şahit oldukları bu diyalog karşısında kanları donmuştu. Her ikisi de teğmenin diğer Norbel askerlerinden farklı olduğu

düşünmüştü fakat öyle olmadığı aşikârdı. O da tıpkı diğer askerler gibi merhametsizdi. Yaşlı bir çifti ölüme terk edecek kadar...

Elisa kalbinde hissettiği cam kırıklarıyla birlikte arkadaşına döndü ve iki kız sıkıca sarıldı. Her ikisinin de hesaba katmadığı bu ayrılığa Seida sebep olmuştu. Elisa ilk kez birine karşı nefret duydu ve yeni tanıştığı bu hissin ağırlığıyla hıçkırıklara boğuldu.

“Ağlama, Elisa. On gün hemen geçer, inan bana.” Zahra gözünden akan yaşları aceleyle silip arkadaşının kollarını sıvazladı. “İyi yanından bak, şu lanet Vetnika Kıyısı’ndan hiç çıkmayacağım diye üzülüyordum. Norbel’i göreceğim!”

Elisa kızmak istedi ama yapamadı. “Kes şunu Zahra, tatile gidiyormuşsun gibi konuşma.”

Zahra’nın içinden ağlamak geliyordu ama şimdi sırası olmadığını biliyordu. Elisa’nın kollarını sıvazladı. “Başımın çaresine bakacağım, biliyorsun.”

Elisa bundan emindi ama Norbel onu ürkütüyordu. “Senden haber almadan günler nasıl geçecek? Tanrı aşkına Zahra, koskoca on gün!”

“Kendine dikkat ederek geçecek. O üç cadı ve bir domuzdan uzak durarak, iyileşerek geçecek. Döndüğümde seni sapasağlam bulacağım Elisa, bana söz ver.”

Elisa küçük bir kız gibi omuz silktilti. “Hayır. Önce sen sağlam bir şekilde döneceğinin sözünü ver.”

Zahra arkadaşının omzuna hafifçe vurdu. “Seni mızımız. İstediyin gibi olsun.” Sarıya çalan ela gözlerini arkadaşının gözlerine kilitledi ve gülümsedi. “Döneceğim, Eli. Sapasağlam döneceğim.”

Vakit dolup Zahra gittiğinde, Elisa kimse kalmayınca dek yerinden kıpırdamadı. Sahil ve meydan arasındaki sınırı belirleyen alçak taş duvara çöktü ve uzaklaşan Norbel gemisinin ardından baktı. Gemi biraz sonra tamamen gözden kaybolmuştu ama Elisa bakışlarını oradan ayıramıyordu. Normal bir günde severek izleyeceği günbatımının bir eşini içinde hissediyordu.

Zahra, Norbel’de ne yapacaktı?

Zahra, zindanda ne yapacaktı?

Ne yiyecekti?

Ona nasıl davranacaklardı?

Yanında başkaları da olacak mıydı?

Kafasında sürekli aynı sorular dönüp dururken kıyıya bir geminin yanaştığını fark etti. Gemiden birileri iniyordu ama uzak mesafe kim olduklarının seçilebilmesine engel oluyordu. O sırada gözü Beyaz İnci'ye takıldı. Etrafında usta olduğunu tahmin ettiği birkaç kişi vardı ama o yoktu.

O da yoktu Mikail de.

Oysa her ikisi de askerlerin bugün kıyıda olacağını biliyordu. Kaptan, Elisa'ya evde kalması gerektiğini söylemişti. Askerlerin yanına gitmesini istemediğini açıkça dile getirmişti. Elisa bunu kabul etmemişti ama kaptanı etrafında görememek, içinde değişik bir kırıklığa sebep olmuştu. Bunu inkâr edemezdi.

Yavaşça ayağa kalktı. Eve geri dönerken yalnız olacağını tahmin etmemişti. Yokuşu tek başına çıkması zor olacaktı ama onun derdi bu değildi. Kafasının büyük bölümünü arkadaşı meşgul ederken fiş alamayan yaşlı çifti düşündü. Onların kim olduklarını öğrenip elinden geldiği kadarıyla yardım etmeliydi.

Dinar amca. Elisa'nın aklına gelen ilk isim buydu. Elisa'ya bu konuda yanan erzak dükkânının sahibi Dinar amca yardım edebilirdi. Yarın günün ilk ışıklarıyla onu ziyaret etme düşüncesini aklına kazıyarak yürümeyi sürdürdü.

Henüz yokuşun başındayken nefes nefese durdu. Sanki her adımında vücudundaki yaralara bir yenisi ekleniyordu. Gözleri soluklanmak için oturabileceği bir taş ararken bedeni aniden havalandı. Öyle bir çığlık attı ki şayet gökyüzü kuşlarla bezeli olsaydı, bir tanesi bile kalmazdı.

Elisa bir saniye sonra *onun* kollarında olduğunu anladı.

Antoni Denis Porowski'nin.

Antoni tek kelime etmeden, hafif bir eşyaymış gibi kolayca kavradığı kızla birlikte yokuşu çıkmaya başladı. Elisa'nın gayriihtiyari boynuna dolan kolları sıcacıktı. Genç adamın tuzlu deniz kokusu ciğerlerine dolarken, ifadesindeki ciddiyete baktı. Baştan ayağa siyahlar içindeydi. Siyah bir pantolon, siyah gömlek ve siyah ayakkabılar...

Elisa'nın aşağı sarkan pudra rengi eteği çiçekliydi.

Antoni parçalı bulutlu bir kış günüyken, Elisa taze çiçekler yeşerten bahar gibiydi.

"Kendim yürüyebilirim," diye mırıldandı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Varsa da Elisa bulamadı.

Antoni yokuşun ortasına ardından başına ulaştı. Toprak yolu arkasında bırakarak Zahra'nın evine doğru ilerledi. Elisa hâlâ kollarındaydı ve hâlâ hiç konuşmamıştı.

"Antoni." Bu kez sesi daha güçlüydü. "Yokuş bitti, beni indirir misin?"

"Hayır."

Pekâlâ, cevap cevaptır!

Mikail neredeydi? Antoni, Zahra'nın nerede olduğunu sormayacak mıydı?

Genç kaptan bahçe kapısını ayağıyla açtı, içeri geçti ve dirseğiyle demir sürgüsünü iterek kilitledi. Elisa'yı bu sabah Zahra'nın oturduğu bahçe sandalyesine bıraktı. Kendisi de bu sabah Mikail'in oturduğu sandalyeye oturdu. Ilık akşam rüzgârı ağaç yapraklarını dans ettirirken dallarına asılı olan salıncağı da hafifçe sallıyordu.

"Sana gitmemeni söylemiştim." Antoni bunu Elisa'ya bakmadan söyledi.

Onun aksine Elisa'nın bakışları Antoni'nin ufku seyreden kısık gözlerindeydi. "Evet, söylemiştin." Yaralı bir nefes verip ona olanları anlatmaya niyetlendi ama kaptan onu şaşkına çevirecek bir şey söylemişti bile.

"Mikail, Norbel'e gitti."

"Ne?"

Antoni, Başkan Lukas'ın kendilerini almak için özel bir gemi gönderdiğini, askerler Vetnika Kıyısı'na geldiğinde Mikail ile birlikte Norbel'de olduğunu söylemedi. Onun yerine, "İşim vardı," dedi. "Askerlerle aynı zamanda burada değildik. Döndüğümüzde Zahra'nın götürüldüğünü öğrendik. Mikail peşinden gitti."

Mikail aynı gün içinde ikinci kez Norbel'e gitmişti ve yeniden gittiğinde genç adam öfkeden köpürüyordu.

Elisa ne söyleyeceğini bilemedi. Mikail'e duyduğu minnet kelimelerle anlatılamazdı ama emin olmadığı bir şey vardı. "Mikail ne yapabilir ki? Zahra'yı ona göstermezler."

Kaptan, Norbel'de ismiyle pek çok kapıyı açabileceğini de genç kızıdan gizledi.

"Bir çaresini bulacaktır." Bakışlarında sertleşen ifadesi kızın yüzüne uğradı. Bluzunun açıkta bıraktığı beyaz kollarına, gerdanına ve ellerine bakıp taze yaralar aradı. "Sana dokundular mı?"

"Hayır hayır." O kaba komutanın arkadaşına vurduğu anı anımsayarak acıyla gözlerini kapatıp açtı. "Sadece Zahra'ya..."

Kaptan ağzının içinde birkaç küfür homurdandı. “İyi miydi?”

“Evet. O güçlü bir kız.”

“Sen?”

Kaptan ilk defa Elisa’ya nasıl olduğunu soruyordu ve Elisa ilk defa *iyi-yim* diyemeyecek kadar kötü hissediyordu.

“Zahra dönünce iyi olacağım.” Elisa iç geçirerek arkasına yaslandığı anda acıyla yüzünü buruşturdu. Ah, bunu yapmış olmayı hiç istemezdi.

Genç kız elini arkasına götürüp sırtına yapışan bluzu esnetti. Oradaki yaralar bazen öyle fazla yanıyordu ki Elisa üzerinde ne varsa çıkarıp rüzgâra doğru koşmak istiyordu.

“İçeri gel.” Kaptan ayağa kalkıp eve doğru ilerledi.

Elisa genç adamın niyetini anlamadı ama adımlarını takip ederek arkasından eve girdi. Girişte duran kaptanın bakışları çok geçmeden aradığını buldu.

“Yatağa geç.”

“Ne?”

Kaptan içeri yürüdü. “Üstünü çıkar.”

Elisa’nın gözleri öyle açıldı ki gözkapaklarının acıdığını hissetti. “Ne?”

Kaptan, sehpadaki merhemi alıp başıyla yatağı işaret etti. “Neden bir kez söylediğimde anlamıyorsun?”

Elisa bir kaptana bir de elinde tuttuğu merheme baktı. *Ah, hayır.* Onun önünde soyunamazdı.

“Sadece sırtına bakacağım.” Çivilenmiş gibi girişte dikilmeye devam eden genç kıza sabırsız gözlerle baktı. “Sırtını daha önce de görmüştüm, unutmuş olamazsın.”

Doğru ya, diye düşündü Elisa. Yırtilan elbisesinin sırtındaki açıklığı kaptan düğümlemişti. Hem de tanıştıkları ilk gün.

Elisa küçük adımlarla kaptana yaklaştı. “Ben halledebilirim.”

Kaptan geçip yatağa oturdu. Avucuyla hemen yanına bir kez dokunduğunda Elisa dediğini yapması gerektiğini anlamıştı.

Parmaklarını birbirine kenetleyip kaptanın yanına oturdu ve sırtını ona döndü. İçinde kombinezonunun olmasını isterdi ama yoktu. Yaz günü atlet de giymezdi. Sutyen hiç takmamıştı. Parmaklarını tereddütle büzgülü bluzunun eteklerine götürdü ama başka bir şey yapamadı.

O sırada kaptan ılık bir nefes verip genç kızın omzuna yaklaştı. “Elisa.”

Kaptanın dudaklarından duyduğu ismiyle heyecanı ikiye katlandı.

Elisa.

Genç kız, isminin güzel olduğunu düşündü. Oysa bunu daha önce hiç düşünmemişti.

Antoni'nin parmakları, kızın parmaklarının hemen yanından bluzu kavradı. "Gözlerimi kapatacağım."

Elisa kendini rahat bıraktığında parmakları da bluzundan uzaklaşverdi. Belli belirsiz başını salladı ve nedendir bilinmez kaptandan önce gözlerini kapatan o oldu.

Antoni oldukça yavaş bir biçimde bluzu genç kızın gövdesinden sıyırdı ve dediğini yapıp gözlerini kapattı. Elisa avuçlarını birbirine kavuşturdu, çenesinin altına yasladı. Kolları göğsüne baskı yaparken o sıcakta üşüdüğüünü hissetti.

"Elimin ayarı yoktur, canın acıdığında söyle."

Elisa yine başını salladı.

Kaptan merhemi kızın sırtına nokta nokta dokundurdu. Elisa'nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki şimdilik tek hissedebildiği buydu. Kaptan merhemi bıraktı ve parmaklarını genç kızın yaralı sırtına dokundurdu. Nazik ve yavaş dairelerle merhemi yayarken kalın kabuklu yaraları parmak uçlarında hissetmek, içine garip bir rahatsızlık hissini peyda ediyordu.

"Acıyor mu?"

Elisa bu soruya birkaç saniye sonra cevap verebildi. "Hayır."

Genç adamın dokunuşları aşağı kaydıığında kirpikleri aralandı. Elisa'nın yaraları tahmin ettiğinden de fazlaydı. Morluklar ve sıyrıklar neredeyse tüm sırtını kaplamıştı. Çenesini sıktı. Kaptan sözünü tutmadı ve gözlerini açtı. Elisa'nın omzundan aşağı sarkan kestane rengi kalın örtüsüne baktı. Ucu lastikle tutturulmuştu. Kamarasında sakladığı kırmızı tokenin, onun tek tokası olduğunu düşündü.

"Yarın seninle bir yere gideceğiz."

Elisa'nın gözleri usulca aralandı. Nereden çıkmıştı bu?

"Ne-nereye?"

"Gerçekten söyleyeceğimi düşünüyor musun?"

Elisa kalbi ağzına ulaşmak üzereyken gülümseyebildi. "Hayır, sadece şansımı denemek istemiştım. Şey, sabah mı geleceksin?"

"Hayır."

“O halde öğlen ya da akşamüzeri?”

Dudakları kızın omzuna uzandığında Elisa çıplak sırtında onun nefesini hissetti. Tüm bedeni kasılırken kaptan usulca fısıldadı.

“Hayır, ne sabah ne de akşam geleceğim. Gelmem için önce gitmem gerekir. Bir yere gitmiyorum.”

Elisa bir telaşla ona döndüğünde, genç adamın gözlerinin açık olduğunu gördü. “Gözlerin!”

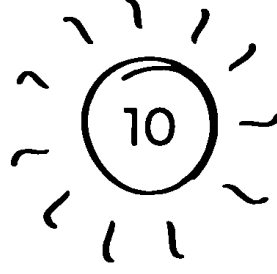
Kaptanın dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne olmuş gözlerime?”

Elisa ağır bir nefes verdi. Acı yeşiller bu akşam bir başka bakıyordu. Hayır hayır, Elisa’nın başka bir şey söylemesi gerekiyordu. “Çok güzeller...”

Kaptanın gülümsemesi dudaklarında donarken Elisa bunu dışından söylediğine inanamadı. Hayatında hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu. Kızardığına emin olduğu yanaklarını önüne çevirdiğinde kaptan onu daha fazla utandıracak bir şey söyledi.

“Sen hiç aynaya bakmıyor musun?”

Parmakları genç kızın omuzlarına ulaştı, yavaşça aşağı kaydı ve belli belirsiz bir dokunuşla ince kollarını kavradı. “Baksaydın, tüm evrende daha güzelinin olmadığını bilirdin.”

“Soğuk Kıvılcım”

Antoni'nin sözleri Elisa'nın kalbine nakış gibi işlemişti. Genç kız düşündü, düşündü, düşündü. Sabaha kadar öyle çok düşündü ki başı ağrıma evresinden zonklama evresine meyletti.

Divanda uyuyan kaptana dönmek için saatlerdir pencereye dönük vaziyette yatıyordu. Gözleri çoğu zaman kapalıydı ama uyku bu gece ona hiç uğramamıştı.

Güneş, gri ve bulutlu gökyüzünde yerini almak üzereydi.

Elisa, sol kalçasının artık uyuştüğünü hissetti ama diğer taraf dönecek cesareti bir türlü kendinde bulamadı. Kaptanın düzenli nefes alış verişlerini dinledi bir süre, bunu gece boyu birçok kez yapmıştı. Her yaptığında kalbinde hissettiği kıpırtı bir kez daha kendini göstermekte gecikmemişti.

Ona güzel olduğunu söylemişti, tüm evrende en güzeli!

Elisa, ne duyduğundan emin olabilmek için o anları tekrar tekrar hatırladı. Gerçekti ve genç kız bu gerçeği kalbine nasıl sığdıracağını bilmiyordu. Bir cesaretle bedenini sırtüstü attı, aldığı diğer nefes kaptana dönmesini sağlamıştı. Tahmin ettiği gibi genç adam uyuyordu ve onun da yönü Elisa'ya dönüktü. Uyurken pantolonu üzerindeydi ama kazağını çıkarıp siyah, kısa kollu fanilas ile kalmıştı. Kollarını birbirine kavuşturmuştu ve büyük elleri dirseklerinde duruyordu. Aldığı uyku pozisyonu omuzlarını olduğundan daha hacimli gösteriyordu. Elisa onun kocaman olduğunu düşündü. Bir an uyurken nasıl görüldüğünü merak etti ve uykusuz mavilerini sabah güneşinin taze ışıkları eşliğinde genç adamın yüzüne dikti.

Bir insanın uykuda dahi kaşları çatık olur muydu? Kaptanın çatıktı.

Elisa parmak ucuyla kaptanın kaşlarına dokunmak, ifadesini huzura kavuşturmak istedi. Onu hiç tanı mıyordu. Bunu fark etmek genç kıza kendisini eksik hissettirdi.

Fark etti ğ i bir di ğ er şey de kaptanın üzerindeki eski kahverengi battaniyenin düşmek üzere oldu ğ uyd u. Yaz ayı da olsa Vetnika Kıyısı'nın o saatleri serin olurdu. Elisa sessiz olmaya özen göstererek do ğ ruldu. Onu uyandırmaktan çekindi ama üzerinde yalnızca bir fanilayla uykuya devam etmesine gön lü razı olmadı. Genç kız parmak uçlarında yürüdü.

Kayan battaniyeyi ucundan tutarken dudaklarını sıkı sıkıya bastırmış tı. Usulca eğildi ve battaniyeyi kaptanın ayaklarından beline do ğ ru çekti. Genç adamın deniz kokusu şimdi ılıktı. Elisa onun güneş yanı ğ ı kollarına, uzun ve düzgün parmaklara sahip ellerine baktı. Bakmak istedi ğ i başka ayrıntılar da vardı ama nefes alış veriş hız ı kontrolünden sıyr ılmak üzereydi. Bu yüzden ellerini battaniyeden ayırdı ancak geriye do ğ ru attı ğ ı tek adımda kaptan onu bile ğ inden yakaladı.

“Şey...” Elisa genç adamın sabaha aç ılan acı yeş il gözlerine baktı. “Şeyin düş müştü.”

Kaptanın baş parma ğ ı genç kızın iç bile ğ inde duruyordu. Nabzının hız landı ğ ını hissetti. Buna rağmen onunla aynı oyunu oynamaktan çekinmedi.

“Neyim düş müştü?”

Elisa baş ıyla battaniyeyi işaret etti. “Battaniye.”

“Neden düş tü ğ ü yerde bırakmadın?”

Genç kız donup kaldı. Neden böyle sorular soruyordu? Elisa düş ündü, o ne söylerse söylesin genç kız kendini köş eye sıkış mış gibi hissediyordu. Dün gece genç adamın o sıcak nefesinden duydu ğ u eşsiz cümleyi aklına getirdi, belki de bininci kez! Yanıt olarak baş ını yastı ğ a gömüp uykusunun geldi ğ ini söylemişti, sabaha kadar bir damla uyku uyuyamayan Elisa.

“Bizim buraların gün doğ umu serin olur.”

Kaptan do ğ rulurken önce belindeki battaniyeye sonra da baş ında diken genç kıza baktı. “Yani üş ümemi istemedin?”

“Hıhı. Sen olsan... örtmez miydin?”

Kaptan divanda oturur pozisyona geldi ğ inde da ğ ılan kumral saçları alnına dökülüyordu. Parmaklarını bir denizin ahenkli dalgalarını andıran saçlarına daldırdı ve tutamlarını arkaya itti. Bunu yaparken dudaklarında manidar bir tebessüm yer almış tı.

“Ben ısıtmanın en etkili yolunu uygulardım.”

Elisa bir adım geri gitme ihtiyacı hissetti. Serbest kalan bileğini ovalarken kaptanın bakışları onun çıplak ayaklarına kaydı. Elisa’nın ayakları küçük ve beyazdı. Tırnakları bir zar kadar ince görünüyordu.

“Sözlerin ve davranışların birbiriyle örtüşmüyor ufaklık.” Sol kaşı hesap sorarcasına dikildi. “Hava serin ve senin ayakların çıplak.”

Elisa bir ayağıyla diğerinin üstünü kapattı. Gerçekten ayakları buz gibiydi. “Ben örtünün altına gireyim. Nasılsa birazdan güneş ortalığı yeniden ısıtacak.” Henüz arkasını dönmüştü ki kaptanın sözleri içine dizginlenemeyecek bir heyelan bıraktı.

“O güneşin ısıtmadığı bir an bile yok...” Kaptanın ağır ağır yutkunduğunu duydu. “Ortalığı.”

Elisa genç adama dönüp bakamadı. Kalbi tıpkı dün akşam olduğu gibi dur durak bilmeden çarpıyordu.

Yatağın içine girdiğinde gözü mutfak tezgâhına ilişti. Çok acıkmıştı. Kaptanın da aç olduğundan emindi.

“Dışarıda yiyeceğiz. Hazırlan.”

Elisa şaşkın bakışlarını, yataktan çıkıp kazağını giyinmekte olan Antoni’ye çevirdi. “Dışarıda mı?” Kaptanın bugün onu bir yere götüreceğini biliyordu ama genç adamın yeni teklifi onun için sıra dışıydı. “Dışarıda yemek yiyebileceğimiz bir yer yok ki.”

“Bu kıyıda yok. Sedan Kıyısı’na gideceğiz.”

Elisa öyle şaşırды ki yatağın içinde dizlerinin üzerine çıktığını fark edemedi. “Sedan Kıyısı mı? Olmaz! Bizlerin buradan ayrılması yasak.”

Kaptan, Elisa’nın aksine her zaman olduğu gibi rahat görünüyordu. “Kimseden izin almayacağız. Sınırdaki askerleri geçene kadar seni saklayacağım.”

Elisa’nın aklı bir türlü almıyordu. O, ayak bastığı topraklarda doğup büyü müştü. Bu topraklardan dışarı çıkma ihtimali hiç olmamıştı. Genç kız, hayallerin ülkesi Perska’yı düşlerken bile kimi zaman bir suç işlemiş gibi hissetmişti.

“Yapamam.” Başı sözlerini takip ederek sallandı. “Yakalanırsak senin de başın belaya girer.”

Kaptan suratına doygun bir korkunun oturduğu kıza yaklaştı. Yapmak istediği şeyi tekrar etmekten ya da açıklamaktan hoşlanmazdı ama şimdi, düzgün bir açıklama için kafasında doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu.

“Korkma. O askerler benim olduğum gemiye girmeye cüret edemez. Seni kimse görmeyecek. Sorunsuz gidip döneceğiz.”

Elisa’nın korkusu ona itiraz etmesini emrediyordu fakat kaptanın verdiği teminat, o korkunun üzerini çarşaf gibi örtmüştü. “Peki.”

Kaptan dışarı çıkmaya hazırlanırken gözüne ilişen el çizimi takvimle duraksadı. Duvarda asılı olan takvime yaklaştığında ağustos ayının son günü hariç tüm günlerinin işaretlendiğini gördü. Takvimi çizen ve her gece üşenmeden biten güne çarpı atan kişi Zahra’ydı. Ne yazık ki dün takviminin yanında olamamıştı. Onun yerine kaptan ağustos ayının yer aldığı sayfayı yırttı ve el değmemiş eylül ayı çizelgesini ortaya çıkardı. El değmemiş mi? Kaptan dikkatli baktığında on eylül tarihinin kalp içine alındığını gördü. Kenarında minik ve çirkin bir yazı vardı. Yazmayı henüz öğrenen Zahra’nın yazısı... Kaptan gözlerini kıstı ve o yazıyı içinden okudu.

Biricik Elisa’nın on sekizinci yaş günü!

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Elisa sırtı kendisine dönük olan kaptana. “Eylül ayına girdik değil mi? Bir eylül!” Elisa bir çiçek kokluyormuş gibi hevesli bir nefes aldı. “Baharı çok, çok severim.”

Kaptan takvimin önünden ayrıldı. “Seni dışarıda bekliyorum.”

Kaptan dışarı çıktığında Elisa alamadığı cevap karşısında kırılmıştı. Belki bir soru sormamıştı ama sözlerinin karşılığında kaptanın hangi mevsimi sevdiğini öğrenmek hiç fena olmazdı. O dışarıda sigarasını içerken Elisa arkadaşının birkaç kıyafet barındıran çekmecesine yaklaştı. Ne giyecekti? Güzel görünmek istiyordu. Elini kıyafetlere uzattığı sırada, Zahra’nın şu an ne halde olduğunu düşünerek kendine kızdı. Arkadaşı o zindanda belki açtı, üzgündü ya da acı çekiyordu. Bilemezdi ve bu durumda onun derdi güzel görünmek miydi?

Suratını asıp eline ilk gelen sarı elbiseyi giyindi. Zahra o elbiseyi Mikail’e güzel görünmek için tadilattan geçirmişti. Bu gerçek, Elisa’yı daha da içlendirdi. Etekleri kesilen elbise Elisa’nın diz hizasında sona eriyordu. Kalın omuz askıları ve yuvarlak bir yakası vardı. Elisa’nın üzerinde biraz bol duruyordu ama güneş kızarığışı beyaz teninde bir çiçek gibi açmıştı. Saçlarını açıp taradı. Örgünün kestane rengi saçlarında bıraktığı dalgalar genç kızın beline uzanıyordu. Yüzüne birkaç kez su çarptıktan sonra misvakla dişlerini ovdu ve ıslak ellerini saçlarından geçirdi. Yaraları yerli yerinde duruyordu ama bugün canlılıklarını biraz daha yitirmişlerdi. Yıpranmış lastik ayakkabılarını giydi. Onları her giydiğinde, kopup kendisini yarı yolda

bırakacaklarından endişeleniyordu. Bir gün bu olacaktı, kaçınılmazdı. Elisa bugün olmamasını diledi.

Sahile kadar genç kız önde, Antoni birkaç metre gerisinde yürüdü. Etrafta kimse yoktu ve Elisa nedenini biliyordu. Bu saatlerde erzak dağıtılırdı, herkes karnını doyurabilmek için o sevimsiz kuyrukta beklemek mecburiyetindeydi. Elisa sağlıklı olmasına rağmen ilk kez erzak dağıtılırken kuyrukta beklemeyecekti.

Altın sarısı kumsala ayak basmadan evvel hep olduğu gibi lastiklerini çıkardı. Kumu savura savura koşmak istiyordu ama kaptanın önünde çocuk gibi görünmemek için bu isteğine sırt çevirmişti. Beyaz İnci'nin yanına ulaştıklarında, kel kafalı tıknaz bir adam Antoni'nin yanına geldi ve sessizce bir şeyler söyledi. Antoni duyduklarından memnun olmuş olacak ki dudaklarında yine o hayran olunası tebessüm belirdi. Adam gittiğinde Elisa'ya Beyaz İnci'ye geçmesini işaret etti. Genç kız buna inanamadı.

"Geminin arızası giderildi mi?" İçindeki korku sesine yansımış mıydı? Alacağı cevabın olumsuz olmasını istedi. Geminin arızadan kurtulması demek, kaptanın gitmesi demekti.

"Evet. İki gündür iyi durumda kızım."

Elisa gün gün hesaplıyordu. Kaptanın gitmesine üç gün kalmıştı. Gemi si hazır olduğuna göre hemen mi gidecekti...

"Sedan Kıyısı'na bizi Beyaz İnci götürecekt."

"Sonra?" diye sordu Elisa kendine hâkim olamayarak. "Sonra... gidecek misin?"

"Bir yere gittiğim yok. Geminin hazır olduğunu kimse bilmiyor."

Elisa'nın karışan kafası ifadesine yansıdı. "Nasıl yani... Kimin bilmesi gerekiyor ki?"

Antoni bir nişancı kadar keskin olan bakışlarını etrafta dolaştırdı. İstedigi gibi kimse yoktu. "Gidelim. İşimiz çok."

Elisa ne işlerinin olduğunu da sormak istedi ama yine yanıtsız kalacağını bildiğinden sustu ve kendisini gemiye ulaştıracak merdivenleri tırmandı. Güverteye çıkar çıkmaz kaptanın yönlendirmesiyle bu kez kamaraların bulunduğu koridora ulaşılar. Elisa duvarları parlak Hint meşesi ile kaplanmış dar ve uzun koridoru hatırlıyordu. Koridorun ev sahipliği yaptığı yedi kamaradan birinde kaptan ona ilk kez bir harf öğretmişti. Antoni, kızı bu kez mürettebata ait olan yedi ufak kamaradan birine sokmadı. Boyunu karşılamayan koridordan başını eğerek geçti, en sonuna ulaştı

ve kendisine ait olan kamaranın kapısını açtı. Elisa kahverengi kapıdan geçmeden önce durdu, derin bir nefes aldı. Genç adamın uyuduğu yatağı, kişisel eşyalarını, odasının kendine has kokusunu merak ediyordu ve sadece birkaç saniye sonra tüm bunların cevabını alacaktı.

“Ne kadar daha orada dikilmeye devam edeceksin?”

Elisa, derin bir uykudayken üzerine su dökülerek uyandırılmış gibi hareket etti. Kahverengi kapıdan geçip kaptanın kamarasına ayak bastığı an, geniş ve yuvarlak bir alanın içerisindeydi. Fark ettiği ilk detay kaptanın geniş kütüphanesiydi. Elisa’nın dolgun dudakları aralandı. Ceviz ağacından yapılma kitaplıkta ne çok kitap vardı... Yatağı Elisa’nın düşündüğünün aksine tek kişilikti. Bembeyaz ve kolalı çarşafının üzerinde bir kitap ve siyah bir gözlük vardı. Genç kız üç lombozun önüne konumlandırılmış çalışma masasına ve üzerindeki siyah abajura baktı. İçinden bir ses kamarasındaki vaktinin büyük bir kısmını o çalışma masasında geçirdiğini söylüyordu.

Kaptan çift kapılı ahşap dolabını açtığı anda Elisa oradaki düzeni hayranlıkla inceledi. Bembeyaz üniformalar ütülü ve poşetlenmişti. Katlı kazakları, asılı pantolonları ve yan yana dizilmiş ayakkabıları parlak görünüyordu. Çok geçmeden dolabın alt kısmında bulunan demir kasa dikkatini çekti. Üzerinde kalın bir zincir vardı. Genç kız, Antoni’nin orada ne sakladığını merak etti ama bunu düşünmenin ayıp olduğuna kanaat getirerek hızla bakışlarını oradan aldı.

“Zahra iyi.”

Elisa aniden duyduğu bilgiyle kalakaldı. “N-nasıl yani?”

“Mikail az önce yanıma gelen adamla haber göndermiş. Zahra, Norbel zindanında ama iyi. Mikail’e uzaktan görmesi için izin vermişler. Ayrıca ona yemek ulaştırılmasını sağlamış.”

Elisa avuçlarını kavuşturup minnetle göğsüne bastırdı. “Şükürler olsun! Mikail’e ne kadar teşekkür etsem az... O ne zaman dönecek?”

Kaptan nedense bir süre Elisa’nın yüzüne baktı. Önceden olsa öfkeyle telaffuz edeceklerini sakın bir sesle ortaya döktü. “Zahra çıkana kadar orada kalacak.”

“Gerçekten mi!”

“Gerçekten. Şimdi istediğin yere geç. Bir duş aldıktan sonra yola çıkacağız.”

Elisa başını sallarken kaptan dolabının yanında bulunan dar boşluktan aşağı indi. *Orada küçük bir banyo olmalı,* diye düşündü genç kız.

Temizlenmek için kilometrelerce yol yürümek zorunda olmamak... Elisa'ya göre bu harikaydı.

Kaptan ıslak saçları ve temiz kıyafetleri ile geri döndüğünde çalışma masasına boş bir defter ve kalem bıraktı. Beş sayfaya beş ayrı harf yazdıktan sonra Elisa'ya onları sesli harflerle nasıl birleştireceğini gösterdi ve sayfaları doldurmasını istedi. Tüm bunları anlatırken oldukça ciddi görünüyordu, bir kez olsun kendisini pür dikkat dinleyen genç kızın yüzüne bakmamıştı. Elisa çalışma masasının başına otururken Antoni kapıdan çıkmak üzereydi. Birden durdu ve omzunun üzerinden kıza baktı.

"Ağrın var mı?" Başıyla yatağı işaret etti. "Uyuyabilirsin."

Elisa kalemi eline alıp gülümsedi. "İyiym. Bu harfleri öğreneceğim."

Antoni, kaptan köşküne çıktıktan sonra Elisa hevesle harfleri tekrar etti. Sayfalarca yazdı ve kelime oluşturmaya çalıştı. Arkadaşının iyi olduğunu öğrenmek omuzlarından büyük bir yük almıştı. Daha da önemlisi zindandan çıkana dek Mikail onunla kalacaktı. *Galiba Zahra nihayet o aradığı aşkı buldu*, diye düşündü genç kız.

Beyaz İnci, Vetnika Kıyısı'nın tuzlu suyunda süzölmeye başladığında Elisa ayağa kalkıp lombozdan baktı. İçinde kıyısından uzaklaşmanın tarif edilemez heyecanı vardı. Günlerce düşünse bunun olabileceği asla aklına gelmezdi. Sınıra yaklaştıklarında heyecanının yerini tedirginliğe bırakması uzun sürmemişti. Şimdi Norbel askerleri ve savaş gemileri Elisa'nın gözlerinin önündeydi. Beyaz İnci'nin yavaşladığını hissetti. Geçen dakikalar tedirginliğini perçinliyordu. Gemi bir türlü yeniden hareket etmiyordu. Elisa bunu yapmaması gerektiğini bile bile kamaradan çıktı ve koridorun sonuna ulaştı. Duyduğu konuşma sesleri net değildi. Parmakları aralık dudaklarına yerleşirken sessizce merdivenleri çıktı. Görünmemek için eğilerek üçüncü basamağa oturduğu sırada kaptanın yükselen sesini duydu.

"Size Norbel'e bugün gelmeyeceğimi söylüyorum. Yarın da gelmeyeceğim, sonraki gün de. Gemimin arızası tam olarak giderilebilmiş değil, bu bir deneme seferi, her an yarı yolda bırakabilir. Tamirat aşamasında başında olacağımı başkanınıza bizzat bildirdim. Şimdi gidin ve bir de siz söyleyin."

Başkan... Başkan Lukas!

Elisa dizlerini birbirine sıkıca kenetlendi. Antoni daha önce başkan ile münasebetlerinin olmadığını söylemişti. Bunu iyi hatırlıyordu. Şimdiyse onunla bizzat konuştuğunu söylüyordu. Genç kız, birbirine tezat bu iki cümlelerin arasında savrulup durdu.

“Geminiz gayet iyi durumda görünüyor, Kaptan Antoni Denis,” dedi bir asker. “Arızanın devam ettiğine emin misiniz?”

Kaptanın nefesinden sezilen öfkeyi Elisa net bir şekilde duyumsadı. “İçeri gel. Sana arızayı göstereyim,” dedi kaya kadar sert bir sesle. “Ne dersin?”

Askerin tedirginlikle öksüren sesini duydu. “Dediğiniz gibi olsun.” Askerin alçalan sesi geri adım attığını duyuruyordu. “Halatı indirin! Geçiş izinli!”

Askerin emriyle birlikte Beyaz İnci yoluna devam etti. Elisa bir süre o basamakta kaldı, duyduklarını hazmetmeye, hazmettiklerini anlamaya çalıştı ancak bu mümkün olmadı. Gemi durduğunda Elisa aceleyle kamaraya döndü. Kaptan birkaç dakika sonra onu almak için geldiğinde, genç kız içini yiyip bitirenleri sormak istedi ama yapamadı. Onun nazarında kaptanın muhakkak mantıklı bir açıklaması vardı ve sorarak hem izinsiz dinlediği konuşmayı açık edecek hem de kaptana itimat etmiyormuş gibi görünecekti. Bu doğru değildi.

Daha sonra açmak üzere bu konuyu kafasında rafa kaldırdı ve kaptanı takip ederek gemiden indi. Lastiklerini ayaklarından çıkaracağı an, deniz kıyısının temiz bir kumsal olmadığını gördü. Alabildiğine taşlık ve cam kırıklarıyla doluydu. Elisa lastiklerini çıkarma fikrinden vazgeçti.

Sedan Kıyısı’nda yürürken Antoni ve Elisa’nın adımları birbirine ayak uyduruyordu. Genç kız önden, kaptan arkadan gitmek zorunda değildi.

Elisa’nın kıyıda ilk fark ettiği şey garip kokusuydu. Herhangi bir isim verememişti ama bu kokunun Vetnika Kıyısı ile bir alakası yoktu. Tek katlı dükkânlara baktı. Elbiseler, ayakkabılar, takılar, yiyecekler ve çok daha fazlası gözlerinin önündeydi. Modern bir ülkenin yanında zayıf kalabilecek Sedan Kıyısı, Elisa’nın gözünde zenginliklerle donatılmıştı. Topuklu ayakkabı ve renkli elbiseler giyen kızlar yanından geçti; her biri mutluydu, gülüyordu. Saçları yapılı, suratları boyalıydı. Evler eskiydi ancak sağlamdı. Sokakta sigara içen adamlar gördü ve hayvanları...

Elisa görülesi bir sevinçle ayağının dibindeki yavru kediye kucakladı. Onu göğsüne bastırıp kafasına öpücükler kondurdu. Antoni durdu ve sabırla genç kızın kediye sevişini izledi.

Vetnika Kıyısı’ndaki hayvanlar açlıktan öleli çok oluyordu...

“Biraz kucağımda kalabilir mi? Sonra bırakırım.”

Kaptan başını salladı ve elini arka cebine attı. Bir sigara yaktıktan sonra yollarına devam ettiler. Antoni'nin aklında geminin tamiratı tamamlanana kadar burada konaklayan mürettebatını ziyaret etmek de vardı. Bu işi en sona bıraktı. Önce karınlarını doyurmaları gerekiyordu. Ara sokakların birinde küçük, mavi pervazlı bir pastanenin bahçesine oturdular. Elisa yavru kediye yere bıraktı. Nereye bakacağını, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. İlk defa böyle bir yere gelmişti ve insanları inceleyerek görgüsüz gibi görünmek istemiyordu.

"Ne yemek istersin?" Antoni cüzdanını, sigara paketini ve çakmağını yuvarlak mermer masanın üzerine bıraktı.

"Bilmem... Sen ne yersen ben de onu yerim."

Antoni pastaneye girdi ve kısa süre sonra elinde simit, poğaça, açma, börek, çay ve taze sıkılmış portakal suyu ile geri döndü. Arkasından gelen adam masaya peynir, zeytin, yumurta ve süt sıraladı. Portakal suyu Elisa'nın önüne bırakılmıştı, demli çay ise Antoni'nin.

"Karnını doyur, birazdan kalkmamız gerekiyor."

Antoni uyarısına rağmen kızın çekingen bir şekilde simiti alıp kemirmeye başladığını gördü. Boş bir tabak aldı ve her şeyden bolca doldurduktan sonra Elisa'nın önüne bıraktı.

"Peynir ve yumurta ye. Portakal suyunun hepsini iç, bitince yine söyleyim." Antoni bunları söyledikten sonra Elisa iştahla yemeye başladı. Daha iki yudum portakal suyu almışken Antoni ikinci çayını bitirmek üzereydi. Elisa çoğunu ilk kez tattığı yiyecekleri damağında gezdiriyor, tatlarını anlamaya çalışıyordu. Ispanaklı börekten ve tulum peynirinden bolca yedi. İlk bardağı bitiremeyeceğini düşünürken şimdi üçüncü bardak portakal suyunu içiyordu. Tabagında tek bir susam tanesi bile kalmamıştı.

Genç kız hayatında ilk kez tam anlamıyla doyduğunu hissetti.

Karnı şiş bir şekilde arkasına yaslanırken gözü çaprazdaki giysi dükkânına takıldı. İçi küçücük ve karanlık görünüyordu ancak yarıya kadar indirilmiş demir kepenge asılmış rengarenk elbiseleri vardı. Elisa kırmızı, etekleri uçuş uçuş elbiseye baktı... Leylak rengi, göğüs dekolteli olan acaba üzerinde nasıl dururdu? Ya siyah fırfırlı olanı... Pembe, mini elbise kuşkusuz Zahra'ya çok yakıştırdı. Elisa, o elbiseyi arkadaşının üzerinde hayal etti. Beyaz olanı ise kendinde...

İstemsizce dirseğini masaya koyup avucunu çenesine yaslarırken, okyanus mavilerini son baktığı beyaz elbiseden alamıyordu. Göğsü gipeli elbisenin

omuzları iki yana düşük ve fırfırlıydı. Çan eteği dizlere uzanırken, rengi bir inci tanesi kadar beyaz ve parlaktı. Tıpkı annesinden kalan, yırtıldığı için kahrolduğu elbisesi gibi...

“Antoni! Bu sen misin?”

Masaya yaklaşan kızıl saçlı kız tanıdıktı ancak Antoni ismini hatırlayamadı. Kız zeminde bıraktığı topuk seslerine son vererek masanın dibinde durdu. “Yoksa beni hatırlamadın mı?”

Antoni kızın yeşil, çekik gözlerine baktı. Mikail ile Sedan Kıyısı’na son geldiklerinde takıldıkları iki kızdan biriydi o, bunu çıkarabildi ama ismini hâlâ hatırlamıyordu.

“İsim hafızam kuvvetli sayılmaz.”

Kız yandan bir bakışla Elisa’ya baktı. “Biren ben... Nasıl hatırlamazsın? Pansiyonda adımı sen kaydettirmiştin.”

Elisa kızın sözüyle içinde bir irkilme hissetti. Bakışları bir kurşun gibi yere düşerken kirpiklerini kırpıstırdı.

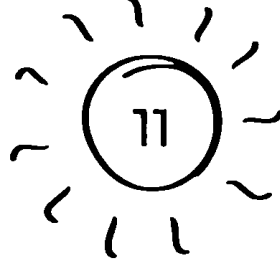
“Evet,” dedi kaptan dümdüz bir sesle. “Bunu hatırlıyorum.”

“Sevindim.” Biren’in kırmızı boyalı dudakları kıvrıldı. “Mikail de buralarda mı?” Bu soruyu sorarken gözü Elisa’nın eski elbisesine ve yırtılmak üzere olan lastiklerine kaydı. Çekinmeden yüzünü buruşturdu. “Sanırım ona...” Biren kız için hangi sıfatı kullanacağını kestiremedi. Kız kardeşi olabilir miydi? Yaşı uygundu ama görünümü... *Bu kadar iyi ve kaliteli giyen bir adamın kız kardeşi dilenci gibi görünmez,* diye düşündü. Sevgilisi... Bunu düşündüğü için içten içe kendisiyle dalga geçti. Kız kardeşi olma ihtimali daha fazlaydı onun gözünde... “Sanırım ona bir şeyler almak için geldiniz. Boş zamanlarında böyle yardımlar yaptığın tahmin edilemez doğrusu.”

Elisa dolan gözleriyle birlikte ayağa kalktığı anda, Antoni de kalkarak kızın elini yakalayıp avucuna hapsetti. Elisa’nın küçük eli kaptanın avucunda kaybolurken genç kız kalbini kafeslenmiş gibi hissetti.

“Evet, ona bir şeyler alacağım.” Az önce Elisa’nın baktığı beyaz elbiseye döndü acı yeşiller. “Oradaki beyaz elbise ipek tenine çok yakışacak.” Boşta olan eliyle bir miktar parayı masaya bıraktı ve eşyalarını cebine attı. “Sonra görüşürüz...” Gözlerini kıstı ve başını Biren’e eğdi. “Affedersin, adını yine unuttum.”

Birlikte o küçük dükkâna ilerlediler ve Antoni, beyaz elbisenin en küçük bedenini Elisa için satın aldı.

“Kır Çiçekleri ve Yangınlar”

Yangınların en büyüğü kalpte başlayanıydı.

Elisa’nın avucu gizemli kaptan Antoni Denis’in iri avucuna kavuşmuşken kalbinde başlayan yangına söz geçiremeyeceğini, o yangınla asla başa çıkamayacağını anlamıştı.

Ne yapacağım, diye sordu masum duyguları güçlü durmaya çalışan mantığına. Mantığı sessizdi. Oysa her zaman bir fikri olurdu.

Elisa kendini savunmasız hissetti.

Suratı, saçlarının kızılına çalan o güzel Biren’i arkalarında bıraktıklarında, kaptan çekmeseydi orada dakikalarca dikileceğini biliyordu Elisa. Nerede olduğunu ve ne yaşadığını kısa bir an idrak edemedi.

Bir an sonra kaptanın eli elinden ayrıldı. Avuç üşür müydü? Elisa bu luyguyla tanıştı ve ürperdi.

Kaptan, içinde beyaz elbisenin olduğu poşeti eline tutuşturduğunda düşünmeye çalıştı. O elbiseyi beğendiğini nasıl fark etmişti? Bunu merak etti ama dillendirmesi gereken başka bir durum vardı.

“Kabul edemem, Antoni.”

Antoni atmaya hazırlandığı adımını geri aldı ve kıza döndü. İşte yine kaşları çatıktı. “Ne demek, kabul edemem?”

“Benim bu elbiseye verecek param yok.” *Hiç olmadı,* diye ekledi içinden.

“Senden para istemiyorum.”

Elisa istemsizce kirpiklerini kırıştırdı. Kendini anlatamadığı zamanlarda hep böyle yapardı. “Antoni,” dedi sessizce. “Ben bunu sana ödeyemem. Zaten yeterince zamanını alıyorum, sana bir de böyle borçlanmak istemiyorum.”

Adamın başı sol omzuna eğilirken kızın mahcup ifadesini fark etti. “Bana borçlandığını mı düşünüyorsun?”

Elisa onun yüzüne bakmadan başını salladı.

“Öyleyse biz de borcunu ödemenin bir yolunu buluruz.”

Elisa elindeki siyah poşeti sımsıkı tuttu ve yuvarlak, iri, masmavi gözlerini kaptanın yüzüne çıkardı. “Nasıl yapacağız bunu?”

Antoni düşündü. İlk defa düşünmeden konuşmuştu ve bunu kafasında anlamlandıramadı. “Zamanında Türk kıyılarından birinde gözleme yemiştım. Aklımda kalan nadir yiyeceklerden biri. Gözleme yapmayı biliyor musun?”

Elisa kaptanın sözleriyle çocukluğuna döndü. Annesinin ona bahçedeki koca saclarının üzerinde nefis gözlemeler yaptığı günlere... “Hiç yapmadım...” Duruşunu dikleştirdi. “Ama yapabilirim.”

“Tamam, gerekenleri alırız. Elbisenin karşılığında bana ıspanaklı gözleme yaparsın. Ayakkabı ve diğerlerinin karşılığında ise kamaramı temizlersin.”

Elisa inanmadı. “Ayakkabı ve diğerleri mi!”

Kaptan, genç kıza otuz beş numara, pembe çiçekleri olan beyaz bir babet aldı. İçi yünlü çizmenin ve kaz tüyü montun birer eşini de Zahra için aldı. Onlara tarak, tırnak makası, birkaç toka satan yaşlı kadın Elisa’nın şaşkın bakışlarına gülümsedi ve poşetine şeker pambesi renginde bir ruj attı. Antoni buna gerek olmadığını söyledi ancak kadın ruju genç kıza hediye etmek konusunda kararlıydı.

Elisa ruju Zahra’ya göstermek için sabırsızlandı.

Uzun süre saklanabilecek bakliyat ve konserveleri seçtikten sonra yan tezgâhtaki hasır sepeti işaret etti genç adam. “Al onu, yiyecekleri içine koyarız. Nidra Nehri’ne gitmek istediğini söylemiştin.”

Genç kız sevinçle kaptana döndü. “Piknik mi yapacağız?”

“Kastettiğim bu değı-”

“Piknik yapacağız!” dedi coşkulu bir sesle Elisa, yaşadığı heyecan had safhadaydı. “Bu son on yedi senemin ilk pikniğı olacak...”

Kaptan tek kelime etmedi.

Sahile döndüklerinde Beyaz İnci'nin yanında bekleyen beş adamı gördüler. Elisa adamlardan birini tanıyordu. Kaptan ve Mikail'in yanında görmüştü Adam'ı tanıştıkları ilk gün. Elisa onların mürettebat olduğunu anladı.

Genç kız durdu ve eli kolu dolu olan kaptana döndü. Kaptanın mürettebatıyla konuşacak özel meseleleri olmalıydı. "Seni burada bekleyebilirim."

Kaptan başıyla yürümeye devam etmesini işaret etti. Birlikte farklı kıtalara ait, birbirinden çok farklı görüntüye sahip beş adamın yanına ulaştılar. Adamlar anında yan yana dizilerek bir asker gibi hazır ola geçtiler.

Kaptan, "Rahat olun," dedi mürettebatına. "Seferde değiliz. Üzerimde üniformamı görüyor musunuz?"

Adamlar bunu bekliyormuşçasına dağıldılar. Şimdi suratlarındaki o robotiklik, yerini beş farklı ifadeye bırakmıştı. İki adam kaptanı elindeki yüklerden kurtarıırken üçü farklı dillerde bir şeyler söyledi. Kaptan her birine kendi dilinde yanıt verdi.

Vay canına, dedi Elisa içinden. Kaptan ne çok dil biliyordu.

"Hoş geldin, kaptan." Bunu söyleyen Adam'dı. Elisa kendi dillerini konuşan adamın aksanından onun da yabancı olduğunu anladı. Kaptan ve Mikail kadar olmasa da dillerini fena konuşuyor sayılmazdı.

"Hoş buldum. Keyfiniz nasıl?"

"İyiyiz. Seni ve Beyaz İnci'yi bekliyoruz. Ne zaman devam edeceğiz?"

Elisa, soruyu soran Adam'dan daha meraklı bir vaziyette bekledi kaptanın cevabını. O sırada sarışın mürettebatın kendisine bakışlarını fark etti. İnce ve uzun adam belli ki böyle bir kızın kaptanlarının yanında ne aradığını merak ediyordu. Yine de çok geçmeden bakışlarını Elisa'dan ayırdı.

"Haber vereceğim. İstediklerim hazır mı?"

Adam seri bir hareketle elini iç cebine attı ve kan kırmızısı renkte, kadife bir kutu çıkardı. Elisa, kaptanın seri bir hareketle alıp cebine attığı kutunun küçüklüğüne anlam veremedi. Kabı ne güzel, ne yumuşak duruyordu. İçinde ne olabilirdi?

"Sorduğum bu değildi," dedi kaptan katı bir sesle. Aynı anda Adam'ın bakışları Elisa'ya kaydı. Zamanlamasının yanlış olduğunu anladı.

"Affedersin, kaptan." Adam bu kez elindeki siyah karton kutuyu uzattı. "Buralarda bulmak kolay olmadı. Değerinin neredeyse beş katıydı ama mutlaka bul dedin. Yirmi katı da olsa almak zorundaydım."

Kaptan kadife kutunun aksine, siyah karton kutuyu memnunca aldı ve başını salladı. “Sağ ol.”

Adam daha fazla dayanamadı ve sordu. “Küçük hanımı daha önce görmüş gibiyim.”

Antoni, meraklı mürettebatını susturmaya niyetlendi ancak bu Elisa’nın kafasında farklı düşüncelere sebep olabiliyordu. “Adı Elisa. Vetnika Kıyısı’nda ki yardımcım.”

Yardımcı... Biren’in yakıştırmasından sonra fena sayılmazdı.

Kaptan isteksizce mürettebatını tanıttı. “Kevin, Alfin, Alex, Cübeyr ve Adam.”

Elisa nazikçe gülümseyerek adamları başıyla selamladı. “Memnun oldum.”

Adam oldukça sevimli görünen Elisa’ya kaç yaşında olduğunu sordu. Elisa on gün sonra on sekizine gireceğini söylemeye hazırlanıyordu ki kaptan araya girdi.

“Çok mu merak ettin, Adam?”

Kaptanın sesindeki tını öyle uyarıcıydı ki Adam bakışlarını Elisa’dan ayırmak zorunda hissetmişti. “Öylesine kaptan, küçük görünüyor.”

Adam kötü niyetli değildi ve kaptan bunu biliyordu. Yine de Elisa ile ilgili herhangi bir detayı onunla paylaşmak istemedi. Konuyu orada kapatıp adamlara aldıklarını gemiye çıkarmalarını söyledi. Adamlar ikiletmedi. Daha sonra hepsiyle tek tek el sıkıştı ve Sedan Kıyısı’ndan ayrıldılar. Ara sokakları kullanarak Nidra Nehri’ne çıkarken gemiden yalnızca gerekli olanları aldılar. Kalanlar kaptanın görevlendirdiği bir tamirci tarafından Zahra’nın evine bırakıldı.

O akşamüzeri yemyeşil Nidra Nehri sessizdi. Elisa’nın içi içine sığmıyordu.

Nehrin dibindeki asırlık çınar ağacının hemen altında durdular. Elisa beyaz-krem ekoseli bezi, sararmış çimlere serdi. Tüm Vetnika ayaklarının altındaydı. Harabe evler o noktadan küçük ve karmaşık görünüyordu. Kenarları koca kayalarla bezeli geniş nehrin ise bir sonu yoktu.

Elisa, çift kapaklı hasır sepetini Antoni’den alırken bir şeyi unutmamış olmayı diledi. Fasulye ve kaz ciğeri konservesini, tulum peynirini ve henüz tanıştığı salamı özenle dizdi. Kaptan bolca simit almıştı. Elisa ikişer plastik tabak, çatal ve bardak çıkardı. Kaptan bu sırada sırtını dibinde oturduğu çınar ağacına vermiş sigarasını içiyordu. Sigarasını tutan eli, kaldırdığı

dizinin üzerinde duruyordu ve huzurlu görüldüğü nadir anlardan birindeydi. Akan nehrin ve hışırdayan ağaç dallarının sesinden başkası yoktu.

Bir de Elisa'nın zeytinli ekmeği dilimlerken mırıldandığı şarkı...

Antoni, kızın karşısındaki huzurlu manzaranın bir parçası olduğunu düşündü.

“Yıkanacaksan elini çabuk tut, birazdan hava kararacak,” dedi nahif düşüncesinin aksine düz bir sesle.

Elisa gülümsedi. “Sorun olmaz. Karanlıkta da yıkanabilirim.”

“Hava soğuyacak. Artık eylül ayındayız.”

“Kolay kolay hasta olmam.”

Kaptan bezgin bir nefes verdi ve asıl söylemek istediğini söyledi. “Biri gelmeden git ve yıkan.”

Elisa itiraz etmemesi gerektiğini anlayarak peçeteye sardığı beyaz sabun ve evden çıkarken yanında getirdiği beyaz havlusunu aldı. Ancak hazırladığı kıyafetler yoktu. Oysa onları da aynı torbaya koyduğundan emindi. Aranmaya devam ederken Sedan Kıyısı'ndan aldıkları beyaz elbiseyi buldu.

“Ama ben... bu elbiseyi gemide bırakmıştım.” Bakışları kaptanı bulduğunda genç adamın dudaklarında hınzır bir gülümseme yakaladı. “Sen mi aldın?”

Kaptan gülümsemesini ustalıkla gizledi. “Kendi unutkanlığını bana mı yükleyeceksin?”

“Ama...”

“Vakit kaybediyorsun ve ben kurt gibi acıktım. Acıktığımda sinirli bir adam olduğumu söylememe gerek var mı?”

“Yok.”

“Güzel. O halde elinde olanla idare et.”

Genç kızın başka seçeneği yoktu. Neyse ki temiz iç çamaşırı ve kombinezonu hâlâ poşetinin içindeydi. Ayağa kalkarken aklından geçenleri nasıl söyleyeceği konusunda bir fikri yoktu.

“Ağacın arka kısmına geç.”

Elisa bir an kaptanın aklını okuduğunu düşündü.

“Sana bakmayacağımı biliyorsun, değil mi?”

Genç kız nedense bundan adından emin olduğu kadar emindi. “Biliyorum...” Başka bir şey söylemedi. Bildiği bir şey daha vardı. Bu kez Nidra

Nehri'nde yıkanırken sık sık etrafını gözlemesine gerek kalmayacaktı. Çünkü bunu onun yerine kaptan yapacaktı.

Elisa önce saçlarını sonra bedenini ikişer kez sabunladı. Ona kalsa bir kez daha sabunlanırdı ama kaptanı daha fazla bekletmek istemiyordu. Islak kombinezonu ile sudan çıkıp tüm bedeninin kuruladı. Hızla üzerini değiştirdiğinde yeni beyaz elbisesinden gözünü alamıyordu. Gipelî üst kesimi gövdesini sıkıca sararken belden aşağısı uçuş uçuştı. Omuzlarına dökülen fırfırlı askılarına neşeyle baktı ve etrafında döndü.

Hayatı boyunca sahip olduğu en şahane elbiseydi. Annesini elbisesinden sonra...

Havluyla son kez saçlarının ıslaklığını alıp eski kıyafetleriyle birlikte torbaya koydu ve kaptanın yanına döndü.

Kaptan mate çayını bardaklara doldururken kızın geldiğini fark etti. “Şeker istiyorsan sepetin için-”

Başını kaldırdı ve akşam güneşinin altındaki beyaz elbiseli Elisa'ya baktı. Islak saçları çıplak omuzlarına dökülen genç kız, kaptan Antoni'ye hayal gücünün çok zayıf olduğu gerçeğini sunmuştu.

“Şeker...” dedi Elisa çıplak ayaklarını çimlere bastırırken. “Elbette isterim.”

Elisa dizlerinin üzerine eğildi ve kalçasını bezin üzerine bıraktı. Hasır sepetten aldığı şekeri mis kokulu mate çayına boşaltırken kaptanın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Bu his heyecanlanmasına sebep oldu.

“Sana bir şey sorabilir miyim kaptan?”

Bakışlarını genç adamın ısrarcı bakışlarıyla buluşturduğunda içinde bir şeylerin kıpırdadığına yemin edebilirdi.

Kaptan yiyecekleri gösterdi. “Karnını doyurmaya ne dersin?”

Elisa böldüğü zeytinli ekmeği ağzına attı ve hızlıca çiğnedi. “Perskalı olduğunu duymuştum. Ülkeni özleyiyor olmalısın. Söylesene, bahsedildiği kadar güzel mi?”

“Fena sayılmaz.”

Ne yani, genç adamın hayallerin ülkesi Perska hakkında tek söyleyeceği şey bu muydu?

Elisa bir salam attı ağzına, tadı kesinlikle hoşuna gitmemişti. Biraz peynir yedikten sonra ısrarcı davrandı. “Bana biraz anlatır mısın?”

“Neyi duymak istiyorsun?” Konserveleri açıp Elisa'nın önüne itti. Bu, *sus ve ye* demekti ama Elisa dinlemeyecekti.

"Perska'nın modernlikte hangi noktada olduğunu merak ediyorum. Bir de... oradaki kızların da Sedan Kıyısı'ndakiler kadar güzel olup olmadıklarını." Bu son cümleyi kuran kendisi miydi? Elisa birden ne söylediğine inanamadı.

Ama bunu duymak nedense genç adamın hoşuna gitmişti. "Evet," dedi oldukça ciddi bir tavırla. "Güzel olanlar var. En az Sedan Kıyısı'ndakiler kadar."

Kaptanın kastettiği nokta Elisa'yı utandırmıştı. Deli gibi merak ediyordu genç kız, Antoni o pansiyonda Biren ile birlikte mi kalmıştı? O kız Antoni'nin sevgilisi mi olmuştu? Antoni ona...

Genç adamın bakışlarını saçlarında gördüğü an düşünceleri bir düğüm gibi koptu. Güneşin hızla kuruttuğu taranmamış saçları kim bilir nasıl kabarıyordu? Elisa sol kulağının üstünden daldırdığı parmaklarını sağa kaydırıp ve kestane saçlarının tamamının sağ omzundan dalga dalga akıp gitmesine izin verdi. Sıcak çayını yudumlarken aynı bakışlar hâlâ Elisa'daydı.

"Şey... tarağı keşke yanıma alsaydım."

Kaptan da şekersiz çayını yudumladı. "Torbana iyice baktın mı? Belki oradadır."

Elisa elini poşete attı. "Onu gemide bırakmıştım diye hatırlarım." Parmağına çarpan nesneyle duraksadı. Poşetin içine baktığında ise şaşkınca gülümsedi. "Ah, buradaymış!"

Genç kız baldırlarını kalçasının altına aldı ve parçalara ayırdığı tutamlarını hızlıca taramaya başladı. Tarak uysal saçlarından kayarken ensesinin dibinde takılıverdi. Elisa ne kadar uğraştıysa da oradaki düğümden tarağını kurtaramadı. "Ah, sanırım kesmek zorunda kalacağım."

"Hayır."

"Ama..." Çekiştirmeye devam ettiyse de sonuç alamadı. "Açılmıyor. Kesmek zorundayım."

Kaptan yeniden, "Hayır," dedi ve yerinden kalkıp Elisa'nın arkasına geçti.

Elisa'nın tepki verecek bir saniyesi bile olmadı. Antoni elinden tarağı aldı ve dolaşan telleri tek tek kurtarmaya başladı.

"Düğüm olmuş, uğraşma," diyebilirdi anın şaşkınlığında boğulmak üzere olan Elisa.

Antoni kusursuz bir ciddiyetle işine odaklıydı. "Bir gemici düğümü değil. Kıpırdama."

Elisa o ana kadar sallandığının farkında değildi. Zorla kendini durdurabildi ve ellerini önünde birleştirdi. Kaptan bir dakika içinde düğümü çözdü ama elindeki tarağı genç kızın saçlarından ayırmadı. Zaman, onlar için duraksadı ve başka, bambaşka bir boyuta evrildi.

O akşam güneşi altında, pırıl pırıl Nidra Nehri'nin kenarında ve ihtiyar çınar ağacının altında, yakışıklı Kaptan Antoni Denis Porowski, on yedisindeki güzeller güzeli Elisa'nın saçlarını usul usul taradı.

Genç kız titrek bir nefes aldı. Tarağın kayıp gittiği tutamlardaki sıcak dokunuş içindeki kıtaları parsel parsel eritiyordu. Hem ölüyor gibiydi hem de coşkuyla yaşıyormuş gibi... Hem buz kesmişti hem cayır cayır yanıyordu. Bu hissettiği neydi?

Tarak saçlarından son kez kâydığında kaptanın ılık nefesi genç kızın omzuna vurdu. "Ne olursa olsun saçlarını kesme, bir telini bile." Elini uzattı ve kızın şakağındaki ince tutamı kulağının arkasına yerleştirdi. Buna rağmen eli hâlâ saçlarındaki mevkisini koruyordu. Kaptanın arkasında olması, yanakları alev alev yanan Elisa için iyiydi.

"Neden?" diyebilirdi Elisa. Ama bunu o kadar sessiz söyledi ki Antoni'ye duyurabildiğinden emin değildi.

Kızın saçlarında yeni bir dokunuş daha belirdi. Oysa Elisa kaptanın tarağı tutan yerdeki elini görebiliyordu. Aklına gelen ihtimal içinin titremesine sebep oldu. O ihtimal gerçektir.

Elisa'nın uçları güneşten açılmış kestane saçlarında Antoni'nin dudakları vardı.

"Çünkü gözlerin gibi. Onların da tüm evrende bir eşi yok."

Hafifçe esen rüzgâr taze kır çiçeklerinin kokusunu onlara sunarken, akşam güneşi ardında çekici bir kızılık bırakarak gözden kayboldu. Elisa bu kez kaçmaması gerektiğini biliyordu, kaçmayacaktı. Sıkıdığı avuçlarından güç alarak başını sol omzuna çevirdi. Kaptan oradaydı. Elisa ilk kez o kadar yakından gördüğü acı yeşillere baktı. Tıpkı Nidra Nehri'nin gece görüntüsüne benziyordu. Koyu, dalgalı ve alabildiğine yeşil...

"Antoni..." diye fısıldadı incecik sesiyle. "Sen böyle konuşunca..." Ne diyecekti? İçinde kopan vaveylayı hangi kelimeyle anlatabilirdi?

"Ben böyle konuşunca?" Antoni'nin sözleri de bir fısıltının ardına sığınmıştı. Kızın sıcak nefesini soludu, çok yakındı.

Elisa yutkunmak istedi ama yapamadı. Sonunda, “Bayılmak üzereymiş gibi hissediyorum,” diyebildi. Gerçekten öyleydi. Her an kaptanın kollarına yığılıp kalmaktan korkuyordu.

“Bu, sana kendini kötü mü hissettiriyor?”

Kaptanın verdiği nefes Elisa’nın çehresine vurdu. “H-hayır.” Daha fazla dayanamadı, titredi. Aynı anda kalçası baldırlarının üzerinden kaydı. Antoni buna hazırlanıyormuş gibi kolunu kızın karnının üzerinden uzattı ve sırtını gövdesine yasladı. Şimdi genç adamın dudakları kızın şakağındaydı.

Elisa derin bir iç çekip gözlerini kapattı.

Antoni’nin güneş yanığı parmakları genç kızın incecik kolunda duruyordu. Söylediği gibi teni ipekti. Varlığı kolunun altında varla yok arasında bir yer kaplıyordu. Antoni onu incitmekten korktu.

İlk kez bir kıza dokunurken çekindi genç adam. “Titriyorsun. Üşüyor musun?”

Elisa’nın teni Vetnika Kıyısı’nın rüzgârına değil, genç adamın nefesinin rüzgârına yenik düşmüştü. Konuşamadı, Antoni’nin dudakları şakağından ayrılmadıkça konuşamayacaktı da.

“Nasıl koktuğunu biliyor musun?” diye fısıldadı Antoni kelimelerini kızın şakağına kızgın harflerle kazıyarak. “Beyaz sabun, böğürtlen ve...” Antoni ateşe dokunduğunu hissetti. Çekilmesi gerektiğini biliyordu fakat içinden bir santim uzağa gitmek gelmiyordu. “Masumiyet,” dedi tek nefeste. Dudaklarını kızın şakağına bastırdı ve ona yasak bir öpücük bağısladı.

Elisa gözlerini araladığında gözpınarından akan bir damla yaş burnunun kıyısına süzüldü. Nasıl yaptığını bilemedi ama usulca Antoni’ye döndü ve burunlarının birbirine çarpışının bedeninde yarattığı etkiyi iliklerine kadar hissetti.

“Sen biliyor musun?”

Kaptanın tutuşu genç kızın beyaz kolunda hafifçe kayarken, onun bir deniz kıyısını andıran mavi gözlerine baktı. Antoni denizlerin adamıydı, kimse ondan daha iyi yüzemezdi ama şimdi, burnunun dibindeki denize düşmemek için kendini frenliyordu. “Nasıl?” diye sordu nefesleri birbiriyle dans ederken.

Elisa burukça gülümsedi, çenesindeki çukur kaptanın çenesindeki bir eşiydi. “Tuzlu, soğuk... bazen de ılık. Deniz gibi. Sen denizin her mevsimini teninde taşıyorsun.”

Kaptanın kısık bakışları kızın vişne rengi dudaklarına düştü, Elisa'nın parmak uçları genç adamın karnının üzerindeki parmak uçlarına dokundu. Bu kez teslim olmak için kapattı gözlerini.

Antoni yaklaştı. Kızın sıcacık nefesini içine çekti, içmekten en hazzettiği sıcak şarap kadar güzel kokuyordu. O kokuya dudaklarıyla dokunmak isterken alnını kızın alnına bastırdı. "Yapamam," dedi lanet eder gibi. "Sana bunu yapamam."

Elisa'nın kapalı gözlerinin altında gördüğü adam onu sarıp sarmalayan Antoni'den başkası değildi. Oysa ona dayanamadığı için kapatmamış mıydı gözlerini? "Sana kızmam," diye söyledi kaptana çekilen yabancı yanı.

"Kızmazsın. Ama kalbin incinir."

Elisa'nın parmakları biraz daha ilerledi ve kaptanın elinin ortasında, kendine güvenli bir liman buldu. "Sen mi beni inciteceksin?"

"Kim olduğumu bilmiyorsun..."

"Biliyorum," diye itiraz etti Elisa. "Sen Antoni'sin. Denizlerin hükümdarı Antoni! Azgın dalgaların, akıntıların, fırtınanın ve dümenin kaptanı Antoni'sin. Seni nasıl tanımam?"

Kızın sözleri, genç adamın içindeki paslı sandığın kilidini zorlamıştı. Antoni kendine engel olamadı, Elisa'nın bedeninden ayrılan elleri onun beyaz yüzünü kavradı ve bir buse de burnuna bırakırken, "Neden bana engel olacak bir şey söylemiyorsun?" diye sordu sessiz bir öfkeyle. "Sana iyi bir adam olmadığımı söylüyorum."

Elisa gülümsedi. "Ben de inanmadığımı söylüyorum." Genç kız içindeki cesarete hayret ederek, "Seni kendimden uzaklaştırmayacağım," dedi kararlılıkla. "Çünkü bunu istemiyorum."

Kaptanın gözleri yeniden genç kızın dudaklarına düştü. Artık elinde olan hiçbir şey yoktu. "İstediğin ne?"

Elisa ne istiyordu? Nasıl anlatacaktı? Anlatamazdı. Ama gösterebilirdi. Bu kez cesareten değil, içindeki adını bilmediği o duygudan güç aldı ve o da genç adamın dudaklarına baktı.

O bakış, kaptanın aralarına çizdiği sınırı ihlal etmişti. O bakış, yangınların başlangıcıydı.

Antoni, başını eğdi ve Elisa'nın yumuşacık dudaklarını dudaklarının arasına hapsetti.

Genç adam, Elisa'nın dudaklarında soluksuz kaldığını hissetti. Oysa hiç hareket etmiyordu. İçinden onu delicesine öpmek geliyordu ama Elisa'yı incitmekten korkuyordu.

Elisa, kaptanın dudaklarından denizin tuzlu suyunu aldı. Onun teninin rüzgârını kendi yüreğinde hissetti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bir an için duracağını sandı. Öte yandan daha fazlasını istiyordu. Peki ya daha fazlası neydi? Elisa hiç bilmiyordu.

Antoni, hafifçe geri çekildi ve kızın gözlerine baktı. Nasıl oluyor da ikisinin birden gözleri buğulanıyordu? Genç kız aralık dudaklarıyla, muhtaç gözlerle kaptana bakıyordu. Antoni saniyeler önce ona paha biçilmez bir yürek yangını hediye etmişti.

Konuşmadılar.

Antoni, Elisa'nın dudaklarına gömüldü ve onu usul usul, incitmeden öptü. Genç kızın dudakları dolgun ve diriymiş. Genç adamın ağzının içinde pamuktan bir şeker gibi eriyordu.

Elisa, kaptanın kollarına uçurumdan düşecekmiş gibi sıkı sıkıya tutunmuştu. İçinde bulunduğu an gerçek miydi? Rüya ise gördüklerinin arasında en iyisiydi ve uyanmak istemiyordu.

Kaptan onu dakikalarca kendini dizginleyerek öptü. Bedenindeki her bir kasın kasıldığını, giderek daha da sertleştiğini hissediyordu. Genç kızın kollarının arasına daha fazla çekti. Parmakları kızın narin omuzlarında ve ince belinde dolaşırken, Elisa'nın vermeye çalıştığı acemi karşılık onları daha doyumsuz bir noktaya sürüklemişti.

Elisa nefes nefese geri çekildi. Göğsü hararetle inip kalkıyordu. "Antoni," dedi güçlükle çıkan sesiyle. "Bu, bu... Neden..." Bir isim vermek neden bu kadar zordu? "Neden tüm bedenimin yandığını hissediyorum?"

Antoni, parmaklarının dış boğumunu kızın yanağında gezdirirken burunun ucuna bir öpücük bıraktı. "Bana ne istediğini söyle."

Elisa çok, çok fazla şey istediğini hissetti. Ama neden bir adı yoktu? "Ben... sana daha yakın olmak istiyorum," diye itiraf ettiğinde hep yanında olan o utancın zerresini hissedemedi. "Beni daha fazla öpsen geçer mi?"

Antoni daha çok gülümsedi. Sonra kızın kızarmış dudaklarına baktığında gülümsemesi kendini yakıcı bir ifadeye bıraktı. Elisa, tümüyle üzerindeydi. Beyaz elbisesi sıyrılmış, çıplak bacakları çoğunlukla görünüyordu. Elbisenin kayan yakası, beyaz gerdanını kaptanın görüş açısına sermişti.

Kaptan eğildi ve burnunu kızın gerdanına yasladı. Hayran olduğu o kuyu daha yakından içine çekti. Elisa'nın dudakları aralandı. Öylece kaldı.

Genç kız nefesinin tükendiğini düşündü.

Antoni, Elisa'nın sofra bezine dağılan saçlarına, kızaran dudaklarına ve her zamankinden daha mavi olan gözlerine baktı. Elisa'yı istiyordu. Onu, içindeki yakıcı intikamı almak istediği kadar çok istiyordu.

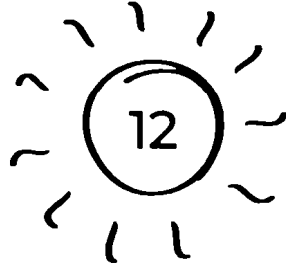
"Durmaliyim," dedi kelimelere söverek. "Şimdi durmazsam, bir daha hiç duramam." Dudaklarını genç kızın çenesine bastırdı; gözlerine, şakaklarına ve alnına... "Bu ikimizin de sonu olur."

Elisa, avuçlarını genç kaptanın sakallı yüzüne yasladı. Şimdi avuçlarının arasında koca bir okyanusu taşıyordu. Genç adamın acı yeşil gözlerine gülümserken, bahsettiği sonu isteyeceğini söyleyecekti ki korkutucu bir patlama sesi duyuldu.

Elisa korkuyla irkildi. Viran kentten yangınlar yükseliyordu. Korktu ama başını çevirip bakamadı.

Savaşın ilk kıvılcımları Elisa'nın topraklarını ele geçirmişken Antoni kızın üzerine kapandı ve sıkıca sarıldı. Onu tüm bedeniyle kapladı.

"Elisa..." Çıkışı olmayan karanlık bir yola saptığını biliyordu genç adam. Bu yüzden dudaklarını kızın kulağına ulaştırdı. "İzin ver bana, Elisa. Seni buradan götürmeme izin ver."

“Kıyı Güneşi”

Elisa çok hızlı koşuyordu ama bir türlü Antoni’nin iri adımlarına yetişemiyordu.

Genç kızın kaçtığı hem içindeki utanç hem de etrafını saran korkuydu.

Utaniyordu. Çünkü ilk kez bir erkek ona dokunmuştu. Üstelik daha fazlası için yanıp tutuşmuştu.

Korkuyordu. Çünkü başlayan savaşın sevdiklerini ondan koparacağını biliyordu.

Durdu. Dehşet dolu gözlerle etrafına baktı. Çok fazla duman vardı. Koşturan insanları saliselik görse de yüzlerindeki panik ve korkuyu okuyabiliyordu. Birçoğu tanıdıktı ancak birine bile seslenecek vakti yoktu. Umutunun tıkanıldığını hissetti.

Yanmış unun, pirincin ve buğdayın kokusunu alabiliyordu. Tutuşan erzakların kasvetli dumanı mavi gökyüzünü perdelerken, erzak dükkânına koşan insanlar bir lokmayı kurtulabilmenin derdindeydi.

İrice bir adamın omzuna çarptığı Elisa düşecek gibi oldu. Antoni kursuz bir refleksle onu yakaladığında parmakları Elisa’nın parmaklarına dolanmıştı.

“Yanımdan ayrılma.” Genç kızı kendine çekip omzunun altına aldı. İşte şimdi son söylediği mümkün değildi.

Bir süre dar sokaktan ilerlediler. Girintili çıkıntılı taş yol, aceleci adım sahiplerinden kimisinin düşmesine sebep oluyordu. Belki Antoni o kadar

sıkı tutmasa Elisa da düşebilirdi ama genç adam, neredeyse kızın tüm ağırlığını almıştı. Elisa'nın yalnızca ayakları hareket ediyordu. Antoni nereye çekerse o tarafa gidiyordu ve kendini tıpkı bir bez bebek gibi hissediyordu.

O koşuşturmanın içinde kolunun altında olduğu adamı ve söylediklerini düşündü.

Onunla gitmesini istemişti. Elisa tekrar hatırladı ve yeniden inanamadı.

Olduğu yerde kalakalırken, Antoni bezi içindekilerle birlikte toplayıp hasır sepete tıkmış ve Elisa'yı da alarak Nidra Tepesi'nden ayrılmıştı.

Zahra'nın evine giden sokağa döndüklerinde Elisa bir kez daha durdu. Kaptan onun yeniden yürümeyeceğini anlayarak kenara yanaştı ve kızın sırtını tırtıklı duvara yasladı. "Ne oldu?" Genç kız hâlâ kolunun altındaydı ve aklına gelen detay gözlerindeki telaşı perçinlemişti.

"Antoni! Eve gitmeden önce uğramam gereken bir yer var."

Kaptan, kalın kaşlarını çattı. İhtiyatlı bir bakışla etraflarındaki kargaşayı gösterip, "Ne söylediğinin farkında mısınız?" diye sordu kaya kadar sert bir sesle. "Birazdan burası karışacak ve sen uğraman gereken bir yer olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet evet... Dinle, askerlerin kıyımıza geldiği gün yaşlı bir adam ve karısının geç kaldıkları için erzak fişlerinden faydalanamayacağını duydum. Tanrım! Bunu nasıl unuturum? O ihtiyarı bulmalıyım. O ve karısı açlıktan ölüyor olmalı!"

Antoni anlam veremedi. "Bunu düşünmenin sırası değil. Şimdi eve döneceğiz, güvenli bölgede olman gerekiyor. Sonrasını... sonra düşüneriz."

Antoni yeniden harekete geçmek istedi ama Elisa yerinden kıpırdamayıp tepki verdi. "Hayır! Hayır, Antoni. Sen istersen dön ama ben dönemem. Anlamıyor musun? O zavallı ihtiyarların aç olduğunu bile bile başımı yastığa nasıl koyarım?" Dolan gözleri kaptanın elindeki sepete kaydı. Sepe-
tin içinde yaşlı çifti bir süre idare edebilecek kadar yiyecek vardı.

Antoni burnundan sabırsız bir nefes verdi. Öfkesini katlayan kızın ayak diremesi değil, ona dünyanın en saçma şeyiymiş gibi gelen teklifiydi. "Ben eve döneceğim ve seni bu kargaşanın ortasında yalnız bırakacağım, öyle mi Elisa?"

Elisa yavaşça başını salladı.

Kaptan, kızın omzundaki tutuşunu sağlamlaştırdı ve istemese de yürümeye mecbur bıraktı. "Nerede şu ihtiyarın evi?"

Elisa gri dumanların arasında bembeyaz gülümsedi. “Dinar amcadan öğreneceğiz.”

Biraz sonra erzak dükkânının eski görevlisi Dinar’ın evine ulaştılar. Tahta kapı çok geçmeden açıldığında, Elisa gördüğü manzara karşısında hüzünlendi. Yaşlı Dinar öyle zayıflamıştı ki bedeni kambur bir hal almıştı. Elisa’yı gördüğünde beyaz bıyıklarının altından gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

“Dinar amca! Ne oldu sana?”

Yaşlı adam bir şey söylemedi. Zayıf bedenini kapıya yaslamamış olsa belki de yere yığılacaktı.

“Ben... fiş hakkında mahrum bırakılan ihtiyarı ve hasta karısını soracaktım. Bu yüzden geldim ama...” Elisa gerisini getiremedi. Dinar’ın durumu en az bulmak istediği ihtiyarın durumu kadar kötü görünüyordu. Elisa bunu fark ettiğinde çoğalabilmeyi, her birine yetebilmeyi istedi. Bunu çok istedi.

Dinar başıyla içeriyi gösterdiğinde kaptan, Elisa’nın ardından ilerledi.

“Aman Tanrım!” Elisa yatakta hareketsiz yatan kadına koştu. Kadının suratı iki yandan örülmüş saçları kadar beyazdı. “Yoksa...” Elisa, durumu kavramanın acısıyla gözlerini yavaşça kapatıp açtı. “O ihtiyar ve karısı sizsiniz. Ah, bunu hiç düşünmemiştim.”

Dinar halsiz adımlarla karısının yattığı yatağa ulaştı ve bir köşesine ilişti. Kaptan kapıyı kapatıp pencereye yanaştı ve bir baykuş kadar keskin olan bakışlarını tehlikenin geleceği denize dikti.

“Ah, Dinar amca. Ben çok... çok özür dilerim. Daha önce gelmeliydim.” Sepeti alıp içinden yiyecekleri çıkardı. Iliyan mate çayına hızlıca şeker atıp karıştırdı. Yaşlı kadının doğrulmasına yardımcı olduktan sonra karton bardağı kurumuş dudaklarına dayadı.

“Kim bilir kaç saattir açsınız...”

“Seni buraya gönderen Tanrı’ya şükürler olsun, Elisa. Zor günler için saklayabildiğimiz yiyecekler bizi sadece iki gün idare edebildi. Aişe’nin hasta bünyesi açlığa dayanamıyor.”

Elisa evlerinde çaresizce oturup ölümü bekleyen Dinar’a ve karısına baktı, ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu. Yaşlı adam karısını doyururken bir yandan da içine çökmüş midesine birkaç lokma göndermenin peşindeydi. Elisa karşısındaki acı manzarayı izlerken, omzundaki el onu yönlendirerek yıpranmış divana oturmasını sağladı. Kaptan elini genç

kızdan ayırdı ve yanına oturdu. Kimse konuşmuyordu. Bir süre duyulan sadece aceleyle çiğnenen lokmaların sesi olmuştu.

“İhtiyar.” Sessizliğe ilk sert darbeyi indiren kaptan oldu. “Neler olduğunu biliyor musun?”

Dinar yorgun gözlerini onaylamak için kırptı.

“Erzaklar isyancılar tarafından ikinci kez yağmalandı. Bu ne demek biliyorsun, bu kıyıya bir daha erzak gelmeyecek.”

Dinar derin bir iç çekti. O, savaşın türlü yüzünü görmüş yorgun bir adamdı. “Tanrı biz masum insanları bu gözü dönmüşlerden korusun. Genç adam, anlat... şimdi ne yapacaklar?”

“Erzakları yağmaladılar ve sonra yerini patlattılar. Yangın çıkarmalarının sebebi ise Norbel askerlerini kıyıya çekmekti. Askerler istedikleri gibi kıyıya gelecekler. İsyancılar şayet başarabilirlerse onları etkisiz hale getirecek.”

“Yüce Tanrım!” Dinar’ın gözleri titredi. “Amaçları ne bu insanların! Norbel askerlerine güçleri yetmeyecek. Mahvolacağız!”

Kaptan soğukkanlılıkla devam etti. “Amaçları Norbel gemisiyle kaçmak olmalı. Bunu söylemek beni memnun etmiyor ihtiyar ancak bilmelisiniz, geride kalanları düşünmeyecekler.”

Elisa dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Geride kalanlar... Onlara ne olacaktı?

“Kargaşa çıkacak. Ne yapacağız?” Dinar’ın sesinde hiç umut yoktu. Hiç.

Kaptan ayağa kalktı. “Tek yapmanız gereken evden çıkmamak. Bu yiyecekler sizi bir süre idare eder. Sular durulana kadar beklemek en doğrusu.”

“Bir süre...” diye tekrar etti Elisa kısık bir sesle. “Sonra ne olacak?”

Kaptanın buna verecek cevabı yoktu. Ayağa kalktı. “Artık gitmeliyiz.”

Elisa ve Antoni, iki ihtiyarın sessiz duaları eşliğinden oradan ayrıldı. Koşuşturma tamamen dinmişti ancak yanık kokusu ve duman tüm kıyıya kazınmış gibiydi. Zahra’nın evine ulaştıklarında hava tamamen kararmıştı. Elisa beyaz elbisesini çıkarıp arkadaşının penye elbiselerinden birini giydi. Saçlarını kalın bir örgü halinde omzunun üzerinden sarkıttı. Antoni o sırada kapının önünde sigarasını içiyordu. Gözü hâlâ durgun denizdeydi. Elisa ona kapıyı açtığı anda karamsar düşüncelerinden sıyrılıp, adamlarının kapıya bıraktığı poşet ve kolileri içeri taşıdı. Sonra bir şeyler arayan bakışları etrafta dolaşmaya başladı. Elisa buna anlam veremedi. Antoni aradığını bulmuş olacak ki divanı çekip arkasındaki boşluğu yokladı.

“Bana bir balta bulabilir misin?”

Elisa anlayamadı. “Balta mı?”

“Balta,” diye tekrar etti kaptan. “Hani şu bir şeylere kırmaya yarayan alet.”

Elisa gözlerini devirmeden edemedi. “Ne yapacaksın ki baltayı?”

Antoni çöktüğü yerden ona baktı. Bu bakış *git ve getir* anlamına geliyordu. Elisa çözmekte zorluk çekmedi. Zahra’nın kışın odun kırmak için kullandığı baltayı kapının arkasından alıp genç adama verdi. Kaptan, baltayı duvar dibindeki tahta zemine indirdiği an, Elisa’nın dudaklarından bir hayret nidası döküldü.

“Antoni! Ne yapıyorsun?”

Antoni hemen cevap vermedi. Baltayı birkaç kez daha indirip zemini parçaladı, kırık parçaları eliyle çıkardı ve orada bir çukur oluşturdu.

“Konserveleri burada saklayacağız.”

“Nasıl yani? Neden?”

Antoni dediğini yapıp bir kutu konserveyi, unu, şekeri ve mercimeği çukura koydu. Ardından tahtaları yerlerine oturtarak divanı eski yerine çekti. “Farkında değil misin? Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Tedarikli olmamız gerekiyor. Her ihtimali göz önünde bulundurmaktan başka çare yok.”

Antoni’nin çoğul konuşması, Elisa’nın kendini güvende hissetmesine sebep oluyordu. Bununla birlikte kaptana veremediği cevabın çoktan genç adam tarafından anlaşıldığını fark etti.

“Seninle gelmeyeceğimi biliyorsun,” dedi yine de.

Antoni divana oturdu. Sakin fakat huzursuz görünüyordu. “Biliyorum.”

“Bu yüzden yiyecekleri oraya koydun. Çünkü senin de dediğin gibi bir daha bu kıyıya erzak girmeyecek.” Sıradaki sözleri için burnunun direği sızladı. “Sen gideceksin ve ardında beni bırakırken açlıktan ölmemi istemiyorsun.”

Kaptan avuçlarını pantolonunun sert kumaşına sürterken başını yukarı kaldırdı ve birkaç saniye için gözlerini kapattı. “Zarar görmemen için elimden geleni yapacağım.”

Antoni’nin teminatı genç kızı memnun edemedi. Gitmeyeceğim dememişti ve Elisa’nın asıl duymak istediği buydu. Bilhassa aralarında son geçenlerden sonra... “Benim için senden daha fazla uğraşan biri olmadı.” Başını birbirine sürttüğü tırnaklarına eğdi. “Tüm bunları neden yaptığını bilmiyorum ama teşekkür ederim. Sen iyi bir adamsın.”

Kızın son sözleri kaptanın hoşuna gitmedi. Çünkü onun nazarında bu doğru değildi. Asla iyi bir adam olduğunu söyleyemezdi. Yanındaki boşluğa dokunarak Elisa'nın oturmasını istedi. Genç kız ağlamaktan korkuyordu ama itiraz etmedi. Aralarında yalnızca beş santim mesafenin kalacağı divana geçip oturdu.

"Gitmek zorundayım," dedi plansızca. Gerçekten öyleydi. Kaptan Antoni Denis Porowski gitmeliydi...

Elisa ona bakmıyordu. "Anladım."

"Burada daha fazla kalamam."

"Peki."

"Halletmem gereken pek çok şey var. Sana bunları anlatamam ama gitmek zorunda olduğumu anlamalısın."

"Anlıyorum."

Kaptan sertçe dibindeki genç kıza döndü. "Kes şunu, Elisa!"

Adamın sesi yükselmişti ama Elisa irkilmedi. "Neyi? Neyi kesmemi istiyorsun, Antoni?"

Kaptan, kızın çenesini tutup kendisine çevirdiğinde okyanus mavilerindeki pusun içine damladığını hissetti. "Ne söylesem evet mi diyeceksin?"

Elisa başını salladı. "Sen ne söylesen, doğrudur."

Kaptanın içinden ona sımsıkı sarılmak geldi. Bunu Nidra Tepesi'nde yapmıştı ve fark ettiği ilk şey, tıpkı sigara isteği gibi nüksettiği idi. Nidra Nehri... *Nükseden başka şeyler de vardı.* "Bana söz vermen gereken konular var, küçük kız."

Elisa gülümsemeye çalıştı. Oysa kalbi, kaptanın gidecek olmasına ver-yansın ediyordu.

"Evden çıkmayacaksın. Ne olursa olsun, evden çıkmak yok. Evin etrafına yaklaşıldığını duyduğun an saklanacak ve sana vereceğim silahı kullanacaksın."

"Silah mı?"

Kaptan sesini alçalttı. "Sana nasıl kullanacağını göstereceğim. Dinle, nasıl yapacağımı bilmiyorum ama birini ayarlayacağım, Elisa. Sana yiyecek getirecek, seni kollayacak ve..."

"Ve?"

Kaptan başını usulca Elisa'dan tarafa eğdiğinde genç kız denizi burnunun dibinde hissetti. "Ve mektuplarını bana ulaştıracak."

“Mektup mu!”

Genç adamın dudakları tatlı bir tebessümle kıvrıldı. “Evet, bana mektup yazabilecek seviyeye geldiğini düşünüyorum.”

“Ya sen?” diye sordu heyecanla. “Sen de bana yazacak mısın?”

“Yazacağım ama en fazla sen yazacaksın.”

Elisa’nın aklına gelen şey içindeki heyecana gem vurdu. “Ama tüm gün evde olursam sana ne anlatacağım ki?”

Antoni biraz daha eğdi başını. İşte şimdi dudakları genç kızın saçlarına değmek üzereydi. Elisa ne kadar yakın olduğunu kestiremedi ama kalp atışlarının hızı çok da uzakta olmadığını fısıldıyordu. “Bir sürü şey. Rüyanda ne gördüğünü, okuduğun çizgi romanın sana ne hissettirdiğini, ne düşündüğünü...” Durdu ve kızın saçlarından süzülen beyaz sabun kokusunu içine çekti. “Ne tarafa baktığını...”

Elisa içindeki paniğe rağmen kıkırdayabildi. “Benimle dalga mı geçiyorsun, kaptan? Mektuplarımdan sıkılırsın.”

Antoni’nin kalın kaşlarından biri havalandı. “Kaptan?”

Elisa onu kızdırdığını düşünüp başını çevirdi ama aralarındaki mesafeyi atlamıştı. Burunlarının birbirine çarpmasıyla içi bir anda kasılıverdi.

“Kaptan,” diye tekrar etti kendini konuşmaya zorlayarak. “Hoşuna gitmediyse bir daha söyle-”

“Söyle,” dedi kaptan. “İstedğin zaman söyle.”

Genç kız yanaklarının kızardığını hissetti. İçinden kaptanın fark etmemesini diledi ama duası ışık hızıyla reddedilmiş olacak ki genç adamın tebessümü büyüdü. Çünkü utanmanın daha fazla yakıştığı başka birini görmemişti.

“Geri gelecek misin?” Bakışları, sadece iki santim uzağındaki acı yeşillerde bir yanıt aradı. İçindeki ateşe buz gibi su serpecek bir yanıt...

“Bilmiyorum.” Kaptan Antoni geri dönebilmeyi istedi.

“Gözlerin geri geleceğini söylüyor kaptan. Hanginize inanmalıyım?”

Antoni genç kızın kalkık burnuna dokundu. “Hangimize inanmak istiyorsun?”

Elisa, genç adamın gözlerine daha derinden baktı. Kırpiklerinin ne kadar sık ve güzel olduğunu kendisi de biliyor muydu? “Ben... gözlerine inanmayı seçeceğim,” dedi dili ve kalbi şöyle devam etti: *Çünkü böylesi işime geliyor.*

Antoni örgüsünden kurtulup yüzüne düşen ince tutamına dokunduğu an, Elisa'nın nefes aldığına emin olamadı. *Ne garip kız*, diye geçirdi içinden. Tutamı usulca kulağının arkasına ulaştırırken, "Söz vermeni bekliyorum," dedi fısıltı halinde.

Elisa söz vermek istemiyordu. İçinde olduğu dört duvara tok bir şekilde sığınırken dışarıda aç kalanlar vicdanını rahat bırakmayacaktı.

Antoni bunu anladı. "O iki ihtiyar ve hasta kuzenine erzak ulaştırılmasını sağlayacağım."

Elisa minnettardı ama ya Adniye? Ya küçük Amir ve annesi... Ya diğerleri!

"Herkesi yetemezsin, Elisa." Kaptanın sözleri ne acımasızdı. "Herkesi yetebilmen imkânsız."

"Ama Antoni..." Antoni'nin tutamdan kayan parmakları genç kızın ensesine ulaştığında içi bu kez tir tir titredi.

"Ama yok. Beni, seni bu eve kilitlemek zorunda bırakma."

"Kilitlemek mi?" diye sordu şaşkınca. Elisa bu kadar önemsendiğine inanamıyordu. Uzun zamandır onu Zahrâ'dan başkası önemsememişti.

"Sakın ciddi olmadığımı düşünme." Kaptanın sesi tehditkârdı ama bir o kadar da şefkatliydi. En azından Elisa öyle işitiyordu. "Şimdi benden bir şey iste."

"Bir şey istemek mi... Zaten her şeyi fazlasıyla yaptın."

Kaptan acele etmesi konusunda ısrarcı bir bakış attı.

Elisa düşündü. Hayatı boyunca birçok şeyden mahrum kalmış bir kız olarak aklına isteyecek tek bir şey bile gelmiyordu.

"On eylülde on sekizime gireceğim ve pastanın tadını çok merak ediyorum."

Kaptanın parmakları bulunduğu yerde hafifçe gezinirken, Elisa başını yana eğip yüzünü onun büyük avuçlarına bırakmak istedi. "Demek ufaklık on sekiz yaşına girecek ve pasta istiyor."

"Hayır, kaptan. İstediğim pasta değil." Elisa dudağını ısırduğunda kaptanın bakışları oraya düştü. "İstediğim, pastayı bana senin getirmen." Almaya çalıştığı derin nefes kesik kesik dudaklarından döküldü ama yine de tüm cesaretini toplayabildi. "Bana geri gelmen..."

Elisa, titreyen harelerini onun irislerine dikmişken sanki hayatı genç adamın iki dudağının arasındaydı.

Kaptan, kızın ensesindeki parmaklarını onu kendine çekmek için kullandı. Burunları birbirine temas ederken bakışları şiddetle çarpıştı. Elisa ruhundaki teslim oluşla gözlerini kapattı ve genç kaptan Antoni Denis, on yedisindeki Elisa'yı dudagının kenarındaki çukurdan usulca öptü. Sonra dudakları boynuna kayd. Öptü, öptü, öptü. Antoni'nin parmak uçları karıncalanıyordu. İçinde deliren istek ona savaş açmıştı ama yapamazdı. *Burada olmaz*, diye geçirdi içinden. *Bu şekilde olmaz... Elisa'nın hak ettiği bu değil*. Ama Elisa başka düşünüyordu. Ellerini kaptanın yanağına yasladı ve dudaklarını ilk gördüğü andan beri hayran olduğu o çukara bastırdı.

O an için zaman tekledi ve devrildi.

Dışarıda başlayan yağmurun hırçın damlaları cama vururken Elisa'nın yüreğinde kopan fırtına, Antoni'nin içindenkinden yıkıcı değildi. Genç kız o fırtınayı hissedebilmek için avuçlarından birini onun göğsüne kaydırdı. Hissettiği duygu tam olarak göğsünü parçalıyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama kaptana bir türlü doyamadığını biliyordu. Kapalı gözlerine sığınarak, dudaklarını kaptanın bal köpüğü rengindeki sakallarına tırmandırdı. Öptü. O küçük, belirsiz ve anlık öpücük kaptanın ruhunda başa çıkılamaz bir isyan başlatmıştı.

Antoni büyük eliyle göğsündeki eli örterken, "Kal öyle," diye fısıldadı. Ama bilmiyor muydu? Elisa nefes alamıyordu. İlk defa bir yetişkin olmayı istiyordu. O zaman ne yapılacağını, kaptana daha fazla nasıl dokunacağını bilirdi.

"Antoni," diyebilirdi güçlkle. "Bu hissettiğim ne?" Elisa bunu çok sormuştu ve görünen o ki daha çok soracaktı.

Antoni'nin dudakları kızın şakağındaydı. "Bilmemen daha iyi," dedi aynı fısıltıyla. "Bilme, Elisa."

"Ama bilmek istiyorum." Başını geriye attı ve gözlerini tıpkı dudakları gibi araladı. Dışarıda bir savaş başlamak üzereydi. Kaptan gidecekti. Elisa tüm bunları biliyordu, başka bir zamanın olamayacağını biliyordu. "Daha fazla ne yapabileceğimi bilmek istiyorum."

Pencereden düşen yakamoz ışığı kaptanı Elisa'ya itti. Genç adam ellerinin arasındaki kızın şakağından öptü. "Benim için bir şey mi yapmak istiyorsun?"

Elisa kaptanın genç dudaklarına baktı. Bu, *evet* demekti.

Antoni, onu bir kez daha kendine çekti ve bu kez başını göğsüne yasladı. "Benimle uyu. Bu gece benimle uyu."

Elisa cevabını kaptanın elini tutarak verdi. Birlikte cam kenarındaki yatağa gittiler. Antoni yatağa girmeden önce üzerindeki çıkardı ve siyah fanilasıyla kaldı. Yapılı bedenini yatağa bıraktığında Elisa'yı belinden kavradı, yavaşça yanına yatırdı. Genç kız yönünü ona dönerek cenin pozisyonu alıp ellerini başının altına koydu. Kaptan sırtüstü yatıyordu. Elisa, ellerini başının altına yerleştirerek bakışlarını tavana kilitleyen kaptanı izlemeye koyulmuştu. Gecenin sessizliği iki gencin üzerine çöreklenirken genç adam, Elisa'nın nefesini dinliyordu.

“Korkmuyor musun?” Kaptan bunu sessizce ve hiç kıpırdamadan sordu.

“Korkmuyorum,” dedi Elisa. “Korkmayacağım.”

“Korkmayacaksın.” Kolunu kızın başının altına uzattığında Elisa bunu daha önce defalarca yapmış gibi doğruldu ve Antoni'nin göğsüne sokuldu. Kaptanın parmakları genç kızın ince bedenini sararken içten içe kendine küfrediyordu.

En başından beri kendinden uzak tutmak istediği kız şimdi göğsünde yatıyordu. Ona dokunmuştu. Kokusunu daha yakından solumuştu. Onu öpmüştü. Onu sonsuza kadar öpmek istiyordu.

Elisa savaştan değil ama içinde olduğu anın toz pembe bir rüya olmasından, her an uyanmaktan korktu. Gözlerini kapattı, genç adamın tıraş kolonyasıyla harmanlanan sigara kokusunu içine çekti. Göğsü sertti ama Elisa yadırgamadı. Aksine, ilk defa çabucak sabah olmamasını istiyordu.

“İyi geceler, Antoni,” dedi sıcacık bir sesle.

Kaptanın sesi, nefesi kadar ılıktı. “İyi geceler, Elisa.”

Günün ilk ışıkları yeni bir patlamaya şahitlik etti.

Elisa, gece boyu bir an bile ayrılmadığı kollardan sıçrayarak uzaklaştı.

Antoni ise küfrederek kalktı yataktan. Elisa'ya hazırlanmasını söyledikten sonra üzerini giyinip dışarı çıktı. Genç kız alelacele giyindi. Tek bir soru bile soramamıştı. Evden çıktığı an kaptan elini sıkıca tuttu ve koşar adımlarla sahile giden yokuşu indiler. İsyancılar harabe evlerden birini daha ateşe vermişti ancak bu kez görünürde kimse yoktu. Beyaz İnci'ye ulaştıklarında kaptan onu kamarasına götürdü ve sabırsızca konuştu.

“Benimle geleceksin.”

“Hayır.”

“Evet!” dedi Antoni. “Geleceksin. Hemen şimdi gidiyoruz.”

Elisa hızlıca başını salladı. "Gelemem! Gelemem, lütfen beni anla."

"Neyi anlayacağım? Burada kalman saçmalıktan başka bir şey değil!"

Antoni arkasını döndüğü an Elisa koluna yapıştı. "Olmaz, Antoni. Seninle gelemem. Ben buraya aitim, Vetrina Kıyısı'na. Tüm sevdiklerim burada. Zahra buraya geri dönecek. Benden nasıl onları terk etmemi istersin?"

"Kıyın artık bir savaşa ait. Anlamıyor musun? Göz göre göre burada..." Gerisini getiremedi, dili ağzının içinde donup kalmıştı.

"Söylemek istediğin buysa, burada ölmeyeceğim. Kalıp Yusra'ya göz kulak olacağım ve Zahra'yı bekleyeceğim. Bu gördüğüm ilk kargaşa değil! Elbet dinecek."

Uzaktan gelen siren sesiyle kaptan lomboza yanaştı. Görüntü net değildi ancak yaklaşan bir gemi olduğu aşikârdı. O sırada Elisa'nın gözüne kaptanın çalışma masasında duran kadife kutu çarpmıştı. Adam'ın kaptana verdiği kutu olduğunu hatırladı.

"Sikeyim! Geliyorlar." Antoni kızı kollarından tutup, "Bekle burada," dedi. "Sana eve kadar eşlik edecek birini bulacağım."

Kaptan çıktığında Elisa bir süre ardından bakakaldı. Onunla gitmeyecek hata mı ediyordu? Hayır, ona göre doğru olan doğduğu ve sevdiklerinin olduğu topraklarda kalmaktı. Yusra ile birlikte büyümüştü. İnsan kardeşini terk eder miydi? Üstelik hasta halde... Ya küçük Amir? Ya diğerleri? Elisa daha önce savaş görmüştü. Bunun önünde sonunda dinecek bir isyan olduğunu düşünürken, bakışları yeniden çalışma masasına dikildi.

Kendine engel olamadı ve o ihtişamlı kadife kutuyu eline aldı. Yumuşacık dokusu avucunda hoş bir his bırakmıştı. Parmağıyla açılma yerine dokunurken bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Ama içinde gizli bir şey olsa kutunun kilidi olurdu, diye düşündü. Ve kendini rahatlatmak birkaç şey daha...

Kutuyu yavaşça açtığında kıymetli taşlarla bezenmiş, zarif bir yüzük duruyordu karşısında. Genç kızın dudakları da tıpkı yüzüğün kutusu gibi aralandı.

Elisa ne düşünmesi gerektiğini bilemedi. Kalbine kırık bir cam parçası batmış gibi hissetti.

O yüzük kime aitti?

Kamaranın kapısı ansızın aralanırken, boş bulunarak kutuyu yere düşürdü. Fırlayan yüzük, bir çift mat siyah ayakkabının önünde durdu. Elisa, ayakkabının kime ait olduğunu biliyordu.

Kıpkırmızı oldu.

Kaptan eğildi ve ayakkabısına çarpıp olduğu yerde dönen yüzüğü iki parmağının arasına aldı. Ağır adımlarla kıza yaklaştı ve bu kez onun önünde eğilip kadife kutuyu aldı. Yüzüğü kutusuna koyarken bakışları genç kızın ırpki yüzük gibi yere çakılan bakışlarındaydı. Kutuyu sertçe kapattığında Elisa irkildi. İri bakışlarını zorlukla kaptanın ifadesiz çehresine götürdüğünde, “Özür dilerim,” diyebilirdi cılız bir sesle.

Başka ne söyleyebilirdi? İstemeden oldu diyemezdi. Pekâlâ bile isteye açmıştı o kutuyu.

“Sormayacak mısın?” diye sordu Antoni. Elisa başını iki yana salladı. “Merak etmiyor musun sahibini?”

Elisa’nın içinde fırtınalar kopuyordu ama bir kez daha başını iki yana salladı.

Antoni’nin keskin bakışları yeniden lombozdan dışarı taşıtı. Bu kez görüntü netti. Tahmin ettiği gibi Norbel askerleri koca bir orduyla yaklaşıyordu.

İkinci kez yağmalanan erzak dükkânı isyanın fitilini ateşlemişti ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

“Merak ettiğim başka bir şey var.” Elisa, bunu söylemek için tüm cesaretini topladı ve kaptan arkasını döndüğünde tek nefeste söyleyiverdi. “Geleceğim diyememenin sebebi bu yüzük mü?”

Kaptanın suskunluğu, Elisa’nın umut fidelerini katre katre çaresizlikle ıslatıyordu.

Vetnika Kıyısı yeni bir savaşa kucak açarken kaptan, kamarasında sakladığı cılız ve okyanus gözlü kıza döndü.

Gömleğinin açıklığından görünen metal asker künyesini çıkardı ve titreyen kirpiklerinin altından kendisini izleyen Elisa’nın boynuna geçirdi.

“Sana söz veremem, bekle diyemem. Bilmen gereken tek şey var.” Acı yeşilleri, yıllardır yanından ayırmadığı kolyesine düştü. “Beyaz gerdanında ki o kolye, şu yüzükten daha kıymetli. En az senin kadar kıymetli...”

Elisa’nın gözünden düşen bir damla yaş usulca yanağına süzüldü. Kaptan eğildi ve kızın hüznünlü yüzüne yakından baktı. “Ağlama. Güneşin ağladığını hiç gördün mü?”

“Güneş mi?” diye mırıldandı Elisa.

* Damla damla.

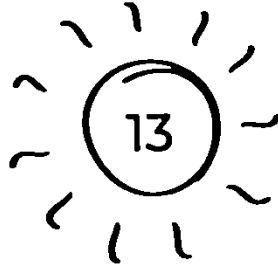
Kaptan onun yuvarlak yüzünü ellerinin arasında aldı. “Güneş,” dedi. “Sen bu kıyının güneşisin, Elisa.” Genç kızı göğsüne çekti ve kollarının arasında görünmez hale getirecek kadar sıkı sarıldı. “Hoşça kal, *Kıyı Güneşi*.”

Beyaz İnci, Vernika Kıyısı’na veda ediyordu. Güvertede duran Antoni, beyaz üniformasının içinde uzaklaşıyordu. Birbirlerinin görüş açılarından çıktıkları o son ana dek gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.

Beyaz İnci ve Kaptan Antoni tamamen gözden kaybolduğunda Elisa boynundaki kolyeye dokundu ve kederle fısıldadı.

“Bekleyeceğim, Antoni. Son nefesime dek, seni burada bekleyeceğim.”

“Kanlı İsyân”

Gözlerinde, elinden oyuncuğı alınmış küçük bir çocuk endişesi taşıyan Elisa, akşamın kederli kokusunu soludu.

Kalbindeki ağırlığın taşıyamayacağı kadar büyük olduğunu hissediyordu.

Eve girmek üzereyken bahçe masasındaki siyah karton kutunun varlığıyla duraksadı. Hatırlıyordu, Sedan Kıyısı’nda Adam tarafından kaptana verilen ikinci kutuydu o. Şimdi burnunun dibinde olmasına anlam veremeyerek yaklaştı ve eline almadan kapağını kaldırdı. Kutunun içinde bir sürü çikolata ve beyaz bir kâğıt vardı. Genç kız dolu gözlerle kare çikolatalardan birini ağzına attı ve dikkatle kâğıtta yazanları okumaya çalıştı.

“Dondurma, pasta, muhallebi ve kadınların bayıldığı tüm o şeyleri tadarken suratının nasıl bir hal aldığını göremeyeceğim belki ama çikolata yerken nasıl sevimli göründüğünü yaşadığım müddetçe unutulmayacağım.”

Elisa, üç dakikada ancak okuyabildiğı satırlara puslu gözlerle bakmaya devam etti. Düşürdüğü omuzlarıyla birlikte yağmurdan şişmiş tahta sandalyeye oturduğunda, karada yüzmeye çalışan bir balıktan farksızdı.

Çok şey istememişti Elisa.

Kaptan bir kez, sadece bir kez *döneceğim*, diye fısıldasa yeterdi.

Genç adam söylememişti ama Elisa, onun uçsuz bucaksız ve tehlikeli bir ormanı anımsatan gözlerinden bunu okumuştı.

Antoni dönecekti. Elisa için başka ihtimal yoktu.

O gece çatışma sesleri sabahın ilk ışıklarına kadar dinmedi. Genç kız sindiği divanın ardında, bağırışları ve patlamaları dinledi.

Vetnika Kıyısı'nın bağı dökülen kanlarla ala boyanırken, genç kız kendine itiraf edemese de dinmek bilmeyen isyanın getireceklerinden korkuyordu.

İsyan ne kadar sürecekti?

Kıyıya kaç zaman erzak gelmeyecekti?

Suçlu olmayanların da canı yanacak mıydı?

Elisa'nın kafası soru işaretleriyle dolup taşmıştı. *Keşke Zahra yanımda olsaydı*, diye geçirdi içinden. O zaman arkadaşının kollarına sığınabilirdi. Sonra Yusra'yı merak etti. Kim bilir ne kadar korkmuştu? Elisa bencillik ettiğini düşündü. Sığınmaya ihtiyacı olan biri varsa o da Yusra'ydı genç kızın gözünde. Dizlerini karnına çekip avuçlarını kulaklarına bastırdı. Uykusuz gözleri kapanırken patlama sesleri bir çığ gibi büyüyordu.

Birkaç saat sonra gözünü kasvetli bir sessizliğe açtı. Midesi kazınıyordu. Bir parça ekmeği tulum peyniriyle birlikte yedi ama son lokması boğazında büyüdü.

Kıyıda aç insanlar yaşam mücadelesi veriyordu. Elisa'nın elinde çok fazla yiyecek vardı.

Genç kız biriyle konuşuyormuş gibi başını hızlıca iki yana salladı.

Kaptan dışarı çıkmamasını istemişti. Bunu üstüne basa basa söylemişti.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Sahile inen yokuşun aşağısından yükselen duman yoğun ve siyahtı. Pencereyi biraz araladığında barut kokusunu aldı. O kokuyu en son küçük bir çocukken duyumsamıştı.

"Bu isyanı küçümseyemezsin. Neler olabileceğini sen de biliyorsun. Bir süre-uzun bir süre- evden çıkmayacaksın. Bak, silahın güvenlik kilidini buradan açacaksın ve hedefine odaklanacaksın, yalnızca hedefine. Duygularına değil, vicdanına değil, ihtimallere değil; hayatta kalmaya odaklanacaksın, Elisa. Buraya dikkat et, adı tetik ve tetiği çektiğin an kaçmak için uzun bir süren olmayacak." Kaptanın güçlü sesi kulaklarında yankılanırken elini divanın altına uzatıp, Baretta M1951'in soğuk kabzasına dokundu. İyi hissettirmiyordu. *"Buna miğfer deniyor. Bir şekilde dışarı çıkmak zorunda kalırsan mutlaka takmış olmalısın, mutlaka Elisa."* Parmakları biraz yana kaydığında miğferin metal yüzeyine dokundu bu kez. Genç adamın göğsünde uyuduğu gecenin o kısacık sabahında anlatmıştı tüm bunları.

Elisa bir çizgi roman aldı ve divanın arkasında hazırladığı yer yatağına girdi. Gözleri heceleyerek okuduğu satırlardayken aklı karanlık akıbetindeydi...

Günler sonra bir sabaha karşı kapı çaldı. Elisa tereddütlü adımlarla kapıya yaklaştı, sessizdi. Ta ki beklediği sözleri duyana dek...

“Ben mürettebattan Adam. Kapıyı açın, Bayan Elisa.”

Elisa beklediği sözleri duyduğunda hızla kapıyı açtı. Kısa zaman önce karşısında gördüğü genç adam seri bir hamleyle içeri geçti ve kapıyı ardından kapattı.

Birkaç adım geri giden genç kızın sorgu dolu bakışları Adam’ın esmer yüzündeydi.

“Korkmayın, beni buraya o gönderdi.”

“O...” dedi Elisa kalbinde bilinmez bir çırpınış ile. “Anto-“

“Bayan Elisa. Şu noktadan sonra isimleri telaffuz etmemeniz sizin yararınıza.”

Elisa’nın açık renk kaşları çatıldı. Ne demekti bu? Kaptanın ismini anmak neden zarar olsundu ki?

“A-anlamıyorum.”

Adam elindeki dolu siyah torbayı yere bıraktı. “Burada erzak var. Onları iyi saklamanız söylendi. Yine getireceğim.”

“Ama... yeterince yiyeceğim var.”

“Yok,” dedi Adam kendinden emin bir sesle. “Lütfen yiyecekleri kontrollü tüketin ve...”

“Ve?”

Adam bir sır verirmiş gibi eğildiğinde Elisa’nın duymak istedikleri başkaydı.

“Yiyeceklerinizi kimseyle paylaşmamanız söylendi. Ayrıca dışarıda bir şey pişirmeye kalkmayın. Yiyeceklerin kokusunu kimse almamalı.”

Elisa bunu kimin söylediğini biliyordu ama karşısındaki adamı anlayamıyordu.

“O,” dedi sebebini bilmediği oyuna ayak uydurarak. “İyi mi?”

Adam yavaşça başını salladı. Elisa’nın bakışları bu kez genç adamın cep-lerindeydi. “Başka bir şey göndermedi mi?”

Elisa'nın beklediği kaptanın kusursuz elyazısıyla donatılmış beyaz bir sayfayken, Adam bir kez daha başını salladı. Bu kez olumsuz anlamda. Elisa kırgındı ama yine de kaptan için yazdığı mektubu Adam'a uzattı.

"Bunu ona verir misiniz?" Elisa yaşadığı hayal kırıklığını sesine yansıtmamaya çalıştı. "Benim için buraya kadar zahmet ettiniz, teşekkür ederim."

Adam arkasını döndü ve kulpu indirdi. "Ben yalnızca aldığım emri yerine getirdim. Kıyınız iyi durumda görünmüyor. Kendinize dikkat edin, küçük hanım."

Adam, Elisa'ya bilmediği bir şey söylememiştir. Genç kız hâlâ geceleri ara ara duyduğu patlamalardan ne halde olduklarını tahmin edebiliyordu. Yeni erzakları eskilerinin üstüne istifledikten sonra yer yatağının içine girdi. Yapacak başka bir şey yoktu.

Elisa bir takvim yaprağını daha koparıp avuçlarının arasında buruşturdu. İki gündür sonbaharın serin nefesini hissedebiliyordu ama derdi bu değildi. Zahrâ'nın bir gün evvel gelmesi gerekiyordu fakat gelmemiştir. Genç kız saatlerdir pencereden görebildiği kadarıyla yola bakıp arkadaşına kavuşacağı anı bekliyordu. Midesi açlık sinyallerini saatler önce vermişti ama Elisa ayağa kalkabilecek gücü ancak buldu. Eve mahkûm olmak üzerine ağır bir rehavet bırakmıştı.

Kaz ciğeri konservesini açtı. İsteksizce birkaç lokma aldı. Çiğnerken gözünün önüne küçük Amir'in asık suratı düştü. Genç kız konserve kutusunu anlamış gibi tezgâha bırakıp ayaklandı. Yaşadığı farkındalık müthiş bir vicdan azabı barındırıyordu. Günlerdir dışarı çıkmadan karnını doyurabiliyordu. *Karnını doyurabiliyordu!* Bu iki kelime art arda zihninde yankılandı ve ona tarifsiz bir acı verdi.

"Aman Tanrım!" dedi dehşete düşmüş bir halde. "Nasıl bu kadar bencil olabildim!" Hızla divanı itip tahtaları yerinden aldı. Erzakların üçte ikisini bez torbasına doldurup kalanların üzerini yeniden örttü. Kaptanın sözünü çiğnemek istemiyordu ama aksini de yapamazdı. Daha fazla dayanabilmesi, duyarsız kalması mümkün değildi. Yine de kendisi için bir şey yaptı ve silahı beline takıp çelik miğferi kafasına geçirdi.

Yokuşun kenarından ilerleyen genç kız baştan ayağa simsiyahtı. Attığı adımların sesinden başkasını duyamıyordu. Bir an kıyıda ondan başka

kimsenin yaşamadığını düşündü. Sonra bu düşüncesine lanet etti. Sahile yaklaştıkça burnuna çalınan koku suratını buruşturmasına neden oldu. Bu bir yanık kokusuydu ama yanan şeyin ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Evlerin sıklaştığı yere baktığında yükselen bayat dumanları gördü. Zaten harabe olan evler iyiden iyiye kullanılamaz hale gelmişti. Hatta bazıları tamamen yıkılmıştı. Sahile yaklaştığında kıyıya yanaştırılmış Norbel gemilerini gördü. İçinde beliren duygu zehir zemberekti. Şu an kıyılarında belki de yüzlerce Norbel askeri vardı ve sokakta Elisa'dan başka biri yoktu. Durdu. Dönüp geriye baktığında hayli yürümüş olduğunu gördü. Öyle olmasa bile küçük Amir'in karnını doyurmadan eve geri dönmeyi istemezdi. Parmaklarının ucunda yükseldi ve yolun kalan kısmını o şekilde yürüdü. Sonunda Amir'in ve annesinin yaşadığı eve ulaştığında oranın hâlâ sağlam olduğunu görmek içine su serpti.

Evin önünde durdu ama kapıyı tıklatabileceğini. Onun yerine aralığa doğru dudaklarını yaklaştırıp fısıldadı. "Amir." Karşılık alamayınca bu kez, "Karima," dedi daha yüksek bir fısıltıyla. "Benim, Elisa."

Kapı hafifçe aralandı. Karanlığın içinden bir çift kahverengi göz parladığında Elisa bileğinde bir dokunuş hissetti. İçeri çekilmesi ve kapının ardından kapanması bir oldu.

"Elisa," dedi cılız sesli Karima. "Tanrı'nın bize biçtiği ömür bu kadar mı dersin?"

Elisa'nın anında dolan gözleri yatağın içindeki yeşil gözlü Amir'e kaydı. Yüreğine daha fazla yayılan pişmanlık, kaptana ilk kez sahiden kızmasına sebep oldu. Çok önce gelmeliydi. Çok önce...

"Hepimizi öldürecekler," dedi Karima. Oğlundan sakındığı sözleri dile getiriyordu. "Bu başkaldırı hepimizin sonu olacak."

"Dur lütfen! Lütfen Karima, sadece biraz zamana ihtiyacımız var. İsyan dinecek, hepsi geçecek."

Karima çerçevesi kızarmış kahve gözlerini açabildiği kadar açtı ve Elisa'ya doğru eğildi. "Öldürülen insanların seslerini dinliyorum geceleri. Bazı evlere girip yetişkin erkekleri almışlar." Genç kadın ellerini yüzüne kapatıp başını iki yana salladı. "Çok yakında bizler için de gelecekler, Elisa. Sıra bize de gelecek!"

Elisa, hıçkırıklara boğulan Karima'nın bileklerine yapıştı ve yüzünü açtı. "Hayır, Karima! Hayır. Her şey yoluna girecek."

“Eli...” Araya düşen çocuk sesiyle bakışlarını Amir’e çevirdiler. Küçük çocuğun kalkan parmağı Elisa’nın elindeki bez torbayı gösterdi. “Orada bir parça ekmek var mı?”

Elisa dudağını dişledi. “Yüce Tanrım, sen beni affet,” diye mırıldandı ve koşup poşetindeki erzakların yarısını Karıma’nın mermer tezgâhına bıraktı. “Karnınızı doyurun ama lütfen erzakları iyi sakla, Karima. Gitmeliyim.”

Elisa önce Adniye’ye gitti. Ardından küçük çocuk olan birkaç eve daha uğradı. O evlere un, konserve ve mercimek bıraktı. Her birinin hali perişandı, Elisa’ya tüm o erzakları nereden bulduğunu bile sormadılar. Yaşlı Dinar’ı ve karısını bu kez es geçti. Hasır sepetteki yiyeceklerin tamamını onlara bırakmıştı, bir süre daha idare edebilirlerdi. Zaten elinde çok az erzak kalmıştı. Kalanı bir şekilde Yusra’ya ulaştırmalıydı ama nasıl? Düşünceli ve tedirgin adımlarla ara sokaklardan ilerledi. Taş yolun yarıklarında koca koca mermi kovanları vardı. Tek bir noktada toplanmayan kan izleri gördü. Sanki... sanki o kanın sahipleri sürüklenerek uzaklaştırılmıştı. Elisa’nın içi buz gibi oldu. Yıkmak üzere olan bir duvara yaslandığında konuşma sesleri duydu. Eğildi ve dizlerinin üzerinde ilerleyerek iki harabe evin yarattığı boşluktan ön sokağa baktı.

İki Norbel askeri, sırtlarında büyük tüfekleri ve ağızlarında sigaraları ile sohbet ediyorlardı. Üst üste istiflenmiş bir yığın ceset ayaklarının altındayken onlar sohbet ediyordu!

Genç kızın nefesi boğazında düğüm düğüm oldu. Dolu gözlerini kırpamadı. Ceset yığının arasında Ezrak’ın ferî sönmüş mavi gözlerini buldu. Göğsünde koca bir delik vardı ve kanı tüm gövdesini kaplamıştı. Elisa donup kaldığı yerde birkaç tanıdık cesetle daha yüzleşti. Sonunda dayısını zördü. Yığının en üstüne bir çöp gibi sırtüstü atılmıştı. Geri düşmüş başı açık kalan gözlerini yeğeninin gözleriyle buluşturdu. Elisa çığlık atmamak için avuçlarını ağzına kapattı. Son gördüğü şey cesetlerin üzerine benzin döküldüğüydü.

Ve bu, yakılan ilk ceset yığını değildi.

Askerlerin adım sesleri çoğaldığında Elisa orada daha fazla kalmaması gerektiğini anladı. Arka sokaklardan dolaşarak büyüdüğü evin avlusuna ulaştı. Kimse yoktu. Başını göğe kaldırıp ölüm sessizliğini dinledi. Bir zamanlar süpürdüğü, ip gerip çamaşır astığı, ekmek pişirdiği avluya baktı. Sığınağı yıkılmıştı. Şimdi moloz yığınlarının üzerine basıyordu genç kız.

Çenesi titrerken, “Yusra,” diyebilirdi. “Lütfen burada ol.” Yavaşça üç kardeşin kaldığı odanın penceresine ilerledi. Yusra oradaydı. Hep olduğu gibi yatağında yatıyordu ama umutsuz bakışları tavana kilitlenmişti. Elisa’yı fark ettiğinde bakışlarına ani bir yaşam belirtisi yayıldı. Doğrulmaya çalıştı, güçlkle pencereyi açmayı başardı. Elisa hemen içeri atladı ve pencereyi kapatıp Yusra’nın yanına çöktü.

“Şükürler olsun, Elisa!” Yusra cılız kollarını kuzeninin boynuna sardı. İşte şimdi iyiydi. “Şükürler olsun ki iyisin!”

“Canım, canım Yusra’m! Sen nasılsın? Yüce Tanrım... Kim bilir nasıl açsındır!”

Yusra torbasına uzanan Elisa’yı durdurdu. “Aç değilim. Hiç aç değilim.”

Elisa hasta kıza şaşkınca baktı. “Değil misin? Ama...”

Yusra başını önüne eğdi. Bunu annesi, babası ve kardeşleri adına yaptı. “Koca bir çuval patates ve unumuz var. O getirdi...” Başını eğdi. “Senin karşılığında... Kaptan.”

Yusra’nın sözleri, Elisa’yı o evden son çıktığı güne sürükledi. “Na-nasıl?” Elisa, aklına gelen ihtimalin doğru olması için her şeyini verebilirdi.

“Babam peşini nasıl bıraktı sanıyorsun? Ah, Elisa... Onlar adına öyle utanıyorum ki. Sen bunların hiçbirini hak etmedin.”

Elisa anlamaya çalışırcasına kuzeninin yüzüne baktı. Amuz’a olanları bilmiyor muydu? Elisa yutkundu ve açık vermemeye gayret etti. “Sorun değil Yusra, aç kalmamana sevindim.”

“Sen? Sen nasılsın?”

Elisa hasta kızın kıvrırcık saçlarını kulağının arkasına ilıştirdi. Tok ama hep olduğundan daha halsiz görünüyordu. “İyiyim. Zahra’yı bekliyorum.”

“Ah, Zahra... Başına gelenler hep kardeşlerimin suçu. Tanrı bunları görüyor, Elisa. Bak, babam askerlerin korkusundan günlerdir eve gelemiyor. Annemin söylediğine göre saklanıyormuş.”

Elisa dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. “Öyle olmalı.”

“İsyan bittiğinde geri dönecek. Sence ne zaman biter bu isyan? Bizim erzağımız var ama diğerlerinin hali kötü olmalı.”

“Çok yakında, hissediyorum Yusra, çok yakında dinecek. Hem... kimse aç değil, korkma. Sadece bu başkaldırıyı planlayanlar cezalandırıldı. Norbel askerleri evlere az da olsa un ve pirinç dağıtıyor.”

Elisa’nın yalanı Yusra’nın yüzünü gülümsetti.

“Baksana Yusra, karnın tok olsa da bende hoşuna gidecek bir şey var.” İç cebinden çıkardığı bir parça çikolatayı böldü ve Yusra’nın dudaklarına bıraktı. Diğer parçayı eline tutuşturdu. Çikolatanın tadı ağzına yayıldıkça gülümseyen genç kız, hemen elindeki parçayı da ağzına attı. “Elisa... bu çok güzel.”

Elisa burukça gülümsedi ve başını salladı. “Evet Yusra, senin kadar güzel...”

İndirilen kulp sesinin ardından Kamila’nın sesi duyuldu. “Kiminle konuşu-” İçeri giren Kamila şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. “Sen... Senin ne işin var burada!” İyice çukurlaşan mavi gözleri korkuyla etrafına bakındı ve kısık sesle devam etti. “Defol git buradan! Bizim sana yedirecek fazladan bir lokmamız yok!”

Elisa ayağa kalktı ve torbasını Kamila’ya uzattı. Kamila merakla torbayı açtı. Mercimeği, konserveyi, peyniri ve unu gördüğünde kuru yüzüne yayılan mutluluk az önceki ifadesiyle alakasızdı. “Nereden buldun tüm bunları? Devamı var mı?”

“Buldum işte. Aç olduğunuzu düşünmüştüm.”

Kamila memnun adımlarla genç kıza yaklaştı. “Sokaklar asker kaynar-ken buraya nasıl gelebildin? Tanrıya şükür ki yakalanmamışsın. Gel hadi, biraz çayımız var.”

“Ben...” Konuşmasına fırsat tanımayan Kamila genç kızın koluna girip onu içeri götürdü. Sara ve Seida oturdukları yerden şaşkınca Elisa’ya bakarken, Kamila ağızları açmamalarını işaret etti ve elindeki torbayı gösterdi. “Bakın kızlar, kuzeniniz bize neler getirmiş.”

İkizler heyecanla poşetin içindekilere baktılar. İkisinin de ağızları kulaklarındaydı. Onlar da mı bilmiyordu babalarına olanları?

“Yenge... Amuz dayım.”

Kamila işaretparmağını dudaklarına götürerek çıktıkları odanın kapısını çekti. “Biliyoruz. Yusra’ya söylemedik. Çok hasta, kaldıramaz.”

Elisa’nın gözünden iki damla yaş döküldü. “Ben... çok üzgünüm.”

Kamila sininin başına oturdu ve neredeyse su renginde olan çayları bardaklara doldurmaya başladı. “Tanrı böyle olmasını istedi. Amuz gittiği yerde huzur bulsun ancak bizlere huzurun kırıntısını bırakmadı. Burada çaresizce askerlerin evimize saldıracağı günü bekliyoruz.”

“Bize ne yapacaklar?” Elisa bunu birdenbire sormuştu.

“Ne mi yapacaklar?” diye sordu Seida. “Bunu bilmeyecek kadar aptal mısın?”

Kamila kızının dizine çimdik attığında, Seida ters bir bakış atarak susmak zorunda kaldı.

“Başta açlık.” Kamila’nın yaşını yansıtan olgun sesi, gerçeklerin acı yüzünü ortaya sermeye başladı. “Daha şimdiden açlıktan ölenler var. Tabii, diğer ihtimalleri düşünürsek açlık pek de korkutucu gelmiyor. Erkeklerimizin çoğu öldü, kalanlardan genç olanları da götürdüler. Önce onlara işkence edecekler, şansı olanlar o işkencede ölür.”

Elisa’nın tırnakları elinin üzerini çiziyordu ve henüz bunun farkında değildi. “Ya... sağ kalanlar?”

“Yaşamlarının son anına dek gün yüzü görmeden maden ocaklarında çalıştırılacaklar.” Keyifsiz bir gülümseme döküldü Kamila’nın dudaklarından. “Yarım somun ekmeğe.”

“Bırak erkekleri.” Sara’nın sesi duygusuzdu. “Bizlere ne olacağını anlat ona.”

Kamila bir bardak çayı Elisa’ya uzattı. Elisa’nın eli bile kalkmadı. Seida’nın itmesiyle sininin başına oturduğunda, yengesinin sözlerini hem dinlemek istemiyordu hem de dinlemesi gerektiğini biliyordu.

“Olgun kadınlar saraylara hizmete verilir. Sizin gibi genç olanlarsa...” Kamila’nın sesi titredi. Elisa buna ilk kez şahit oluyordu. “Tüccarlara satılır. Askerlerin elinden kurtulabilirse...”

Elisa bir yudum bile almadığı çayını sininin üzerinde ileri sürüp ayağa kalktı. Ne yapacağını bilmiyordu ama olduğu yere sığamadığını, boğulduğunu hissediyordu.

“Burada kal,” diye buyurdu Kamila. “Askerlere yakalanma.”

“Zahra gelecek.”

“Zahra gelmeyecek!” Kamila kaşlarını kaldırıp başıyla kızlarını gösterdi. “Seida ona iyilik etti. Emin ol, Zahra o zindanda Vetnika Kıyısı’nda olduğundan daha güvende.”

Arkadaşının dönmeyeceğine inanmayan Elisa, “Hayır,” dedi. “O geri dönecek ve döndüğünde beni bıraktığı yerde bulacak.”

Elisa yeniden Yusra’nın odasına döndü ve yanına uzandı. Kuzeninin neredeyse bir dala benzeyen parmaklarını avuçlarının arasına alıp sordu. “Sana bir yıldız hikâyesi anlatmamı ister misin, Yusra?”

Yusra’nın cevabı hep aynıydı. “Çok isterim, Elisa!”

Elisa derin bir nefes aldı, yumuşacık sesiyle anlatmaya başladı. “Gökyüzünün en güzel köşesinde Miki, Malda ve Videksi adında üç arkadaş yıldız varmış. Varlıklarını hissettikleri ilk andan beri birliktelermiş ve birbirlerini bir kez olsun yarı yolda bırakmamışlar. Ancak Miki ile Malda gökyüzünün tüm noktalarında neşeyle süzülürken, Videksi olduğu yerden kıpırdayamıyormuş.”

“Videksi hasta mıymış?”

“Bilmem. Belki de yaratılışı öyledir. Neyse, devam edelim. Miki ve Malda gezip gördükleri tüm yerleri, şahit oldukları her detayı gecenin sonunda Videksi’ye anlatır, Videksi de onları can kulağıyla dinlermiş. Bazen kendini onların yerine koyarmış ve bunu yapmak bile ona kendini iyi hissettirirmiş. Bir gün gökyüzünde bir kargaşa çıkmış. Bulutlar çok hırçın, sis ise hiç olmadığı kadar yoğunmuş. Videksi, olduğu yerde dururken son gezilerinden uzun zamandır dönmeyen Miki ve Malda için endişelenmiş. Onların peşinden gidemiyormuş, dostlarını kimseye soramıyormuş.”

Yusra koyu kahve gözlerini hüznle kapattı. “Zavallı Videksi, onu anlıyorum. Söylesene Elisa, arkadaşları geri dönmüşler mi?”

“Miki ve Malda arkadaşlarının yanından her ayrıldıklarında, ona geri döneceklerine dair söz söz verirmiş. Videksi bu sözü hatırlamış ve kendi kendine *dönecekler* demiş. Ancak çok uzun zaman geçmiş ve gökyüzündeki kargaşa bitmek bilmemiş. Videksi’nin kayıp giden yıldızlara şahit oldukça umudu tükenmiş. Sahip olduğu en iyi iki arkadaşını kaybettiğini düşünen Videksi kendini boşluğa bırakmak üzereyken, Miki ve Malta son anda onu yakalamışlar. İkisi de kargaşada kaybolup uzunca bir zaman yollarını bulmaya çalışmışlar ve ne olduysa, sis bir anda kalkarken bulutlar sakinleşmiş. İşte o anda kendinden geçen Videksi’yi görüp onu kurtarmışlar. Videksi’yi sağlam bir payladıktan sonra şöyle demişler: *Gerçek dostlar, önlerindeki sis kalktıktan sonra dönerler. Önünde sonunda dönerler.*”

Yusra gülümsedi, uzun zamandır öyle içten gülümsememişti. “Önünde sonunda dönerler...”

Elisa o geceyi Yusra’nın yanında geçirdi. Sabah olur olmaz Zahra’nın evinin yolunu tuttu. Duvar diplerindeki ölü insanlara bakmamaya çalışmak mı daha zordu yoksa askerlere görünmeden eve varmak mı, bilmiyordu. Sonunda bahçeden içeri girdiğinde kapıda onu küçük bir kutu bekliyordu. Elisa heyecanla kutuyu alıp eve girdi ve divanın arkasına geçti. Kutunun kapağını kaldırdığında kuru meyveler, biraz şekerleme ve bir de mektup

olduğunu gördü. Genç kızın kalbi mektubun varlığıyla ılınırken, dörde katlanmış kâğıdı açtı ve heceleyerek okumaya başladı.

Cennet kapısında bekleyen melek... Adının anlamı buymuş.

Şimdi bu satırları iyi oku, inatçı melek. Kuyunun durumundan haberdarım. Adam'ı oraya seni alması için gönderiyorum. Karşı koyduğun takdirde zor kullanması için tam yetki verdim. Beni anlıyorsun, değil mi?

Hayatında bir kere olsun kendini düşün. Düşünmek zorundasın. Orada daha fazla kalmaya izin veremem. Kahrolası Norbel askerleri sana bu kadar yakunken! Sana anlatmıştım... İsyanın dineceğini söyleyip durdun, hep ayak diredin. Dinlediğim için, seni oradan zorla almadığım için ilahi güçler tarafından lanetlenmeliyim.

Sana tanıdığım söz hakkı bu kadardı.

Adam ile gideceksin. Seni korumama izin vereceksin çünkü sadece bunu yapabiliyorum.

Elisa, Vetrnika Kuyusu siyah bir kana boyanacak. Nereden bildiğimi sorgulama, yalnızca istediğimi yap.

Seni görmemeye katlanabilirim ama senden haber alamamak... Bu olmaz.

İçime saldıgın bu karanlığı aydınlat. Çünkü en iyi yaptığın şey bu, Kuyı Güneşi.

Elisa mektubu göğsüne bastırırken yüzü sırılsıklamdı.

Çünkü gidemezdi ve kaptan bunu anlayamazdı. O nasıl gitmek zorundaydı, Elisa da kalmak zorundaydı. Yusra ölecekse bile son anında yanında olmalıydı. Amir'in aç olduğunu bilirken nasıl güvenli bir limanda karnını doyurabilirdi? Kaptan anlamıyordu, hiç anlamıyordu.

Biraz toplandığında, evde ne kadar kaba eşya varsa kapının arkasına istifledi. Penceredeki tahtaları bizzat kaptanın kendisi çakmıştı!

Adam ertesi gün geldi. Elisa çitini bile çıkarmadı. Genç adam kapıyı zorladı ama açması mümkün olmadı.

Adam sonraki gün de geldi.

Bir sonraki gün de.

Elisa hiçbirine tepki vermedi.

Zahra dönecekti.

Yusra'yı bırakamazdı.

Amir'i bırakamazdı.

Bu arada Norbel askerleri tarafından duyuru yapılmış ve halk meydana çağırılmıştı. Elisa oraya da gitmedi.

Erzağının bittiği gün Adam'ın üç gündür gelmediğini fark etti. Kutunun dibindeki son şekerlemeyi ağzına attı ve takvime baktı.

10 Eylül.

Elisa artık on sekiz yaşındaydı.

Kapının arkasına yığıldığı ne varsa hepsini çekti. Evdeki az suyla temizlendi, saçlarını ördü ve Antoni'nin onun için satın aldığı beyaz elbisesini giydi.

Günler sonra ilk kez dışarı çıktığında, serin hava kızın beyaz yüzüne vurdu.

Elisa mutluydu.

Kaptan gelecekti, adı kadar emindi.

Kalbi yalan söylüyor olamazdı.

Kendini gizleyerek yokuşun kenarından inerken kanaldan su taşıyan birkaç kadını uzaktan gördü. Askerler hâlâ etraftaydı ama gözüne çarpan herhangi bir kargaşa yoktu. Belki de her şey düzeliyordu! Artık özgürce sokaklarda dolaşabileceğini düşündü ve koşar adımlarla ilerlemekten çekinmedi.

Tahta iskelele vardığında ayakkabılarını çıkardı. İskelenin sonuna kadar yürüyüp ucuna oturdu. Ayaklarını soğumaya başlayan denizde yüzdürürken okyanus mavisi gözleri denizin ufkundaydı. Dakikalar saatlere teslim olmuştu ama Elisa'nın beklediği Beyaz İnci görünmemişti.

Kötü düşünmedi.

Beklenen önünde sonunda gelecekti.

"Senin kolluğun nerede!"

Elisa irkilerek ne ara yaklaştığını bilmediği askere döndü. Ayağa kalkarken kalbi korkuyla atıyordu. "Şey... Özür dilerim. Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Asker yetkili duruşuyla sesini yükseltti. "Ne demek bilmiyorum! Meydana toplandığınızda taktığımız kolluktan bahsediyorum!"

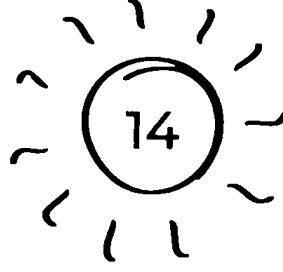
Genç kız kırpıştırdığı kirpiklerinin arasından yürüyen kadınları görmeye çalıştı. Kimisinin kolunda mavi kimisinininkinde ise kırmızı kolluk vardı. Pek azının ise beyaz...

“Ben... bilmiyorum.” Genç kızın sesi titremişti.

Sivri şapkasının gölgesi yüzüne düşen genç asker, Elisa’yı önüne itti. “Yürü, kolluk taktıracaksın. Seni lanet Vernikalı!”

Elisa, korku dolu adımlarla askerin önünden yürürken güçlkle sordu. “Bu kolluklar ne anlama geliyor?”

Askerin nedense keyfi yerine geldi. “Çok mu merak ettin, küçük kız? Söyleyeyim.” Elisa onun zalimce güldüğünü duydu. “O kolluklar, sizi kimin satın aldığını gösteriyor.”

“Aç ve Ölü Ruhlar”

Elisa’ya beyaz kolluk takıldı.

Beyaz kolluğun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama çok korkuyordu.

Öte yandan korkudan daha baskın bir duygu da vardı içinde; kızgınlık.

Onu iskeleden ayıran askere kızgındı, edepsizce kendisini süzüp beyaz kolluğa karar veren askere kızgındı, sorgusuz sualsiz kolluğu takan askere, evine gitmesini emrederken boynuna haddinden fazla sokulan askere kızgındı ama en fazla kendisine kızgındı Elisa.

Antoni’yi dinlememişti.

Oysa genç adam daha en başından olacakları söylemişti.

Elisa her şeye rağmen onların döneceklerini düşünmüştü. Ne kadar pişman olsa da biliyordu; zaman geriye aksa Elisa yine de Antoni ile gidemezdi. Kalbi ve ayakları ona izin vermezdi.

Her şeyi göze alarak on sekizinci doğum gününde dışarı çıkan Elisa’nın hisleri ona büyük ve kederli bir yalan söylemişti.

Kaptan dönmemişti.

Zahra dönmemişti.

Elisa bomboş adımlarla büyüdüğü eve yürürken renk renk kolluklarıyla yanından geçen kadınlar ruhunu kaybetmiş görünüyordu. Kimisi çocuğunu kimisi kocasını kimisi de kardeşini kaybetmişti.

Vetnika Kıyısı’nda hiç Vetnikalı erkek görünmüyordu.

Elisa, yaşlıları ve çocukları düşündü. Bir anda dolan gözleri gözyaşlarını birer inci tanesi gibi yanaklarına düşürürken aklına gelen ihtimaller içini tüketiyordu. Bir an önce kıyıdaکی sayılı çocuk ve yaşlıları kontrol etmeliydi. Adımlarını hızlandırdı. Yapması gereken ilk şey Yusra'nın iyi olup olmadığına bakmaktı.

Yokuşu tamamladığında, binlerce kez açtığı bahçe kapısının yerinde olmadığını gördü. Sığınağının ardından avludaki taş fırın ve işlevsiz tulumba da isyandan nasibini almıştı.

Telaşla üç kardeşin kaldığı odanın penceresine koştu. Yer yatağında yatan Yusra'nın bedenine baktı ve göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığına emin olana dek izlemeyi sürdürdü.

“İçeri gel.”

Aralanan kapıdan duyduğu fısıltının kime ait olduğunu anlayamadı Elisa. Birkaç adım atmıştı ki aralıktan uzanan el onu içeri çekti ve kapıyı arkasından kapattı.

“Hangi cehennemdesin sen!”

Kamila, Elisa'nın daha önce hiç görmediği kadar perişan görünüyordu. Seyrek saçları iyiden iyiye azalmış, yanakları içine gömülmüştü.

“Yenge... Sen iyi misin?”

Kamila onu minderin üzerinde oturan ikizlerin yanına itti. Adımları bir zamanlar tüm ailenin yemek yediği girişte dolanırken çaresiz ve telaşlı görünüyordu.

“Bittik biz. Her şey bitti. Sonuna geldik. Lanet olası Amuz defolup giderken bizi nasıl bir cehenneme bıraktığını biliyor muydu acaba!”

Elisa dizlerini uyluklarının altına aldı. Kafasının içinde pimi çekilmiş yüzlerce bomba vardı. Ne olacaktı şimdi?

“Anne! Bize ne zaman yiyecek vereceksin?” Sara gözyaşları içinde karnını ovuşturdu. “Çok acıktım.”

Elisa şaşkınca kuzenine döndü. “Onca erzağınız vardı, ben de getirmiştim... Hepsi bitti mi?”

Kamila'nın adımları birdenbire durdu. Elisa'ya doğru eğilip parmağını salladı. “Kes sesini! Kes! Bir daha bir kişi bile boğazınızdan bahsetmeyecek!”

Kamila delirmiş gibiydi. Elisa ne olduğunu anlayamadı.

“Askerler unumuzu ve patatesimizi aldı.” Sara gözyaşları içinde avuçlarını yüzüne kapattı. “Şükürler olsun ki senin getirdiklerini bulamadılar ama annem onları bize vermiyor.”

Elisa, un ve patatesi onlara kaptanın verdiğini hatırlayınca yutkunma gereksinimi duydu.

“Neden? Neden kızlarını aç bırakıyorsun?” diye sordu yengesine.

Kamila soruyu cevaplamak yerine, “Yiyeceğin kaldı mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Aptal! Hepiniz aptalsınız! Gerçek bir savaş görmüş olsaydınız, sadece hayatta kalabileceğiniz kadar yemeniz gerektiğini bilirdiniz.”

Elisa’nın gözleri, Yusra’nın olduğu odanın kapısına kaydı. “Yusra’ya en son ne zaman yemek verdin?”

“Merak etme,” dedi Seida. “Ona sabah peynir, akşam da haşlanmış mercimek veriyor. Acınacak durumda olan bizleriz. Pirinç lapasıyla yetinmek zorunda bırakıldık. En son ne zaman ekmek yediğimi hatırlamıyorum.”

Kamila, kızına uyarıcı bakışlarını gönderdi. “Bırakıldık mı? Tek yiyecek ismi daha anarsan o ağzını bantlarım!”

Kamila, patatesi taş fırında pişirirken yakalanmalarına ve fırınlarının yıkılmasına sebep olan kızını boğazlamamak için kendini zor tutuyordu. “Zaten başımıza ne geldiyse senin pisboğazlığın yüzünden geldi!”

“Patatesi evde pişiremezdik anne!”

Kamila kızının dizini tekmeledi. “Çiğ yerdik kuş beyinli! Hiç olmamasından iyiydi, değil mi!”

Yusra’nın inlemesiyle Elisa oturduğu yerden uzandı ve kulpu indirdi. Hasta genç kız hâlâ uyuyordu. Elisa onu sık sık kontrol edebilmek için kapıyı tekrar kapatmadı.

Sara sessizce ağlarken Seida gizlenemez bir öfkeyle Elisa’nın kollarına bakıyordu. Kamila ellerini belinde birleştirdi ve girişte gezinmeye devam etti.

“Benim gitmem gerekiyor. Ziyaret etmem gereken...”

Elisa cümlesini bitirmeden Kamila kahkahayı bastı. Başını geriye atıp güldü de güldü. “Sen gerçekten komik bir kızsın, Elisa. Şuna bakın.” Garip bir şeyi gösteriyormuş gibi Elisa’yı gösterdi. “Ziyaret etmesi gereken yerler varmış. Giderken hediye de götürmek ister misin?”

Elisa suratında mutsuz bir ifadeyle Kamila’yı anlamaya çalıştı.

“Askerler sadece su kanalına gidilmesine izin verdi.”

Bu kez gülen Seida'ydı. Mavi gözlerini kısa kısa güldü. "Bize bir damla erzak vermiyorlar ama susuzluktan ölmemize de göz yumuyorlar. Ah, merhametli Norbel askerleri..."

Uzun ve derin bir sessizlik oldu.

Dudaklar sussa da zihinler susmuyordu. Herkesin kafasında aynı soru dönüp duruyordu. *Bundan sonra ne olacaktı?*

Elisa, kolundaki beyaz kolluğa kederle baktı.

Seida'nın ve Sara'nın kollukları maviydi.

Kamila'nınki ise kırmızı.

Yusra'da kolluk yoktu.

"Bir anlamı var mı?" diye sordu Elisa. Sesi nasıl da kırgındı.

"Olmaz mı?" Kamila kolluğuna tiksintiyle baktı. "Kırk yaş üstü kadınlara kırmızı takılır. Ancak hizmetçi olarak satılacaklar." İkizlerinin mavi kolluklarını kaşlarıyla işaret ettiğinde memnuniyetsiz görünüyordu. "Evlenmemiş genç kızlara mavi takılır. Çoğunlukla tüccarlar tarafından zevce olarak satın alınırlar." Çukurda kalan mavileri Elisa'nın kolluğuna düştüğünde suratında bu kez küçümser bir ifade yer edindi. "Neyini beğendiler bilmem ama şanslısın küçük şeytan. Rütbelilere sunulacaksın."

Elisa'nın içinde kasvetli bir fırtına koparken kendinden önce endişelendiği biri vardı.

"Yusra! Onun kolluğu yok, ona dokunmayacaklar," diye konuştu yersiz bir heyecanla. "Öyle değil mi yenge?"

"Öyle salak!" Bunu söyleyen Seida'ydı. "Gözü toprağa bakan kızı kim ne yapsın?" Koluna çimdik atan Sara'yı umursamadı. "Onun satın alsa alsa toprak alır."

Elisa daha fazla dayanamadı ve kaldırdığı elini Seida'nın suratına indirdi. Harabe eve ani bir sessizlik yayılırken Seida'nın gözleri hırsla dolmuştu.

"Seni sürtük! Kime tokat attığını sana göstereceğim şimdi!"

Seida yumruklarını sıkıyordu ki kapı kuvvetle yumruklandı.

Kamila korkuyla içini çekip ellerini çenesinin altında birleştirdi!

"Geldiler. Yüce Tanrım! Boşuna değil." Başını hızlı hızlı iki yana salladı. "İçimizden birini görücüye çıkaracaklar!"

Beşi birden nefesini tuttu. Kapı tekrar yumruklandığında menteşeleri yerinden oynuyordu.

"Açın kapıyı, Vetnikalı sefiller! Bu evdeki beyaz kolluklu kız bizimle gelecek."

İkizler ve Elisa panikle ayağa kalkarken Kamila bomboş gözlerle kapıya bakıyordu. Biraz daha açmazsa kapı kırılacaktı. Önleri kıştı ve artık evde kapıyı tamir edecek bir erkek yoktu.

"Ne yapacağız!"

Kamila, Sara'nın fısıltısına, "Açacağız," diye karşılık verdi. Sara kapıyı açmaya yeltendi ama Kamila kızını kolundan tutarak Elisa'nın yanına itti.

"Ne oluyor anne!"

Kamila önce Elisa'ya baktı. Bu çok kısa sürmüştü ancak bakışları uzun süre iki kızının arasında gidip geldi. Dışarıdan bakıldığında bir şeye karar vermekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Seida, kolluğunu çıkar."

Kapı vurulmaya, askerler bağırmaya devam ederken Seida annesinin ne yapacağını anlayarak gülümsedi.

"Sen de!" Kamila şaşkınca kendisine bakan Elisa'nın koluna yapıştı ve kolluğunu çıkarıp yerine Seida'nın mavi kolluğunu taktı.

Artık Seida'nın kolunda beyaz, Elisa'nın ise mavi vardı.

Kamila, Sara'nın ikiziyle birebir aynı olan kıvrıkcık, siyah saçlarını okşadı. "Üzgünüm bebeğim, korkup gerçeği söyleyebilirdin. Seida daha cesaretli." Elisa'ya döndüğünde yüzüne tehditkâr bir ifade oturmuştu. "Sakın sesini çıkarma."

"Neden yaptın bunu yenge?"

"Senin isteğin burada kalıp insanlara yardım etmek, değil mi? Beyaz kolluğun sahibini götürecekler. Sana istediğini verdim. Şimdi sus ve başını yerden kaldırma, sakın."

Kamila, genç kızın suskunluğundan faydalanarak kapıyı açtı. İki Norbel askeri tozlu postalları ve öfkeleriyle içeri girdiğinde Seida bir adım öne çıktı.

"Kapıyı neden geç açtınız!"

Kamila askerlerin önünde iki büklüm oldu. "Affedersiniz efendim. İçeride hasta kızım var, fenalaşınca hepimiz telaşlandık."

Askerlerden biri elini arkada birleştirdi ve üçgen şapkasının altından kızlara baktı.

"Kızların hepsi bu kadar mı?"

Kamila, askerin sert sesini her duyduğunda kalp krizi geçirecekmiş gibi hissediyordu. “E-eyet efendim. Hasta kızım yan odada uyuyor, onun kolluğu yok.”

Asker, krem ve bej renginden oluşan üniformasının içinden Seida’ya baktığında, beyaz kolluğun haksız sahibi genç kız iftiharla gerildi.

“Sen, bizimle geliyorsun.”

Kamila, askerin emrini yerine getirmek üzere olan kızının önüne geçti. “Kızımı nereye götüreceksiniz efendim? Ondan habe-”

Asker elini tersiyle Kamila’ya vurduğunda, kadın inleyerek yere düştü. Elisa eğildi ve yanağını tutmakta olan yengesini kaldırmaya çalıştı ama kadın yerinden kıpırdamadı.

“Bir daha bize soru sorma cüretini gösterirsen, hasta kızının yanında kendine bir yer hazırlamak zorunda kalırsın!”

Askerler Seida’yı alıp çıktıktan sonra Elisa, yengesinin kanayan elmacık-kemiğini temizledi. Oysa Kamila defalarca Elisa’nın o güzel suratında taze yaralar açmıştı ve hiçbirine elini sürmemişti.

Bir süre sonra megafondan bir Norbel askerinin sesi yükseldi. Yapılan sayım sonucu bir grup yetişkin erkeğin ölü yada diri olarak ele geçirilemediği, onlar ortaya çıkana dek hiçbir eve erzak dağıtımı yapılamayacağı bildirildi.

“Bakraçlar nerede yenge?”

“Biraz buğday karşılığı sattım.”

“Ya su kovaları?”

Kamila yeğeninin ne yapacağını anladı. “Kanala gitmediğin anlaşılırsa cezalandırılırsın.”

“Kanala gideceğim.” Birkaç yere uğradıktan sonra...

Elisa önce Zahra’nın evine gitti. Torbaların dibini karıştırdı, divanın altına ve kaptanın erzak saklamak için oluşturduğu çukura iyice baktı. Sonunda birkaç şekerleme ve ufak bir parça ekmek bulabildi. Oysa o çukurda Elisa’ya aylarca yetecek kadar erzak vardı. Elisa erzakları ihtiyacı olanlara bölerken kendisine pek eli bol davranmamıştı. Nitekim yiyeceği günler içinde tükenmiş ve açlıkla burun buruna gelmişti. Buna rağmen bulduğu son parça ekmeği alıp Dinar amcanın evine doğru yol aldı. Piknik sepetini verdiği için erzak ayırmadığı iki ihtiyarın yiyecekleri tükenmiş olmalıydı.

Elisa elini çabuk tuttu ama vardığında bulduğu manzara içler acısıydı.

Dinar amcanın yaşlı karısı hasta yatağında son nefesini vermişti.

Bir zamanlar erzak dükkânında insanların karnını doyurmasına vesile olan yaşlı adam, Elisa'nın getirdiği bir parça ekmeği gözyaşları içinde yedi.

İhtiyar Dinar, neredeyse tüm yaşlıların karısı gibi öldüğünü söyledi. Çocuklar ise toplatılmıştı ve eğitmek üzere Norbel'e gönderilmişti. Elisa bunu öğrendiğinde koşarak Karima'ya gitti.

Kapıyı dakikalar sonra açan Karima, etrafı kolaçan ettikten sonra Elisa'yı içeri aldı. Beklenenin aksine iyi görünüyordu. Elisa küçük Amir'in boş yatağına baktığında dudakları titredi. Dönüp esmer ve zayıf anneye sarıldı. "Çok üzgünüm Karima, çok üzgünüm."

Karima, çok sevdiği Elisa'nın sırtını sıvazladı ve nazikçe onu kendinden ayırdı. Evdeki tek pencerenin kenarından dakikalarca dışarı baktı. Elisa onun acıdan ne yaptığını bilmediğini düşündü ama öyle değildi. Karima oğlunun yatağına yaklaştı ve diziyle itti. Yere eğilip birkaç tahtayı çıkardıktan sonra boşluğa seslendi.

"Çıkabilirsin oğlum. Bak, burada kim var..."

Küçük Amir boşluktan kafasını uzattığında Elisa'yı gördü. Yeşil gözleri aydınlanarak koştu ve genç kızın kollarına atladı.

Elisa inanamıyordu. Küçük çocuğun bacaklarını ince beline doladıktan sonra oturdu.

"Hoş geldin, Eli. Beni özledin mi?"

Zavallı çocuk tüm bunları fısıldayarak söylemişti. Annesinin korkusunu hissedebiliyordu.

"Özlemez miyim hiç?" Mahcup bir şekilde başını kaldırıp sordu. "Karima, yeterli yiyeceğiniz var mı?"

Kadın minnetle ellerini birleştirdi. "Sayende var. İdare etmeye çalışıyoruz." Sonradan aklına gelmesinin verdiği rahatsızlıkla, "Ah," dedi. "Ne düşüncesizim! Aç mısın yoksa?" Elisa'nın cevabını beklemeden ona biraz fasulye konservesi ve pirinç lapası getirdi. Elisa utana sıkıla az da olsa yedikten sonra teşekkür etti.

Amir, Elisa'nın beyaz elbisesine ve temiz yüzüne baktı. "Elbisen çok yakışmış, yeni mi? Buralarda çocuk giysisi satan bir yer biliyor musun, Eli? Giysilerimi hep annem diyor. Artık büyüdüm, başka şeyler gitmek istiyorum."

Elisa ve Karima'nın bakışları hüznle buluştu. "Benim elbiselerimi de annem dikerdi. İnan bana o dükkânlarda satılanlar annelerimizin

diktiğinden daha güzel değil.” Elisa avucunu açtı ve birkaç şekerlemeyi çocuğa sundu. “Kıyafetten daha fazla hoşuna gitmez mi?”

Amir, genç kızın yanağına sesli ve ıslak bir öpücük bıraktıktan sonra şekerlemeleri alıp yemeye başladı.

“Amir, oyun alanına geri dönmelisin bebeğim.”

Karima oğlunun suratının asıldığını gördü. Gayer ciddi bir tavırla elini bel boşluğuna koydu ve topuğuna yerden kaldırmadan ayağının ön tarafını art arda üç kez yere vurdu. “Oyun alanına, Amir! Senin yüzünden bu oyunu kaybedemem.”

Amir çaresizce başını salladı ve Elisa’yı bir kez daha öptükten sonra kucagından indi.

“Sonra görüşürüz, Eli. Benim kazanmam gereken bir oyun var. Saklanmalıyım.”

Küçük çocuk boşluğa girdiğinde, annesi tahtaları nizami bir şekilde kapattı ve yatağı eski yerine getirdi. Sonra da üzerine oturdu.

“Askerlerle saklambaç oynadığımızı düşünmesini sağladım.” Kadının gözlerini korkunun doğurduğu acı buğuladı. “Kazanana şekerleme veren bir ağaç armağan edilecek.” Ellerini iki yana açtığında gözyaşları yanaklarını aceleyle ıslatıyordu. “Kocaman bir ağaç. Sonsuza dek şekerleme yiyebilecek.”

Elisa sıcak bir yatak, süt ve güvenle oynayabileceği sokakları hak eden Amir’in annesine sarıldı. Hayatın akıbetlerine tuttuğu ışık sisliydi. Bir süre sessizce ağladılar.

Genç kız su kanalına gidene kadar Zahra’yı düşündü. O olsaydı, her şey biraz daha katlanılır olurdu. Arkadaşına tutunur, omzunda Antoni için ağlayabilirdi. Ama Zahra yoktu. Geleceğine dair bir işaret de yoktu.

Kovalarını doldururken dördünün birden dehlize düştükleri günü düşündü. Bakışları kaptanı ilk ıslattığı noktada oyalandı bir süre. Gülümsemek istedi ama yapamadı. Onu bir daha görememe düşüncesi tebessümleri çekip almıştı kızdan.

Elisa ertesi gün iki kere kanala gitti. Sonraki gün üç, bir sonraki gün ise beş... Dönüş yolunda bakışlarını denize kilitleyip beyaz bir geminin yaklaştığını hayal ederdi. Bazen askerlerin iskelede olmadığı anları kollar, ayaklarını birkaç dakika için de olsa suda yüzdürürdü. Bunu yaparken elleri kolyeye dokunurdu ve Antoni’nin, boynuna o kolyeyi taktığı anları tekrar tekrar yaşardı.

Kamila durumdan memnundu çünkü evde fazladan su bulunması iyiydi. Her gün bir tencere su kaynatan Kamila, Elisa'nın getirdiği mercimekten bir avuç atıp su gibi bir çorba elde ediyordu. Yusra'ya üç, kendisi ve Sara'ya iki, Elisa'ya ise günde ancak bir tabak çorba düşüyordu. Seida'yı bir daha görmemişlerdi. Her neredeyse Elisa'nın olması gereken yerdeydi.

Ertesi hafta sokaklar isyanda ölenlerin cesetlerinden arınmıştı. Meydanda yakılan yeni cesetler, açlıktan ölenlere aitti.

Oldukça kilo veren Elisa artık yalnızca bir kova su taşıyabiliyordu.

O akşamüstü kanaldan döndüğünde Kamila'nın çığlıklarını duydu. Yusra'nın adını haykırıyordu.

Elisa'nın parmaklarından kayıp giden kova avluya yayılırken genç kız eve koştu.

Yusra ölmüştü.

Elisa, kuzeninin otuz kilo bile gelmeyen bedenini kollarına aldı ve sabaha kadar ona yıldız masalları anlatırken gözyaşları sel olup gitti...

Azınlık erkekler hâlâ teslim olmamıştı. Kıyıya bir lokma bile girmiyordu. Kadınlar gittikçe azalıyordu ve hiç yaşlı kalmamıştı.

Elisa doldurduğu kovasını güçlkle geri çekti. Birkaç adım atıp nefes nefese durdu. Kovanın yarısını boşaltıp yolun geri kalanını o şekilde yürüdü. Hava soğumaya başlamıştı, ayağında kaptanın aldığı botlarla sahilde durduğunda kıyıda bir arbede yaşandığı gördü. Askerler silahlarını çekmiş, yanaşmaya çalışan yabancı gemiye geçit vermiyorlardı. Orada daha fazla duramadı. Suyu bırakması gereken bir yer vardı. Meydandan on dakikada ulaştığı ihtiyar Dinar'ın evine kırk dakikada ancak varabildi.

Kapıyı tıklattı ancak açılmadı.

Elisa kırık cama yaklaştığında çürük et kokusunu aldı ve gözyaşlarına boğuldu.

Kalbi artık acımiyordu. Çok, çok ağrıyordu.

Adniye'ye ve Karima'ya gitmek istedi ama hiç hali yoktu.

Elisa eve geri döndüğünde aynanın karşısına geçti. Gözaltıları kararıp çukurlaşmıştı. Yüzünün o güzel yuvarlaklığı gitmiş, dudakları kırmızılığını yitirerek teniyle acı bir yarışa girişmişti.

Yusra'nın ölümünden sonra günde iki tabağa çıkan çorbasını içti ve uyudu.

O gece rüyasında Zahra'yı gördü. Üstü başı perişandı ve çok ağlıyordu. Elisa'ya ellerini tutması için yalvarıyordu. Genç kız uyanır uyanmaz

meydana koştı. Gördüğü ilk askere Zahra'yı sordu. Asker eliyle herhangi bir sokağı işaret edip alay etti.

“Bize neden erzak vermiyorsunuz?” diye ağladı Elisa. “Ölümüzü mü satacaksınız!”

Elisa'nın aldığı yanıt, acı verici bir tokattı.

Mercimekleri bittikten üç gün sonra Kamila öldü.

Elisa kanaldan döndüğünde ölü yengesinin başında konserve yiyen Sara'yı buldu.

Kamila, o konserveleri son çare olarak saklamıştı.

“Dur Sara, dur!” Yarım konserveyi kuzeninin elinden çekip aldı. “İdare etmeliyiz.”

Kamila'yı yıkık sığınağın altındaki Yusra'nın yanına gömdüler.

Yatağa düşen Sara ağlayarak yarım konserveyi istedi. Bozulmuştu ama çok güzel kokuyordu. Elisa nefesine yenik düşmemek için nefesini tuttu ve konserveyi Sara'ya yedirdi.

Ertesi gün kendinde Karima'ya gidecek gücü buldu ama ne Karima ne de Amir evde yoktu. Korku, kısa bir an nefes almasına izin vermedi. Hedefsizce yürümeye başladığında onları dönüş yolunda buldu.

Karima, oğlu açlıktan ölmesin diye onu askerlere teslim ediyordu.

Zavalı Amir öyle halsizdi ki annesinin beline sarılı kollarını kolayca ayırıp onu Norbel'e giden gemiye gönderdiler. Bir asker Karima'ya oğlunu neden geç getirdiğini sordu. Karima ağlıyordu, gözleri Elisa'yı buldu.

“Ben...” Bu, onun son sözü oldu. Karima askerin tüfeğinden çıkan tek kurşunla göğsünden vurularak oracıkta can verdi.

Elisa çığlık atacakken bir el ağzını kapatıp onu geri çekti. Sırtı duvara yaslandığında, tanıdık ancak yabancılaşmış bakışlar karşısındaydı.

“Gitme. Onlar güneşi de vurur. Gitme.”

Elisa'nın omuzları sarsıldı. “A- Adniye!” Öldüğünü sandığı kadına sıkıca sarıldı genç kız. Adniye öyle zayıflamıştı ki konuşmasa onu tanıyamazdı.

“Ah, Adniye. Hiç gücüm kalmadı.”

Adniye gülümsedi. Her şeye herkese rağmen kocaman gülümsedi. Siyah dişleri artık yerinde yoktu.

“Belki geçer.” Adniye, kızın kirden düğümlenen saçlarını okşadığında, birkaç kalın tutam kopup ellerinde kaldı. İşte o zaman deli gözüyle bakılan kadının gözünden bir damla yaş düştü.

“Geçmiyor ki, Adniye,” dedi Elisa sonra içine çeke çeke ağladı. “Gelmiyor ki...”

“Gelmesin.” Adniye küçük bir çocuk gibi omuz silkti. Hava kararmak üzereydi. “Kalbindekine bak sen, karşındakine değil.”

“O ne demek?” Burnunu çekip kızarık gözleriyle Adniye’ya baktı.

“Kalbinde onu buluyor musun?” Elisa’nın belirgin göğüskemiğine dokundu. “Onu bulduğun yerden güç al.”

Elisa kalbine dokunmak istediğinde avucuna kolyesi çarptı. Gözyaşları içinde gülümsedi. “Bulduğum yerde...”

Adniye genç kızın koluna girdi. Onu Nidra Nehri’ne götürdü ve bir taşın üzerinde kuruyup kalan beyaz sabunla yıkadı. Elisa uzun süre sonra bedenine değen suyla titrerken soğuk hava ciğerlerini hırpalıyordu.

Saçları sabunlanırken, bedeni ovulurken, başından aşağı sular dökülürken göge baktı.

O an patlamalar ve silah sesleri yeniden duyuldu.

Ardından duyuruldu; azınlık erkekler ortaya çıkmış ancak teslim olmamışlardı. Eğer teslim olmazlarsa kadınlar da vurulmaya başlanacaktı.

Resmen başlayan savaşla birlikte ilk kez Norbel askerleri de ölmeye başlamıştı.

O andan sonra çatışma sesleri sıkça duyulmaya başlandı.

Elisa, başını Yusra’nın yastığına koyduğunda gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Yine de elini kalbine götürdü ve fısıldadı.

“Uyuduğum zaman açlığımı unutabiliyorum. O anlarda bombardımanın sesini bile duymuyorum. Sonra güneş doğarken çıplak ayaklarımla sana koşuyorum ve Beyaz İnci’yi kıyıya yanaştıracak anı gözlüyorum. Buradayım, Vetnika Kıyısı’yla birlikte utangaç kollarımı açmış seni bekliyorum.”

Gece olduğunda çatışma sesleri kesildi ve Elisa rüyasında ilk kez kaptanı gördü. Genç adam karşısındaydı. Öylece durmuş kendisine bakıyordu. Elisa ona doğru koşuyordu. Hiç durmadan nefes nefese koşuyordu ama bir türlü ulaşamıyordu. Ağlayarak uyandığında ne yapması gerektiğini biliyordu.

Öleceksem bu saklanarak değil, onu beklerken olacak diye geçirdi içinden.

Beyaz elbisesiyle yıkık dökük sokaklardan askerlerden gizlenerek geçti. Hissediyordu, kaptanın nefesi ensesindeydi.

Elisa umutsuz gün doğumunda iskelede oturmuş ayaklarını suda yüz-dürürken, bir geminin yaklaşmakta olduğunu gördü. Heyecanla ayağa kalktı. Kalbi boğazında atıyordu ki omzuna arsız bir kurşun saplanıp kaldı. Bir kurşun bacaklarının arasından geçti, bir diğeri sol kulağının yanından. Anladı ki kurşunlar ve bombalar bu kez işgal için gelmişti kıyılarına. Ol-duğu yere yığılıp kalırken gözlerini açtığında baş edeceği şey artık yalnızca açlık ve savaş değildi.

Göge baktı. Bir tek kuşun bile uçmadığı, duman ve kasveti giyinen göge... Ve gözleri kapanmadan önce kalpten fısıldadı.

“Dönmeyişine kızmayacağım. Eğer bir gün dönersen, beni bulamaya-cak olmana kederleneceğim. Boynumdaki metal kolyene dokunup hayatta kalacağım ve bekleyeceğim, Antoni. Kaderin, bu hengamenin orta yerinde bizi yeniden bir araya getirmesini bekleyeceğim.”

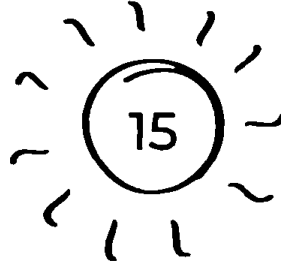
Takviye gelen Norbel gemilerinden atılan bombalar evlerin üzerine dü-şerken kıyıya akın eden yüzlerce asker, kadın erkek demeden herkese ateş açtı. Bağırışlar, kaçışmalar, acı dolu inlemeler, duman ve kargaşa her yana dağıldı. Taş üstünde taş kalmadı. O sabah, azınlık erkeklerin her biri ve ka-dınların bir kısmı öldürüldü. Teslim olanlar ise satılmak üzere esir gemisine bindirildi. İniltileri patlatılan evlerinin tozuna karışan yaralılara kimse el uzatmadı.

Kıyının birçok yeri alevler içindeydi ve cesetler her yerdeydi.

Vetnika Kıyısı, haritadan sessizce silinmişti.

Norbel gemilerine binen askerler, arkalarında ölü bir kıyı bırakarak uzaklaşmaya başladı.

Elisa çok beklemişti lâkin Antoni'nin döneceği bir kıyı kalmamıştı.

“Kayıp Geçmiş”

1946

Perska’da bir sabaha karşı...

Elizabeth, küçük kızının sarı tüylü alnına sıcacık bir öpücük kondurdu. Uyuyalı çok oluyordu ama emziği hâlâ ağzındaydı, düzenli aralıklarla emmeye devam ediyordu. Sallanan sandalyesinden yavaşça kalktı. Onu beşiğine bırakmak üzereyken yakınlardan bir patlama sesi duyuldu. Genç kadın buna alışkındı ama hâlâ irkiliyordu. İçini çekerek iki yaşındaki bebeğini sıkıca tuttu.

“Uykuya yanımızda devam etmeli.”

Kapıda beliren kocasına bakıp başını salladı. “Ne zaman bitecek, Nabi?” Sarı lüleleri kollarından sarkan kızına baktı. “Milena çok huzursuz. Ben de öyle.”

Otuzlu yaşlarının başında olan kumral adam yaklaştı. Mahcup ve terli görünüyordu. Elizabeth, kocasının yeşil bakışlarından iç sıkıntısını okuyabiliyordu.

“Perska’ya gelmem doğru bir karar değildi. Sizi tehlikeye atıyorum. Bu benim suçum.”

Elizabeth dudaklarını aralayıp başını iki yana salladı. İri, mavi gözleri genç adamın sözlerini kuvvetle reddediyordu. “Bu doğru değil. Müslüman olman bir hata değil! Kocamı yanımda istiyorum! Kocam ve çocuklarımla ülkemde huzurlu bir yaşam sürmek istiyorum!”

Nabi, karısının sırtını okşarken küçük Milena'nın başından öptü. Altın sarısı saçları, mavi gözleri ve belirgin yanaklarıyla tıpkı annesine benziyordu. "Onlar böyle düşünmüyor. Gerçekleri inkâr etmek bize bir şey kazandırmayacak karıcığım. Müslümanları toplatıyorlar. Devlet hepsini sınır dışı ettiğini söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Yaka paça alınan arkadaşlarımdan biri bile ülkesine dönmemiş. Dün sabah Türkiye ile görüştüm."

Elizabeth'in dudaklarından korku dolu bir nida döküldü. "Aman Tanrım! Bu karmaşa bitene dek sakın dışarı çıkma Nabi, sakın!"

"Zaten çıkmıyorum. Haftalardır işime bile gidemiyorum. Eve en son ne zaman alışveriş yaptığımızı hatırlıyor musun? Milena'ya en son ne zaman süt içirdin?"

Genç kadın üzüntüyle başını eğdi. "Ben... onu emziriyorum."

"Sütünün azaldığını biliyorum."

"Bir süre daha yulaf ve unla idare edebiliriz. Sonra... sonra her şey düzelecek." Milena'yı kocasının kollarına bıraktı ve çok sevdiği kumral sakallarını okşadı. "Buna inanmak istiyorum. Seni kaybetmeye dayanamam."

Dudakları hüznle buluştuğunda Elizabeth gözyaşlarını içine akıtıyordu. Genç kadın kocasına ilk günkü kadar âşık ve bağlıydı. Henüz on sekiz yaşındayken annesinin zoruyla gittiği Türkiye tatilinde tanışmıştı Nabi'yi. Başta, büyürken öğretildiği gibi bir Müslümana karşı tedbirli yaklaşmıştı. Sırılsıklam âşık olacağını tahmin edemezdi. Elizabeth evlendiklerinde hamileydi. Aileleri hiçbir zaman evliliklerine sıcak bakmamıştı. Bir süre Türkiye'de yaşasalar da Nabi askere gidince Elizabeth, ülkesi Perska'ya geri dönmüştü.

Evleri iki odadan oluşuyordu ve diğer odadan gelen kırılma sesi Milena'nın uyanıp ağlamasına sebep oldu. Nabi önden gitti, gördüğü manzara karşısında elini göğsüne koyup derin bir nefes aldı. Arkasından gelen karısı hemen koşup dizlerinin üzerine çöktü.

"Antoni, bebeğim bir yerin kesildi mi?"

Sekiz yaşındaki Antoni Denis başını iki yana salladığında dalgalı saçları alnına dökülmüştü. Elizabeth, oğlunun koyu kumral tutamlarını kulağının arkasına koyarken bakışları yere dağılan yulaftaydı.

"Özür dilerim, karnım acıkmıştı. Sen kardeşimi uyutuyordun, kendim halletmek istedim anne."

Elizabeth ayağa kalktı. “Sorun değil tatlım,” dedi. Ancak bu, içinde bulundukları durum için büyük bir sorundu. Cam kırıklarına karışan yulaf son yiyeceklerinden biriydi ve hiç paraları kalmamıştı.

Nabi, emziğinin tutacağıyla oynayan Milena’yı karısına verdi. “Dışarı çıkıyorum. Aileme yiyecek alacağım.”

Elizabeth ağzını açtı ama Nabi itiraz etmesine izin vermedi. “Bu kez engel olamazsın bebeğim. Bu kez değil...”

Nabi ceketini alıp çıktığında Elizabeth’in kalbinden büyük bir kaygı taşıyordu. Ailesinden borç istemeyi düşündü, bunu daha önce de düşünmüştü ama kocası izin vermemişti. Çaresizliğini çocuklarından gizlemek için küçük Milena’yı abisinin kucağına verdi ve onları diğer odaya gönderdi.

Elizabeth o gün, yere saçılmış yulafı cam kırıklarından ayırarak akşam yemeğinde masaya koydu.

Nabi, ertesi sabah eve döndüğünde karısını pencerenin yanında uykusuz bir şekilde buldu. Elizabeth koşup kocasının boynuna atladı, ağlıyordu. Bir süre sadece sarılıp öpüştüler. Ancak sonra fark edebildi genç adamın elindeki iki kâğıt torbayı.

“Bunlar nedir?”

Nabi odanın içindeki mutfığa yürüdü ve torbaları temiz tezgâha bıraktı. “Milena’ya süt, Antoni’ye gofret ve karıma karamelli çikolata.” Muzip bir ifadeyle torbanın içine göz attı. “Belki biraz makarna ile benim için bira ve sigara da vardır.”

“Tüm bunları alacak parayı nereden bulduğunu sorsam, seni kırar mıyım?” diye sordu Elizabeth. O çok nazik ve sevgi dolu bir kadındı. Belki de Nabi, karısının en çok bu hallerine âşık olmuştu.

“Fabrikaya gittim. Müdür beni işe geri alamayacağını söyledi. Sebebini tahmin edersin, baskın yemişler. Dolabımdaki üç beş eşyayı toplarken dedemin gümüş kalemlerini fark ettim ve...”

“Ve onları sattın.” Elizabeth yine ağlamak üzereydi. “Tanrı aşkına Nabi, onlar senin için çok değerliydi.”

Nabi, minyon karısını yeniden kollarının arasına aldı ve onu uzun uzun öptü. “Siz daha değerlisiniz bebeğim. Siz daha değerlisiniz.”

O para, Nabi’nin dört kişilik çekirdek ailesini bir süre idare etti. O süre içinde evlere de baskınlar başlamıştı. Ülkenin durumu hızla büyük bir felakete doğru yol alıyordu. Milena iki yaşında bir bebektir ama Antoni Denis olgun bir çocuktur. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı.

Bir gün, “Ben dışarı çıkabilirim,” dedi. “Ben Müslüman değilim, dışarı çıkmama kızmazlar.”

Elizabeth hemen oğlunun ağzını kapattı. “Hayır Antoni, hayır. Lütfen bir daha böyle konuşma. Özellikle babanın yanında.”

“Babam çok üzgün.” Başını kolalı gömleğine eğdi. Yaşıtlarına göre uzun ve yapılı bir çocuktü. Elizabeth ilk çocuğuna hamile kaldığında onun tıpkı babasına benzeyen bir erkek olmasını dilemişti. Oğlunu kollarına aldığı ilk an, dileğinin gerçekleştiğini anlamıştı.

“Her şey düzelecek bebeğim. Lütfen bunları ebeveynlerinin düşünmesine izin ver. Sen... çok küçüksün.”

Antoni Denis annesinin karşısından ayrıldı ve yerde oynayan kardeşinin yanına oturdu. Milena dişsiz ağzıyla abisine sesli gülücükler atmaya başladığında Antoni Denis nihayet gülümseyebilmişti.

O gece radyodan bildirilen haber işlerin iyice rayından çıkmasına sebep oldu. Nabi ve Elizabeth çocukları yatak odasına gönderdikten sonra mutfak ile birleşik olan salonlarında sessizce tartışmaya başladılar. Antoni Denis, kız kardeşini uyuttu ama kendisi uyumadı.

“Tanrım! Yüce Tanrım.” Elizabeth ellerini çenesinin altında birleştirmişti, oradan oraya yürüyüp duruyordu. Antoni Denis kapı aralığından annesinin iyi olmadığını gördü. Oysa üzerinde pembe çiçekli beyaz elbisesi vardı, annesi o elbiseyi giydiğinde hep çok mutlu görünürdü.

“Sakin ol, Elizabeth.” Nabi karısını kolundan yakaladığında ancak dururabildi. “Belki de boş yere telaşlanıyorsun.”

“Boş yere mi! Duymadın mı, Nabi? Norbel de savaşa katılmış. O şehir tam bir Müslüman düşmanı ve...” İçini çekti, korkusu gözlerinden okunuyordu. “Lukas’ın yüzbaşı olduğunu duydum. Ya beni...”

“Kes şunu! Seni o ite vereceğimi mi düşünüyorsun?” Antoni Denis, babasını ilk kez o kadar sinirli görüyordu. Dinlemeye devam etti.

Hiçbir anlam veremediği o konuşmalar, yıllar sonra bile hafızasına kazınmış olacaktı.

“Lukas o zamanlar yalnızca bir askerdı. Şimdiyse çok... çok güçlü. Ne kadar zalim olduğunu hatırlayabiliyorum.”

Elizabeth, lise yıllarında kendisini takıntı haline getiren Norbelli asker Lukas’ı tüm okulun önünde reddetmişti. Lukas uzunca bir süre kendisini reddeden tek kız olan Elizabeth’i rahat bırakmamıştı. Okulda, sokakta, alışverişte sürekli karşısına çıkmış, bir kere zorla öpmeye bile kalkmıştı.

Ailesi kızlarını okulundan alıp Türkiye'ye tatile gönderdiğinde, Elizabeth'in izini ancak kaybettirebilmişlerdi.

"Yıllar geçti." Dudaklarını karısının sarı kâküllü alnına bastırdı. "Senin gibi dünya güzeli bir kızı unutmak zor, biliyorum." Hafifçe tebessüm etti, tıpkı Elizabeth'in sevdiği gibi. "Ama bunca yıl sen bile unutulmuş olmalısın." Karısının boynuna öpücükler bırakmaya başladığında acı yeşil gözleri kısılıyordu. Elizabeth başını döndüren o öpücükler karşısında korkusunun uçup gittiğini hissetti. Ellerini kocasının boynuna çıkarıp sıcak öpücüğüne karşılık vermeye başladığında, Antoni Denis daha fazla izlememesi gerektiğini biliyordu.

Altı gün sonra karşılarında bulunan apartmana baskın yapıldı. İki Müslüman ailenin sürüklenerek evlerinden uzaklaştırıldığını perdenin kenarından sessizce izlediler.

"Anne, Milena'yı tekrar emzirmeyi dener misin? Çok ağlıyor."

Elizabeth hızla perdeyi kapattı ve suratındaki ifadeyi tebessümüyle kamufle etmeye çalıştı. "Şekerli su vermeyi denedin mi?"

Antoni Denis başını aşağı yukarı salladı.

"Pekâlâ o halde emzirmeyi deneyeceğim." Elizabeth, oğluna hasta olduğu için sütünün gelmediğini söylemişti ama işin aslı öyle değildi. Uzun zamandır yetersiz beslenmesinin sonucu olarak hızla azalan sütü birkaç gündür hiç gelmiyordu.

Milena iki gündür çok ağlıyordu.

Genç kadın memesinin ucunu Milena'nın aranan dudaklarına uzattı. Küçük kız birkaç kez çekti ama aradığını bulamayınca daha fazla ağlamaya başladı.

"Yeter artık! Bunca zaman seni dinleyip evde kalmam hataydı."

Elizabeth kızını koltuğa bırakıp ceketini alan kocasının koluna yapıştı. "Hayır! Hayır sevgilim, ne olur, ne olur gitme." Gözyaşları zayıflayan yanaklarına akarken, "Seni kaybedemem," diye sızlandı. "Yemek yemeden olur ama sen olmadan olmaz. Olmaz..."

"Yemek yemeden de olmaz, Elizabeth. Denis'in ne kadar zayıfladığını göremiyor musun? Bir kere ağzını açıp acıktım demedi diye iyi mi sanıyorsun? Artık evde de güvende değiliz, az önce olanları gördün!" Pencereyi işaret edip elini sıkıntıyla aşağı indirdi. "Sınırı kapattılar, gidemiyoruz. Telefonları kestiler, kimseyi arayamıyoruz. Burada açlıktan erimenizi seyredecek değilim."

Elizabeth birden yere çöktü ve kocasının bacağına sarıldı. Gözyaşları dur durak bilmiyordu. “Ben dışarı çıkabilirim. Aileme gidip onlardan para ve yiyecek isteyebilirim.”

Nabi eğildi ve yerdeki karısını kollarına alıp kaldırdı. “Gidemezsin hayatım, ailenin nerede oturduğunu bile bilmiyorsun.”

“Bulurum, eski komşularımız hâlâ orada! Birileri mutlaka biliyordur!”

Nabi sert bir sesle, “Hayır!” diyerek karşı çıktı. “Seni bu karışıklığın ortasına atamam. Perska sokakları yalnız bir kadın için güvenli değil artık, o kadın Perskalı olsa bile.”

Genç adam karısını koltuğa bıraktıktan sonra Antoni Denis'i karşısına aldı ve acı yeşil gözlerini, tıpkı kendisinininki gibi olan oğlunun gözlerine dikti. “Denis, oğlum.” Büyük ellerini çocuğun küçük omuzlarına koydu. Nabi, oğluna kendi verdiği ikinci ismiyle hitap ederdi; *Denis*.

“Çok küçük olduğunu biliyorum ama... bugün büyümek zorundasın. Şimdi gidip sana ve kız kardeşine yiyecek getireceğim.” Kızına ve karısına kederli gözlerle baktı. İçindeki fırtınayı evladından saklamak sandığından çok daha zordu. “Şu iki güzel kızı görüyor musun? Sana emanetler.” Oğlunun başını öptü ve ellerini ondan ayırdı. “Söz veriyorum, döndüğümde yeniden çocuk olmana izin vereceğim ve sen büyüdüğünü hissedene kadar bir çocuk olarak kalacaksın.”

Dakikalar geçti, Antoni ve Milena'nın babası gelmedi.

Saatler geçti, Antoni ve Milena'nın babası gelmedi.

Günler geçti, Antoni ve Milena'nın babası gelmedi.

Elizabeth, pencerenin başından hiç ayrılmamıştı. Artık ağlamıyordu ve ağlamayı bıraktığından beri hiç konuşmamıştı. Antoni Denis, kız kardeşinin altını temizleyip uyutuyordu. Şekerleri bittiği için ona ılık su veriyordu. Küçük kızın ağlamaktan sesi kısılmıştı. Antoni çok halsizdi ve annesini konuşturmayı bir türlü başaramamıştı.

Bir akşam kapı kırılırcasına çalındı. Antoni Denis'e göre o kapı açılmamalıydı ama annesi günler sonra ilk kez pencerenin başından ayrılarak koştu ve kapıyı açtı.

Gelen babası değildi, yabancı bir adamdı; sarışın, yuvarlak ve gri gözlere sahip bir adam.

Antoni Denis, uyuyan Milena'yı pikesinden sürükleyerek koltuğun arkasına çekerken, annesinin dudaklarından sessizce çıkan ismi okudu.

“Lukas...”

Küçük çocuk, annesini ilk kez bir yaprak gibi titrerken görüyordu.

Lukas gülümsedi. Antoni Denis adamın top sakalına ve arkasındaki bir yığın adama baktı. Kapıdaki adam sekiz yıllık hayatında gördüğü en korkunç insan olabilirdi.

Lukas içeri girdi ve kapıyı adamlarının yüzüne kapattı. "Ah, Elizabeth. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyorum ki..."

Lukas, Elizabeth'e doğru yürürken genç kadının adımları geriye gidiyordu.

"G-git buradan." Günler sonra kullandığı ilk sözcüklerdi. "Git."

Lukas durdu, karşısındaki kadının zavallı haline baktı. "Daha yeni kavuştuk bebeğim. Böyle şeyler söylememelisin."

Küçük çocuk şaşırmıştı. İlk kez babasından başka bir adam annesine sevgi sözcüğü kullanmıştı.

"Git." Elizabeth'in sesi giderek cılızlaşıyordu.

Lukas başını tehlikeli bir tavırla salladı. "Ah, güzel Elizabeth. Gidemem, büyük kavuşmamız henüz gerçekleşmedi."

Genç kadın oğluna bakıp kaybolmasını işaret etti. Oğlu dinlemedi. Lukas elini Elizabeth'e uzattığında, küçük Antoni büyük bir adam gibi bağırdı.

"Uzak dur annemden!" Başını dik tuttu. Koca bir adam olmayı ve Lukas'ın suratının ortasına okkalı bir yumruk indirmeyi istedi. En çok da babası, annesi ve kız kardeşini kendisine emanet ettiği için yapmak istedi bunu.

Lukas'ın bakışları yumruğunu sıkan Antoni'ye döndüğünde, ona derhal ezilmesi gereken bir böceğe bakarmış gibi baktı.

Kaşlarını düşürdü ve sakince, "Oğlun mu?" diye sordu. "Sana benzemiyor. Eğer sana benzeseydi..." Dondurucu bakışlarını Elizabeth'ten ayırmadan Antoni'ye bir tabanca doğrulttu ve ateş etti. "Belki onu gebertmeyi tercih etmezdim."

Antoni Denis, göğsüne isabet eden kurşunun tüm bedenini kaplayacak kadar büyüdüğü hissetti. Başı bir taş gibi yerle buluştuğunda gözleri açık, elleri hâlâ yumruktu.

Elizabeth'in dudakları aralandı ama çığlık atamadı. Gözleri puslansa da ağlayamadı. Yüreği yerinden çıkıp oğluna koştu fakat ayakları yerinden kıpırdayamadı.

Antoni Denis'in ağırlaşan gözleri annesinin teslim oluşunda kilitlendi. Elizabeth, Lukas'ın altında gözleri açık bir ölüden farklı değildi.

Sonra alnının ortasında bir kurşun belirdi. Eti ve kemiği ile gerçek bir ölüye evrildi.

Acımasız dakikalar Antoni Denis'in çocuk dünyasını karaya boyadığında, kulaklarında küçük kız kardeşinin uzaklaşan ağlaması kalmıştı. O ağlama sesi, en karanlık gecelerde rüyalarına yapışacaktı ve o, bunu henüz bilmiyordu.

Babasının gidişi, Antoni Denis'ten çocukluğunu bir daha geri vermemek üzere almıştı.

Yirmi dört yaşındaki Antoni Denis'in gözlerinde, yetmiş yaşındaki bir ihtiyarın yorgunluğu vardı.

Kristal kadehini kehribar rengi sıvıyla doldurdu. Bunu sayısız kez yapmıştı. Sonuncusunda ellerinin titrediği gözünden kaçmadı.

Ayağa kalktığı anda gözkapaklarının içinde cam kırıkları hissetti.

Beyaz bir malikânenin en konforlu odalarından birindeydi ancak en son ne zaman yemek yediğini ya da uyuduğunu hatırlamıyordu.

Ağır adımları pencereye yaklaştı, güneş ışıklarını kucaklayan denize baktı.

Deniz ve güneş ona tek bir şeyi anımsatıyordu.

"Aptal!" diye tısladı tek dikişte kadehin yarısını midesine indirdikten sonra. "Küçük aptal."

Kapının vurulduğu saniye, "Gir," dedi. Tahammül seviyesinin son damlalarını tüketiyordu.

İçkinin kalanını tükettikten sonra kolunu pencere pervazına, başını da koluna yasladı. Kendisine bir iyilik yapıp birkaç saniye için gözlerini kapattı.

"Kaptanım, talimatınız yerine getirildi."

Antoni, gözlerini hızla açtı ve omzunun üzerinden adamına baktı. "Burada mı şu an?"

"Gemide, sizi bekliyor. "

Antoni içindeki yangının titrediği hissetti. "Gidelim."

Önden gitti. Malikânenin arka çıkışından sahile inen yola saptılar. Antoni küçük gemiye yaklaştığında durdu ve yutkundu. “O olduğuna emin misin?”

Esmer adam başını salladı. “Gemiye kıyıya yanaştırırken Norbel askerleri sorun çıkardı. Geçiş vermediler. Hazırlıklıydık, söylediğiniz gibi sorun çıkardık. İçimizden biri karmaşadan yararlanıp kıyıya sızdı. Tarif ettiğiniz evdeki beyaz kolluklu kız, askerlerden satın alındı.”

Kaptan yumruk yaptığı avucunu adamın suratına geçirmek istedi. Satın alınmak! Onun adı bu lanet kelimeyle bir araya gelmemeliydi. Oysa hedefine ulaşmak için planı yapan ve emri veren bizzat kendisiydi.

Yumruğunu kendi avucuna geçirdi.

“İyi mi?”

“Evet, efendim. Yol boyunca konuşup durdu.”

Kaptanın kaşları çatıldı. “Konuştu mu?”

“Evet, nereye götürüldüğünü sordu. Acıktığını söyledi. Ona yemek ve tatlı verdik, hepsini yedi.”

Kaptan boğazının düğümlendiğini hissetti. Kim bilir ne kadar zayıflamıştı... “Yarası var mı?”

“Hayır kaptanım, çok zayıf ama dinç görünüyor. Hatta... keyifli gibiydi.”

Antoni anlam veremedi, kaşları daha fazla çatıldı. “Doğru kızı aldığınıza emin misin?”

“Tarif ettiğiniz gibi gözleri mavi, saçları uzun ve açık tenli.”

Evet, genç adam gözlerini kapatıp kızın yüzünü kafasında canlandığında onu bu kelimelerle tasvir etmişti. Gözlerinin bir okyanusa benzediğini, teninin bir pamuk kadar beyaz ve yumuşak olduğunu, çenesindeki çukurun güldüğünde belirginleştiğini kendine saklamıştı.

O manzarayı tekrar görebilmek için adımlarını ivedilikle harekete geçirdi. Küçük gemiye atladığı gibi alt kamaraya ulaştı. Eli kulpa uzandığında göğsündeki saçma izlerinin altında sızı gibi bir kıpırtı hissetti. Çatılan kaşlarını düzeltti, yeterince korkmuş olduğunu tahmin edebiliyordu. Diline pelesenk olan birkaç küfürden birini homurdandı. Bilmediği şey, parmağındaki alyansla ona nasıl sarılacağıydı.

Kulpu yavaşça indirdi. Karşısında Seida’yı bulmak, çehresindeki durgun ifadeye bir balyoz darbesi indirirken genç adam olduğu yerde kaldı.

“Tanrım!” Seida heyecanla ellerini ağzını kapattı. “Beni sen mi aldın?” Genç kız çıkan isyana şükredecek kadar sevindi.

Antoni’nin omuzları gerilirken dişleri birbirine kuvvetli bir baskı uyguluyordu.

“Nerede o?”

Seida hevesli adımlarla Antoni’ye yaklaştı. “Kim? Kim nerede?”

Kulp kırılıp Antoni’nin elinde kaldı. “O! Elisa nerede?”

Seida sıçrayarak geri çekildi. Tüm neşesi silinmişti. “B-ben, bilmiyorum.”

Antoni’nin sertleşen bakışları, Seida’yı daha fazlasını söylemeye itti. “En son evdeydi. Şimdi nerede bilmiyorum, gerçekten.”

Genç adam ellerini kamaranın ahşap duvarına dayadı ve alnını duvara bastırdı. Kafasının zonkladığını hissediyordu. Bunu hesaba katmamıştı. Adı gibi emindi Elisa’ya beyaz kolluk takılacağından...

“Kolluk sana mı ait?”

“Evet.”

“Doğruyu söyle!”

Seida başını önüne eğdi. “Elisa’nındı. Ama inan ki benim suçum değildi. Annem zorla değiştirdi.”

Kaptan, Seida’ya dönmeden elini açtığında genç kız ne yapması gerektiğini anladı. Kendisine ait olmayan kolluğu çıkarıp kaptanın büyük avucuna bıraktı. Kaptan kamaradan ayrılırken kolluk yumruğunun arasında eziliyordu.

“Mikail!” Öfkeli ve yaralı sesi küçük gemiyi aşip gökyüzüne taşıtı. “Beyaz İnci’yi hazırla. Vetnika Kıyısı’na gidiyoruz!”

Yangınlar dinmişti.

Silahlar, çatışmalar, koşuşturmalar dinmişti.

Ağlayışlar ve inilti dinmişti.

Vetnika Kıyısı’nın enkaza dönen her karışına iç burkan bir ölüm kokusu sinmişti.

Teğmen Boris’in emriyle Norbel gemisi iskeleye yanaştırıldı. Üniformalı genç adam, kaptan köşküne çıkıp eline bir dürbün aldı ve savaşın kalıntılarında göz gezdirdi.

“Sağ kalan var mı?”

Tüfeği omzunda Norbelli komutan, “Hayır teğmen,” diye yanıtladı. “Erkeklerin tamamı öldürüldü. Kadınlardan sağ kalanlar esir gemisiyle pazara ulaştırıldı. Cesetler bugün yakılacak.”

Boris esmer tenindeki dolgun dudaklarını kıvırdı. “Fena olmaz. Leş kokusunu bu mesafeden alabiliyorum.”

“Keşif yapmak sizin için zor olacak. Maske getirtmemi ister misiniz?”

Teğmen el işaretiyle istemediğini bildirdikten sonra yanına bir yığın asker alarak kıyıya ulaştı. Adım attıkları her yerde cesetler vardı. Enkaz altından taşan uzuvlar çok fazlaydı ve çoğu da birbirlerinin bedenleri altında kalarak can vermişlerdi.

Teğmen Boris hiçbirinin yüzüne bakmıyordu. Çok fazla ölü görmüştü ve zihni artık bunu normalleştirmişti.

“Norbel burayı zindan olarak kullanabilir. Enkaz kalktıktan sonra geniş bir alan kalacak. Esirler rahatça çalıştırılabilir. Norbel de gereksiz yer kaplamalarından iyidir.”

İç cebinden çıkardığı konyak şişesini başına dikti. Bunu sık sık -bilhas-sa görevdeyken- yapardı. Uzun boylu ve güçlü bir adamdı. Birkaç günlük sakalları koyu kahve saçları ile aynı uzunluktayken kahve gözleri ruhsuz bakıyordu.

“Başkan Lukas bu fikrimi sevecek.”

Komutan sevimsizce gülümsedi. “Başkanımızın keşif görevini size bırakmakla nokta atışı yaptığını düşünüyorum.”

Teğmen iskeleye doğru yürüdüğünde komutan uyardı. “Dikkat edin, ağırlam görünmüyor.”

Boris uyarıyı kulak arkası ederek sağlam adımlarla ilerledi. İskele, çökük kısımlarının altındaki cesetlerle sağlamlaşmıştı ve Boris bunu biliyordu.

“Zindanın ilk ayağı burada başlayabilir.” Dizini kırıp ayağının altını işaret etti. “Ağır suçlular için-” Duyduğu inilti, sözünü yarıda kesti. Yaklaşan komutanı yeni bir el hareketiyle durdurduktan sonra sesin geldiği yöne dikkat kesildi.

“Sesini çıkarma.” Başını eğdi ve kulağını aşağı çevirdi. “Sen de duydun mu?”

Tanınmaz hale gelen iki ceseti kaldırdığında, yalnızca bir kez görmesine rağmen simasını unutmadığı o kızı buldu. Adını bilmiyordu, göğsü hareketli değildi. Sesin ondan geldiğine emin olamadı.

“O kız ölü. Elinizi bulaştırmanızı önermem.”

Teğmen, komutanın sözlerini bir kez daha kulak arkası ederek kızın kestane rengi saçlarını yüzünden çekti ve elinin tersiyle yanağına dokundu. Sıcaktı.

Beyaz elbisesinin üst kısmı kandan görünmüyordu. Boris, yarasının nerede olduğunu anlayamadı. Elini göğsüne bastırdığında avucuna vuran cılız atışlar ona aradığı cevabı verdi.

“Yaşıyor.”

Komutan umursamazca omuz silkti. “Birkaç saate ölür.”

Komutan, kıza baktı. Rengi mor, dudakları beyaz, saçları tozdan grileşmişti. Kanına başka kanlar karışmıştı. Çok fazla yaralı insan görmüştü ama kimseyi o kadar çaresiz görmemişti.

“Sana bir şans vereceğim, küçük kız.”

Teğmen Boris onu kucakladığında eziklerle dolu bacakları ve başı kollarından sarktı.

“Ne yapıyorsunuz teğmen? O kız hiçbir işimize yaramaz.”

Teğmenin cevabı kan dondurucuydu.

“Nereden biliyorsun komutan? Belki de ceset koleksiyonu yapıyorumdur.”

Komutan ve askerlere keşfe devam etme emrini verdikten sonra yaralı kıızı kamaralardan birine götürdü. Hiç kıpırdamıyordu. Yarasını görmek için elbisesini yırttığı sırada boynunda bir asker künyesi olduğunu fark etti. Üzerinde her ne yazıyorsa kurumuş kandan görünmüyordu.

Bir şişe suyu kızın gövdesine döktüğünde kurşun yarasının omzunda olduğunu gördü. Bedenini hafifçe çevirdi. Çıkış yarası yoktu, kurşun hâlâ içerideydi. Kanamakta olan yaraya gelişigüzel tampon yaptıktan sonra ıslattığı bezle yüzünü sildi. O zaman emin oldu. O, zindana atılan arkadaşını endişeyle soran Vetnikalı kızdı.

Elisa’ydı.

“Beni duyuyor musun?”

Elini Elisa’nın ensesine uzatıp doğrulttuğunda, genç kızın kirpikleri hareket etti.

“Direniyorsun ha?”

Şişeyi Elisa’nın dudaklarına yaklaştırıp birkaç damlanın boğazından geçmesine izin verdi. Genç kız belli belirsiz öksürdü, son gücünü gözlerini aralamak için harcadı.

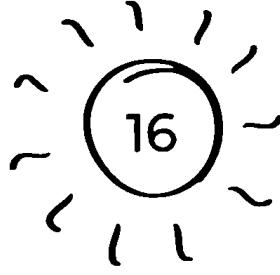
Teğmen Boris, genç kızın mavi gözlerini gördüğünde yüzünü kendinin-
kine yaklaştırdı.

“Adın ne? Adını söyle bana.”

Elisa boşluğa bakıyordu. Her ne gördüyse o haline rağmen gülümseye-
bildi.

“A... Antoni...”

Düzenleme
Ny.ozlem

“Sonsuz Soluk”

Kaptan Antoni, geniş avucunun ortasında küçücük duran kırmızı bez tokadan gözünü ayırmıyordu.

Kaç dakika olmuştu?

Saate bakmayı bir süre önce bırakmıştı. İki parmağıyla zonklayan şakağını ovarken gözlerini yumdu. Bilinci onu uykunun kollarına teslim etmek için can atıyordu. Bunu fark ettiği an gözlerini açtı ve kadehinin dibinde kalan içkiyi başına dikti.

“Ah, yine mi! Siktiğimin şişesi.”

Boş içki şişesini itip açılmamış olanına uzandı. Henüz kavramıştı ki şişe parmaklarının arasından kayıp gitti.

“Bu kadar yeter.” Mikail şişeyi üst raflardan birine koyduktan sonra kaptanına döndü. “Nasıl görüldüğünü söylememi ister misin? Hemen şimdi bunu söyleyebilirim.”

Antoni parmaklarını kapatıp tokayı avucuna hapsetti, yalnızca kendine sakladı. Zaten tek yapmak istediği buydu. “O şişeyi hemen bana vermezsen-”

“Vermeyeceğim.” Kot pantolon ve mavi kazaktan oluşan sivil kıyafetini gösterdi. “Üzerimde üniforma görüyor musun? Görmüyorsun.” Ceviz ağacından yapılma mobilyalardan oluşan odada gezdirdi gri gözlerini. “Sarım gemide de değiliz. Anlayacağın Antoni Denis Porowski, bana emir veremezsin.”

Antoni, tek dostu ve sırdaşı olan genç adamın suratına sağlam bir yumruk geçirmek istedi ancak gevşeyen bedenini sandalyeye yaslamaktan öteye gidemedi.

“Lukas ve sevgili ailesi akşam yemeğinde seni sofralarında ağırlamak istiyor. Bu kez onlara sunacak bir bahanem yok.” Bakışlarını kaptanın bakışlarından ayırdı. “Ve sen sormadan söyleyeyim. Hayır, hiçbir haber yok.”

Antoni yumruklarını daha fazla sıktı. Mikail çok daha fazlasını görmüştü. “Önüne bakmalısın. Sen elinden geleni yaptın.”

Antoni bir hışımla ayağa kalkıp dakikalardır yapmak istediği şeyi yaptı.

Mikail çenesini sıvazladı ve dudağının kenarındaki kanı işaretparmağıyla sildi. “Sağlam yumruktu.”

“Kes sesini! Beni o siktiğimin kamarasına kilitlemeseydin! Lanet olsun!” Başını yumruklarının arasında sıktı. “O kıyıya girmeyi bilirdim!”

Mikail yakasına yapışan dostundan korkmadı. Oysa fazlasıyla çığırından çıkmış görünüyordu. “Hangi kapı? Hani şu gözünden sakındığın Beyaz İnci’nin, denizin ortasında parçalara ayırdığın kapısı mı?”

“Çenenin kapat!” diye hırladı. Gözleri kıpkırmızıydı. Mikail’in yakasını bırakıp rotasız adımlarla odada dolaşmaya başladı. Kabına sığamıyordu.

“İsyana çığırından çıkmıştı! Önlemler sıklaştırılmıştı! Tüm Norbel ordusu Vetnika’ya yığılmıştı, Antoni! Kimseyi içeri almayacaklarını biliyorduk! Bu, başkanın biricik damadı için de geçerliydi! Biliyorduk!” Mikail’i öfkeliendiren suratına yediği yumruk değil, kaptanın kendini suçluyor oluşuydu. “Esir pazarına götürülen kadınları tek tek kontrol ettim, ediyorum! Bu işi kimseye bırakmadım, beni anlıyor musun? Satılanların listesini tutmuyorlar ama pazara giren tüccarların isimlerini istedim. Hepsini birer birer bulup yanlarındaki kızlara bakacağım. İçlerinden birinin Elisa olduğunu görene dek bırakmayacağım!”

Antoni Denis onun adını duyduğunda duraksadı. Avucundaki toka gidererek daha da tenini yakıyordu. “Belki de hâlâ o vazgeçemediği kıyısında-
dır,” dedi kırık dökük bir fısıldayışla. “Belki de bir köşede saklanmış, beni bekliyordur.”

Mikail için dilinin ucundakileri söylemek zordu, boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Saklanabileceği bir köşe kalmadı. Antoni, Vetnika Kıyısı’nda sağlam bir duvar bile kalmadı.”

“Baktın mı!” diye bağırdı Antoni. “Her taşı kaldırıp altına baktın mı!”

“Teğmen Boris keşif yapmadan kıyıya kimseyi sokmayacaklar. Sonrasında... bakacağım. Sen de önüne bakacaksın. Yıllarca bunun için çabaladın, burada olmak için. Sana defalarca engel olmak istedim, izin vermedin. Şimdi başarmaya bu kadar yakinken dönemezsin.”

Kaptan bir şey söylemedi. Mikail’in haklılığı tartışılmazdı.

“Bu akşam çoktan yapmamız gereken şeyi yapacağız. Herkes yemek için toplandığında Lukas’ın çalışma odasına gireceğim. Bunu yapabilmem için yemekte olman gerekiyor, sağlıklı bir kafayla. Biliyorsun.”

Antoni’nin zihnine iki yaşındaki Milena’nın mavi gözleri düştü. Şimdi yanında olsaydı Elisa ile aynı yaşta olacaktı. On sekiz yaşında olacaktı. Yaşıyor muydu? On sekiz yaşını görebilmiş miydi? Bunları bilememek Antoni için çok zordu. “Tamam. Lukas iti bende.”

Mikail, kaptanın parmağındaki yüzüğe baktı. “Marina da sende. Tahmin ettiğimizden daha uyanık bir kız.”

Kaptan başını salladı.

Mikail geri çekilirken, “Şimdi tüccarları bulmaya gideceğim. Birbirimizi hiç kandırmadık. Her ihtimale hazırlıklı olmalıyız,” dedi.

Elisa hakkındaki kötü ihtimaller Antoni’ye ölüm gibi geliyordu. Kollarını bar masasına dayayıp başını eğdiğinde, Mikail’in eli omzundaydı.

“Görüyorum.” Mikail kendinden emin bir şekilde başını salladı. “O kız, içinde yalnızca bir vicdan yükü değil, görüyorum dostum.”

Mikail, yalıdan ‘yeterince uzaklaştığına kanaat getirdikten sonra siyah kapüşonunu indirdi. Norbel’in temiz ve düzgün yollarında hızlı ve aceleci adımlarla yürüyordu. Kent tek ve çift katlı yeni yapılarla doluydu. Sokak satıcılarına, rengarenk dükkânlara, son model arabalara ve devriye gezen askerlere sıkça rastlamak mümkündü. Kentin bu yüzü soylu ve varlıklı insanlara hitap ederken, küçük bir kısmı dikenli tellerle sınırlandırılarak işçi sınıfına ayrılmıştı.

Sarışın genç adam ellerini ceplerine soktu ve caddenin sonundaki so-kağa girdi.

Birbirine yapışık nizami şekilde inşa edilen pansiyonlardan sarı renkli olanına doğru yürüdü. Niyeti içeri girip üçüncü kata çıkmaktı ancak aradığının girişte olduğunu görerek durdu.

“Sana dışarı çıkma dedim. Ne halt ediyorsun burada?” Genç kızı kolundan tutarken bakışları bir nişancı edasıyla çevrede gezindi. “Gel buraya.” İkisini de kuytu bir köşeye çektikten sonra bedeniyle kızı tamamen kapattı. “Seni biri gördü mü?”

“Sakin ol. Kimsenin beni gördüğü yok. Ayrıca buraya beni almaya gelmemiş miydin? Seni yukarıda değil de burada beklememin ne zararı var?”

“Var!” Genç adam tedirgin ve ihtiyatlı görünüyordu. “Ne tür bir pisliğin içinde olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma. Artık daha dikkatli olmalıyız.” Elisa’nın başına gelenleri düşündüğünde gözlerinde yer eden duygu bu kez korkuydu. “Seni kaybedemem.”

Genç kız, ellerini adamın saçlarıyla aynı renk olan sakallarına götürdü. “Beni o kadar güzel koruyorsun ki... Kaybetmeyeceksin, Mikail. Kaybetmeyeceğiz.”

Mikail gülümseyebildi. “Kaybetmeyeceğiz.” Eğilip dudaklarını kızın kırmızı dudaklarına dokundururken, ilk kez hissettiği duyguyu kalbinin en güzel köşesine konumlandırdı. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Zahra’m.”

Genç kızın dolan gözleri, dudaklarını ısırmasına sebep oldu. “Bu anı bozduğum için üzgünüm ama... hiç aklımdan çıkmıyor.” İçini çekip Mikail’in göğsüne sokuldu. “Söylesene Mikail, benim melek kalpli arkadaşımından bir iz var mı?”

Mikail ona yine aynı cevabı vermek istemedi. Genç kızı kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı ve sarı saçlarından öptü. “Artık gitmemiz gerekiyor, daha fazla bu pansiyonda kalamazsın.”

Zahra’nın cezası bittiğinde kıyısına gönderilmek üzere gemiye bindirilmişti. Mikail, isyanın başladığı o günlerde Zahra’nın geri dönmesini istemiyordu ancak tek başına onu gemiden almaya da gücü yetmezdi. Tam bu noktada dostu Antoni devreye girmişti. Zahra’yı o gemiden kaçırıp, günlerdir kaldığı pansiyona yerleştirmek ve adını sır gibi saklamak hiç de kolay olmamıştı.

Zahra, “Oraya mı gidiyoruz?” diye sorduğunda Mikail başını sallamakla yetindi. “Bunu yapmak istemiyorum ama başka çıkışımızın olmadığını da biliyorum. Ayak diremeyeceğim. Bana sadece ne yapmam gerektiğini anlat.”

Mikail anlattı. Antoni'nin içinde olduğu duruma değinmeden Zahra'ya bulunacağı ortamı, görevini ve ne yapması gerektiğini en ince ayrıntısına kadar anlattı.

"Her ne olursa olsun." Beyaz malikânenin arka kapısına geldiklerinde durdu ve Zahra'ya kapıdaki koruma ordusunu gösterdi. "Hiç kimseye bir Vetnikalı olduğunu söylemeyeceksin."

"Söylersem ne olur?"

Mikail bunu düşünmek bile istemiyordu. "Ne kadar akıllı bir kız olduğunu biliyorum. İkimizi de zor duruma sokmayacağını biliyorum güzelim."

"Doğru biliyorsun. Sana zarar gelmemesi için elimden geleni yapacağım."

"Önceliğin kendin olmalı. Bunu aklından çıkarma, önceliği her zaman kendine vereceksin."

Zahra'nın gözleri gülümsedi ama o gülümseme dudaklarına ulaşamadı. "Peki sonra ne olacak? Hep burada kalacak değiliz." İçi umut doluydu, umut etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu Zahra. "Elisa'yı bulduğumuzda gideceğiz, değil mi?"

Mikail, Elisa'yı bulup bulamayacağını bilmiyordu. Başkan Lukas'ın malikânesinde ne kadar kalacaklarını bile bilmiyordu. Zahra'ya neden orada olduklarını anlatamazdı. Ona anlatabildiği tek şey, Antoni'nin amacına ulaşmadan oradan gitmelerinin mümkün olmadığını.

Ve Zahra kaptanın amacını da bilmiyordu.

"Benden yana endişen olmasın." Zahra üzüntüsünü bastıracak bir tebessüm kondurdu dudaklarına. "Ne dersen harfiyen yapacağım. Sakın benim için endişelenme."

Mikail kaşlarını kaldırdı. "Bu uysal hallerine alışkın olduğumu söylemeyeceğim."

"Alışmasan iyi edersin." İşaretparmağını yere eğerek hayali bir daire çizdi. "İçinde olduğunuz zor durumun farkındayım ve sessiz kalarak teşekkür ediyorum diyelim."

Mikail ona sarılmak istedi ama artık yapamazdı. "İçeri gir. Nereye gitmen gerektiğini biliyorsun." Sesini alçalttı. "Sakın bir dalgınlıkla kendi adını söyleme. Burada kullanacağın isim Zahra değil."

"Biliyorum."

"Pekâlâ. Ayrılık vakti, seni tekrar göreceğim."

Zahra başını salladı ve birkaç adım uzaklaştı. "Mikail."

Genç adam, *efendim* der gibi başını çevirdi ve yalnızca dudaklarını kıpırdattı. "Zahra?"

"Arkadaşımı... Elisa'mı aramaktan vazgeçme, olur mu?"

Mikail gözlerini yumdu ve yavaşça açtı. "Asla."

Sızılar ve vecalar*.

Elisa, acıya boyun eğen her duyguyu tümüyle yaşıyordu ancak en belirgin, en yıkıcı olanıydı ruh sancısı.

Onun ruhu dayanılmaz bir sancıyla sınanıyordu. Aldığı her soluk bedene gerekli rahatlamayı sağlayamadan yarıda kesiliyordu. Zihninde koca bir karmaşa vardı. Bir de ölümler... Yitirdiği canların acısı kendi acısına karışarak uykuda bile huzur vermiyordu.

Tanrı, bedendeki yaralara bağışladığı şifayı ruhtaki yaralardan mahrum bırakıyordu.

Elisa'nın ruhundaki yara şifadan mahrum bırakılmıştı.

Yüzüne vuran kasım güneşiyle gözlerini açmayı denedi. Bunu yapmak onun için tonlarca ağırlıktaki bir taşı kaldırmak kadar güçtü ve birçok kez başarısız olmuştu. Parmaklarını kıpırdattı, sol omzunda hissettiği sızı bir an bile peşini bırakmıyordu. Aralanan dudaklarıyla birlikte nihayet gözlerini de açabildi.

Gördüğü ilk şey, tavandaki sarkıt avizenin varlığı oldu. Renkli toplar loş ışıklı odanın duvarlarına gölgelerini bırakırken nemli bakışlarını yavaşça etrafta gezdirdi. Yeşil ve kahverenginin hâkim olduğu oda oldukça büyüktü. Genç kız sol duvarı komple kaplayan meşe gardırobu ve yanındaki çalışma masasını fark etti. Üzerinde yığınla kâğıt vardı, odanın aksine düzensiz görünüyordu. Varlığını kucaklayan büyük yatağın tam karşısında korkuluklu pencere, pencerenin önünde ise sallanan bir iskemle vardı. İskemlenin yönü nedense pencereye değil de yatağa dönüktü. Bir süre bomboş bakışlarla o iskemleyi izledi.

Kapalı kapının arkasında kalan ayaklı askılık, Elisa'nın gözlerinin tamamıyla açılmasına sebep oldu.

O askılıkta bir üniforma ceketi asılıydı; *Norbel askerine ait bir üniforma!*

Elisa doğrulmaya çalıştı ama daha kıpırdadığı an tüm kemikleri kırılıyormuş gibi acı çekti.

* Ağrılar.

Yüce Tanrım, diye geçirdi içinden. Güç istiyordu, birazcık güç, oradan uzaklaşacak kadar...

Omzundaki kar beyazı sargının kanıyla renklendiğini gördüğünde hareketine bir son verdi. Yaralıydı, bunu henüz idrak ediyordu. Başını hafifçe kaldırıp sırtüstü uzanan bedenine baktı. Üzerinde yarım kollu ve dizde biten, açık mavi renkte bol bir elbise vardı. Bacaklarının dizden aşağısı morluklar içindeydi, kolları da öyle. Temiz görünüyordu, biri onunla ilgilenmişti ama kim?

Kulpun indirilme sesi duyulduğunda nefesini tuttu. İçeri giren uzun boylu genç adamın üzerinde Elisa'yı ürküten o üniformanın bir eşi vardı. Çalışma masasına doğru ilerlerken bakışları nedense önündeydi. Masanın üzerindeki kâğıtlara şöyle bir göz attı ve bakışlarıyla respit ettiği kâğıdı dörde katlayıp cebine koydu.

Üçgen şapkasını çıkarırken, "Uyanmışsın," deyiverdi.

Elisa şaşkınlıktan küçük dilini yutabilirdi. O yabancı adamın bir kez bile kendisine bakmadığından emindi. Bildiği tek şey gördüğüydü ve gördüğü de o adamın bir Norbel askeri olduğunu söylüyordu. Nasıl savunacaktı kendisini? Savunamazdı. Yattığı yerden doğrulanamıyordu bile.

"Korkma." Adamın kalın ve tok sesi odaya sirayet ederken üniformasının kahverengi ceketini çıkardı ve bej gömleğiyle kaldı. "Burada güvendesin."

Güvende olmak. Elisa, bu duyguyu yalnızca bir kişinin yanında bütünüyle hissetmişti.

"Siz..." Dilini kurumuş dudaklarında gezdirdikten sonra ancak kendinde devam edecek gücü bulabildi. "Kimsiniz?"

Adam yavaşça Elisa'ya döndü ve yatağa bakan iskemleye oturdu. İri bedeni iskemleyi tamamıyla doldururken , genç adamın tanıdık simasında takılı kaldı.

"Bana daha dikkatli bak." Eliyle omzundaki sargıyı işaret etti. "Eğer yaran beynine etki etmediyse hatırlayabileceğimi düşünüyorum."

Elisa, adamın dediğini yaptı ve ona daha dikkatli baktı. İşte o zaman onu gördüğü tek anı hatırlayabildi. Norbelli teğmen. Norbelli acımasız teğmen! Oydu.

Zavallı Dinar'ı ve hasta karısını geç kaldıkları için fiş hakkından mahrum ettiği zamanı dün gibi hatırlıyordu.

"Teğmen," diye fısıldadı. "Neden buradayım?"

Teğmen iskemlesinde hafifçe sallanmaya başladı. Şimdi yatakta korku ve merakla kendisine bakan genç kıızı, günlerdir uykudayken izlemişti. “Bıraksam başka bir yerde olacaktın. Üç beş cesedin altında.”

Teğmenin sözleri Elisa’nın içini soğuttu. İskeleyi anımsadı. Acı bekle-yişi, saldırıyı ve vurulduğu anı. Üzerine düşen bedenleri görememişti ama hissetmişti. Zaten son hissettiği de o olmuştu.

“Seni bulduğumda ölmek üzereydin,” diye devam etti genç adam. “Bırkaç saatin kalmıştı. Belki de daha az.”

Elisa ne diyecekti? Ona teşekkür mü etmeliydi? Sevdiklerini, topraklarını yok eden askerlerden birine teşekkür mü etmeliydi? Hayır, bunu yapmayı kesinlikle istemiyordu.

“Beni neden kurtardınız teğmen?”

Düşünme sırası teğmene geçti Onu neden kurtardığını düşündü. Ne kendine ne de genç kıza verecek bir cevabı vardı.

“Bir şeyler yiyebilecek durumda mısın?”

“Neredeyim?”

Genç adam ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Elisa dikkatle onu izliyordu. Teğmen kapıyı tıklattıktan iki dakika sonra kapı açıldı ve içeri bir tepsi uzatıldı. Tepside dumanı üstünde bir çorba kasesi, bir dilim ekmek, büyük bir bardak da su vardı. Elisa dudaklarını yaladı.

“Norbel’desin. Şimdi doğrulmana yardım edeceğim. Çorbanı kendin içme zamanın geldi.”

Elisa, o güne kadar kimin içirdiğini merak etti ama daha mühim bir konu vardı; Norbel’deydi!

Teğmen yaklaştığında Elisa onun ağır parfüm kokusunu aldı. Güzel miydi? Başkaları için belki ama Elisa için bir anlamı yoktu. Kolunu genç kızın sırtına uzattığında Elisa omuzlarını içe doğru büzdü. Çekiniyordu, korkuyordu. Genç adam güçlüydü, uyguladığı güçten bunu anlamıştı. Teğmen sırtına iki yastık koyduktan sonra tepsiyi dizlerine bıraktı.

“Norbel.” Elisa bunu tiksindir gibi söylemişti. “Esir pazarında satılmak için mi iyileştiriliyorum?”

Teğmen ellerini ceplerine soktu, dudaklarına ukala bir tebessüm uğramıştı. “Cesaretlisin. Bunu o gün de anlamıştım.”

Ve sen de zalimsin, dedi Elisa içinden. Bunu o gün de anlamıştım.

“Şimdilik seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Bence bunu düşünmek yerine iyileşmeye bak. Tek yaran omzundaki o kurşun değil. Bedenin

eziklerle dolu. Fazla kan kaybettin ve uzun süre sıvı almadın. Ayrıca çok..." Kahve bakışları Elisa'nın bedeninde gidip geldi. "Zayıfsın."

Elisa başını salladı. "Zayıfım. Çünkü bize hiç yemek vermediniz."

Elisa onun kızacağını düşündü ama teğmen açıkça rahatsız olmuştu. "Çorbanı iç. Bir şeye ihtiyacın olursa Maria'ya seslen." Arkasını döndüğünde bir şey unutmuş gibi omzunun üzerinden Elisa'ya baktı. "Günlerdir seninle ilgilenen, besleyen ve her gün bedenini silen kadın. Umarım bir Norbelli olduğu için onu da terslemezsin."

Teğmen kapıya ulaştığında Elisa dayanamadı. "Teğmen!" Genç adam durdu ancak bir kez daha Elisa'ya dönüp bakmadı. "Adınız ne?"

Genç adam kulpu indirdi. Ağır bir nefes verdi ve odaya yokluğundan önce adını bıraktı.

"Boris. Teğmen Boris."

Zaman, ölüm kadar acımasızdı.

Aralık ayı Norbel'e ilk kar tanelerini armağan ederken ışıltılı caddeler yeni yıla hazırlanıyordu.

O akşam Başkan Lukas'ın görkemli bir saraya benzeyen beyaz malikânesinin tüm ışıkları yanıyordu. Altın rengi geniş girişin ortasında birçok insanın hayatında ilk kez göreceği uzunluğa sahip bir yemek masası vardı. Masaya belli aralıklarla dizili on iki şamdanın her biri yanıyordu. Arka fonda çalan ağır müzik eşliğinde, siyah ve beyaz formalarını giyinen hizmetliler dakikalar içinde masayı donattılar. Biraz sonra Lukas ailesinin fertleri masadaki yerlerini almaya başladı.

Siyah takım elbisesinin içindeki iki genç adam şöminenin başında içkilerini yudumlarken kaptanın keskin bakışları, kıvrımlı merdivenlerden inmekte olan Marina'daydı.

"Güzel kız." Mikail, içkisinden bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Güzel ve âşık. Bunu nasıl başarıyorsun?"

Antoni'nin ifadesi buz tutmuş gibiydi. "Bir halt ettiğim yok."

Mikail elinde kocaman, kızarmış bir hindi ile yaklaşan Zahra'ya göz kırptı. O büyük, silindir biçimindeki başlıklı hizmetli kıyafetinin içinde bile mükemmel görünüyordu. Mikail'in bakışları kısıldı. Zahra'nın eteği fazla mı kısaydı?

"Bugün yine kusursuz görünüyorsunuz, Bayan Marina."

Marina aşağı indiğinde bile yeşil elbisesinin uzun etekleri basamaktaydı. O akşam için özel olarak yaptırdığı bukleli saçları, yarısı dışarı taşan göğüslerine dökülüyordu.

“Teşekkür ederim, Annalena teyze.” Elbisesiyle aynı renk zümrüt yeşili gözleri şömineye yaslanmış olan Antoni’yi bulduğunda istemsizce yüzüğüyle oynamaya başladı. “Şimdi izninle, nişanlığımın yanına gitmeliyim.”

Kısa saçları havalı bir fönle kabartılmış Annalena, boyalı dudaklarıyla sesli bir kahkaha attı. “Pekâlâ bebeğim, masada görüşürüz.”

Marina eteklerini tutup nişanlısının yanına gittiğinde, Antoni genç kızın uzattığı eline yumuşak bir öpücük kondurdu. Marina’nın dudaklarında büyük bir tebessüm vardı.

“Merhaba, yakışıklı adamlar.” Başını kendisini fark etmeyen Mikail’in baktığı yöne çevirdiğinde Zahra’yı gördü ve gülümsemesi genişledi. “Demek Kristina’ya bakıyorsun.”

Mikail bakışlarını hızla Zahra’dan aldı. “E-evet. Kristina’ya bakıyorum ve şu an ona bakabiliyorsam bunun için sana minnet duymalıyım, Marina.”

Marina böbürlendi. Adını Kristina olarak bildiği Zahra’nın Vetnika’ya giden gemiden kaçırılmasında etkisi büyüktü. Çok sevdiği nişanlısının tek dostu olan Mikail’e yardım etmek onun için bir zevkti. Belki birazcık bunu Antoni’nin gözüne girebilmek için yapmıştı ama orası ayrı bir konuydu.

Antoni, Marina’nın gücünü kullanmak için akıllıca bir plan tasarlamıştı. Söylediğine göre Mikail zindandaki Kristina’ya âşık olmuştu ve Vetnika Kıyısı’na giderse bir daha onu göremezdi. Duyarlı Marina! Elbette ki bu hikâyeye kayıtsız kalmamıştı.

“Aşka saygı duyulmalı.” Marina etrafta şöyle bir göz gezdirdikten sonra Antoni’nin kadehini kavrayan parmaklarını kavradı ve içkisinden bir yudum aldı. “Değil mi, sevgili nişanım?”

Antoni gülümsedi ve kızın parlak kumral saçlarının süslediği göğüslerine çapkın bir bakış attı. “Öyle, güzelim.”

Marina nişanlısına eğilerek bakışlarına karşılık verdi. “Belki yemekten sonra deniz kenarında ufak bir gezintiye çıkarız. Ne dersin, kaptan?”

Marina’nın hitabı, kaptanın dudaklarındaki tebessümü sildi. “Kaptan mı?”

“Hoşuna gitmedi mi yoksa?”

Antoni hiç düşünmedi. “Gitmedi.”

Marina'nın suratı asıldığında Antoni hatalı yaklaşımını idrak etti. “*Sevgili nişanlım*, sanırım bu hitabı daha fazla seviyorum.”

Marina yeniden gülümsedi. “Peki. Ya, bebeğim?”

“Bu da kulağa fena gelmiyor.”

Akşam yemeği vaktinin geldiğini bildiren çan çaldı ve Marina önden gitti.

“Yirmi dakika sonra karnına bir ağrının girdiğini söyleyip masadan kalkacaksın. Üçüncü kat, soldaki ikinci oda. Anahtar orada olmalı. Önce kütüphaneye bak, çekmeceleri sona bırak. Odada yedi dakikadan fazla kalmaman gerekiyor, yedi dakikadan sonrasını garanti edemem.”

Mikail aldığı emri başıyla onayladı. İfadelerinde, aralarındaki konunun ehemmiyetini ele veren herhangi bir detay yoktu. “Anlaşıldı. Anahtarı bulacak olursam gece yarısı seni teknede bekleyeceğim.”

Birlikte kalabalık masanın orta kısmında yan yana oturdular. Marina, annesi, kardeşleri ve diğer aile üyeleri baş köşeye en yakın oturan isimlerdi. Başkan Lukas baş köşeyi doldurduğunda herkes ayağa kalktı ve yaşlı adamı saygıyla selamladı.

Antoni'nin bunu yaparken gözlerinde müthiş bir tiksinti ve intikam arzusu vardı. O iki duygu her seferinde hiç şaşmazdı.

Başkan Lukas'ın yıllar içinde çillenen yüzündeki acımasız ifade hiç değişmemişti. Arkaya taranmış sarı saçları seyrek görünüyordu ancak üzerindeki işlemeli kaftan son derece gösterişliydi. Kadehini kaldırdı ve koca göbeğinin üstünde tuttu.

“Kadehimi siz değerli ailem için kaldırıyorum. Tanrı'ya bu gece de bizi bir arada tuttuğu için şükretmeliyiz.”

Hep bir ağızdan *şükürler olsun* kelimeleri dökülürken Lukas'ın bakışları Antoni'de durdu.

“Sevgili damadımı aramızda görmek ne hoş.”

Sözlerindeki ima Antoni tarafından havada yakalandı. “Teşekkür ederim, başkan. Şehrinizin havası sağlığıma iyi gelmiyor. Aksi halde her akşam size katılmak şahsım için bir şereftir.”

“Doktorlarımız emrinde, Bay Porowski. Biricik damadımızın sağlığı bizim için kıymetli.” Kadehinden nezaketten uzak bir yudum aldıktan sonra tahta benzeyen koltuğuna yayıldı. “Afiyet olsun, Lukas ailesi.”

Masadan çatal bıçak sesleri yükselirken tüm aile fertlerinin keyfi yerindeydi. Karşı kıyılarında cesedi çürümeye yüz tutmuş onca insan yokmuş gibi vicdanları rahattı. Her öğünlerinde doyaya yerken, onlar yüzünden açlık ve soğukla mücadele eden insanlar hiç yokmuşçasına gülümseyebiliyorlardı.

Marina arada Antoni'ye kaçamak bakışlar atıyordu ve Mikail içinden yirminci dakikaya ulaşmayı bekliyordu.

Yirminci dakikaya birkaç dakika kala bir görevli masaya yaklaştı. Başını birleştirdiği ellerine eğikti. "Böldüğüm için affedin, efendim. Kapıda iki misafiriniz var."

Lukas umursamazca hindisini kesmeye devam etti. "Kim olduğunu söyle."

"Teğmen Boris ve kız arkadaşı Bayan Rose, efendim."

Lukas geriye yaslandı ve başını memnuniyetle salladı. "Ah, ne hoş sürpriz. Teğmeni bekletmeyin." Elini abartıyla salladığında hizmetliler hızla koşuşturmaya başladı. "Hemen masaya iki servis açılın."

Çok geçmeden mozaik zeminde yaklaşan adım sesleri duyuldu. Herkes gelenleri selamlarken Mikail'in bakışları tek bir noktaya takıldı ve öksürmeye başladı.

Zahra'nın aceleci adımları bıçak gibi kesilirken, getirdiği iki servis yere düşüp gürültüyle parçalara ayrıldı.

Garip bir şeyler dönüyordu.

Antoni yavaşça başını kaldırdı ve önce Boris'e, ardından yanındaki ufak tefek kıza baktı.

Gördüğü şey, burnunun direğini sızlattı.

İçindeki karanlığı yırtıp ruhuna güneş ışığı sızdırdı.

Yutkunuşu boğazındaki acı düğüme takılı kaldı ve onu nefessiz bıraktı.

Kaptan Antoni Denis Porowski, dudaklarını birbirine bastırırken özelekten yorgun düştüğü kıza baktı.

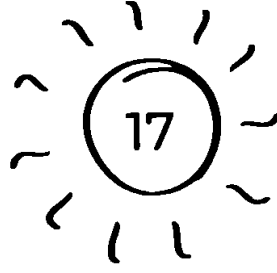
Elisa'ya.

Yaşıyordu.

Buradaydı.

Elini kalbine götürdü ve sonsuz bir soluk verdi.

İki kırık bakış sessizce buluştuğunda tüm sesler sustu ve iki gencin ruhları kederle kucaklaştı.

“Yürekteki Yangın”

Elisa'nın umudu; savaşa, gözyaşına, acımasızlığa yenik düşmüştü. Dünya onun pembe gözlüklerini ve duru hayallerini söküp almıştı.

Başını gökyüzüne kaldırdığında güneşin eskisi gibi ışıldamadığını gördü. Ilık rüzgâr küskündü. Çok sevdiği yıldızlar ise derin bir inzivaya çekilmişti.

Kendini bomboş ve tükenmiş hissettiği günlerin birinde, arasında yürüdüğü çalılıkların bir noktasında durdu, kendine seslenen kadına baktı.

“Elisa. Artık dönmeliyiz.”

Genç kız bunu duymaktan memnun olmadı. Hem solgun hem de yorgun görünüyordu.

“Burayı sevdiğini biliyorum.” Kısa boylu ve toplu bir bedene sahip olan sarışın kadın, pembe elbisesinin içindeki Elisa'ya hüznün ve sevgiyle baktı. “Artık burada saatlerce kalamayız. Aralık ayına girdik, çok yakında karın geleceği söyleniyor.” Dar nehre ve kenarındaki bodur ağaçlara baktı. Elisa sayesinde her gün oraya gider olmuşlardı. “Evet, huzur verici ama yeni yeni toparlıyorsun, bünyen hasta olmak için yeterince müsait.”

Elisa ellerini önünde birleştirip çalılıkların berisindeki nehre baktı. Nidra Nehri kadar olmasa da güzeldi. Genç kız orada bir nebze olsun nefes alabildiğini hissediyordu.

“On dakika,” dedi nazikçe rica ederek. “On dakika daha kalabilir miyiz, Maria?”

Ani bir rüzgâr eserken, “Kalabilirsin,” cevabını verdi ismi Maria olan kadın.

Elisa, yaklaşan iri adımlara kulak verdikten bir süre sonra üniformalı genç adamı gördü. Teğmen Boris, çalılıkların başladığı noktada durdu ve başıyla Maria’ya uzaklaşmasını emretti.

“İstedığın kadar kalabilirsin. Ancak Maria haklı, hava artık soğuk ve sen hâlâ çok zayıfsın.”

Elisa, bez elbisenin altındaki cılız bedenine baktı. Kendi nazarında epeyce toparlamıştı. Eğer Karima yaşasaydı o da toparlayabilirdi. Sara, Kamila yenge, Dinar amca ve belki de hasta karısı bile toparlayabilirdi. Ve diğerleri... Onların toparlanmak için şansı olmamıştı.

Elisa’nın burnu sızladı.

Zahra’nın bir şansı olmuş muydu? O, neredeydi? Seida neredeydi?

Antoni neredeydi?

Elisa, genç teğmeni her gördüğünde sorduğunu sordu. “Bir haber var mı? Yaşayan birileri var mı?”

Boris tecrübeli bir askerdi ama Elisa’ya kıyısında canlı bir böceğin bile kalmadığını söylemedi. “Hiç haber yok.”

“Ya esir kadınlar?”

“Aralarında Adniye, Sara ya da Seida isimli kimse yok.” Elisa’nın dolan gözlerini gördüğünde Teğmen Boris hayatında ilk kez bakışlarını birinden kaçırdı. “Amir adında bir çocuk da yok.”

Amir. O küçük çocuk Elisa’nın kalbinde derin bir yaraydı. Onu bulabilecek miydi? Eğer bulursa son nefesine kadar yanından ayırmayacaktı. Eğer bulursa... ona annesinin öldüğünü nasıl söyleyecekti?

Elisa kırgınca başını salladı. Belki her şey yeterince kötü değildi. Belki ölmeden ve esir edilmeden kaçmayı başarmışlardı. Belki...

“Yine düşünüyorsun.” Boris şapkasını çıkarıp eline aldı ve yaklaştı. “Ve ne düşündüğünü yine söylemeyeceksin.”

Elisa, mavi bakışlarını kaçırmak için nehre uzattı ama genç adamın bu kez geri çekilmeye niyeti yoktu.

“Ne söylememi istiyorsunuz?”

Boris farkındaydı, Elisa’nın sesinde artık sitem yoktu. Onu haftalardır evinde iyileştirmeye çalışan adamı yalnızca bir Norbelli asker olarak

görmüyordu. Hayatını kurtardığını zor da olsa kabul etmişti ancak askere karşı mesafesini hiç elden bırakmamıştı.

“Bilmem.” Boris sakallı çenesini buruşturup serbest bıraktı. “Belki boynundaki o asker künyesinden bahsetmek istersin?”

Elisa’nın eli, istemsizce pembe elbisenin altında kalan künyeye gitti. Boris bunu daha önce de sormuştu. Her gün ettikleri birkaç dakikalık kısa diyalogların birinde... Genç adam her gün aynı saatte Elisa’ya uğradı. Ona nasıl olduğunu ve bir şey isteyip istemediğini sorardı. Elisa’nın cevabı hep aynıydı; *iyiyim ve istediğim yalnızca bir haber... İyi bir haber.*

Şimdi başka bir cevap vermesi gerekiyordu. Ama ne? “Bunu neden soruyorsunuz?” Anlamaya çalıştı. Boris o kolyenin üzerinde yazan ismi okumuş muydu?

Onun ismini okumuş muydu?

“Okumadım,” dedi teğmen, Elisa’nın düşüncelerini duymuş gibi. “Künyedeki kurumuş kanı Maria temizledi. Bildiğim tek şey, Maria’nın okuma yazma bilmediği.”

Elisa özgür bir nefes verdi. Oysa teğmen tehlikeli bir yalan söylüyordu. Elisa’nın boynundan bir an bile çıkmayan künyedeki kanı elleriyle temizlemişti. Künyede yazan ismi defalarca okumuştı ve her seferinde aynı şaşkınlığı yaşamıştı.

“Künyeyi...” Genç kız yalan söyleyecek olmanın ağırlığıyla yutkundu. Teğmen Boris her ne olursa olsun onu kurtarmıştı, evini açmıştı ve iyileşmesi için elinden geleni yapmıştı. Tüm bunlar onun yalanı hak etmediğini gösteriyordu ama Elisa gerçeği söyleyemezdi. Çünkü gerçek suyun üzerindeydi, Boris rütbeli bir Norbel askeriydi. “Buldum. Vurulmadan bir süre önce sahilde buldum.”

Boris’in en az saçları kadar siyah olan kaşları inip kalktı. “Buldun?”

“Evet. Buldum.”

Teğmen için Elisa’nın yalan söylediğini anlamak hiç de zor değildi. “Anlıyorum, başka bir ihtimal bana da mantıklı gelmiyor.”

“Gidebilir miyiz?” Elisa parmaklarını kolunda dolaştırdı. “Üşüdüm sanırım.”

Teğmen başını salladı ve uzun bedenini yan çevirerek Elisa’ya yolu gösterdi.

İki katlı ahşap eve geri döndüklerinde akşam yemeği hazırды. Uzun masanın üzerinde bu kez bir değil iki kişilik servis vardı. Elisa, o akşam yemeğini odasında yemeyeceğini anladı.

Masanın başında oturan Boris'in karşısına geçtiğinde Maria önüne sıcak bir çorba bıraktı. Çorbasını kaşıkla soğutmaya çalışırken teğmen ikinci kasesine geçmişti bile.

"Odana giren tepsiler boşalmadan dönüyor. Belki masada bir şeyler yersin dedim ama sonuç değişmeyecek gibi."

Kaşığındaki çorbayı yavaşça içtikten sonra dudaklarını yaladı genç kız. "Düşündüğünüz için teşekkür ederim. Bir kase çorbayla doyabiliyorum." Her öğünde bir tas çorba bulabilmek... Bu, Vetnikalı Elisa için bulunmaz bir nimetti.

"Mideni genişletme zamanın geldi." Pilavın ortasına oturtulmuş hindi gösterdi. "Şimdi." Elini kaldırdığında Maria masanın yanında bitti. "Servis edebilirsin, Maria."

Maria aldığı emri hızla yerine getirerek önce Elisa'nın ardından da teğmenin tabağını doldurdu.

Genç kız önüne sürülen tıka basa dolu tabağa baktı. Nefis görünüyordu. Açlığını ve aç insanları hatırladığında acı verecek kadar nefisti. "Siz..." İçten içe devamını getirmemesi gerektiğini biliyordu ama diline engel olmadı. "Hiç aç kaldınız mı, teğmen?"

"Evet. Çatışmalar konforlu geçmiyor."

"Öyle değil," dedi Elisa. Bakışları masanın bir köşesinde toplanmıştı. "Hiç açlıktan uyuyamadığınız oldu mu? Midenizin artık delindiğini hissettiğiniz... Teğmen, açlıktan ağladığınız oldu mu?"

Teğmen bu kez cevap vermedi .

Elisa çorba kasesini kaşıkladı ve son yuduma kadar içtikten sonra ayağa kalktı. "Midem de ruhum da bahsettiğiniz genişlemeye hazır değil. Üzgünüm." Birkaç adımla masadan uzaklaştığı an duraksadı ve omzunun üzerinden Boris'e baktı. "Afiyet olsun, teğmen. Bana verdiğiniz tüm nimetler için minnettarım."

Elisa odasına dönüp kimsesizliğe teslim olurken Boris'in o akşamki yemeği iki çorba kaseyle sınırlı kalmıştı.

Kar taneleri gecenin karanlığında birer inci tanesi gibi süzülüyordu. *Ya da bir meleğin beyaz kanadı*, diye düşündü Elisa.

İri bir kar tanesi açtığı avucuna düştü. Sonra bir tane daha. Bir tane daha ve bir tane daha.

Sokak lambasının sarı ışığına baktığında hâlâ yağmakta olan karı görebiliyordu. Taneler her yanı beyaza bulamak için oldukça hızlı hareket ediyordu.

Her köşesi ışıklandırmalarla süslü, temiz ve geniş caddeye baktı. İnsanlar bir saatten sonra tamamen kaybolurken devriye gezen askerler çoğalmıştı.

İnsanlar; özgür, mutlu ve varlıklı insanlar. Belki eskiden olsa Elisa her birini şaşkınlıkla ve hayran bir şekilde süzebilirdi ama içinde bulunduğu durumda hissizce bakmaktan öteye gidememişti.

Bir ara sokaktan çıkan Teğmen Boris, askerleriyle birlikte görüş açısına girdiğinde başını omzuna düşürüp izlemeye başladı. Teğmen, yanındaki beş askerine kıvrak bir el hareketleriyle dağılmaları gereken noktaları gösterdikten sonra kahve bakışlarını Elisa'ya çevirdi.

“Sevdin mi?” Genç adam, sesini metrelerce ötesindeki genç kıza duyurabilmek için yükseltmişti.

Elisa başını hangi yöne sallayacağını bilemedi. Bastığı topraklar teğmenin topraklarıydı. Topraklarını kana bulayan topraklardı.

Genç kız, ilk kez çıktığı düşman Norbel'in sokaklarında Boris'e doğru yürüdü.

“Siz benim kıyımı sevmiş miydiniz?” Teğmenin önünde durdu ve başını kaldırıp onun esmer suratına baktı.

“Kıyını özölüyorsun.”

Elisa bu kez tereddüt etmeden başını salladı. “Özölüyorum. Aslında... sonunda kavuşma ümidi varsa özlemek güzeldir. Bu yüzden sanırım benim özlemim acı dolu.”

Boris'in sert bakışları genç kızın gerdanına kaydı. Künyesi kabanının altında kalmıştı. Yine de oraya bakmaktan kendini alamadı. “Başka özlemlerin var mı?”

Elisa, gözlerinin önüne acı yeşil gözler düştüğünde künyenin tenini yakıtığını hissetti, bir kez daha...

“Herkesin özlemleri vardır. Sizin yok mu?”

“Yok,” dedi Boris tek saniyede. “Gereksiz duyguları kafamda barındırmıyorum.”

“Ama duygular kafamızda barınmaz ki...” Elisa, avucunu göğsüne bastırduğunda özlemini en derinde hissetti. “Burada. Tam burada.”

“Duygularını orada beslediğin için mi bu kadar hüzünlüsün?”

Elisa gülümsedi. Gülümsemesi tıpkı Vetnika Kıyısı gibi harabeydi. “Kayıplar, teğmen. Kayıplar insana hüzünden başka bir şey vermiyor.”

Teğmen yalnızdı. O hep yalnız bir adam olmuştu ve daha küçük bir çocukken bulunduğu mertebe için eğitime başlanmıştı. Çok önce kaybettiği ailesi gerçek birer Norbelliydi. Elisa, onun yanında Maria’dan ve askerlerinden başkasını görmemişti. Çoğu zaman sabahın ilk ışıklarıyla evden çıkıyor, geç saatlerde dönüyordu. Elisa aynı saatlerde uyanmaya alışkın olduğu için Boris onu çıkmadan odasında ziyaret ediyordu çoğu zaman. Genç kızla ne yapacağını bilmiyordu, ondan kimseye bahsetmemişti.

“Arabaya geç, dönelim.”

Genç kız arabanın kapısını açtığında arka koltuktaki renkli torbalar gözüne çarptı. Boris o gün eve erken dönüp Elisa’dan hazırlanmasını istemişti. Onu büyük ve pahalı mağazalara götürmüş, hayatı boyunca hiç sahip olmadığı kadar çok şey almıştı. Elisa defalarca gerek olmadığını söylemişti ama genç adam onu duymuyor gibiydi. Elisa’ya tam üç tarak, yedi ayakkabı ve onlarca kıyafet almıştı. Elisa isteksiz olduğu için de seçme işini görevlilere bırakmıştı. Biri hariç; Boris vitrindeki mavi elbiseyi gördüğünde kıza bir kez bile bakmadan, “Onu da alıyoruz,” demişti. Bu öyle hızlı gerçekleşmişti ki Elisa önce o elbiseyi bir başkasına aldığını düşünmüştü. Oysa arabanın arkasındaki tüm torbalar kendisine aitti.

Geçip ön koltuğa oturdu ve kapıyı kapattı.

Beyaz elbisesini hatırladı, hâlâ saklıyordu. Kan lekeleri defalarca yıkamasına rağmen çıkmamıştı ama Elisa saklamaktan vazgeçmeyecekti.

Gözleri buğulanırken direksiyonun yanındaki kartı fark etti. Kirpiklerini kırıştırıp görüş açısını netleştirdikten sonra kartın tıpkı bir kartpostala benzediğini gördü. Üzerinde bir şeyler yazıyordu ve Elisa, Maria’nın verdiği kitaplarla okumasını hayli geliştirmişti.

Kartın üzerinde dans eden bir çift figürü vardı. Elisa merak etti, özel bir şey olamayacak kadar ortalıkta diye düşündü ve o düşüncenin arkasına sığınarak karta uzandı.

Figürün kabartmalarını parmaklarında hissedebiliyordu. Genç kız elinde tuttuğu kartın özel birileri tarafından tasarlandığını hemen anladı. Kartın arkasını çevirdiğinde “Nişan Töreni” yazısını okudu. Anlaşılan Teğmen

Boris bir nişan törenine davet etmişti. Sol üst köşeye baktığında tarihten törenin çoktan gerçekleştiğini gördü.

Teğmenin gidip gitmediğini düşünüyordu ki bakışları kartın ortasındaki tanıdık isimde çakılı kaldı.

Elisa boğazındaki tüm ıslaklığın çekildiğini, onu nefessiz bırakacak kadar kuruduğunu hissetti.

Gözlerini kapattı ve içinden yanlış görmüş olmasını dileyerek yeniden açtı.

Antoni Denis Porowski.

Antoni Denis Porowski!

Gözlerinden süzülen yaşlar art arda kartın üzerine damlarken sürücü kapısının açılmasıyla kart parmaklarının arasından kayıp gitti.

Boris arabaya hızlı binmişti ancak Elisa'nın halini gördüğünde duraksadı ve kapıyı yavaşça kapadı. Önce Elisa'nın ıslak yüzüne ardından da ayaklarının dibindeki karta baktı. Genç kızın parmakları kartı öyle sıkıydı ki kenarları buruş buruş olmuştu.

“Bir sorun mu var?”

Elisa'nın parmakları birbirine eziyet ederken başını önüne eğdi.

Boris'in planı istediği gibi gerçekleşmişti. Elisa künyesinde yazan adamın ismini kartta görmüştü. Ancak nedense içinde bunun keyfini süremedi. Eğilip kartı aldı ve direksiyonun yanına bıraktı.

“Bir süre önce başkanın tek kızı büyük bir törenle nişanlandı. Davet edildim ama gidemedim.” Arabayı çalıştırırken Elisa'ya yandan bir bakış attı. “Evimde iyileştirmem gereken yaralı bir kız vardı.”

Yola koyulduklarında Elisa'nın gözyaşları bu kez içine akıyordu. Akı almıyordu, kalbi kabul edemiyordu.

Elisa son ana dek beklerken kaptan da o gaddar adamın kızıyla mı nişanlanmıştı?

“Kaptanmış.”

Elisa'nın bakışları hızla Boris'e çevrildi. Teğmen o bakışlara karşılık vermedi. “Aslında, telafi için bir ara başkanın malikânesini ziyaret etmem gerekiyor ama bu konuda hevesli sayılmam.”

Elisa yumruklarını sıktı. “Neden? Başkanı sevmiyor musunuz?”

Boris bir espri duymuş gibi güldü. “Şehrin bu tarafında başkanı sevmeyen kimse olduğunu sanmıyorum. Özellikle biz askerler, ona ve otoritesine tapıyoruz.”

Elisa anlamıyordu. Boris gibi iyi bir adam nasıl olur da Lukas’a hayranlık duyardı?

“O halde neden gitmek istemiyorsunuz?” diye sordu acısını perdelemek için.

“Başkanı uzun zamandır tanıyorum. Üzerimde emeği büyük, beni oğlu gibi sever. Sanırım bu yüzden bir an önce evlenmemi istiyor ve bu konuda tahmin edemeyeceğin kadar ısrarcı. Hatta son gittiğimde beni soylu kadınlardan biriyle tanıştırdı.” Başını iğrenir gibi iki yana salladı. “Berbat bir yarım saat geçirdim.”

Elisa’nın içinde fırtınalar kopuyordu ama sakın bir sesle konuşmayı başarabildi. “Yine de gitmeniz gerekiyor.”

“Evet. Marina’yı severim. Şu mutlu günlerinde onu tebrik etmemek büyük ayıp olur.”

Marina. Antoni’nin yüzüğünü takan kızın ismi buydu. Elisa o yüzüğü görmüştü, dokunmuştu.

“O... nasıl biri?”

“Marina mı?” Boris’in kuşkuları Elisa’nın sorusuyla açık bir yol izledi.

“Evet.”

“Neşeli ve hoş bir kız. Çocukluğundan beri tanırım, onu hiç üzgün görmedim.”

Evin önünde durduklarında Elisa’nın içinde yalnızca acı yoktu. Kalbinin odacıklarını kemiren ve iflah olmaz hisler bırakan başka bir şey daha vardı.

“Bana neden bu kadar şey aldığınızı bilmiyorum ama...”

“Neden mi? Maria’nın elbiseleri üzerinde çuval gibi duruyordu.”

Elisa, teğmene bakamadı. Gözlerindeki acıyı görmesinden korktu. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmeni istemiyorum ama bana bir iyilik yapabilirsin.”

Elisa’nın eli kulpta durdu. “Sizin için ne yapabilirim?”

Boris şapkasını çıkarıp saçlarını parmaklarıyla geriye taradı. “Lukas malikânesini ziyaret ettiğimde bana eşlik edebilirsin.”

Genç kızın dudakları aralanırken kendini boşlukta sallanıyormuş gibi hissetti. Lukas denen o adamı görmek, tanımak istemiyordu. Boris, başkanının Elisa'dan neleri aldığını biliyordu. Buna rağmen nasıl böyle bir şey isteyebilirdi?

“Neden?”

“Gayet açık değil mi?” Aslında gayet açıktı. “Seni sevgilim olarak tanıştırmak, başkanın saçma evlilik baskısından kurtulmam için izlenesi bir yol.”

Boris'in cephesinden bakıldığında haklıydı. Elisa bunu biliyordu ve kendisine onca yardımı dokunmuş adamı geri çevirmeyecekti.

“Tamam, istediğinizi yapacağım.”

Boris arkasına yaslandı, memnun görünüyordu. “Elisa. İsmi sana yakışıyor ama burada ismini kullanamayacağını biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Sana...” Genç kızın dolgun dudaklarına, pembe yanaklarına ve izlemekten keyif aldığı uzun kirpiklerine baktı. “Rose ismini veriyorum.”

Elisa o zorunlu görevi bakışlarıyla onayladı. “Nasıl isterseniz.” Kapıyı açtı. İlk adımını zeminle buluşturduğunda teğmenin sesi yeniden duyuldu.

“Bir şey daha isteyeceğim. Yarın ziyarette senin için satın aldığım mavi elbiseyi giyer misin?”

Elisa'nın sırtı Boris'e dönüktü. Bu iyiydi çünkü genç adamın isteği Elisa'nın çehresine ağlamaklı bir ifade bırakmıştı. “Tamam.”

Arabadan uzaklaşarak eve doğru yürürken bir kez daha beyaz elbisesini düşündü. Bir daha giyebilecek miydi? Yanıtını bilmiyordu ama yarın akşam kaptanın nişanlısının yaşadığı yere giderken Boris'in aldığı mavi elbise üzerinde olacaktı.

Beyaz malikânenin önünde duran Elisa, gece kadar güzel görünüyordu.

Başını kaldırdı ve malikânenin aydınlık pencerelerine baktı. Koca taşlı avizeler metrelerce uzaklıktan seçilebiliyordu. Fazlasıyla korunaklıydı. Malikânenin etrafına dizilen askerler adeta etten duvar örmüşlerdi. Boris'in arabası yaklaştığında çift kanatlı devasa kapı iki yana açılmış ve onları içeri buyur etmişti.

Boris evin altın rengi kapısını çaldığında bir hizmetli kapıyı açtı ve teğmeni selamladı.

“Başkana teşrifinizi bildireceğim, Teğmen Boris. Hanım arkadaşınızın adı nedir?”

Boris gülümsedi. “Rose. Adı, Rose.”

“Hemen dönerim.”

Teğmenin onayını aldıktan sonra hizmetli kadın aceleci adımlarla uzaklaştı. Aynı anda Boris’in bakışları gergin olduğu her halinden belli olan Elisa’ya kaydı. Rahatlamasını söyleyecekti ama onu mavi elbisesinin içinde gördüğü son bir saattir yalnızca izlemek istiyordu. Elbisenin kalın askıları vardı ve göğsü kalp biçimindeydi. İnce bedeninden düz bir şekilde inerek dizinin bir karış üstünde sona eriyordu. Maria tarafından dalgalar haline getirilen saçları göğsünün üzerinden akarken, hayatında ilk kez yapılan makyajı, gözünün üzerine incecik sürülmüş siyah bir sürme ve pembe rujdan oluşuyordu. Maria ruju biraz da yanaklarına dokundurduktan sonra genç kıza hayran gözlerle bakmıştı. Tıpkı şu an teğmenin baktığı gibi.

“Başkan sizi bekliyor efendim.”

Teğmen ne ara döndüğünü bilmediği hizmetliye teşekkür etti ve elini Elisa’nın beline yerleştirdi. Genç kızın içi tarifsiz bir hisle kasılırken, topuklu ayakkabılarını zeminde hareket ettirerek içeri girdi.

“Rahat ol. Her şeyi bana bırak ve yalnızca gülümse.”

Elisa, genç adamın dediğini yaparak dudaklarına sahte bir tebessüm yerleştirdi. Birkaç saniye sonra o tebessüm dudaklarında camdan bir vazodan gibi parçalara ayrıldığında, Zahra’nın ellerinden kayıp giden tabaklardan daha gürültülü bir ses kopmuştu zihninde.

Zahra karşısındaydı.

Mikail karşısındaydı.

Antoni... karşısındaydı.

Elisa’nın içi tir tir titriyordu, nefes alamıyordu.

Kaptan Antoni Denis ağır ağır yutkunurken, gerilen kaşlarının altındaki acı yeşillerinde kıyametler kopuyordu. Haftalardır alamadığı nefesinin, uyuyamadığı uykularının, kavrulan kalbinin sahibi oradaydı. Tam karşısındaydı.

Teğmen Boris’in kollarındaydı.

Antoni hiddetle ayağa kalktığı anda Mikail bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Kafasını toparladı ve kaptanın arkasından ayağa kalkıp gülümsedi. “Teğmen! Sizi görmek ne hoş.” Mikail, kaptanının koluna yapıştı

ve kimseye belli etmeden onun kaskatı kesilen bedenini iterek güçlükle yerine oturttu.

“Hoş geldin, evlat.” Lukas çatallı sesiyle gür bir kahkaha attı. “Yanında küçük hanım olmasaydı seninle sert bir konuşma yapmayı düşünüyordum.”

Boris, Başkan Lukas’ı selamladığı sırada bakışlarını Antoni’ye kaydırdı. İki genç adamın bakışları düşmanca çarpışırken Elisa’nın parmak uçları buz kesmişti. Masadaki birkaç kadın tarafından azarlanan arkadaşına baktı. Zahra hiçbirini duymuyordu. Yere eğilmiş kırıkları toplarken parmakları titriyordu ama yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu. İki genç kız içlerinden aynı şükürü ediyordu ve bunu kimse bilmiyordu.

“Kusurumu mazur göreceğinizi biliyordum başkanım.” Elini yeniden Elisa’nın bel boşluğuna yerleştirdiğinde, Antoni bir kez daha kalkmaya niyetlendi ama Mikail bu kez onun bacağına sıkıca tutmuştu.

“Bu hoş hanımı bizimle tanıştırmayacak mısın?”

“Elbette,” dedi Boris. “Kız arkadaşım, Rose.”

Lukas elini Elisa’ya uzatarak, “Merhaba Rose,” dedi ciddi olmayan bir sesle. “Bir Norbelliye benzemiyorsun.”

Elisa belinde hissettiği uyarıcı dokunuşla Lukas’ın elini sıkmak zorunda kaldı. Vermesi gereken cevabı biliyordu, Boris yoldayken onu hazırlamıştı ama değil konuşmak, dudaklarını bile aralayamadı.

“Babası Norbelli başkanım ama Rose annesine benziyor.” Çapkınca gülümseyip Lukas’a eğildi. “İyi ki de benziyor.”

Yeni servisler masanın orta kısmında açıldığında Boris ve Elisa kendileri için ayrılan yere yan yana oturdular. Boris, sol çaprazındaki Marina’yla selamlaşırken Elisa sağ çaprazındaki Antoni’ye bakamıyordu. Aslında o hâlâ ne yaşadığından emin olamamıştı. Anın gerçekliğine inanamıyordu.

Daha dün Vetnika’da açlıktan ölmek üzereyken şimdi Lukas’ın malikânesinde Antoni ve nişanlısı Marina ile yemek yiyecektiler!

“Merhaba.”

Marina bunu ikinci kez söylemişti ama Elisa, Boris’in bacağına dokunmasıyla ancak idrak edebildi.

“M-merhaba.”

Marina kollarını masaya koyup, Elisa’nın tabağından kaldırmadığı bakışlarını yakalamaya çalıştı ama başarılı olamadı. “İsmini doğru mu duydum? Rose mu gerçekten?”

Elisa ellerini dizlerinde buluşturdu. Tırnakları parmaklarını çizik çizik etmişti. Titreyen bakışları sola kaydıığında masanın üstünde sıkılan bir çift yumruğu gördü: Antoni'nin yumruklarını...

"İyi misin?" diye sordu bu kez Marina. "Bembeyaz görünüyorsun."

Elisa biraz daha Antoni'ye bakmazsa nefessizlikten öleceğini hissetti, buruk bakışlarını kaptanın üzerinde olan yeşilleriyle buluşturdu. İkisi de birbirinin bakışlarından derin bir nefes çekti ve başlarını çevirerek aralarındaki bağı kopardı. Zaman onları Nidra Nehri'ne geri götürebilir miydi? Götürmesini istedi. Sadece birkaç dakika... O zaman Antoni'ye söyleyecek daha fazla şeyi olurdu.

"Ben..." Sesini güçlü tutmak için sarf ettiği çaba yoğun ve yorucuydu. "Rose," dedi kendisine ait olmayan ismi telaffuz ederek. "Adım bu."

"Rose mu?" Marina neşeyle Boris'e baktı. "İlk defa bu ismi taşıyan birine rastlıyorum. Söylesene Boris, onu çok aradın mı?"

Boris gülümsedi. "Onu bulana kadar otuz yıldır aradığımı bilmiyordum."

Marina dudaklarını uzatarak etkilendiğini gösteren birkaç mimik sergilediğinde, Başkan Lukas uyarmakta gecikmedi. "Gençler, yemeklerinizi soğutmayın. Eminim sonrasında konuşacak çok şeyiniz olacaktır."

"Evet!" dedi Marina. "Biz de deniz kenarına gitmek istiyorduk izninizle babacığım. Belki Boris ve sevgili Rose da bize katılmak ister."

"Aslında pek vaktimiz olduğu söyle-"

Marina mızızca kesti Boris'in sözlerini. "Ah, hayır. Her ne sebeple olursa olsun nişan törenime gelmedin ve sana kırgınım. Affetmemin başka yolu olduğunu sanmıyorum."

Boris hiç sesi çıkmayan Elisa'ya baktı ama genç kız heykel gibi hareketsiz görünüyordu. "Dediğin gibi olsun. Önemli olan kendimi affettirmem."

Marina memnunca yemeğine döndü. Herkes afiyetle karnını doyuruyordu. Dört kişi hariç.

Zahra, Mikail, Antoni ve Elisa.

"Ben..." Elisa, Boris'in kulağına eğildi. Avuçlarını sıkıp ancak konuşabildi. "Yüzümü yıkamam gerekiyor."

"Tamam, sana eşlik edeyim." Boris genç kıza döndüğünde burunları birbirine çarptı ve aynı anda Antoni'nin önündeki kadeh gürültüyle devrildi. Başta Marina olmak üzere tüm aile fertlerinin ilgisi ıslanan Antoni'ye yönelirken, Elisa sıçrayarak ayağa kalktı ve tek nefeste konuştu. "Kendim halledebilirim."

Lavabonun yerini bilmiyordu ve sormak aklına gelmemişti. Merdivenlere yürüyüp hızla basamakları çıktı, koridorda rotasızca yürümeye başladı. Koridorun sonuna ulaştığında aralık kapılardan biri ona aradığını sundu. Kendini sanki son gücüyle içeri itti. Başını musluğa eğip ağlamaya başladığında ancak nefes alabiliyordu. Dakikaların sonunda gözündeki sürme akıp suratını siyaha boyamıştı. Göğsü kilometrelerce yol koşmuş gibi inip kalkarken kapı açıldı ve onu gördü.

Denizlerin kaptanı Antoni'yi.

Elisa düşmemek için lavaboya tutunurken Antoni sırtını arkasından kapattığı kapıya yasladı. Genç adamın gözlerindeki öfke dinmemişti ama başı omzuna düştüğünde, kolları koca bir dünyayı içine hapsetmek istermiş gibi iki yana açıldı.

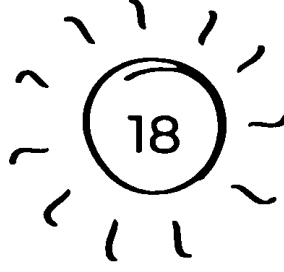
Elisa dudaklarını ısırıldı. Olduğu yerde kalmak istedi ama ayakları onu dinlemedi.

Koştı, kendini genç adamın kollarına bıraktı ve iki yarımı bir bütüne dönüştürdü.

Antoni, Elisa'nın saçlarından öptü. Ona öyle sıkı sarıldı ki genç kız kollarının arasında kaybolup gitti. Küçük başını ellerinin arasına alıp büyük bir açlıkla alnından, yanaklarından, burnundan öptü. Öptü de öptü.

Dudaklarını Elisa'nın boynuna bastırırken genç adam hayatında ilk kez şükreliyordu.

"Elisa," dedi ölümün kıyısına saklanmış bir sesle. "Tanrı varmış. Tanrı gerçekten varmış!"

“Kimsesiz Roman”

Z.amanın nefesi, Antoni ve Elisa’nın ensesindeydi.
Oysa kaptanın zihni böğürtlen kokusundayken zamanı tuzla buz etmişti.

İçinde bulundukları mekânda sıfatları ve vaziyetleri yalnızca önemsiz bir ayrıntıdan ibaretti. Antoni Denis’in parmağındaki yüzük, o ayrıntıya koşulsuzca dahildi.

Elisa’nın gözyaşları kaptanın sakallarına sarılırken onlar da bıraksalar düşecekmiş gibi birbirlerine sıkı sıkıya sarılmışlardı.

“Yaşıyorsun.” Elisa’nın boyun girintisinden uzunca bir buse aldı, kendini inandırmak için tekrar etti genç adam. “Yaşıyorsun.”

Genç kızın gözyaşları çenesine uzanırken, “Çok bekledim seni,” diye fısıldadı. “Öyle çok bekledim ki...”

Neden gelmedin, diye sormadı. Sanki sorsa kaptanın kollarında olduğu rüyadan uyanacaktı.

“Seninleydim.” Kollarını Elisa’nın etrafından dolayıp yüzünü göğsüne yasladığında, dudakları bu kez genç kızın başının üzerindeydi. “Her an seninleydim.”

Neden Adam ile gelmedin, diye sormadı kaptan. Sanki sorsa genç kız kollarının arasından buharlaşıp uçacaktı.

Elisa'nın gözleri yavaşça kapanırken kaptanın tuzlu deniz kokusunu kalbinin en ücra köşelerinde hissetti. Bıraksalar, sonsuza dek genç adamın göğüs kafesinde yaşayabilirdi.

"Bildiğim herkesi kaybettim." Elisa başını ait olduğu yerden ayırmadı. Islak bakışlarını, yokluğunda defalarca hayal ettiği yeşil gözlere kaldırdı. "Zahra'yı koruduğunuz için teşekkür ederim."

Antoni'nin göğsü taş kesilirken sertçe yutkunduğunu gördü Elisa. "O herifin yanında ne işin vardı?"

"Beni o kurtardı."

Elisa'nın son sözü kaptanın kalbine kurşun olup saplandı.

Beni o kurtardı.

Sen değil.

Beni Teğmen Boris kurtardı.

"Yaralandın mı?"

Elisa yavaşça başını salladı, omzunu kıpırdattı. Antoni onun mavi elbisenin kolunu kaydırduğunda, iyileşmeye yüz tutmuş kurşun izini gördü. Bir de asker künyesinin hâlâ boynunda olduğunu...

Gözlerini kapattı, zor bir nefes aldı. "Seni... o mu iyileştirdi?"

Elisa bunu yapmayı hiç istemiyordu ama bir kez daha başını sallamak zorunda kaldı. "Şimdi iyiyim."

Antoni'nin başparmağı Elisa'nın elmacikkemiğinden çenesine uzanırken, aceleci bakışları genç kızın her ayrıntısında barınmak istiyordu. Onu öpmek, ona dokunmak... Çok, çok daha fazlasını istiyordu.

Her şeye rağmen gülümsediğinde Elisa'nın midesinde ılık bir bahar rüzgârı esti. "Elisa," dedi fısıltı halinde. "Hayatımda ikinci kez bu kadar korktum." Genç adam içini altüst eden itiraftan daha gerçek bir şey söyledi. "İlk kez bu kadar özledim."

Elisa'nın incecik parmakları kaptanın yüzündeki elini buldu. Bir gülümseme de onun dudaklarına peyda olacakken, yüzüğün soğuk yüzeyini teninde hissedince dağılır gibi oldu. Elini hızla geri çeceği sırada genç adam kızın bileğini yakaladı ve parmaklarını dudaklarına yasladı.

"Dur, dur." Kızın parmaklarından süzülen ılık kokuyu içine çekip gözlerini kapattı. "O güzel aklından neler geçtiğini biliyorum."

"Peki ne hissettiğimi biliyor musun?" diye sordu Elisa titreyen sesiyle. "Bilmiyorsun."

“Biliyorum!” Antoni gözlerini açıp kaşlarını çattı. “Biliyorum, seni aşağıda o itin yanında gördüğümünden beri biliyorum.” Genç adam onu parmak uçlarından tek tek öptü. Elisa’ya sonsuzluk kadar yavaş gelmişti bu öpücükler.

Elisa, parmak uçlarını kaptanın dudaklarından sakallarına uzattı. Bunu yapmayı, en aç zamanlarında bir dilim sıcak ekmeği istediği kadar çok istemişti. Ama kaptanın istediği başka bir şey vardı. Elisa’nın belini sıkıca sarıp bedenlerini birbirine yapıştırırken, bakışları genç kızın ıslak ve titreyen dudaklarına kaydı.

“Güneş.” Antoni, genç kızın saçlarını okşayıp burnunu onunkine sürüttü. “Kıyı Güneşi.”

Elisa’nın kalbi göğüs kafesinin içinde çırpınırken Antoni’nin güzel dudaklarına teslim olmak için gözlerini kapattı. Belki kendi kıyısını aydınlatamamıştı ama nefesiyle ıssız bir adamın taşlaşmış kalbine ışık tutmuştu.

Gözleri kendiliğinden kısıldı, gözyaşlarıyla ıslanmış dudakları aralandı. Antoni’nin dudakları dudaklarına kapandığında nefesi tümüyle kesildi. Ama bu kez, daha ilk saniyeden itibaren ona karşılık vermekten çekinmedi. Çok korkmuştu, çok endişelenmişti, çok özlemişti...

Tüm düşüncelerin terk ettiği kaptan, kızı sıkıca kavrayıp döndü ve onu tezgâha oturttu. Elisa bacaklarını kaptanın beline dolarken elleri de boynu ve yanakları arasında bir yerdeydi. Antoni kızın dudaklarını açıkla öptü. Nefesi hâlâ böğürtlen kokuyordu; teni hâlâ beyaz sabun... Dudakları, genç kızın dudaklarının tüm köşelerini istila ederken elleri mavi elbisesinin yakalarını açtı. Onun beyaz, yumuşacık omuzlarına dokundu ve ruhundaki endişenin usulca silinip gitmesini dinledi. Kalbindeki harabe, Elisa’ya dokundukça toparlanıyordu, yeniden inşa oluyordu. Ellerin altında dokunmaya kıyamayacağı kadar güzel bir dünya vardı. Genç adam o dünyada kaybolmak istiyordu. Elleri kızın sırtına ve ensesine kaydı, dudakları küçük öpücükler bırakarak çenesinden boynuna uzandı.

“Antoni!” dedi nefes nefese. Kaptan geri çekilip ona bakmak istedi ama Elisa genç adamın başını öyle kuvvetli bastırdı ki Antoni onun ılık tenini daha büyük bir özlemle öptü. Durmak istiyordu. Nidra Nehri’nde, o huzurun ve çağlayan suyun yamacında bile durmuştu. Çünkü Elisa’nın en güzelini yaşamasını istemişti. Ama şimdi bir tuvalet koridorunda, üstelik Norbel’delerdi! Kendine hâkim olamıyordu.

Elisa'nın parmakları kaptanın gömleğine gitti. Birkaç düğmesini açmaya çalıştı ama başaramadı. "Antoni!" dedi ihtiyaçla. "Sana daha fazla dokunmanın bir yolu yok mu?"

Kaptan Antoni'nin genç kızdan duyduğu sözler, kasıklarına sert ve kıskırtıcı bir tekme attı. Genç adam hiç böyle hissetmemişti. İçinde saniyede binlerce kez patlayan bir volkan vardı sanki!

"A-Antoni!" dedi telaşla. "Ne oluyor sana?"

Antoni alt tarafını kızınkine yasladı ve gülümsedi. "Sen yaptın."

"Ben mi!" Elisa inanamadı. Gözleri büyüdükçe büyüdü. "Nasıl yaptım?"

Antoni bu kez gülümsemedi. Yalnızca kıza baktı. Yüzündeki tutkunun ona ne çok yakıştığını düşündü. Elisa genç adamın kendisine hayranlıkla bakan gözlerine yaklaştı. Bu kez kaptanı öpen o oldu. Dudakları beceriksizce kaptanın dudaklarında gezinirken, yaptıkları şeyin doğru olup olmadığını bile bilmiyordu. Hiç görmemişti, duymamıştı. Kimseyle konuşmamıştı. Şimdi yaşıyordu. Dahası var mıydı? Varsa Elisa, kaptanla yaşamayı istiyordu.

Antoni'nin gözleri tutkuyla koyulaşmıştı. Hırıltılı sesiyle, "Ne nasıl?" diye sordu.

"Bu hissettiğim..."

"Ne hissediyorsun?"

Elisa düşündü. Düşünürken de genç adama dokunmaya devam etti. Antoni hiç boş durmuyordu. Hep öpmek istiyordu. Hayatında ilk kez dudakları ona yetersiz geliyordu.

"Çok açım. Önümde çok güzel yemekler var. Yiyorum, yiyorum ama doyamıyorum! Doymanın bir yolu yok mu?"

Her an biri gelebilirdi ve bu ikisinin de sonu olurdu.

İkisi de bu ihtimali düşünemiyordu.

"Var." Elisa sıkı sıkıya kaptanın geniş omuzlarına tutunuyordu. "Var bebeğim," dediğinde kızın gözleri kapandı, alnını kaptanın alnına bıraktı. "Ama yeniden acıkacağız ve bu hiç de uzun sürmeyecek."

Elisa, bu adama hiçbir zaman doyamayacağını düşündü ama ona duyduğu açlığı çok sevdi. Bir an sonra bir tıkırtı duyular. Antoni ağzına pelesenk olan küfürlerden birini etti ve Elisa'yı indirip kayan elbisesinin yakalarını düzelttikten sonra arkasına aldı.

"Benim, Zahra."

Elisa heyecanla, "Zahra!" derken arkadaşı da kapının önünde yerinde duramıyordu.

Kaptan iki genç kızı daha fazla bekletmeden kapıyı açtığında, gözü bir şey görmeyen Zahra aceleyle içeri girdi ve Elisa'ya sıkıca sarıldı. Zahra bir türlü inanamıyordu, bir yandan sarılırken diğer yandan geri çekilip arkadaşının yüzüne bakıyordu. Umudu hep vardı ama kötü düşünceler de Elisa'nın yokluğunda onu hiç rahat bırakmamıştı. Sırf bu yüzden genç kız aylar sonra ilk kez rahat bir nefes alabilmişti.

"Canım benim!" dedi Elisa'nın sırtını sıvazlayıp. "Canım." Aklına bir şey gelmiş olacak ki dolu gözlerini hızla kaptana çevirdi. "Marina sana bakmak için odana çıktı."

Kaptan söyleneni hiç duymamış gibiydi, olduğu yerde durup Elisa'ya bakmaya devam etti.

"Sana diyorum, Antoni!" Başını kapıdan dışarı uzatıp koridoru kontrol etti. "Odana git. Biz de az sonra aşağı ineceğiz."

Antoni başka seçeneğinin olmadığını biliyordu. Elisa'nın kulağına eğilip, "Yemekten sonra deniz kenarına gideceğiz," dedi. "O zamana dek, o herif sana sınırimi geçecek kadar yaklaşmayacak."

Aynı fısıltıyla karşılık verdi Elisa. "Hangi sınır?"

Antoni'nin cevabı kokusu kadar sıcaktı. "Kokun, kokunu duyduğum sınır."

Genç adam gitmek üzereyken Zahra, "Bir dakika!" diyerek onu durdurdu ve işaretparmağıyla pantolonunu gösterdi. "Önce dudağındaki ruju sil."

Elisa utanarak başını eğerken kaptan yanlarından ayrıldı. Elisa ardından bakakaldı. Boris'in ona yaklaşmasını istemiyordu ama buna nasıl engel olacağını da bilmiyordu.

Her şeyi bir kenara bırakıp henüz kavuştuğu arkadaşına baktı. "İyi misin?"

Zahra sarı kirpiklerinden sallanan damlacıkları silip attı. "Dua ettim. Her sabah ve her akşam. Tanrı'nın seni bana ve bu dünyaya bağışlaması için bildiğim tüm duaları ettim, Elisa." Emin olmak ister gibi arkadaşının kollarını sıkıp bıraktı. "Buradasın. Yüce Tanrım! Buradasın."

"Buradayım." Elisa içini çekti. Hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sen de buradasın." Zahra'nın üzerinde siyah ve beyazdan oluşan görevli kıyafetine baktı. "Sen... Burada... Nasıl oldu bu?"

"Mikail ve Antoni sayesinde. Aslında bu işte esas onun parmağı var; Marina'nın."

“Doğru ya, Marina.” O ismi söylerken dilini ısırarak istedi genç kız.

“Dinle, görüldüğü gibi değil.”

“Ya nasıl?”

“Derinliğini bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, Antoni’nin parmağındaki yüzük bir sevgi bağı değil, kelepçe!”

Elisa bunu zaten biliyordu. Bilmekten öte, hissediyordu. Zahra kelepçe demişti. Elisa, Antoni’yle ilgili çözmesi gereken düğümün sandığından çok daha büyük olduğunu anladı.

“Nasıl çözeceğimi bilmiyorum, Zahra.” Kalbinde taşıdığı acıyı gömmek istedi. Yüzünü düşürdü. Kızgın olsa geçerdi ama ölesiye kırgındı Elisa.

“Bizi böyle gördüğün için üzüldün, biliyorum. Seni unuttuğumuzu, kendimize yeni bir sayfa açtığımız düşündün. Değil mi?”

“Bu düşüncenin neresi yanlış ki? Herkes ölmüşken benim yaşadığımı düşünecek değildiniz.”

Zahra arkadaşının şakağından öptü ve ıslak yüzüyle gülümsedi. “Görmeyle şapşalın teki olmuşsun! Bir yerlerde nefes aldığını biliyordum. Bu umudu içimde canlı tutan Antoni’nin pes etmeyişi idi. Pes etmedi, Elisa! Seni aramaktan tek bir an bile vazgeçmedi!”

Elisa başını önüne eğdi. Antoni’ye sarılırken ondan başka bir şey düşünemiyordu ama şimdi gerçekler birer birer yüzüne çarpmaktan imtina etmiyordu. “Nişanlanırken mi pes etmedi, Zahra?” Bunu söylediği an az önce yaşadığını anladı. O, nişanlı bir adama mı kayıtsız şartsız teslim olmuştu? Elisa çok, çok utandı.

Sarışın genç kız ela gözlerini çevreleyen sarı kirpiklerini kırıştırdı. Her şeye bir cevabı vardı ama şimdi ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yine de buraya geldiğim için mutluyum.” Elisa gülümsemeye çalıştı ama ne kadar başarılı olduğunu kendisi de bilmiyordu. “Seni gördüm. Artık sağ ve güvende olduğunu biliyorum.”

“Elisa...” Zahra için bunu sormak çok zordu. “Hepsi mi, Elisa? Hepsi mi?”

Elisa’nın boğazındaki yumru büyüdükçe büyüdü. Kıyısında gözünün önünde eriyen tüm o insanları içten anarak, “Hepsi,” dedi. Sonra içindeki umut zihnine bir ışık sızdırdı. “Ama Amir hayatta. Bunu biliyorum. Zavallı Karima öldü ama oğlu hayatta.”

“Nerede! Nerede o?”

Elisa çaresizce başını salladı. “Bilmiyorum. Boris bu konuda bana yardım edeceğini söyledi. Haftalardır arıyor ama hâlâ bir iz yok.”

“Belki de yanlış kişiden yardım istemişsindir.”

“Boris iyi biri, Zahra. Öyle olmasa beni ölüme terk ederdi.”

Zahra telaşla arkadaşının ağzını kapattı. “Böyle şeyler söyleme.”

“Ama öyle. Beni kurtaran ve iyileştiren Boris’ti.”

“Ya söyledikleri? Senin... kız arkadaşı olduğunu söyledi.”

Elisa cevap vermek üzereyken kapı tıklatıldı ve Boris’in sesi duyuldu. “Rose, yardıma ihtiyacın var mı?”

Elisa arkadaşına susmasını işaret ettikten sonra, “Hayır,” dedi güçlü bir sesle. “Şimdi çıkıyorum.” Zahra’nın kulağına doğru fısıldadı. “Gerçek adı mı söyleme.”

“Sen de öyle,” dedi Zahra arkadaşını şaşırtarak. “İsmi kullanamayan yalnızca sen değilsin. Buradaki adım, Kristina.”

Elisa burukça gülümsedi. “Pekâlâ, Kristina. Seni de en az Zahra kadar seveceğim.”

Zahra gözyaşlarını silerken, arkadaşını son kez öptü ve kapıyı açıp gözden kayboldu. Elisa’nın o güne kadar üniformasız görmediği Boris, lacivert takım elbisenin içinde yaklaştı ve Elisa’yı kısaca süzdü.

“Haklıydım. Hata yaptım, seni buraya getirmek iyi bir fikir değildi.”

Elisa bir peçete alıp gözünün altındaki siyahlığa dokundurdu. Berbat görüldüğüne emindi. “Senin bir suçun yok. Gelmeyi ben kabul ettim.”

“Hemen buradan gideceğiz.”

Genç kız, Antoni, Zahra ve Mikail’e rastlamamış olsaydı bu teklifi hemen kabul edebilirdi. “Ama... Marina’nın teklifini kabul etmiştin.”

“Teklifin canı cehenneme. Baksana, dudaklarından gerdanına kadar kızarmışsın.”

Elisa elini boynuna götürdü, bakışlarını kaçırdı. O kızarıklığın sebebini hatırlamak, genç kızı teğmenin önünde mahcup bırakmıştı.

“Gidelim.” Elisa’ya çıkması için yol verdi ve birlikte merdivenlere yöneldiler. Elisa, Boris’i gitme düşüncesinden nasıl vazgeçireceğini bilmiyordu. Onu şüphelendirmek ise isteyeceği son şeydi.

Aşağı indiklerinde Antoni ve Marina yerlerinde yoktu. Mikail, Elisa’nın gözünün içine bakıyordu. Boris, tekrar o masaya oturmadan kız arkadaşının

rahatsızlandığı yalanını söyledi ve Lukas ile kısa bir konuşmanın ardından Elisa'yı oradan götürdü.

Antoni bir dakika sonra aşağı inip Elisa'yı göremediğinde devasa malikânenin içine sığamadı.

“Geleceklerine emin misin?”

Marina, kendisine üçüncü kez yöneltilen soruya yeşil gözlerini devirerek karşılık verdi.

“Üçüncü kez, evet. Boris’in hizmetlisi Maria ile görüştüm. Teklifimizi Boris’e iletceğini söyledi sevgilim.”

Antoni sabırsızca sakallarını sıvazladı. “İleteceğini söylemiş, kesin gelecekler dememiş.”

Bir eliyle Zahra’nın elini tutan Mikail, diğeriyle genç adama susmasını işaret etti. O akşam deniz dalgalı, hava fazlasıyla soğuktu ve Antoni’yi azgın dalgaların sesi bile dinginleştirememişti. Dünden beri Boris’in evini öğrenmek için başvurmadığı yol kalmamıştı ancak bu bilgi herkes tarafından sır gibi saklanmıştı. Antoni Denis dün gece de bir damla uyku uyuyamamıştı.

“Boris beni kırmaz. Dün akşam kız arkadaşı gerçekten rahatsız olmasaydı bizi beklemeden gitmezlerdi. Görmedin mi sevgilim, kızın yüzü geldiğinde bile bembeyazdı.” Marina suratını astı. “Dün akşamın havası kimseye yaramadı. Aksilik, başına giren ağrı yüzünden dışarı çıkma planımız da son anda iptal oldu.” Tuttuğu elin yukarısına sarıldı ve sessizce kıkırdadı. “Oysa baş başa kalacağımızı düşündüğümde, Boris ve kız arkadaşının gelmeyeşine çok da üzülmemiştim.”

Antoni aranan bakışlarını etrafta gezdirmeyi sürdürdü. “Şimdi geldik, Marina.”

“Ama baş başa değil.”

Zahra, hemen önlerinde yürüyen Antoni ve Marina’yı somurtkan bir ifadeyle izliyordu. Tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki Mikail tuttuğu eli hafifçe sıktı. “Sakin ol güzelim.” Başıyla kaptanı gösterip sıkıntılı bir nefes verdi. “Bari sen sakın ol.”

“İyi oluyor ona.” Zahra küçük bir kız gibi omuz silkti. Aslında Mikail’in ona aldığı trapez sarı elbisesinin içinde bir yetişkin gibi görünmüyordu. “Şuna bak, nasıl da sıkı tutmuş kızın elini! Elisa görünce kim bilir nasıl üzülecek.”

“Eminim tepkisi Antoni kadar büyük olmaz. Herifi dün akşam zor tuttum. Tüm planın içine edecekti.”

“Ne planı?”

“Hiç, boş ver.”

Zahra tuttuğu ipin ucunu bırakmayacaktı. “Ne planı, Mikail? Siz ikinizin bir şeyler çevirdiğini biliyorum. Sence de artık açıklamanın zamanı gelmedi mi?”

Genç kız fazla meraklıydı. Mikail’in onu atlatması giderek zorlaşıyordu. “Hah! Şu gelen teğmen ve Eli- Bayan Rose değil mi?”

“Geldiler!” Zahra heyecanla adımlarını hızlandırdı.

Marina kocaman gülümsedi. Yaklaşan Boris ve Elisa’ya el sallamak için Antoni’nin elini bıraktığında, Antoni boşta kalan ellerini hızla cebine soktu ve Elisa’nın yanında sallanan ellerine baktı.

Kimse dokunmuyordu. Rahat bir nefes verebilirdi.

“Sizi kaçaklar.” Marina, Boris’in koluna vurduktan sonra kollarını göğsünde buluşturdu. “Umarım gönlümü almak için sağlam bir planınız vardır bayım.”

Boris eğilip Marina’nın yanağından öperken, Elisa yerden kaldırdığı bakışlarını Zahra’nınki ile buluşturup tebessüm etti.

“Sana verdiğim sözü her halükârda tutacağımı biliyorsun.” Gözucuyla Elisa’ya baktı teğmen. “Ama konu Rose’un sağlığıydı.”

“Sana takılıyorum. Bu arada...” Yeniden Antoni’nin koluna girdi. “Seni nişanlımla tanıştırmak istiyorum. Nişana gelemedin, yemek de fazlasıyla kalabalıktı. Birebir tanışma fırsatınız olmadı sanırım.”

Boris’in üniforması yoktu ama Antoni’ye bakarken yüzüne savaşçı bir askerin ifadesini iliştirmişti. “Namını duydum.” Elini uzattı ve direkt olarak kaptanın gözlerine baktı. Tıpkı Antoni’nin son birkaç dakikadır yaptığı gibi. “Tanıştığıma memnun oldum, kaptan.”

Antoni elini uzattığında iki genç adamın elleri sert bir tokalaşmayla buluştu. “Memnun oldum, teğmen.”

“Huu. Bu fazla resmi oldu.” Marina her zamanki gibi neşeliydi. “Pekâlâ, kızları tanıştırayım.” Önemsiz bir nesneyi gösteriyormuş gibi kaşıyla Zahra’yı işaret etti. “Bu, Kristina. Antoni’nin dostu olan Mikail’in kız arkadaşı. Ayrıca malikânemizde görevli.”

Zahra bir adım öne çıkarken Marina’nın omzuna çarptı. Bu kesinlikle kazara değildi. “Merhaba, Rose.”

Elisa gergindi ama Zahra'nın yaptığı abartılı rol onu gülümsetmeyi başarmıştı. "Merhaba, Kristina."

"Masa muhteşem görünüyor. Başlamak için sabırsızlanıyorum." Belki de en mantıklı düşünen kişi Mikail'di. Kimsenin pot kırmaması için içki ve mezelerle donatılmış masaya dikkatleri çekmeyi başardı. Masanın yanında, içinde şişelerce alkol barındıran bir servis arabası vardı. Renkli şamdanlar, dalga sesi ve deniz kokusuyla davetkâr bir ortamdı. "Geçsek mi?"

"Elbette," dedi Marina. "Bu masa bize başkanımız Lukas'ın bu güzel gece için bir armağanı."

Kızlar bir sıraya erkekler ise eşlerinin karşısına denk gelecek şekilde diğer sıraya oturdular. Antoni ve Boris'in ortasında Mikail, Marina ve Elisa'nın ortasında ise Zahra oturuyordu.

"Umarım şarap seviyorsundur." Marina kadehini kavrarken Elisa'nın kaç yaşında olduğunu anlamaya çalıştı. Dünün aksine üzerinde sıradan, kahverengi bir elbise vardı. Sol omzundan sarkıttığı kalın örgüsü ve makyajsız yüzü aslında yaşını fazlasıyla ele veriyordu. Marina onun en fazla on sekiz olduğunu anladı. Ve bu yüzden, "Ah, pardon," diye düzeltti. "Sanırım ilk olarak daha önce içip içmediğini sormalıyım."

Marina'nın oturmuş, kadınsı sesinde hissedilir bir alay vardı. *Evet, neşeli ve iyi niyetli bir kız olabilir* diye düşündü Elisa. *Kendisini fazlasıyla beğendiği de açıkça ortada. Kibri de öyle...* Narçiçeği rengindeki döpiyesi, toplu saçları ve takımının rengine uygun makyajı ile göz alıcı görünüyordu. Aslında... Antoni'nin yanında oldukça iyi görünüyordu. Bunu fark etmek Elisa'yı huzursuz etti.

"İçtim." İlk kez Beyaz İnci'de içtiği anı hiç unutmamıştı. "Şimdi de içebilirim."

Boris, genç kızın kadehini yarıya kadar doldurdu. "Sarhoş olursan seni taşıyacağımdan endişe etme."

Elisa'nın parmakları kadehini kavradı. Tadını sevdiği söylenemezdi ama Marina'nın önünde bunu belli etmek istemedi nedense.

"İçmesin."

Tüm gözler bunu söyleyen Antoni'ye çevrildi. "Şaraptan anlarım. Sevebileceğini düşünmüyorum."

Boris oval şişeyi kaldırıp kalın fakat seyrek kaşlarını havalandırdı. "Emin miyiz kaptan? Başkanın koleksiyonundan, Norbel'de daha iyisini bulamazsın."

“Katılıyorum,” dedi Marina. “Ve bunu söylediğine inanamıyorum hayatım.”

Zahra, Mikail tarafından doldurulan kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşitti. “Üzgünüm ama benim de hoşuma gitmedi. Kaldı ki kaptanın uğradığı limanlarda denemediği içki çeşidi olduğunu sanmıyorum.”

“Sen nereden bileceksin ki?”

İşte şimdi Zahra kendini tutamayabilirdi. Tabii Mikail olmasaydı. “Kristina’nın alkol damağına oldukça güvenirim. Hatta tanıştığımızdan beri her limandan onun için içki satın alıyorum desem inanır mısınız?”

Boris tek yudumda kadehinin yarısını midesine indirdikten sonra sordu. “Sanırım uzun zamandır birliktesiniz.”

“Gün saymadım ama tüm dünlerimde Kristina’yı hatırladığıma yemin edebilirim.”

“Vay canına!” dedi Marina. “Bu gerçekten iyiydi.” Masadaki çeşit çeşit mezelere bakıp karnını ovaladı. Hava soğuk olduğu için kızlar montlarını çıkarmak yerine yalnızca önünü açmakla yetinmişlerdi. “Yemeği bir saat önce yemiş olmama rağmen şu an müthiş bir açlık çekiyorum. Kristina, servis yapar mısın?”

O ana kadar gerekmedikçe konuşmayan Elisa, amaçsızca tuttuğu çatalını boş tabağa bıraktı. “Kristina eminim tüm gün fazlasıyla yorulmuştur. Ben yaparım.” Hafifçe doğrulup beyaz ışığın altında yeşil gözleri parlayan Marina’nın tabağını mezelerle doldurmaya başladı.

“Sana yardım etmemi ister misin?”

Elisa, Boris’e gülümsediğinde kaptanın yutkunuşunun sesi dalgalar kadar güçlüydü. “Hallediyorum.”

“Peki siz nasıl tanıştınız, Boris?”

Boris’in Marina’ya sunacağı yalan hazırды. “Norbel’in ısıltılı caddelerinden birinde.”

“Hadi ama! Bu kadar mı? Ah Rose, şimdi çok hoşuna gidecek bir şey söyleyeceğim.” Doğrudan Elisa’nın asık suratına bakıp heyecanla konuştu. “Şu koca adamı onca yıldır tanıyorum ama yanında bir kere bile birini görmedim.”

Elisa’nın tepki vermemesi Marina’yı anında yadırgatmıştı. “Sadece sen, diyorum. Anlamadın mı?”

“Anladım,” dedi Elisa, Marina’nın aksine sakın bir sesle. “Bunun neresine sevinmeliyim?” Marina’nın dolu tabağını önüne ittikten sonra sırayla herkesin tabaklarına servis yapmaya başladı. Bu yaptığı onun için iyiydi. Kimsenin yüzüne bakmak zorunda kalmıyordu.

Marina biraz meze ve alkol tükettikten sonra, “Garipsin,” diye devam etti. “Bu birçok kızın hoşuna giderdi.”

“Sanırım sen böyle bir duygu yaşayamadın,” dedi Kristina olarak bilinen genç kız. “Doğru ya, kaptanlar çapkın olurdu, değil mi?”

Marina ilk kez gülümsemiyordu. “Önemli değil. Hayatımdaki adamın geçmişini kafamda irdelemedim hiçbir zaman.” Dirseğini masaya koydu ve elinin tersini çevirip başparmağıyla yüzüğünü çevirdi. “İşte, geleceği burada.”

Elisa bunu, Antoni’nin tabağına uzanırken duydu. Bir an için duraksarken Antoni’nin bakışlarına takılan bakışları kederliydi. “Yemediğiniz bir meze var mı, kaptan?”

Antoni ona, özür dilermiş gibi baktı.

“Tatlım, Antoni patlıcan yemiyor.”

Elisa, kaptanın tabağını önüne bırakırken, “Koymadım zaten,” dedi. Birkaç kere kaptanın patlıcan konservesini önünden ittiğini görmüştü ve bunu da hiç unutmamıştı. “Erkeklerin geneli sevmiyor.”

“Ama Boris’e koymuşsun.”

Elisa yerine otururken ne cevap vereceğini bilmiyordu. “Birçok kez yemek yedik, patlıcan sevdiğime dikkat etmiş olmalı.”

Bu cevap Elisa’yı kurtarmıştı ama birilerinin hoşuna gitmemişti.

Zaman çok ağır ve bir yandan da yağ gibi hızlı ilerlerken kadehler defalarca doldu ve boşaldı. Marina oldukça gevşemişti, Zahra da öyle. Elisa fazla içmemeye dikkat etmişti. Erkekler çok içmişti ama çakırkeyif olan yalnızca Mikail’di.

Boris sık sık Antoni’ye bakıyordu. *Antoni Denis Porowski* yazılı künyenin neden Elisa’nın boynunda olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bunun üzerinde çok kafa patlatmıştı. Hatta Elisa ona öyle masum gelmişti ki bir ara söylediği gibi o künyeyi sahilde bulduğuna inanmıştı. Ancak dün gece, kaptanın gözlerindeki öfkenin muhatabı olduğunu bizzat gördüğünde o masum kızın yalan söylediğine emin oldu. Daha önceden tanışıyorlardı ve genç adam bunun ne zaman, ne şekilde olduğunu bulmayı kafasına koymuştu.

Antoni'nin suskunluğunun altında ise daha derin bir neden yatıyordu. Bu gece bir şey yapmalıydı. Bir şey yapıp Elisa'yı bir gece daha o adamlarla göndermemeliydi. Bir şey yapıp Elisa'yı daima gözünün önünde tutmalıydı.

"Neden kimse Antoni ile nasıl tanıştığımı sormuyor?" İçkinin etkisiyle kelimeleri yayarak konuştu Marina. "Yine de anlatacağım."

"Aman, eksik kalma." Elisa, arkadaşının bacağına dokunduğunda genç kız susmak zorunda kaldı.

"Bir gün babam beni karşısına aldı ve cesaretiyle gözüne giren güçlü bir adamın benimle evlenmek istediğini söyledi. Çok sinirlendim! Katıyen kabul etmek istemiyordum ama babam onunla bir yemekte buluşmam konusunda ısrarcıydı. Ben de kararlıydım. Benimle evlenmek isteyen o herife yemekte haddini bildirecektim." Keyifli bir kahkaha attıktan sonra kadehindeki tüm içkiyi bitirdi. "Sonra yemekte onu gördüm. Sandalyesine yaslanıp Antoni'ye aşkla baktı. "Daha ilk andan kalbimi çaldı. İnanır mısınız, yüzüğü gördüğüm an daha evlenme teklifi etmesini beklemeden parmağımı uzatmışım!"

Marina doğruldu ve masaya eğilip Antoni'nin yanağına sesli bir öpücük bıraktı.

Elisa dudağını öyle sert ısırdı ki kanın tadını damağında hissetti.

"Seni sarhoş kız." Boris de ayağa kalktı ve Marina'yı kolundan yakaladı. "Daha fazla kafayı bulmadan gel de düğün hediyesi vereyim."

Marina ayakta zor duruyordu. "Hı? Düğün hediyesi mi?"

"Evet," dedi Boris. "Arabanın arkasında. Rose ile birlikte seçtik."

Marina hemen Boris'in koluna sarıldı. "Öyle mi? Hadi bir bakalım şuna."

Boris tepkisizce oturan Antoni'den onay almak istedi. "Nişanlını iki dakikalığına alıyorum."

Antoni başıyla onayladıktan sonra Boris ve Marina gözden uzaklaştı. Arkalarında bıraktıkları boşlukta ise bir süre kimse konuşmadı.

Elisa daha fazla kendini tutamadığında dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasında aldı. Bu manzara karşısında Zahra'nın kalbi incinmişti. "Bu kız tam bir baş belası!"

Antoni'nin ayağa kalktığı an, Mikail ne yapması gerektiğini biliyordu. Zahra'nın elini tuttu ve zor da olsa arkadaşından uzaklaştırdı.

Elisa serin bir Norbel gecesinde, yakamozun yansımasında otururken Kaptan Antoni ona yaklaştı ve sandalyesinin önünde diz çöktü. Genç kızın kalbi acıyordu ve Antoni bunu içinde bir yerde hissedebiliyordu.

“Ben bencil herifin tekiyim.” Sesi kendine düşmandı. “Onu senin yanında görmeye tahammül edemiyorum ama seni görmek zorunda bıraktığım şeye bak.” Kolunu masaya, Elisa’nın kolunun yanına koydu ve burnunun başlangıç noktasını sıktı. “Tüm dengemi altüst ettin. Her şey birbirine girdi, Elisa.”

Genç kız başını kaldırdı. Kendini sıktığı için kızaran gözlere ve önündeki dalgalı kumral saçlara baktı. “Ben ne yaptım ki?”

Antoni, başını kaldırdığında yeşil gözlerindeki kırıklık Elsa’nın içine işledi. Elisa’nın kucağındaki ellerini büyük avuçlarına hapsederken, “Çok şey,” dedi. “Senin bu ellerini tutup buralardan götürmek vardı.”

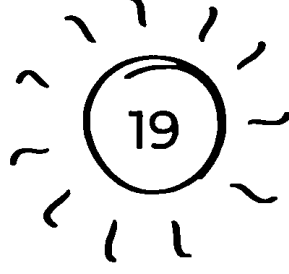
Elisa bu kez korkmadı. “Götür o zaman.”

“Yapamam.”

“Neden?” derken isyan eden gözyaşları sırasıyla yanağına döküldü. “Parmağındaki yüzük yüzünden mi?”

Kaptan başını Elisa’nın kucağına gömdü ve ellerini öptü. “Hayır. Hayır, bebeğim. Yüzük yüzünden değil.” Elisa ellerinde onun acı dolu nefesini hissetti, aralarındaki surların tahmin ettiğinden çok daha heybetli olduğunu anlamıştı.

“Kız kardeşim yüzünden. Milena yüzünden.”

"Hanımeli"

"Kız kardeşim yüzünden. Milena yüzünden."

Antoni'nin sözleri Elisa'nın zihninde yüzlerce kez dönüp durdurmuştu. Gözlerindeki yaşı dondurmuştu. Konuşabilmek bir yana, nefes bile al-dırmamıştı. Antoni'nin gizli acısı Elisa'nın yüreğine düşmüş, tomurcuklan-mış, dağılmış ve büyümüşü. Tüm köşelerini sarmaşık gibi sarmıştı.

Antoni anlatamamıştı ama Elisa anlamıştı.

Onun yeşil gözlerinin ardında zehir zemberek bir acı vardı.

Kaptan, Mikail'in uyarısıyla hiç istemese de genç kızın dibinden ayrıl-mak zorunda kalmıştı. Marina, elinde koca bir kutuyla geri döndüğünde ağzında koca bir sarhoş kahkahası vardı.

"Bak sevgilim!" demişti. "İlk düğün hediyemiz de geldi işte."

Marina kutuyu Antoni'nin eline tutuştururken olanlar olmuştu ve baş-kanın biricik kızı açmak istediği düğün hediyesinin üzerine kusuvermişti.

Gece orada noktalanırken Elisa'nın aklında kalan son görüntü Antoni'nin kollarında sızan Marina olmuştu. *Antoni'yi öpen Marina. Antoni'nin nişanlısı Marina. Onun geleceğindeki kadın. Çocuklarının annesi. Neşeli Marina.*

Elisa dönüş yolunda ağlamamak için dudaklarını ısırılmıştı. Üzerindeki elbiseyle kendini yatağa attığında, başının ağrısı kalbindekini unutturun-caya dek düşünmüştü. Gün ışıyıp, Boris'in yaklaşan sesini duyduğunda ise

uyuyor gibi görünmek için gözlerini kapatmıştı. Ancak uyku tam da oracıkta almıştı on sekiz yaşındaki Elisa'yı.

“Elisa!”

Perdelerin açılma sesi odayı doldururken, genç kız güneş ışığından rahatsız olarak başını yastığının altına sakladı. Başının ağrısı hâlâ çok kuvvetliydi ama uykunun sıcak kollarından da kopmak istemiyordu.

“İlk defa bu saate kadar uyuduğumu görüyorum. Yoksa hasta mısın?” Maria, kızın üzerindeki örtüyü açtığı anda dün akşam yemeğe giderken birlikte seçtikleri kahverengi elbisenin hâlâ üzerinde olduğunu gördü. “Ah!” dedi orta yaşlı sesiyle. “Sen gerçekten hastasın.”

Elisa yüzüne kapattığı parmaklarını aralayarak Maria'ya baktı. “Telaşlanma, ben iyiyim. Yalnızca biraz başım ağrıyor.”

Genç kızın yüzünü görmek kadını daha da telaşlandırdı. “Gözlerin! Balon gibi olmuş. Hemen teğmeni arayacağım, eve bir doktor göndermeli.”

Elisa panikle doğrulup arkasını dönen Maria'nın kolunu tuttu. “Hayır, Maria. Bunu sakın yapma. Yani... teğmeni boş yere endişelendirmeyelim. Sıcak bir banyo ve kahvaltının ardından kendime gelirim, göreceksin.” Ayaklarını yataktan sarkıtarak gülümsemeye çalıştı. “Bana yardımcı olur musun?”

Maria genç kızın kalkmasına yardım ederken, “Elbette,” dedi. Yıllardır o evde çalışan kadın ihtiyatlı ve iyi kalpli biriydi. Elisa'yı ilk günden beri çok sevmişti ancak yoğun ilgisinin asıl sebebi Boris'in ricasıydı.

Teğmen Boris, yardımcısı Maria'dan gözünü bir an bile Elisa'nın üzerinden ayırmamasını istemişti.

Maria da tam olarak öyle yapıyordu. Küveti ılık suyla doldurup soyunmasına yardım ettiği Elisa'yı içine soktu. Banyo suyuna papatya yağı damlattıktan sonra biraz da zencefil attı ve kahvaltıyı hazırlamak üzere banyodan ayrıldı. Genç kız bir süre hiç kıpırdamadan gömüldüğü suyun içinde kaldı. Nefesini tutabildiği son noktaya kadar suyun altında durmak, ona Antoni'nin karşısında ne hissettiğini hatırlatıyordu.

Antoni ona ilk kez içini açmıştı. Elini tutmuştu ve duyduğunda içini titreten o sözcüğü söylemişti; *bebeğim*.

Suyun içinden nefes nefese çıktı. Kendini tokatlamak istedi çünkü düşünmesi gereken bunlar değildi. Düşünmesi gereken asıl şey gördükleriydi

ve Antoni'nin yanında ne gördüğünü çok iyi biliyordu. O an ne hissettiğini de öyle... Her ne olursa olsun tüm bunlara tekrar şahit olmak istemiyordu. Çünkü Antoni'nin yanında bir başkası vardı. Elisa bunu aklından bir an olsun çıkaramıyordu. Elinden bir şey gelmezdi ama çatırdayan gururu için geri çekilebilirdi. Üzerinde düşünmedi bile. Yapılması gereken belliydi ve o da öyle yapacaktı. Peki ya Kaptan Antoni Denis'i gördüğünde kendisine nasıl hâkim olacaktı?

Banyodan çıktığından daha iyi hissetmiyordu. Sağlam bir uykuya ihtiyacı vardı ama daha önce temiz hava alması iyi olacaktı. İç çamaşırlarını üzerine geçirdiğinde aynadaki aksine baktı. Üzerinde Norbel'de tanıştığı yüksek belli beyaz külotu ve *bullet bra* isimli koni görünümlü sutyeni vardı. Maria kilo aldıkça büyüyen göğüslerine bakıp artık *bullet bra* olmadan dışarı çıkmasının uygun olmadığını söylemişti. Doğrusu Elisa'nın göğüsleri o sutyenin içinde patlayacakmış gibi görünüyordu. Maria neden o garip şeyi Elisa'ya vermişti?

Genç kız siyah, yün bir etek ve belirgin yakaları olan kışlık bir gömlek giydi. Bodarını ayağına geçirdiğinde teni hiçbir şekilde görünmüyordu. Taradığı saçları üzerindeki rehabetin etkisiyle açık kalırken, Maria'nın seslenen sesini takip ederek kahvaltıya geçti.

"Hain köpekler!"

Lukas elindeki mektubu buruşturup teğmeninin önüne attı. Purosundan sert bir soluk çekerken son yıllarda aldığı kilolar yüzünden bacak bacak üstüne atmakta zorlanıyordu.

"Keyfinizi kaçıran nedir efendim?" Boris kırışmış mektupta göz gezdirdiği sırada ona istediği cevabı satırlardan önce Lukas verdi.

"Perska! Elimizdeki tüm esirleri istiyor. Özellikle de Vetnikalı olanları."

Perska Başkanlığından gelen mektup bir kez de Boris'in avuçlarında buruştu. "Ne sebeple?"

"Sözde Vetnika Kıyısı'nda katliam yapılmış! Bu söylenti ülkeler arasında dolaşıyormuş. O sefil halkın isyanından söz eden yok!"

"İsterseniz canınızı sıkın bu durum için Perska'ya gidebilirim. Başkanla aranızda elçi olmam olumlu sonuçlar doğuracaktır."

Lukas'ın gözlerindeki kibirli ifade metrelerce öteden okunabilecek kadar belirgindi. "Ne münasebet! Oranın başkanı kimin umurunda! Norbel'i

yıllardır ayakta tutan benim. Vetnika gibi onlarca kıyı iki dudağımın arasında. Eminim beni kızdırmak istemezler.”

Boris, karşısında oturan adama süregelen bir hayranlık duyuyordu ancak bu kadarı onun için bile fazlaydı. Perska, Norbel'i dahi yutabilecek kadar büyük ve gelişmiş bir ülkeydi. Başkanı ise halkı ve askerleri tarafından sayılan, eski bir bürokrattı. Lukas nasıl olur da böylesine ciddi ve uyarıcı bir mektuba karşı aymazca davranabilirdi?

Boris silkelendi ve başkanının bir bildiği olduğunu düşündü.

“O halde esirleri teslim etmeyeceğinizi bildiren bir mektup yazacağım.”

“Güzel. *Esirlerden elde edilen gelir çoktan Lukas'ın midesine indi*, diye de eklersin. Olmaz mı, Boris?” Dünya'nın en komik esprisini yapmış kadar büyük bir kahkaha patlattıktan sonra ayağa kalktı ve etli parmaklarını kendisinden epeyce uzun olan teğmenin omzuna koydu. “Kız arkadaşın, neydi adı...”

“Rose, efendim.”

“Hah! Şu sevimli kız. Onunla ciddi misin?”

Boris, bu soru karşısında oynadığı oyunu bir kenara bırakırken buldu kendisini. “Evet, onu geleceğimde görmek istiyorum.”

Lukas'ın gevrek gülümsemesi hâlâ sarı sakallı yüzündeydi. “Şanslı kız. Ne yaptı da seni yola getirdi merak ediyorum doğrusu.”

Lukas'ın kıvrak zekâsı tam da o noktada devreye girdi. “Bilmem. Belki de damadınız Antoni'nin yaptığını yapmıştır.”

“Ne demek bu?”

“Söylemek istediğim, sizin gibi şüpheli ve koruyucu bir baba nasıl oldu da kızını Perskalı bir kaptana verdi?”

Lukas'ın düşündüğü, Teğmen Boris'in içten içe Antoni'yi kışkırttığıydı. Bu yüzden kendisine yöneltilen soruya ciddi bir cevap vermekten kaçındı. “Belki de artık dede olma zamanım gelmiştir, ha? Ayrıca Marina ondan hoşlandı, öyle olmasa o yüzüğü parmağına takmazdı.”

“Bu doğru. Marina tuttuğunu koparan bir kız.”

Başkan Lukas'ın kahkahası bir kez daha çınladı gösterişli odasının duvarlarında. “Ya da tutmadığını zindanlara gönderen!”

Lukas'ın son söylediği tamamen şaka sayılmazdı. Zira Norbel zindanına Marina Lukas'ın emriyle atılanların sayısı hayli fazlaydı.

Teğmen Boris, başkanın ağzından dökülenleri Perska Başkanlığına ulaştırmak üzere satırlara nakşederken iki toprak arasındaki savaş temellerini attığını henüz bilmiyordu. Bildiğinde ise her şey için çok geç olacaktı.

Aynı saniyelerde beyaz malikânenin misafir katında başka bir oyun dönüyordu.

Antoni Denis, ahşap masanın üzerine açtığı haritaya dakikalardır yaptığı gibi dikkatle bakmaya devam etti. Mikail ise yılların cildini hırpaladığı eski bir defterin sayfalarını karıştırıyordu. Her iki adamın ifadesinde de aynı ciddiyet ve dikkat hâkimdi. Bir an sonra Mikail'in gri gözleri açıldı ve işaretparmağı bir satırın altında sabitlendi.

"1946!" Mikail defteri kapıp Antoni'nin incelediği haritanın üzerine bıraktı. "Aradığın yıl 1946, değil mi?"

Antoni, ailesini elinden alan o yılı ışıık hızıyla zihninden geçirirken soğukkanlılıkla başını salladı.

"O yıl, Norbel tarafından esir alınanların bir kısmı tüccarlara satılmış."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi Antoni. "Esirlerin adı her zamanki gibi gizli tutulmuştu. Fakat o insan pazarına uğrayan tüccarları tek tek bulduk. Hiçbirinin yanında aradığım yoktu. Zaten çoğu gebermişti."

Mikail kaldırdığı ellerini anlatmak istediklerinin heyecanıyla salladı. "Evet, onları tek tek bulduk ama bir de şunu dinle." Okuduğu son satırı bulup bu kez sesli olarak okudu. "Üç esir, tüccarlar tarafından geri getirildi ve orduya teslim edildi. Tüccarlara ödedikleri altının dörtte biri iade edildi ve esirler işçi sınıfında çalıştırılmak üzere tarlalara gönderildi."

Antoni bıkkınlıkla bakışlarını yeniden haritaya çevirdi. Çok fazla yola başvurmuştu, çok fazla plan yapmıştı ve çok fazla hayal kırıklığına uğramıştı. Vazgeçmeyi bir an bile aklından geçirmemişti ancak yorgunluğunu da inkâr edemezdi. "İşçi kısmına baktık, defalarca. Kardeşim orada değil."

"Tarlalara bakmadık!" Mikail parmağıyla üst üste satıra vurdu. "Geri getirilen üç esir, sadece işçi sınıfına gönderildi, demiyor. İşçi sınıfında tarlalara çalıştırılmak üzere gönderildi, diyor!"

"Pekâlâ, önerin ne? Önümde bizi Lukas itinin gizli hücrelerine götürececek bir harita varken şu saçma fikrinle mi ilgileneyim? Üstelik haritanın tüm detaylarını hafızama kazııam ve gece yarısından önce çalışma odasına Jaki yerine koymam gerekirken! Odanın önündeki korumaları bir kez daha atlatmaktan bahsetmiyorum bile."

Mikail, kaptanı ve dostu Antoni'nin keskin zekâsına güveniyordu. Ancak içinden bir ses kendi fikrinden de vazgeçmemesi gerektiğini söylüyordu. "Mürettebat haber bekliyor. Adam, Boris'in peşinden ayrılmıyor, henüz oradan bir şey çıkmadı. Başkanın sağ kolu Vai bu gece bir toplantıya katılacak, birini de onun peşine taktım. İçimden bir ses yarın iyi haberler alacağımızı söylüyor."

"Umarım. Bu iş çığırından çıkmaya başladı."

"Çığırından çıkan ne? Marina ile olan ilişkin mi yoksa... Elisa mı?"

Kaptanın üzerinde açık mavi bir gömlek vardı. Üstten iki düğmesi açıktı ama Elisa'nın teğmenin yanında olduğunu düşününce daraldığını hissetti. "Her ikisi de."

"Hoşuna gitmediğini biliyorum ama Elisa'mın bir yerde nefes aldığını bilmek sana iyi geliyor."

Antoni bunu dillendirmede fakat gerçekten öyleydi. Elisa bir yerde nefes alıyorsa ve iyiyse, Antoni de iyiydi.

"Marina'dan istediğini alabildin mi?" diye sordu bu kez Mikail.

"Henüz değil ama kafamda onunla ilgili bir fikir oluştu. Geçen gece fark etmişsiniz, içkiye dayanıksız."

Mikail'in yüzünde ağır bir tiksinti ifadesi oluştu. "Evet, düğün hediyesine ve yolda da üzerine kustuğunu hatırlıyorum. Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Onunla bu akşam yine çıkacağız. Bu kez baş başa."

Mikail'in gözleri şüpheyile kısıldı. "Aklından neler geçiyor, Antoni?"

Kaptanın tehlikeli tebessümü Mikail'e her şeyi anlattı. En çok da bu yüzden iki genç adam kusursuz bir uyum eşliğinde ilerliyorlardı.

Antoni ellerini haritanın iki yanına koyarken omuzları gergindi. Çatılan kaşlarının altındaki bakışları haritanın her detayında ayrı ayrı oyalanıyordu. Onu izleyen biri nefes almadığını bile düşünebilirdi.

"Keşke şu haritayı anında ölümsüzleştirecek bir aletimiz olsaydı."

Kaptanın, sözlerini dinlemediğini biliyordu. Zaten isteği kendisine de saçma gelmişti. Aşırdıkları savaş güncesini önüne aldı ve tıpkı Antoni gibi kusursuz bir ciddiyetle incelemeye devam etti.

Elisa, yüzünü kış güneşine kaldırıp soğuğa kafa tutan ılık güneş ışığını teninde hissetti.

Kahvaltıdan sonra kendini evin arka tarafında kalan nehir kenarına atmış ve vakit öğleyi çoktan geçmesine rağmen oradan ayrılmamıştı. Maria'nın yaptığı taze çöreklerden yerken ona kıyısını, Zahra'yı ve böğürtlenleri anlatmıştı. Nidra Nehri'nden, su kanalından, Dinar amcadan, Yusradan ve Adniye'den bahsetmişti uzun uzun. Sanki her biri hâlâ kıyıda yaşamlarına devam ediyordu ve Elisa çok yakında oraya geri dönecekti.

“Birazdan teğmen burada olur.” Maria bunu söylerken toplu yüzünde muzip bir gülümseme yer edinmişti.

“Daha erken,” dedi Elisa. “Gece yarısına daha çok var.”

“Seni saf kız.” Maria'nın kahkahası başının üzerindeki kuşların ötüşleri kadar şendi. “Biliyorsun ki artık öğlenleri de uğruyor.” Gözucuyla Elisa'yı süzdü. “Sence bunun sebebi ne olabilir?”

“Bilmem.”

“Odana uğrayıp sana verdiğim ruju sürmeye ne dersin?”

Elisa nedense bozulmuştu. “Hayır, istemiyorum.”

“O halde birer bardak erik suyu getireyim. Bir de kalın bir örtü.” Elisa'nın aksine saatlerdir açık havada oturmak Maria'yı üşütmüştü. “Tanrım, bir deri bir kemiksin ama soğuk havadan zerre etkilenmiyorsun.”

Söylenerek içeri girdiğinde Elisa arkasından tebessüm etti. Maria onun Norbel'deki yoldaşydı. Belki ona içini açamıyordu ama kadının neşeli hallerinden, bir zamanlar kendisinin de neşeli bir kız olduğunu hatırlayabiliyordu. Çıplak ayaklarıyla sıcak kumlarda koşan, böğürtlen toplayan ve su kanalında sıırıslık olana dek su savaşı yapan kıyı kızı... Elisa o kıyı nadiren de olsa hatırlayabiliyordu.

Genç kız çimlerin üzerine yaydıkları ekoseli örtüye uzanmaya niyetlenmişti ki etrafında bir hareketlilik hissetti. Evi çevreleyen taş duvardan düşen birkaç taş çimenle buluştuğunda, Elisa panikle ayağa kalktı. Çok geçmeden paniğin yerini heyecana bırakmasına sebep olan o manzaranın sahibi karşısındaydı.

Antoni karşısındaydı.

Aslında duvarın üzerindeydi. Bedenini aşağı sarkıtmış, Elisa'nın olduğu yöne bakıyordu. Genç kız hızlıca etrafına baktı. Neyse ki Maria'nın eli ağırdı ama ya Boris? Belki de gelmek üzereydi. Bu düşünceyle duvarın dibine koşup başını kaldırdı ve genç adamla göz göze geldi.

“Antoni! Burada ne işin var?”

Antoni tutunan ellerini gösterdi. “Boş zamanlarımda duvara tırmanmayı seviyorum.”

Elisa az kalsın gülümseyecekti ama bunu yapmadı.

“Şaka yapmak için fazla rahatsız duruyorsun.”

Sert bir rüzgâr estiğinde genç kız kaptanın üzerinde paltosunun olmadığını fark etti. *Tırmanırken zorluk çıkarmaması için çıkarmıştır*, diye düşündü. Üşüyor muydu? Ah, hayır. Elisa’nın düşünmesi gereken bu değildi.

“Neden buradasın?”

Antoni kendini öne doğru kaydırды. Güneş, Elisa’nın gözlerinde parlar-ken genç adam daha yakından bakma isteğiyle baş edemiyordu.

“Senin için...”

Genç kız elini hızlanan kalbine götürdü. Heyecanını sesine yansıtmak ne zordu. “Git buradan.”

“Buraya bunu duymak için gelmedim.” Bakışları genç kızın yüzünde dolaştı. Nidra Nehri’ndeki kadar dingin görünüyordu. Vaziyetlerinin farkında değil miydi?

Elisa arkasından gelen sese dönüp bakarken ellerini birleştirdi ve yalvarır gibi söyledi.

“Git buradan, Antoni!” Yaklaşan adım seslerini duyabiliyordu. Boris ya da Maria, her ikisi de kötü olurdu. Çok kötü.

Yakalandıklarını düşünmek genç kıızı daha da telaşlandırdı.

“Yakalanacağız!” dedi yüksek bir fısıltıyla. Elinden gelse genç adamı iterek uzaklaştıracaktı. Ama ona dokunursa... Yalnızca dokunmakla kalırdı. “Lütfen, git artık.”

Antoni, iri bedenini duvarda tutmakta zorlanıyordu ama karşısındaki mavi manzara ona gereken gücü veriyordu.

“Benimle buluş.” Geliş nedenini ancak dile getirmeyi akıl etti kaptan. “Bu gece, herkes uyuduktan sonra buluş benimle.”

Elisa, genç adamın parmağındaki yüzüğe bakmadı ama o yüzüğün acı sureti zihnine kazınmıştı.

“Hayır.”

“Ne demek hayır?”

“Hayır, hayır demek.”

“Elisa,” dedi Elisa’nın ilk kez bu kadar şaşkın gördüğü kaptan. “Sen bana hiç hayır demezsin. Genelde arkamdan iş çevirirsin ama bunu yapmazsın.”

“Şimdi diyorum işte. Çünkü...” *Hadi Eli*, diye içinden destekledi kendini. “O yüzük her ne sebeple olursa olsun parmağında ve ben sana olması gerektiği gibi bakmıyorum.”

Antoni gülümsedi. Sanki bedeni onu aşağı çekmiyormuş gibi, her an o duvardan düşme tehlikesi yokmuş gibi gülümsedi. “O halde ben de sana olması gerektiği gibi bakmıyorum.”

Elisa başını eğdi.

“Gelmeyeceğim. Git sen.”

Antoni, onu kollarının arasında alıp ikna etmeyi çok istedi ama vaziyeti gereği yapamıyordu.

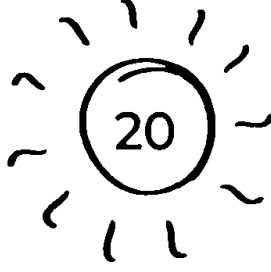
“Geleceksin. Gelip sana anlatacaklarımı dinleyeceksin. Ellerinde hanımeli tutarken.”

“Hı?” Dönen adımını kesen sözcüklerin sahibine döndü. “Hanımeli mi?”

“Evet. Hani şu tenin kadar beyaz olanından.”

Elisa uyuşan parmak uçlarını arkasına sakladı. Hayır demeye devam ettiği sürece Antoni gitmeyecekti. Biliyordu. Bu yüzden ona istediği cevabı verdi.

“Peki, geleceğim.” Ellerini uzattı ve kaptanın kirli sakallı yüzünü avuçlarının arasına aldı. Parmak uçlarında yükselirken birbirine karışan kokuları nefes kesiciydi. “Geleceğim, kaptan.”

“Yakamoz Kulübesi”

Aylardan aralık olmasına rağmen bir yaz gecesi kadar ılık ve dingindi. Elisa, yeşil kabanını omuzlarına geçirirken örgüsünden kurtulan saçları yuvarlak çehresine dökülüyordu. Sessizce odasından çıktı ve dış kapıya ilerledi. Şanslıydı ki teğmenin odası koridorun en sonunda kalıyordu. Maria’nın uykusu ise hayli ağırdı. Kilidi iki kez sessizce çevirdikten sonra açılan kapıdan çıktı ve geri dönüşünü de düşünerek anahtarı cebine attı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti, yaptığı tam bir delilikti!

Olur demeseydi kaptan gitmeyecekti. Elisa kabul etmek zorunda kalmıştı ancak siyah Chevrolet’e doğru yürürken bir şeylere mecburmuş gibi görünmüyordu. Taş duvardan geçtikten sonra elini arabanın kulpuna uzattı ama kapı içeriden açıldı ve aralandı. Genç kız önce geride bıraktığı geniş bahçeli eve baktı. Elini ayağına dolaştıracak heyecanı dışında her şey normal görünüyordu.

Arabaya binip kapıyı kapattığı an, tuzlu deniz kokusu onu avucuna aldı. Ilık ve büyüleyiciydi.

Başını utana sıkıla soluna çevirip genç adamın neredeyse bir siluet kadar karanlık olan varlığına baktı. Üzerinde boğazlı bir kazak vardı ve gözleri geceye kafa tutarak parlıyordu.

“Hoş geldin,” dedi kokusu kadar ılık bir sesle.

Elisa, yutkunup boğazını temizledikten sonra, “Hoş buldum,” diye karşılık verdi. Ardından dizlerine bırakılan hanımelinin şaşkınlığını yaşadı.

Kaptan, mavi ışıklı bir fener açtığında Elisa ilk kez gördüğü çiçeğin güzelliği karşısında tepkisini gizleyemedi. “Çok, çok güzeller.”

“Seveceğini biliyordum.”

Elisa gülümsemesini dudaklarında bastırdı. “Sevdim.”

Kaptan arabayı çalıştırdı. Elisa evden gizlice çıkmış olmasına rağmen korku dolu değildi fakat onu rahatsız eden başka bir duygu vardı. İçinde bulundukları vaziyet... Antoni başkanın kızı ile nişanlıydı ve Elisa, bunu bile bile kaptanla yakınlaşmıştı. Zahra gelmiş olmasaydı belki de... Elisa nasıl böyle bir hata yaptığını bilmiyordu. Onca zaman sonra beklediği adamı karşısında görünce mantığı onu terk etmişti; yalnızca duyguları kalmıştı ve duyguları da zavallı kızı denizlerin adamının kollarına bırakmıştı işte. Gecenin bir yarısı o genç adamın arabasındaydı. Baş başaydılar ve nereye gittiklerini bile bilmiyordu. Bir yanı, onun bildiği Antoni olduğunu söylüyordu ama kışkırtıcı iç sesini bir türlü bastıramıyordu. Arabayı durdurmasını istese kaptan bunu yapar mıydı? Yoksa onun ne istediğini bilmeyen, büyümemiş bir çocuk olduğunu mu düşünürdü? Elisa o iki seçenek arasında bocalarken Norbel sokaklarında dönen tekerlekler bir noktada durdu.

“Deniz kenarı mı?” Elisa yakamozu ve kıyıya vuran dalgaları gördüğünde içinin açıldığını hissetti.

“Evet ama dışarıda kalmayacağız.”

“Nasıl yani? O halde neden geldik buraya?”

Genç adam başıyla az ilerideki iki koca kayanın arasında gizlenmiş ve yalnızca dikkatle bakıldığında görünen ahşap kulübeyi işaret etti. “Havanın sakın olduğuna bakma, deniz hırçın. Karın yeniden başlaması uzun sürmeyecektir. Gelmeden önce kuzineyi yaktım, içerisi ısınmıştır.” Kapısını açarken gözücuyla genç kıza baktı. “Seni üşütmek istemem.”

Kaptanın inmesine rağmen Elisa bir süre oturduğu yerde kaldı. Genç adam onu yönlendirecek ne bir söz söyledi ne de eylemde bulundu. Kaputa yaslandı, bir sigara yaktı ve bekledi.

Elisa nihayet arabanın kapısını açtığında hanımelerini sıkıca tutuyordu. Yürürken kaptanın iki adım arkasında kaldı. Tıpkı Vetnika Kıyısı’nda olduğu gibi... Genç adam kulübenin eski kapısını açtıktan sonra kızın geçmesini bekledi. Elisa bakışlarını önünden ayırmadan içeri girdi. Kaptanın dediği gibi içerisi sıcacıktı. Tek göz kulübenin ortasında duraksadı ve nereye oturacağına baktı. Seçenek azdı. İçeride geniş bir kuzine, birkaç eski minder ve çok desenli halıdan başka bir şey yoktu. Sesini çıkarmadan kuzinenin

önündeki rengi solmuş mindere oturdu. Kaptan bir güvenlik önlemi olarak ışığı açmamıştı. Kuzinenin yuvarlak deliğinden taşan alevler içeriye loş bir turuncuya boyuyordu. Elisa'nın yüzünü daha net görmek istiyordu ama elindekiyle idare etmek zorundaydı.

"Paltonu çıkar, birazdan daha sıcak olacak."

Elisa'nın gözleri denizci paltosunu çıkaran Antoni'yi buldu. "Daha mı sıcak olacak? Neden daha sıcak olacaktı?"

Antoni paltosunu bir kenara bırakıp kızın yanındaki mindere çöktüğünde, dudaklarında çarpık bir tebessüm vardı. "Bilmem. Sence?"

Elisa yutkundu.

"Ne komik kızsın sen, Elisa. Görmüyor musun?" Kuzinenin deliğinden harlayan ateşi gösterdi. "Ateş daha yeni harlıyor."

Elisa kıpkırmızı oldu.

"Şey... Ben çıkarmayacağım. Yani... o kadar da sıcak değil."

Antoni kulplu toprak bardaklara uzandı. "Nasıl istersen. Hiç kahve içtin mi?" Genç adam kuzinenin üzerinde kaynayan suyu alırken aklına her ne geldiyse duraksadı. "Vetnika'da içmiş olamazsın. Belki burada birisi sana ikram etmiştir."

Elisa, Boris'in her sabah içtiği o güzel kokulu içeceğin isminin kahve olduğunu Maria'dan öğrenmişti. "İçmedim."

"Güzel." Genç adam kahve tortularının üzerine sıcak su ilave etti, karıştırdı ve birini Elisa'ya uzattı. "Tadı, kokusu kadar güzel değil ama garip bir şekilde bağımlılık yapıyor." *En çok da geceden kalma olduğun zamanlarda,* diye devam etti içinden. .

Elisa, kulpundan tuttuğu bardağı burnuna yaklaştırdı ve kokuyu içine çekti. Ardından üfleyerek küçük bir yudum aldı. Başta sert geldi ama ikinci yudumunda kaptana hak verdi.

"Güzel ama..."

"Ama?"

"Erik suyu daha güzel."

Kaptanın dudakları hiç kıpırdamadı. Elisa yanlış bir şey söylediğini düşünerek yüzünü asmıştı ki kaptan beyaz ve düzgün olan dişlerini göstererek gülümsedi. "Bence de."

Genç kız altdudağının kenarını ısırp kahveden bir yudum daha aldı. Aynı zamanda genç adamın bardağı tutan eline bakmıştı, yüzük yoktu.

“Hayır.” Genç adamın dudaklarında kaybolan gülümseme yerini durgunluğa bıraktı. “Ayrılmadım.”

Genç kız ellerinin arasında tuttuğu sıcak kahveye baktı. Avuçları yanıyordu ama daha fazla yanan bir yeri vardı; kalbi. “O zaman, bu minderde oturması gereken kız ben değilim.”

Elisa huzursuzca kıpırdandı. Yanlış kuluçkaya oturan anne kuş gibi hissetti kendini. Bu, ilk defa hissettiği bir duyguydu ve hiç sevmemişti.

“Benim yanımda her zaman yalnızca sana ait bir yer var.” Kaptanın bakışları da önündeydi. Malum konuşmaya adım adım yaklaşmanın sıkıntısı vardı üzerinde.

“Öyle değil, Antoni.”

“Öyle, Elisa.”

Genç kız bardağı kuzinenin dibine bıraktı. Bir cesaret kaptana döndüğünde ikisinin dizleri birbirine temas etti. “Sana kızdığımı mı düşünüyorsun yoksa?” Başını usulca iki yana salladı. “Sana kızmıyorum. Ben... yaptıkların için sana hâlâ minnettarım.”

Elisa iyi şeyler söylüyordu ama hiçbirisi genç adama iyi gelmiyordu. “Bana minnettar olma. Hiçbir şeyi senin için yapmadım.”

“Ya kimin için yaptın?”

Antoni’nin acı yeşilleri aniden gözlerini buldu. “Kendim için, anlıyor musun? Kendim için seni mutlu ettim, gülümsettim. Sana çikolata verdim çünkü yerken seni izlemek istedim. Elbise aldım çünkü seni içinde görmek istedim. Hiçbiri senin için değildi, bana minnet duyma.”

Elisa’nın boğazı düğümlenirken kalbi göğüs kafesine sığmayacak kadar büyümüştü. Kaptan neler söylüyordu! Elisa onun sakallarına dokunduğunu hatırladığında, parmak uçlarının uyuştüğünü hissetti. İçten içe kızdı kendine, neden şimdi hatırlamıştı?

“Ben o elbiseyi saklıyorum. Kan lekeleri çıkmadı ama belki bu modern şehirde o lekeyi çıkaracak iyi bir sabun vardır.”

Genç adam burnundan ağır bir nefes verdi. Dalgalı kumral saçları her zamankinin aksine uysal görünüyordu. “Sana yenisini alırım.”

“İstemiyorum.”

“Neden?”

“Bunun cevabını sana ilk tanıştığımızda vermiştim.”

Antoni hatırladı. Elisa'ya sökülen beyaz elbisesini atması gerektiğini bildirdiğinde, Elisa bunu yapmayacağını söylemişti.

Genç adam sormuştu: *Yenisini alamayacağın için mi?*

Genç kızın yanıtı şöyleydi: *Eskisini unutamayacağım için.*

Antoni anladığına memnun oldu.

“Babam bir Türk'tü.”

Elisa'nın gözlerine derin bir şaşkınlık sirayet etti. Bunu beklemiyordu. “Ama soyadın...”

“Soyadını bize vermedi. Annemin soyadını aldık.”

Genç kız yönünü tamamen Antoni'ye çevirdi. İlk kez kaptanın ailesi hakkında bir şeyler öğreniyordu. “Aldık mı?”

“Evet, kız kardeşim ve ben.”

“Senin bir kız kardeşin mi var? Nerede şimdi?”

Elisa'nın sorusu Antoni'nin yarasının kabuğunu kaldırdı. Aslında o yara her zaman kan sızdırmıştı ancak vereceği cevabın ağırlığıyla ilk kez o denli kanıyordu. “Bilmiyorum.”

Aralarındaki görünmez duvar yalnızca onların duyabileceği bir gürültüyle yıkılırken, geçmişin yansıması her yerdeydi.

“Tüm ailemi benden aldıklarında yedi yaşında bir çocuktum. O gün...” Kederli bir nefes aldı. Kahvenin pürüzsüz yüzeyinde geçmişte yaşananların yansımasını görüyordu. “Ben vuruldum, göğsümden. O kurşun hâlâ içeride bir yerde.” İşaretparmağı şakağına dayandı. “O kurşun burada.”

Genç kız, kaptanın göğsündeki saçma izlerini anımsadığında bir eşini de kendi göğsünde hissetti. “Antoni... Ben...” Titreyen sesi devamını getiremedi.

“O gün annem gözümün önünde öldürüldü. Hiç çırpınmadı. Gitti ve ona kollarını açan ölüme teslim oldu. Kız kardeşimi, Milena'yı o götürdü.”

Genç kız başını eğdi ve kaptanın yüzündeki buzdan maskenin kırık parçalarına baktı. Altında küçük bir erkek çocuğu vardı. Küçük ve yaralı bir erkek çocuğu...

“Kim? Kim götürdü?”

Antoni başını yerden kaldırdı. Şimdi gözlerinde katıksız bir kin vardı. “Lukas.”

Zamanın rüzgârı zihinlerini törpülerken Elisa duydukça korktuğu o isimden bu kez tiksindi. “Aman Tanrım. Ah, ben... ben çok üzgünüm.”

Genç adamın omzuna dokunup kendini ona doğru sürüklediğinde, Antoni bir taş gibi hareketsiz duruyordu.

“Ödenmesi gereken bir bedel var, ödeyecek. Bu yüzden buradayım.” Nasırlı eli omzundaki yumuşacık eli kapladı. “Ama önce kardeşimi bulmalıyım. Bilmelisin, o herifin kızıyla nişanlanmamın sebebi bu.” Genç kızın gözlerine, gözleriyle bir yemin bıraktı. “Tek sebebi bu, Elisa.” Başını iki yana salladı. “Anlamayacaksın.”

Elisa sesini çıkarmadı ama gerçekten anlayamamıştı. Antoni, onun elini omzundan indirdi ve avuçlarının arasına aldı. Başparmağıyla parmak boğumlarını okşarken dünyanın en güzel şeyine bakıyormuş gibiydi. “Marina tahmin ettiğinden çok daha fazla şey biliyor.”

“Bir dakika. Antoni, sadece çok şey bildiği için mi onu bu işe dahil ettin?”

“Sadece o olsaydı bildiklerini öğrenmenin başka bir yolunu bulurdum. Fazlası var. Lukas uzun zaman önce kadın esirlerle ilgilenme görevini kızına devretti. Henüz ulaşamadığım geçmiş belgeler de onun elinde, kız kardeşime her ne olduysa öğrenmenin yolu Marina’dan geçiyor.”

Elisa derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. Üst üste çok fazla şey hazmetmesi gerekiyordu ve her biri çok fazla gelmişti. Öte yandan kendisi duymaya tahammül edemezken Antoni’nin bizzat yaşadığına şahit olmak tarifsiz bir acı bağışlamıştı. “Baban, o nerede?”

Antoni bir saniye için gözlerini kapattı. “O dönem Perska’daki Müslümanlara ne olduysa... Öldüğünü görmedim ama yaşadığına dair bir iz de yok.”

Genç kız titreyen altdudağını içeri çekti. Elini kaptanın yüzüne uzattı ve başını kendisine çevirerek göz göze gelmelerini sağladı.

Kaptanın acı yeşilleri pusluydu ve bunu görmek Elisa’ya canından can koptuğunu hissettirmişti.

“Üzgünüm, bundan başka ne söylenir bilemiyorum ama her şey için çok üzgünüm. Seni yargılamaya hakkım yok çünkü senin ayakkabılarını giyip geçtiğin yollardan geçmedim. Tökezlediğin, düştüğün yollarda yanında değildim. Çok, çok üzgünüm, Antoni.” Gözünden akan birkaç damla yaş yanaklarına süzülürken, yaklaştı ve dudaklarını genç adamın şakağına dokundurdu. “Tanrı’ya kız kardeşini bulman için yalvaracağım. İnanıyorum, ailenden kalan son kişiyi bulacaksın.”

Antoni'nin parmakları Elisa'nın parmaklarının arasından geçtiğinde genç kızın ılık nefesi kaptanın yüzünde dalgalanıyordu. "Bulacağım, buna inanarak savaştım ama bir süre önce ailemden kalan son kişinin sadece kız kardeşim olmadığını anladım."

Elisa merakla geri çekilecekti ki kaptanın belini saran kolu buna izin vermedi. "Biri daha mı var?" diye sordu kırık bir sesle. "Kim?"

Antoni, genç kızın burnuna anlık bir öpücük bıraktı. "Okyanus gözlü bir kıyının güneşi."

Elisa'nın göğsü genç adamın göğsüne dayandı. Elisa, onun tenindeki rüzgârı ve azgın dalgaları hissedebiliyordu. Elleri birbirine kenetliyken Elisa parmaklarını araladı ve genç adamın sakallı yüzünü daha fazla kavradı. Antoni tutuşunu sıkılaştırdı ve Elisa'yı mümkünmüş gibi daha fazla kendine yasladı. "Bu kulübenin adını biliyor musun?"

Elisa dudaklarını araladı ama onun nefesi dudaklarında yol alırken konuşamazdı. Başını iki yana sallayabildi.

"Yakamozun kulübesi." Antoni'nin başı omzuna meylederken Elisa'nın gözleri kapanmıştı. "Ve bu da yakamozun busesi."

Kaptan Antoni Denis, dudaklarını Kıyı Güneşi'nin dudaklarıyla buluşturduğunda kalplerindeki gece denizi binlerce yakamoz doğurdu.

Genç adam onun sıcak, diri ve yumuşak dudaklarını hissetti. Tutkuyla, doyasıya öpmek istiyordu ama Elisa kollarının arasında titriyordu. Bekledi. Bu, kaptan için denizden uzak kalmak kadar güçlü ama genç kızın dudaklarında beklemek bile Antoni'yi soluksuz bırakmıştı. Oysa bu, onu ilk öpüşü değildi.

"Sensin," dedi Antoni dudaklarını onun dudaklarından ayırmadan. Tuzlu gözyaşının tadı damağına yayılıyordu. "Şimdi yanı başımda olan tek ailemsin."

"Bu..." Elisa'nın göğsü hızla kalktı, yavaşça indi. "Bu hissettiğim ne?" Bunu Antoni'ye çokça sormuştu. Belki binlerce kez daha soracaktı.

Antoni'nin bu kez verecek bir cevabı vardı. Gülümseyen dudaklarını kızın dudaklarına sürttü. "Bildiğim bir adı var ama söylesem basit kalacak."

Elisa'nın parmakları genç adamın yüzündeki sakallarından boynunda olanlara kaydı. "Yine de söylesen olmaz mı?"

"Sen istersen olur." Kızın üstdudağını dudaklarının arasına aldı ve usulca öptü. "Aşk," diye fısıldadı. "Sana kadar sırt çevirdiğim o duygunun adı bu. Aşk."

Antoni ve Elisa'nın dudakları aynı anda birbirine sarıldı. Genç adam bu kez nazik değildi. Elisa, dudaklarına aldığı her darbeyi tutkuyla karşılarken ağzının içine sızan dilin varlığıyla duraksadı. Bedenindeki her bir tütün havaya dikildiğini hissetti ama içindeki tutku ve merak, ona dudaklarını biraz daha aralamasını emretti. Antoni, genç kızın belini sıkıca kavradı ve onu kendi bedenine yapıştırdı. Bir kolu kızın sırtında yol alarak ensesine ulaştı ve onu hafifçe yatırarak doyasıya öptü. Elisa ne ara kapattığını bilmediği gözlerini açtığı anda, başının üzerindeki tavan acı yeşillerden oluşuyordu.

“Hâlâ dahasını merak ediyor musun, Elisa?” diye sordu genç adam.

Genç kız için buna verilecek tek yanıt vardı. “Seninle yaşayacağım her şeyi merak ediyorum, Antoni.”

Seviştiler. Nidra Nehri'nin kenarındaymış gibi seviştiler. Tüm o savaşlar olmamış, kimseyi kaybetmemiş, düşman ülkenin göbeğinde değillermiş gibi seviştiler. Ruhlarının en ufak ayrıntısına kadar birbirine karışana ve bedenlerindeki son güç damlası onları terk edene kadar seviştiler.

Sabahın güneş ışığı yakamoz kulübesine vururken Elisa üzerindeki Antoni'ye sarılarak, “Size koşulsuzca âşığım, Kaptan Antoni Denis Porowski,” dedi.

Antoni'nin ruhunu kederle sıkan tüm duygular, dudaklarının birleştiği an yakamoz kulübesinden kapı dışarı edilmişti. “Sen, göğsümdeki kurşunu varlığıyla parçaladın. Bebeğim, varlığına ve ruhuna koşulsuzca âşığım.”

Gökyüzündeki tüm yıldızları dudaklarının arasına sıkıştırıp nefeslerinin son damlasına kadar yıldızlara karıştılar.

Zahra paltosunu çıkarıp atarken, aralık ayının son günlerinde olduğunu umursamadı. Çimlere basıyordu ve biricik arkadaşı yanındaydı. Kendini Vetnika Kıyısı'ndaki evinde hayal edebilirdi. Savaşın yuttuğu çınar ağacının dibinde uzandığını, gökyüzünde ahenkle süzülen kar tanelerinin avuçlarına konduğunu ve Mikail'in çapkın adım seslerini hayal edebilirdi. Zindana atılmadan evvel her gün gördüğü yüzlerin hâlâ yaşadığını, gülümsediğini hayal edebilirdi.

“Burayı bulman zor oldu mu?” Elisa, arkadaşının bardağına erik suyu doldurduktan sonra üzerinde oturduğu ekoseli örtüye dokundu. “Oturmayacak mısın?”

“Burası gerçekten çok güzelmiş, Eli! O it herifin kendi gibi boş gösterişli malikânesinden bunalmıştım.” Etrafında dönerken kollarını açtı. “Ve hayır, beni Mikail getirdi.”

Elisa, arkadaşının kolundan tutup onu örtüsünün üzerine düşürdü. “Orada günlerin nasıl geçiyor?”

Zahra omuz silkti. “Yaşıyorum. Herkesi görmezden gelip işimi yapmaya çalışıyorum. Önceleri devam etmemi sağlayan tek kişi Mikail’di.” Arkadaşının elini tutup gülümsedi. “Şimdi sen de varsın.”

“Sanırım Mikail ile aranız çok iyi.”

“Çook,” dedi Zahra. “Babaannem ve senden sonra bana değer verdiğini hissettiğim tek kişi o.”

“Bunu duyduğuma sevindim. İyi olmanı kalpten istiyorum.”

“Ben de öyle. Peki... gerçekten iyi misin?”

Elisa, dün gece sabaha kadar yaşadıklarını anımsayarak bakışlarını kaçırma ihtiyacı duydu. “Evet, dün onunlaydım.”

“Vay canına! Demek Marina bu yüzden çıldırıyordu.”

Elisa çattığı kaşlarının altından, “Marina mı?” diye sordu. “Onun ne alakası var?”

“Dün malikâneyi Antoni diye inletiyordu. Sanırım yemeğe çıkacaklarmış ve Antoni birden ortalıktan kaybolmuş.” Elisa’yı dirseğiyle dürttü. “Bak sen şu işe.”

“Şu Marina...” Arkadaşının aksine şimdi gülümsemiyordu. “Antoni’yi çok mu seviyor dersin?”

Zahra bir süre düşündü. Belki de Marina’nın hareketlerini kafasında tartıyordu. “Sanırım. Bu... seni rahatsız ediyor, değil mi?”

“Seni etmez miydi?”

Zahra yumruğunu sıkıp kaldırdı. “Tanrı, Mikail’e âşık olacak kızın yanında olsun!”

İki genç kız gülüştükten sonra nehri izleyerek bir şeyler yediler ve uzun uzadıya söyleştiler. Kesinlikle Antoni ve Mikail’in adı geçmiyordu. Birlikte zaman geçirmeyi tahmin edemeyecekleri kadar özlemişlerdi. Sadece bu yüzden yan yana oturmaktan bir saniye bile vazgeçmediler. Ta ki akşam olup Zahra’nın gitme vakti gelene kadar.

Antoni, silahı beline yerleştirirken bakışları koridorun iki ucunu da kolağan etti. Siyah takım elbisesinin içinde, biraz sonra nişanlısını yemeğe çıkaracak olan bir centilmen gibi görünse de ağzından bu görüntüye tezat sözcükler çıktı.

“Batı haritasını bulmak için yalnızca iki dakikamız var. Bu en tehlikelisi.”

Mikail, aynı soğukkanlılıkla cevap verdi. “Açılmak üzere, hadi bebeğim.” Lukas’ın yatak odasının kilidini Zahra’nın tel tokasıyla zorlamaya devam etti. “İşte bu kadar!” Bir tık sesinin ardından kapı açıldığında, iki genç adam yumruklarını tokuşturup içeri girdiler.

“Sen kütüphaneye bak. Ben şu çekmeceleri yoklayacağım.”

Mikail aldığı emri başıyla onaylayıp kütüphaneye yöneldi. Antoni ise dediği gibi çekmeceleri kontrol etmeye başladı. Tamamı cevizden yapılmış çalışma odasında çok fazla raf, çekmece ve komodin vardı.

“Göt herif, rütbelilerin savaş güncelerini ve tüm belgelerinin aslını odasında saklıyormuş.” Mikail tüm kolunu kaplayan kitapların sayfalarını seri bir şekilde kontrol ediyordu. “Aile albümlerine geçtim. Burada bir şey yok gibi.”

“Devam et, Mikail. Nereden ne bulacağımızı bilemeyiz.” Antoni çekmecedan çıkardığı kutuyu açmaya çalıştı ama kilitliydi. “Şu tokayı bana ulaştır.”

Mikail tokayı attığı saniye Antoni havada yakaladı ve kutunun minik deliğiyle uğraşmaya başladı. “Hadi!”

Alt rafları bitiren Mikail bir sandalyeye çıktı ve üsttekileri taramaya koyuldu. “Vakit dolmak üzere.”

“Devam et.”

Antoni’nin elindeki toka kilidin içinde kırıldı. “Siktiğimin kilidi!”

Mikail saatini kontrol etti. “Son bir dakika.” Albümlerden birinde muhtemelen on yaşında olan Marina’yı gördü. Kollarında güzel bir bebek vardı. “Hey! Son otuz. Çıkmalıyız!”

Antoni kutuyu kulağının yanında salladı. İçinde bir kâğıt ve sert bir nesne vardı, belki bir anahtar. “Burada işimize yarayacak bir şey olabilir.”

Mikail fotoğrafın her detayını hafızasına kazıdıktan sonra yerine koydu ve sandalyeden atladı. “Gidiyoruz.”

Yaklaşan adım sesleri, onlara dışarı çıkma seçeneğini sunmayacağını gösteriyordu. Antoni önden giden dostunu tuttu ve kendisiyle birlikte

Lukas'ın çalışma masasının altına soktu. Eş zamanlı olarak açılan kapıdan Boris, Lukas, yüzbaşı ve puro kokusu girdi.

“Başkan Lukas.” Yüzbaşının ihtiyar sesi odaya yayıldığında masanın altındaki Antoni ve Mikail'in nefes sesleri dahi duyulmuyordu. “İşinize karışmak istemem ama bu ciddi bir tehdit.”

“Boş versene yüzbaşı.” Lukas rahat adımlarla çalışma masasına ulaştı ve sandalyesine kuruldu. Başkanın bacakları Antoni ve Mikail'in birkaç santim uzağındaydı. “Türklerin çok sevdiğim bir sözü vardır; havlayan köpek ısırılmaz. İnan bana Perska başkanı sadece havlıyor.”

Yüzbaşı çalışma masasının önünde karşılıklı duran sandalyelerden birine oturdu, Boris karşısına geçti. “Efendim, yüzbaşı haklı olabilir. Mektupta açıkça belirtilmiş; esirler üç gün içerisinde teslim edilmediği takdirde yaptırıma başlayacaklar.”

Lukas umursamazca elini salladı. Purosunun külleri Antoni'nin önüne dökülürken kaptan cebindeki çakıyı Lukas'ın bacağına saplamak için mütahiş bir istek duyuyordu.

“Laf kalabalığı. Esirler benim ve şehrimde kalacaklar. Konu burada kapanmıştır.”

Göz göze gelen Boris ve kıdemli yüzbaşı, Lukas'ın görmezden geldiği mektuptan büyük bir endişe duyuyorlardı. “Yine de sınırlardaki askerleri sıklaştırmakta fayda var. Uygun görürseniz.”

Lukas alaycı bir gülümseme eşliğinde başını salladı. “Pekâlâ evlat. İçinin rahat olması için onaylıyorum.”

Boris isteğini yerine getirmek üzere ayaklandığında dikkatini çeken detay ile gitmekten vazgeçti. “Efendim, neden aşağıda birer viski içmiyoruz?”

Yüzbaşı bu teklifi beğendi. “Sadece bir mi?”

Lukas kapıya yürüyordu bile. “Hadi beyler.”

Üç adamın uzaklaşan adımlarını kapının kapanma sesi takip etti. Antoni ve Mikail hızla masanın altından çıktı. Antoni kutuyu Mikail'in ceketinin iç cebine soktuktan sonra güvenli bir çıkış için kapıyı hafifçe araladı ve koridoru kontrol etti.

“Temiz. Gidelim.”

Kapıyı tamamen açtıklarında Teğmen Boris, uzun boyu ve üniformasıyla karşılarında dikiliyordu.

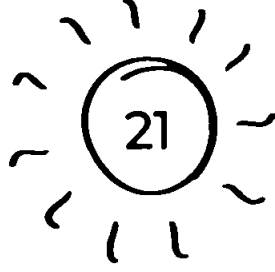
“Gerçekten temiz mi, beyler?”

Mikail silahına davrandı, Antoni bir el hareketiyle onu durdurdu. “Uzaklaş, Mikail.”

Mikail, dostunu kesinlikle yalnız bırakmak istemiyordu ancak onu iyi tanıyordu. Ses tonu itiraz kabul etmeyecek kadar keskin ve kararlıydı. Antoni’nin sırtına dokunurken Boris’e tehditkâr bir bakış atmayı es geçmedi. “Buralardayım.”

Mikail gitti. Antoni neredeyse kendisi kadar yapılı olan Boris ile karşı karşıya ve göz gözeydi. İkisinin de ifadesi az sonra dalgalanmaya başlayacak durgun bir denizi anımsatıyordu.

Antoni geriye doğru bir adım attı. Boris aynı adımı içeri attı ve çalışma odasının kapısı kaptan tarafından sertçe kapatıldı.

“Savaş Sokakları”

Savaşın nefesi kan kokuyordu ve Kaptan Antoni Denis, o nahoş kokuyu alabiliyordu.

Kardeşine dair bir emare bulmak için giriştiği eylemde, Norbel’in tehdit altında olduğunu öğrenmişti. Bu yeni bilgi ona öyle keyif vermişti ki teğmene yakalanmış olmayı bile umursamıyordu. Onun aksine Boris, vaziyetle fazlasıyla alakadar gibiydi.

“Bak sen şu işe.” Teğmenin alaycı bakışı az önce iki adamı saklayan masaya uğradı. “Başkanın biricik damadı ile bu şekilde rastlaşacağıma ihtimal vermezdim.” Başını geriye atarken ellerini bej rengi üniformasının ceplerine soktu. “Bu garip ziyaretini merak etmedim desem yalan söylemiş olurum.”

Antoni, kısık bakışlarını bir an olsun teğmeninkinden ayırmıyordu ve sebebi hiç şüphesiz konuştukları konudan çok uzaktı.

“Fazla merakın bünyeye zararlı olduğunu duymuştum. Ne dersin, teğmen?”

Teğmenin kalkan sol kaşı, aldığı karşılığın hoşuna gitmediğini gösteriyordu. “Yanlış duymuş olmalısın. Tabii... istersen bu konuyu değerli başkımıza danışabiliriz.”

Antoni, bıyık altından aldığı tehdidi zırh gibi bir ifadeyle karşıladı. “Bundan evvel değerli başkanına danışman gereken başka bir konu olmalı.”

“Açık konuşmaya ne dersin, kaptan?”

“Önden buyur, derim.”

Şayet yanlarında üçüncü bir kişi olsaydı, iki adamın arasında esen soğuk rüzgârı hissetmesi kaçınılmaz olurdu.

“Uzatmayacağım. Gözlerindeki öfkenin nedeni yalnızca seni yakaladığım için değil, biliyorum.”

Antoni’nin dudakları buz gibi bir ifadeyle kıvrıldı. “Demek beni yakaladığını düşünüyorsun? Anlıyorum.”

Antoni o saniyeye kadar çok iyi gitmişti ancak Boris’in bir sonraki cümlesi dudaklarındaki tebessüm ile birlikte bakışlarındaki umursamazlığı da silip attı.

“Elisa’yı nerden tanıyorsun?”

Kaptanın zihnindeki çanlar şiddetle çalmaya başladığında, onu esas kızdıran sorunun kendisinden ziyade Boris’in dudaklarından çıkan isimdi.

Elisa.

O isim Antoni hariç hiçbir adamın dudaklarından şiir gibi dökülmemeliydi.

“Cevap verecek misin? Yoksa adının yazdığı künyenin onun boynunda ne aradığını kendim mi öğreneyim?” Kaptandan duymak istediği cevap, Elisa’nın cevabının aynısıydı. “Hemen yarın araştırmaya başlarım. Sonuçta ulaşmam uzun sürmez, emin olabilirsin. Şimdi söyle, onunla ne alakan var?”

Kaptan ona istediğini vermedi. “Seni ilgilendirmez.”

Yükselen son sözler gerilen sınırları kopma raddesine getirirken Boris çenesini sıkıp bıraktı. “Beni ilgilendirmeyen kim, kaptan? Şu an çatımın altında karnını doyuran kız mı-”

Kaptan’ın parmakları bir pençe gibi Boris’in boğazına yapışırken, sırtını kapıyla buluşturdu ve yüzlerini dip dibe getirdi. “Bir daha bunu sakın söyleme!”

Antoni bağırمامıştı ancak sesi kusursuz bir tehlikeyi giyinmişti. Teğmen anladı ki yalan söyleyen boğazına yapışan adam değil, Elisa’ydı.

“Seni bu kadar sinirlendiren ne?” diye konuştu boğuk bir sesle. Kendini kurtarmak için herhangi bir hamle yapmamıştı.

Kaptan yanlış yaptığını biliyordu. Kendisi için değil, Elisa için. Öfkesini sert bir nefesle bastırıp yapması gerekeni yaptı ve elini Boris’in üzerinden çekti ancak geri çekilmedi.

“Sandığın gibi bir durum yok.”

“Ne sandığımı nerden biliyorsun?”

Boris zeki bir adamdı ve Antoni onu gördüğü ilk saniye bunu anlamıştı. “Her ne sanıyorsan yok dedim.”

“O halde bana künyeyi açıklayabilirsin.”

Kaptanın avucu yeniden Boris’in boğazıyla buluşmak için kaşınıyordu. “Sana açıklayacağım tek durum burada ne aradığımdır.”

Boris, ısrarcı olmayacaktı ama aklındaki soruların peşini bırakmaya da niyeti yoktu. Elindekiyle idare etti. “Seni dinliyorum.”

“Duymuşsundur, Perskaliyım. Başkanını tanırım ve sana söyleyeceğim tek şey, onu hafife almamak gerektiği. Lukas tam olarak bunu yapıyor. Sen olsan Perska başkanım öfkeliendirecek bir şey yapar mıydın?”

Boris’in cevabı kesinlikle hayırdı ama bunu dile getirmedi ve kaptanın devam etmesini bekledi.

“Odaya gizlice girmemin sebebine gelince... Perska Başkanlığına ulaştırılmak üzere olması gerektiği gibi bir mektup yazacaktım.” Kendinden emin bir tavırla yineledi. “Olması gerektiği gibi.” Başparmağını geriye çevirerek masanın üzerindeki mührü işaret etti. “Mektubun Lukas’ın ağzından olabilmesi için mührüne ihtiyacım vardı. Anlayacağın teğmen, Lukas’ı öfkeliendirecek ancak şehrin akıbetine ışık tutacak bir hamle için buraya geldim.”

Antoni’nin mantıklı açıklaması Boris’e inanmaktan başka seçenek sunmuyordu. İşin garip yanı, Boris her ne kadar Lukas’ın sadık adamı olsa da kaptanın yapmak üzere olduğu hamleyi akıllıca bulmuştu.

“Mektup olayını nereden biliyorsun?”

“Orası bende kalacak.”

“Her şeyin sende kalmasını istiyorsun.” Boris bunu hayli manidar bir tavırla söylemişti. “Bu bencilliğinin Marina’ya iyi geleceğini düşünmüyorum.”

Antoni takmaktan rahatsızlık duyduğu yüzüğü gösterdi. “Emin miyiz? Yüzüğümü taşımaya deli oluyor.”

“Muhakkak.” Boris kafasındaki karışıklığı gizleyecek kadar ustaydı. “Ne yapmaya çalıştığını anladım fakat Lukas’ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Aslına bakarsan...” Antoni kesinlikle ciddi değildi. “Onun ağzından karşı ülkenin başkanına mektup yazdığımı kendisine itiraf etmeyi düşünmüyordum.”

Boris gülümsedi. Kumanda ettiği savaşlardaki gülümsemelerinden birine benziyordu. “Er ya da geç ortaya çıkar.”

“Bence ortaya çıktığında Lukas bana yalnızca teşekkür edecek.” İşareti ile ortaparmağını kendisi ve Boris arasında götürüp getirdi. “Bu konuşma gereksiz uzadı. Şimdi, dışarı çıkıp mektubu yazmamı bekleyecek misin yoksa mektubu benim yerime sen mi yazmak istersin? Olması gerektiği gibi.”

Antoni’nin Boris’e sunmadığı üçüncü seçenek, şahit olduklarını Lukas’a anlatmasıydı. Antoni neden o odada olduğunu başka bir şekilde açıklasaydı, üçüncü seçenek kaçınılmaz olurdu ancak Boris birinci ve ikinci seçenek arasında hızlı bir karar verdi.

“Mektubu ben halledeceğim.”

“Güzel.”

Boris bir adım yana kaydı, Antoni kulpu indirdi.

Kaptan çıkmadan önce bir şey söylemek istiyordu. Tıpkı teğmen gibi.

İkisi de tek kelime etmedi. Kaptan çıktı ve Boris mektubu yazdı. Olması gerektiği gibi...

Şehrin en göz alıcı noktasına konumlandırılmış balık restoranı, o gece Antoni ve asık suratlı Marina’ya ev sahipliği yapıyordu.

Antoni, genç kızı somurturken görmeye alışık değildi. Aslında Marina da kendini öyle görmeye alışık değildi ama Antoni ile tanıştığından beri ya çok mutlu ya da çok üzgündü. Ortası yoktu. Genç adam ona iki duyguyu da uçlarda yaşıyor ve Marina ikisini de seviyordu.

“Tabağına dokunmadın. Sorun ne?” Keman sesi kulaklarını doldururken etraflarında el pençe emir bekleyen hizmetlilere ve ısıltılı mekâna baktı. “Burayı seveceğini düşünmüştüm.”

Marina göğsünde bağladığı kollarını çözdü. Şık elbisesi, özenle yapılmış saçları ile oturduğu el oyması sandalyeye çok yakışıyordu. “Seviyorum. Sorun burası değil.”

“O halde?”

“Sorun... sensin. Farkında mısın bilmiyorum ama dün akşam beni resmen ihmal ettin. Buraya dün akşam gelecektik sözde.”

Antoni, bıçağını yavaşça masaya bıraktı ve hiç istemediği halde kafasında hızlı bir açıklama hazırladı.

“Ani bir işim çıktı, üzgünüm Marina. Mikail’in yardımına ihtiyacı vardı.”

Marina'nın tıpkı saçları gibi kumral olan kaşları çatılırken dudakları aralandı. "Mikail'in yardıma mı ihtiyacı vardı? Bundan bana ne! Onun ve sevgilisinin bitmek bilmeyen sorunlarıyla yeterince ilgilenmedik mi?"

Antoni için bir kadına kendisini açıklamak zordu, biri hariç. "Mikail benim dostum."

"Ben de senin nişanlınım!" Yükselen sesi birkaç masanın ilgisini çekti ama sıfatı yüzünden bakışlar üzerinde fazla kalmadı.

"Sakin ol. Buraya seninle kavga etmek için gelmedim."

"Ya ne için geldin?" Marina bu kez kırgın bir şekilde Antoni'ye baktı. "Romantik bir gece yaşamak için olmadığı kesin."

"Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama-"

"Neden mi! Küçük bir öpücüğünden bile rahatsız oluyorsun!"

İşte yine aynı konu! Antoni oradan ısınlanmak istedi. "Bunu sana daha önce de izah ettim. Rahatsız olmak değil. Marina, sen sıradan bir genç kız değilsin ve herkesin bakışları üzerindeyken aymaz davranışlar sergileyemezsin." Küçük bir yalandan kimseye zarar gelmezdi. "Öpücüğünden rahatsız olmadım, sadece seni düşünüyorum."

Hadi Antoni, dedi içinden; zorla kendini. Ona kendini özel ve seksi hissettir. Ona tutkuyla istendiğini, önemsendiğini hissettir. İsteddiğini al.

"Yalnız olduğumuz anlarda da farklı değilsin." Marina'nın zümrüt yeşili gözleri dolmak üzereydi. "Anlamıyorum. Benimle evlenmek için çok uğraştın."

Marina'nın masanın üzerinde ritim tutan eli Antoni tarafından tutuldu. Genç adamın mecburiyetleri vardı. Önceleri Marina'ya karşı duyduğu suçluluk duygusu, genç kızı tanıdıkça tükenmişti ancak yine de ona dokunmak kaptana kendisini iyi hissettirmiyordu.

"Uğraştım. Bu yüzden sana karşı özenli yaklaşıyorum. Bu yüzden hızlı yaşayıp çabuk tüketmek istemiyorum, diğerlerinde olduğu gibi..."

İşte, Marina için anahtar kelime buydu. Kirpiklerini kırıştırdı ve az önce ağlamak üzere olan kendisi değilmiş gibi gülümsedi. "Ah Antoni, bu sözlerin de olmasa..."

Antoni belli etmeden rahat bir nefes verdi. Kendisine inandırmak istediği tek kız, uysaldı. Ne söylese inanırdı. *Peki*, derdi. Antoni, o kızı yanında olmadığı her an özlüyordu.

"O halde içkini tazeleyelim."

Marina suratını ekşitti. “Ah, hayır. Geldiğimizden beri sadece içiyorum, bu üç oldu.”

Antoni elini kaldırdı ve nişanlısının içkisinin tazelenmesini işaret etti. “Rahat ol, yanıdayım. Sarhoş olursan seni taşıyım.”

Marina utançla bakışlarını kaçırdı. “Ya yine üzerine kusarsam?”

Antoni gülümsedi. “Sorun değil.”

Marina yeni içkisinin eşliğinde yemeğini yedi. Oradan buradan konuşular. Marina çocukluğunu anlatmaya başladı. Antoni için konuyu istediği noktaya getirmek adına iyi bir fırsattı.

“Güzel bir çocukluk... Hep Norbel’de miydin?”

Marina ağzı dolu olduğu için başını salladı. Lokmasını yuttuktan sonra konuşmaya devam etti. “Burada doğdum ve kısa geziler hariç hiç ayrılmadım. On dört yaşına geldiğimde annemi kaybettim, sonrasında sorumluluklarım arttı, biliyoursundur.”

“Evet, savaş ganimetleri ve esirlerle ilgilendiğini baban anlatmıştı.”

Marina biten yemeğinin ardından kadehini eline alarak övünçle arkasına yaslandı. “Annemden sonra işlerle birinin ilgilenmesi gerekiyordu ve ben o yaşta bile zeki bir çocuktum.”

Antoni, onu beklediği iltifat dolu bakışlardan mahrum bırakmadı. “Merak ediyorum. Kadın esirlerin hepsi pazara mı sunuluyor, Marina?”

Marina tamamen ayık olsaydı, Antoni bu soruyu soramazdı. Marina kıskanç bir kızdı, nişanlısını kadın esirlerden bile kıskanabilirdi.

“Hayır elbette. Kimisini rütbelilerin hizmetine veriyorum, kimisini madenlere... Küçük olanları ise...” Marine bir elini ağzına diğerini midesine götürdü. “İçmemeliyim, demiştim. Midem bulanıyor.”

Antoni almak istediği cevabın yerine kusmuk görmek istemiyordu. Sandalyesini genç kızın yanına çekti ve ıslattığı elini onun çehresinde gezdirdi. Marina mayışarak başını onun omzuna bıraktığında, midesinde kelebekler uçuşuyordu.

“Küçük olanlardan bahsediyordun, onları nereye gönderiyorsun?”

Marina gözlerini kapattı. “Pamuk... Pamuk tarlasına gönderiyorum. Büyüyüp serpilene kadar orada çalışıyorlar. Sonra da görünüşlerine göre rütbelilere ya da pazarlara satılmalarını sağlıyorum.”

Antoni aklına gelen ihtimalle taş kesildi. “Ya küçük erkek çocukları?” Küçük Amir’in kaybolduğunu Zahra’dan öğrenmişti. Onu kendi

imkânlarıyla bulamamıştı. Belli ki Amir için de omzunda uyumak üzere olan genç kıza ihtiyacı vardı.

“Eli silah tutabilecek olanlar askeri kampta eğitiliyor. Daha küçüklere ise pamuk tarlasında çalışan kızların yanında. Yani bir işe yaramıyorlar.” Marina sızarken parmaklarını Antoni’nin parmaklarından geçirdi. “Neden bu tatsız konuları konuştuk ki? Antoni sevgilim, beni sevdiğini söyle.”

Antoni, istediği cevabı almanın iç huzuruyla gözlerini geceye uzattı ve genç kıza bir yalan daha söylemedi.

Elisa’nın parmaklarına cıvık hamur bulaşmıştı. Maria’dan biraz daha un serpmesini rica edip yoğurmaya devam etti. Kıvama gelen hamurun üzerini örttü ve bekleyen hamuru siniye aldı. Eşit parçalara böldükten sonra her birini incecik açtı. Ateşin üzerindeki sac iyice kızmıştı. Beş yuvarlak hamuru saca yerleştirdikten sonra her birinin yarısına bol soğanlı ispanağı yaydı ve D harfi şeklinde kapattı. Birkaç dakika içinde mis gibi ispanaklı gözleme kokusu tüm bahçeyi sarmıştı.

“Tanrım.” Maria hâlâ sacda pişmekte olan gözlemenin ucundan koparmaya çalıştı. Oysa kahvaltıyı dakikalar önce yapmışlardı. “Bu güzelliğin adı ne demiştin? Daha önce hiç yemedim. Gerçekten leziz görünüyor.”

Elisa gülümsemeden edemedi. “Yanacaksın, Maria! Bekle biraz.”

“Ama nefis kokuyor.”

“Adı ispanaklı gözleme,” dedi Elisa. Göz göz pişen gözlemeler Elisa’nın geç kalmış sözüydü. “Türlere ait bir börek. Bir dahaki sefere kıymalı da yapacağım. Hatta... patatesli ve peynirli de.”

Maria kopardığı parçayı yana yana çiğnediği sırada, Elisa’nın dikkati taş duvara takıldı. Orada bir hareketlilik vardı. Heyecanla dizlerinin üzerine kalkarken o duvarda kendisini gözleyen bu kez kaptan değildi.

“Aslında!” Genç kız yutkunup sesindeki heyecanı dizginlemeye çalıştı. “Yanına ayrıran çok yakışır. Rica etsem yapabilir misin?”

Maria ayağa kalkmıştı bile. “Yapmaz mıyım?” Ellerini kavuşturup gözlemelere baktı. “Bekleyin beni bebekler, hemen döneceğim.”

Elisa hızlı adımlarla uzaklaşan Maria’nın arkasında bağırdı. “Yavaş ol Maria, gözlemeler bir yere kaçmıyor.” Hemen sonra pişen gözlemeleri sacdan aldı, önce özenle peçeteye sonra da gazete kâğıdına sardıktan sonra taş duvara yürüdü.

“Merhaba, Mikail. Seni burada görmek ne güzel.”

Mikail zorlukla duvara tutunuyordu. “Merhaba, Elisa. Üzgünüm ama geliş sebebimi hemen söylemek zorundayım. Senin kaptan kadar güçlü kol-larım yok, düşmem an meselesi.”

Senin kaptan.

Elisa hoşuna giden o kısa kelimeyi kendine sakladı ve gülmek için direnmek zorunda kaldı. “Pekâlâ öyleyse, seni dinliyorum.”

Mikail’in sarı saçlarının dibi o soğuk havada boncuk boncuk terlemişti. Gri gözlerini kıstı ve bir sır verir edasıyla sesini alçalttı. “Bu gece seni alma-ya geleceğim. Antoni buradaki işimiz bitene kadar senin için güvenli bir yer ayarladı. Bundan sonra orada kalacaksın.”

Elisa buna şaşırmadı. Antoni’nin orada kalmasından dolayı rahatsızlık duyduğunu biliyordu ama minnet duyduğu Boris’e tek kelime etmeden evden nasıl ayrılacağını bilmiyordu.

“Bu gece çok erken değil mi, Mikail? En azından yarına erteleyemez miyiz?”

Mikail başını iki yana salladı. “Bunu Antoni’ye sormaya ne dersin?”

Elisa, neden kaptan yerine Mikail’in burada olduğunu merak etti ama alacağı cevaptan korktuğu için sormadı. “Bunu onunla konuşmak isterdim. Sanırım şu anda böyle bir şansım yok.”

Mikail, genç kıza sevineceği bir haber verdi. “Zahra da seninle olacak.”

“Gerçekten mi!”

“Gerçekten,” dedi Mikail. “Bu da benim kararım. Malikâneye gelen rütbeli domuzların ona bakışlarından hoşlanmıyordum.”

“Peki.” Sarılı gözlemeleri Mikail’in kolunun altına sıkıştırdıktan sonra, “Onları Antoni’ye götürür müsün?” diye sordu. “İçinde ikinize de yetecek kadar var.”

“Açıkçası o güzel kokulu şeyden bana vermeyeceksin diye korktum.”

“Ne olduğunu biliyor musun?”

Mikail’in dilinin ucundaki kelimeyi söylemesi için kısa bir süre düşün-mesi gerekti. “Bir Türk limanında yemiştik. Antoni ıspanaklı olanlarına bayıldı. Sanırım adı... gözükleme.”

Elisa öyle güldü ki Mikail kızın, kaptanın kalbini çalmasına şaşmadı. “Gözükleme değil, gözleme o. Zahra burada olsa sana ne derdi biliyorsun, değil mi?”

Mikail bu kez anında cevap verdi ve sesini incelterek, "Seni şapşal!" dedi. "Pekâlâ, şimdiden afiyet olsun. Gece yarısı burada olacağım."

"Anlaştık." Mikail çapkınca göz kırptı. "Başka bir notun var mı?"

Elisa hemen kızarmıştı ama aklındakini söylemekten geri kalmadı. "*Elisa sözünü tuttu, dersin.*"

Mikail gittikten sadece bir dakika sonra Maria elinde bir sürahi ayranla birlikte döndü. Kadın kilosunun hakkını vererek tam beş gözleme yerken bir yandan da Elisa ile sohbet etmeyi ihmal etmemişti. Elisa, bu kez ona olanca neşesiyle katıldı ve o gece yarısından sonra belki de bir daha göremeyeceği kadına içten, sessiz bir veda etti.

Sevgili Boris,

Teşekkür ederim.

Seni her gördüğümde söylemek istediğim ilk şey hep bu oluyordu, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ve yüzüne bakıp sana veda edemediğim için de özür dilerim. Anlatamadığım şeyler olduğunu biliyordun, hep şüphelenmiştin ve haklıydın. Belki bir gün yeniden karşılaşarsak sana hepsini anlattırırım. Belki bir gün senin bana yardım ettiğin gibi ben de sana edebilirim. Kaderin, benim için çizdiği yolda seninle olan sokağı tamamladım. Ve inan ki o sokağı mutlu ve minnet dolu anacağım.

Bana kızma, olur mu? Eğer sana gitmek istediğimi söyleseydim, nereye gittiğimi soracaktın. Yalan söylemek zorunda kalacaktım. Bunu hiç istemiyorum. Tanrı'dan beni anlamamı diliyorum ve bir şey daha, mutlu olmanı...

Teğmen, sen iyi bir adamsın.

Sen, üzerindeki üniformaya rağmen iyi bir adamsın.

Beni yaralı ve ölmek üzere bulup kurtardığın için, evini açıp karnımı doyurduğun için, beni bir abla sevgisiyle saran Maria ile tanışmama vesile olduğun için ve bana sahici bir iyi niyetle yaklaştığın için teşekkür ederim.

Hoşça kal.

Saat gece yarısını vurduğunda Elisa, Boris'e yazdığı mektubu noktaladı. İçinde sessizce gitmenin burukluğu olsa da kime gittiğini bilmenin gizlenemez bir sevinci vardı. Boris'in ona aldığı hiçbir şeye dokunmadı. Kan izlerinin açık pembe bir şekilde lekelediği beyaz elbisesini giydi ve sessizce odadan çıktı. Maria'nın kapısı kapalıydı, Boris'in de öyle...

Aylarını geçirdiği eve hüznle baktıktan sonra dış kapının kilidini açtı. Elini kulpa uzattığında beklemediği bir şey oldu. Başka bir kapının açılma sesi kulaklarını doldurdu.

"Bana böyle mi veda edeceksin?"

Elisa gözlerini yavaşça kapattı. Bunun olmasını hiç istememişti. Yavaşça Boris'in sesine dönerken parmakları birbirine kenetlenmişti. Utanıyordu ve çok, çok üzgündü.

"Ben... üzgünüm teğmen." Fark etti ki teğmenin üzerinde hâlâ üniforması vardı. Oysa duymuştu, genç adam yaklaşık iki saat önce gelmişti.

"Bana öyle bakma. Evet, gideceğini biliyordum."

Elisa şaşkınca, "Ne-nereden öğrendin?" diye sordu.

"Bu bir duyum değil, bir his. Bir gün gideceğini biliyordum, Elisa. Malikâneye gidip o herifi gördüğümüzde ise gideceğin günün yaklaştığını hissettim." Kaldırdığı el kapının dibindeki Elisa'yı işaret etti. "Görünen o ki yanılmamışım. Zaten hislerim bana hiçbir zaman yalan söylemedi." *Bu kez söylemesini isterdim*, diye düşündü ve düşüncesini Elisa'dan ustalıkla gizledi.

Genç kız, Boris'in kendisine bakan kahve gözlerine odaklandı. Omuzları düşmüş görünüyordu ancak ifadesi dümdüzdü.

"Sana bir mektup yazdım. Ben gittikten sonra okur musun?"

"Okurum," dedi Boris ifadesiyle örtüşen katı bir sesle. "Ama gittikten sonra değil. Çünkü öyle bir şey olmayacak."

Elisa, teğmenden duyduğu sözlerin şaşkınlığını yaşarken genç adam çevik bir hamleyle Elisa'nın yanında bitti. Kapıyı kilitledi, anahtarı cebine attı.

"Teğmen, bunu neden yaptın!" Elisa'nın bunu söylerken ona kalkan başı titredi. "Neden!"

"Çünkü gitmeni istemiyorum." Elisa'nın aksine sakindi. "Nedeni bu kadar basit."

"Neden!" Elisa nasıl davranacağını bilemedi. Ona bağırarak, isteyeceği son şeydi. O, hiçbir zaman nankör bir kız olmamıştı. "Burada kalamam."

"Kalırsın, bugüne kadar kaldığın gibi..."

“Hayır.” Elini kaldırıp kendini anlatmaya çalıştı. “Bak, olmaz. Girmeliyi-”

“Gidemezsin. Çünkü savaş başlamak üzere. Gidersen, bu kez ölürsün.”

Elisa’nın mavileri büyürken, kalbi savaş sözcüğünün ürkütücülüğüyle hızlandı. “Ne!”

Boris parmaklarını esmer saçlarından geçirdi. Burun delikleri genişlemişti ve Elisa, böyle olduğu zamanlarda sıkıntılı olduğunu anlayacak kadar onu tanımıştı .

“Perska’nın donanması saatler önce Norbel’e doğru yol almaya başladı. Mektubu göndermekte geç kaldım.”

“Mektup mu? Ne mektubu?”

Boris düşüncelerini kovuşturmak ister gibi başını iki yana salladı. “Boş ver. Bir yere gitmiyorsun bunu bil, yeter. Şimdi odana dön.”

Vetnika Kıyısı’nın savaş güncesi Elisa’nın gözlerinin önünden geçti. Boris yalan söylüyor olamazdı. Savaş, zalim Norbel’in de kapısına dayanmıştı.

“Gitmeliyim.” Genç kız bu kez yalvarır gibi söyledi. Bir savaşta daha Zahra’dan ve Antoni’den ayrı kalamazdı. Bu kez olmazdı. “Lütfen Boris, bana izin ver. Lütfen...”

Boris, genç kızı kollarından tuttuğunda Elisa kendini kafese kapatılmış gibi hissetti. “Olmaz. Lütfen odana dön. Seni zorla götürmek istemiyorum.”

“Bunu yapmazsın.”

“Yaparım.”

Elisa, genç adamın dokunuşundan kurtulmak istedi ama başaramadı. O an anladı ki Boris yapardı. Onu evinde zorla tutardı. “Böyle mi olsun istiyorsun? Seni zorbalıklarla mı anayım istiyorsun?”

Boris’in gözlerinden bir hayal kırıklığı geçti. Bu, Elisa’nın onun gözlerinden okuduğu ilk derin duyguydu. “Zorbalık mı? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?”

“Hiçbirini inkâr etmiyorum ki! Her biri için sana minnettarım Boris ama-”

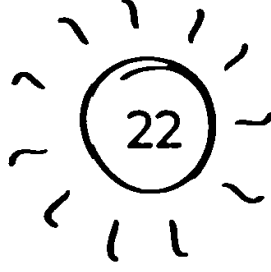
“Ama diye bir şey yok. Burada kalacaksın. Anladın mı beni, küçük Vetnikalı? Burada, benimle kalacaksın. Sana başka bir seçenek sunmuyorum.”

Elisa kollarını öfkeyle kaldırdı ve geri çekilerek Boris’ten kurtuldu. O sırada tanıdık ve acı bir patlama sesi duyuldu. Karanlık evin camlarına bir ateş topunun turuncu ışığı düşerken, Boris silahına davranarak Elisa’yı odasına sürüklemeye başladı.

“Bırak beni! Ne yapıyorsun, bırak!”

Boris durmadı ve Elisa’yı kolayca odasına kadar götürüp yatağına itti. Genç kız çırpınıyor, bağılıyor, ayak diriyordu ama Boris’in gücü karşısında hiçbiri işe yaramıyordu. Kapı üzerine kilitlendiğinde patlama sesleri arttı. Vetnika Kıyısı’nın korkuyla andığı Norbel, Başkan Lukas’ın kutsal şehri bombalanıyordu.

Ve Elisa, bir savaş başlarken daha Antoni’siz kalıyordu.

“Kırık İnci”

Gecenin hırçın mavisi savaşın kıvılcımlarıyla bezenirken gökyüzünde hiç yıldız yoktu.

Çünkü Elisa’nın, Kaptan Antoni’ye anlatacak son bir hikâyesi daha vardı ve tüm yıldızlar o hikâye için saklanmıştı.

Antoni Denis, Kıyı Güneşi’nin sıcak sesinden sonsuz hikâyeler dinleyebilmek için adımlarını hızlandırdı. Kalbinin iki parçaya bölündüğünü hissediyordu. Biri Elisa’ya, diğeri ise şimdi izini sürdüğü küçük kız kardeşine aitti.

Zahra hemen arkasındaydı. Gecenin karanlığında, pamuk tarlasının ortasından ilerlerken genç kızın bacaklarına yumuşacık pamuklar ve sivri dalları çarpıyordu. *Keşke elbise giymeseydim*, diye geçirdi içinden. Sonra böyle bir şansının olmadığını düşündü. Tüm malikâne halkı akşam yemeğindeyken, Antoni onu çalıştığı mutfağın arka kapısından alelacele çıkarmıştı. Sıkı sıkıya tuttuğu bohçasını bile sadece bir dakika içinde hazırlayabilmişti. Önce Antoni’nin kısa konuşmalar yaptığı -hatta bu konuşmaların birçoğunda karşı tarafa tomarla para verdiği- yerlere uğramışlardı. Antoni’nin kullandığı yeşil kamyonette yol alırlarken Zahra defalarca sormuştu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bir yere.”

“Ama nereye?”

“Gidince göreceksin.”

Bir süre sonra...

“Geldik mi?”

“Kamyonet durmuşa mı benziyor?”

Zahra’dan sesli bir nefes sesi.

“Tanrı aşkına, Antoni! Artık nereye gittiğimizi söyleyecek misin? Nerede lanet Norbel’den çıktık!”

Kamyonet yavaşlayıp, bir tarlanın yakınlarında durduğunda Zahra, o tarlaya inanamayan gözlerle bakmıştı.

“Ciddi olamazsın!”

Antoni, bulduğu üçüncü pamuk tarlasının aradığı tarla olduğunu anladığı gibi kamyoneti yaşlı bir ağacın altına gizlemişti. Hava hayli kararmıştı. Fark edilmemek için tarlanın içinden ilerliyorlardı.

“Neden geldik buraya?” Zahra bunu beşinci kez soruyordu.

Antoni geri dönüp onu kamyonete kilitlemeyi düşündü.

“İki dakika için susamaz mısın?”

“Neden susacakmışım? Hani beni Elisa ile birlikte kalacağım eve götürecektin?”

O ev şehrin ters bölgesinde kalıyordu. Bu yüzden Antoni önce işini halletmek istediye de bu kararından Zahra arabasına bindiği an pişman olmuştu. “Eğer çenen yüzünden yakalanırsak, hayatının kalanını Elisa ile değil buradaki pamuklarla geçireceksin.”

“Hii!” Zahra sesini kontrol edemeyince avucunu ağzına kapattı. O sırada bir fener ışığı oldukları tarafa çevrildi. Antoni çevik bir hamleyle eğildi ve Zahra’yı da yanına çekti.

“Kim var orada!”

Antoni, ela gözleri korkuyla parlayan genç kıza susmasını işaret etti. Zahra avucunu ağzına öyle sıkı bastırıyordu ki dudağının dişine battığını hissetmişti.

“Kim var orada?”

Antoni nefesini tuttu, birkaç metre ilerideki silahlı Norbel askerini bakış açısına aldı. Eli belindeki silahına giderken, asker fenerin ışığını kapattı ve uzaklaşan adım sesleri duyuldu.

“Eğer bir daha bağırırsan ağzını bantlarım!” Antoni’nin fısıltısı bu kez Zahra için gerçekten korkutucuydu. Genç kız hızlıca başını salladı ve kapının peşinden ilerlerken bu kez çıtını bile çıkarmadı.

Karanlıkta karambole ilerliyorlardı ve kuş bakışıyla büyük pamuk tarlasının hâlâ ortasında görünüyorlardı. Antoni, zippo çakmağını gerekmedikçe yakmıyordu. Zahra korkmaya başlamıştı ama içinden bir ses, Antoni'nin yanında güvende olduğunu söylüyordu. Aksi takdirde gecenin bir vakti uçsuz bucaksız bir tarlada dolaşmazdı!

Antoni aniden durdu ve çakmağın fener düğmesine bastı. Mavi ışık bu kez ona aradığı görüntüyü sunmuştu. Işığı kapattı ve Zahra'ya birkaç metre ilerideki siyah konteyneri gösterdi. Ne bir penceresi ne de kapı altında sızan ışığı olan konteynerin, dikkatli bakılmadıkça fark edilmesi imkânsızdı.

“Yoksa bizim için bulduğun yer burası mı?” diye fısıldadı Zahra. Sonra Antoni'nin o karanlıkta bile fark edilen ters bakışlarını görerek yanıtızsız kalacağını anladı. Susmak onun için zordu ama yaşadığı korkunun hesabını aydınlık ve en azından birkaç kişinin olduğu bir yerde sorsa daha iyi olacaktı.

“O konteynere girmem lazım. Ağzını açtığında bana sadece evet ya da hayır cevabını ver. Beni burada mı bekleyeceksin yoksa gelecek misin?”

Zahra dudaklarını ısırarak etrafına göz gezdirdi. Gözleri karanlığa alışmıştı ama tarla öyle ıssızdı ki parlayan pamuklar bile ona şirin gelmiyordu. “Elbette geleceğim.”

Antoni, alnına dökülen kumral dalgalara arkaya doğru rastgele bir yön verirken, “Sessiz ol,” diye uyardı genç kızı. “Yanımdan ayrılma ve tekrar ediyorum, her ne görürsen gör ağzını açma.”

Zahra'nın kalp atışları hızlanırken başını salladı. “Affedersin ama bunu sormazsam ölürüm. Mikail nerede?”

“Elisa'yı almaya gönderdim. Şu an yeni evinize doğru yola çıkmış olmalılar.”

Zahra rahat bir nefes verdi ve adımları tekrar harekete geçen kaptanın peşinden ilerledi. Kaptanın bakışları her adımında çevresini bir baykuş keskinliğiyle tarıyordu. Konteynere yaklaştıklarında genç kızı yanına aldı, işaretle yönlendirerek sırtını konteynerin soğuk yüzeyine dayamasını sağladı. Tahmin ettiği gibi kapı kilitliydi ve yine tahmin ettiği gibi anahtarı, Lukas'ın odasından aşırıldığı kutudan çıkan anahtardı.

Kilidi tek çevirmede açtı. İçeri girdiğinde, dip dibe uyuyan onlarca genç kız gözlerinin önüne serildi.

“Milena,” diye mırıldandı umutla. “Küçüğüm, burada mısın?”

Feneri yakmadan önce hiç istemese de silahını eline aldı. Feneri yaktığı an açılan bir çift gözün sahibi, korkuyla yerinden doğruldu. En fazla on üçünde sıksa bir kızdı. Atmak istediği çığlık, silahın varlığıyla boğazına takılırken örtüyü boynuna kadar çekip yattığı yere sindi.

“Korkma.” Antoni, silahını geri çekmesine eş zamanlı olarak bir adım geri çekildi. “Size zarar vermek için gelmedim.”

Kızın koca gözleri korkuyla Antoni’ye bakarken genç adam uyuyan kızları tek tek inceledi. Tanıyabilecek miydi?

“Bir kız arıyorum. Sadece bir isim vereceğim.”

Kız başını bile sallayamadı ama Antoni yine de sordu. “Milena, bu isimde biri var mı burada?”

Kızın çıtı çıkmıyordu. Küçüktü ve korkuyordu. Karşısında kendisiyle aynı şartlara sahip bir erkek olsaydı, Antoni onu konuşturmayı bilirdi ama kızdan istediği cevabı nasıl alacağını konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“Bak.”

Zahra birden olduğu yerden ayrıldı. Kaptanın arkasından içeri girdi ve yumuşak bir fısıltıyla, “Merhaba,” dedi. Oysa hiçbir şey bilmiyordu. Neden orada olduklarını, kaptanın kimi aradığını bilmiyordu. Yine de elinden geldiğince yardım edecekti. Kaptanın kendisine ettiği gibi... “Lütfen bize yardım et. Biz de sizler gibi buralı değiliz ve yardıma ihtiyacımız var. Şimdi söyler misin, burada...”

“Milena.”

Zahra, kaptandan aldığı bilgiyle devam etti. “Milena, o burada mı?”

Küçük kız örtüyü yavaşça indirirken başını iki yana salladı.

“Sarı saçları vardı,” dedi Antoni belleğindeki eski bir fotoğrafı gözünün önüne getirerek. “İri, mavi gözleri ve tombul yanakları.”

Kızın ağzı ilk kez acı bir cümle kurmak için aralandı. “Buradaki hiçbir kızın yanakları tombul olamaz, bayım.”

Zahra’nın burun direği sızladı. Kızı anlıyordu. Çok iyi anlıyordu.

“Peki ya diğer özellikleri?” Zahra, dizlerinin üzerine çöküp kızın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Diğerleri sese rağmen kıpırtısızca uyuyordu ve Zahra bunu garipsemişti.

“Bakma öyle, uyanmazlar.” Kız, yaşından büyük bir olgunlukla devamını getirdi. “Sabahtan akşama kadar eşek gibi çalışıyorlar. Üzerlerinde zıplasanız bile uyanmazlar. Dedğiniz kıza gelince... Burada o isimde biri yok.”

Antoni'nin omuzları düştü. Bu hissi biliyordu; sonuna kadar gidip elleri bomboş dönmek. Kilometrelerce koşup duvara toslamak. Antoni bu hissi defalarca yaşamıştı ama hiç pes etmemişti.

“Gidelim.”

Antoni arkasını döndüğünde kız ayağa kalktı. “Ama dediğiniz gibi bir kız vardı.” Yaklaştı ve kendisine dönen kaptanın önünde durdu. “On yedi, on sekiz yaşlarında. Sarı lüleleri ve kocaman mavi bakışları var. Ama adı Milena değil. Tanya.”

Kaptan her ihtimalin ardına sığınmaya razıydı. “İsmi önemli değil, onu görmem gerek. Nerede şimdi?”

“Dün sabah askerler tarafından götürüldü. Gitmek istemedi, çok ağladı ama götürdüler. Şaşırmadım, çok güzeldi. Büyümüştü de... Rütbelilerden birine verilmiş olmalı.”

Antoni avuçlarını sıktığında, uzaklardan bir patlama sesi duyuldu. Küçük kız irkilerek geri çekilirken, bir çocuğun ayağına bastı ve çocuk inleyerek başını örtünün altından çıkardı. Zahra, o çocuğun tanıdık yüzünü gördüğünde patlama sesini hiç duymamış gibi bir sevinç çığlığı attı.

“Amir!” Koşup küçük çocuğun yanına çöktü ve yeşil gözleri ile karşılaştı. “Tanrım! Sensin! Amir... Sensin!” Amir'in küçük bedeninin kollarına alıp bacaklarını beline doladı. Art arda yükselen patlama sesleri içerideki herkesi uyandırmaya yetmişti.

“Ne oluyor!” Zahra, Amir'in başını boynuna bastırarak kapıya yürüyen Antoni'ye baktı.

Antoni, bakışlarını direkt olarak kıyıya çevirdi. Tahmin ettiği gibi... Norbel kıyıları bombalanıyordu.

“Askerler onu götürürken bir şey duydun mu?” Antoni hızlı adımlarla yeniden kızın karşısına geçti. Konteynerin anahtarını kızın zayıf avucuna bırakıp, “Al,” dedi. “Kapıyı içeriden kilitleyin ve Perska askerleri gelece kadar kimseye açmayın.” Kilidi işaret etti. “Kapı özel yapım, kırılmaz. Anahtarı arkaya taktığınız takdirde dışarıdan da açamazlar. Perska askerlerine güvenebilirsiniz, size asla zarar vermezler. Şimdi söyle, sarışın kızla ilgili bir şey biliyor musun?”

Kız, parmaklarını anahtarın üzerine kapatırken, “Forid,” dedi. “Ona götürüldü.”

Antoni ve Zahra'nın bakışları aynı anda birbirlerini buldu. Forid! O ismin sahibini ikisi de tanıyordu. “Marina'nın eniştesi Forid mi!”

“O isimde başka rütbeli yok,” dedi Antoni. Binbaşı Forid, Marina’nın burnundan kıl aldırmayan teyzesinin kocasıydı ve kardeşi olma ihtimalini taşıyan kız, şimdi o ensesi kalın herifin yanındaydı!

“Şu işe bak. Ne yapacağız?”

Antoni, Amir’e baktığında Zahra küçük çocuğa daha sıkı sarıldı. “Hayır, burada güvende olacağını bilsem de Amir’i bırakmam. Elisa ne beni ne de seni affeder.”

Küçük kız kapının yanına kadar yürüdü, dışarıyı gösterdi. “Ne karar verekseniz bunu dışarıda yapın. İçeri soğuk giriyor, farkındaysanız bir ısıtıcımız yok.”

Kız başlayan savaşı umursamıyordu. Orada bulunan her esir çocuk savaşı yakından tanıyordu, sadece şansları varsa hayatta kalacaklarını biliyorlardı. Siska kız da bu yüzden yalnızca soğuğu düşündü. Dışarı çıkan genç kızla adamın arkasından kapıyı kapattı.

Antoni ve Zahra, kamyonete ulaşmak için yeniden pamuk tarlasına daldılar. Antoni, küçük Amir’i Zahra’dan almıştı. Gelişlerinin aksine adımları yürür değil, koşar vaziyetteydi. Ortalığın karışacağını Antoni bilirken, Zahra hissediyordu.

“Nereye gideceğiz?” Zahra bunu nefes nefese sormuştu. “Sana sorun çıkarmayacağım. Ağzımı bile açmayacağım. Nereye istersen oraya gidelim.”

Antoni bu kez olmayacağını biliyordu. Paltosunun içine aldığı çocuk buz gibi olmuştu. Bir an önce sıcak ve güvenli bir yere ulaşmalıydı. “Mikail ve Elisa eve varmış olmalılar, sizi yanlarına götüreceğim.”

Zahra anlamıştı. Milena denen kız her kimse kaptan onu bulmak için Forid’e gidecekti. Yani malikâneye. Bu sürpriz değildi ancak kamyonete ulaştıklarında, karşılarında buldukları manzara çok kötü bir sürprizdi.

Bir yığın Norbel askeri, Teğmen Boris’in arkasından silahlarını Antoni’ye doğrulttu.

“Merhaba, kaptan.” Teğmen, üniformasının diz cebinden bir kelepçe çıkardı ve salladı. Suratında asil bir yengi vardı. “Antoni Denis Porowski. Sizi Marina Lukas’ın emriyle tutukluyorum.”

Mikail, nefes nefese beyaz malikâneye doğru yol alırken kar yağışı başlavalı birkaç dakika kadar oluyordu. Yollar kıyıya akın eden ordu ve tanklarla

doluydu. Siviller büyük bir panikle evlerine koşarken caddelerde büyük bir karmaşa kol geziyordu.

Genç adam malikânenin önünde sert bir frenle durdu, kuru soğuğa rağmen terliydi ve başarısızlığının ağırlığı altında eziliyordu. O gece beyaz malikânenin ışıkları ilk kez yanmıyordu. Etrafını çevreleyen askerlerden biri bile yoktu. Mikail şaşırmadı, Perska gemilerinin Norbel sularında görüldüğü ilk anda malikânenin tahliye edildiğini tahmin etmek zor değildi ancak kendi için bir adım sonrasını kestirmek zordu.

Antoni'yi bulmalıydı. Daha fenası Antoni'yi bulup Elisa'yı alamadığını söylemeliydi. Arabadan inip kapıyı öfkeyle kapattı. Başını ellerinin arasına aldığı anda ne yapacağını düşünüyordu. Elisa'yı alabilmiş olsaydı, Antoni ile kızların yeni evinde buluşacaklardı. Ama Elisa'yı alamamıştı... Çok beklemişti ama evden genç kız değil, Boris çıkmıştı. Sonrasında ise evin etrafına askerler akın etmişti. Mikail bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama elinden bir şey gelmemişti.

Elisa olmadan Zahra'nın yanına gidemezdi, malikâneye gelirken tek düşündüğü buydu. Antoni ile buluşup Elisa'yı teğmenin evinden çıkaracak yeni bir plan yapmalıydı.

Düşüncelerle boğuşurken askeri bir kamyonetin malikâneye girdiğini fark etti. Kamyoneti kullanan Boris'ti. Mikail bunu beklemiyordu. Hızlıca arabasının arkasına ilerleyerek kendini gizledi. Kamyonet tamamen gözden kaybolduğunda hemen karar vermesi gerekiyordu. Genç adam tehlikeli olan yolu seçti ve çalılıkların arasından malikânenin bahçesine sızdı. Kamyonet ön kapıyı es geçerek bodrum kata inen yokuşa saptı. Ortada bir gariplik döndüğü açıktı ve o garipliğin kendini göstermesi uzun sürmedi.

Kamyonetten indirilen Antoni'nin sırtına bir tüfek dayanmıştı. Mikail, esas şoku kucağında küçük bir çocukla inen Zahra'yı gördüğünde yaşadı. Zahra hem çok öfkeli görünüyordu hem de kollarındaki çocuğu sıkıca tutmuş, ağlıyordu. Mikail koşup onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için kendini zor tuttu.

Antoni, tek bir gaz lambası ile aydınlatılmış bodruma girdiğinde Marina karşısında duruyordu. Gülmüyordu, ağlamıyordu, kızgın değildi. Öylece duruyordu. İçeride yalnızca eski bir masa, iki sandalye ve yoğun bir toz kokusu vardı. Boris, Zahra'yı da içeri aldıktan sonra askerlerine dışarıda kalmalarını emretti.

“Derdinin ne olduğu hakkında bir fikrim yok.” Antoni’nin parmakları gömleğinin düğmelerine gitti. Alamadığı nefesi o düğmelere mâl ederek üstten iki tanesini kopardı. “Zahra ve çocuğu bırak gitsinler.”

Marina, elini masaya koyarken en az Antoni kadar nefessiz görünüyordu. “Demek bir fikrin yok.”

“Zahra’yı ve çocuğu bırakmanı söyledim.”

Marina anlık bir öfkeyle sandalyeyi devirirken, “Kes!” diye bağırdı. Sonra işaretparmağı kaptanın arkasındaki Zahra’yı gösterdi. “Zahra’nın da o veledin de canı cehenneme!”

Zahra, kendisine yardım etmesine rağmen hiçbir zaman sevedemediği Marina’nın suratına okkalı bir tokat indirmek istedi ama Amir varken yapamazdı.

“Acımasızlığın beni şaşırtmadı, Marina.”

Antoni’nin itirafı Marina’yı gülümsetti. Her daim neşeli olan yeşilleri şimdi bodrumun loş ışığında karamsar bakıyordu. “Öyle mi dersin? Ama senin çevirdiğin dolaplar beni çok şaşırttı! İnanamıyorum sana, Antoni! Biliyor musun? Aslında hep bir boklar döndüğünü hissediyordum ama gözüme çektiğin perde yüzünden göremedim!”

Boris, topuğunu yere vuran Marina’ya yaklaşp kolunu sıvazladı. “Sakin ol ve konuşmayı bir an önce sonlandır. Başkan yokluğunu fark etmeden seni güvenli bölgeye ulaştırmalıyım.”

Marina, bakışlarını Antoni’den ayırmadan yalnızca başını salladı. “Bana onun bir haltlar çevirdiğini söylediğinde sana inanmamıştım. Görüyor musun? Nasıl büyük bir aptalmışım, Boris. İyi ki beni dinlemeyip onu takip ettin. Yoksa ihanetini nasıl öğrenecektim!”

Boris’in kalın dudakları kibirli bir ifade eşliğinde kıvrıldı. “Bu cümleyi bu akşam ikinci defa kuracağım ama... hislerim beni asla yanıltmaz.”

Marina, kolunu Boris’ten kurtarıp Antoni’nin dibine kadar sokuldu. “Söyle bana, neden içimize girdin? Babamın odasında ne arıyordun! Norbel’de ne arıyordun! Benimle neden evlenmek istedin! Lanet olsun sana! Lanet olsun...” Akan gözyaşlarını elinin tersiyle silip attı ve zihnini kemiren asıl soruyu sordu. “Teğmenin evindeki o kızı... Elisa’yı nereden tanıyorsun?” Dudakları titremeye başlayınca onları sertçe ısırıldı. Gücüne giden esas olarak son söyledikleriydi ve bunu alenen ortaya seriyordu. “Bana o kızla ne işin olduğunu söyleyeceksin.”

Marina kıvranıyordu ama Antoni Denis karşısında kaya gibi duruyordu. Aslında genç adam içten içe kendine küfrediyordu. Teğmene asla güvenmemeliydi, onunla odada karşılaştıktan sonra işini şansa bırakmamalıydı.

“Her sorunun bir cevabı var. Duydun mu? Her birinin seni tatmin edecek bir açıklaması var,” diye konuştu kan donduran bir sakinlikle.

“Konuş o halde! Ne bekliyorsun? Konuş!”

Antoni başıyla Zahra’yı gösterdi. “Onu bırak. Sonra seninle istediğin yere gelir, istediğin sorunun cevabını veririm.”

Marina düşündü. Tüm kozlar elindeydi ancak seçeneği yoktu. Antoni’yi az çok tanıyordu ve yapacağı hiçbir şey o istemeden onu konuşturmaya yetmezdi. “Tamam,” dedi. “O bir işime yaramaz.”

Antoni bir adım geri çekildi ve Zahra’nın kulağına eğilerek, ona daha önce kaldığı pansiyona gitmesini söyledi. O pansiyonun sahibine daha önce Zahra’yı gizlemesi için iyi para vermişti. Daha önemlisi Mikail orada Zahra’yı eliyle koymuş gibi bulabilirdi. Başka zaman olsa Zahra orada kalmak için her türlü taşkınlığı yapardı ama Amir bir kez daha elini kolunu bağlıyordu. Genç kız, Marina’ya korkunç bir bakış bırakarak bodrumdan ayrıldığında bombardımana artık çatışma sesleri de eşlik ediyordu.

Elisa, teğmenin üzerine kilitlediği kapıyı açmaya çalışırken berelenen ellerini yüzüne kapattı. Çok uğraşmıştı fakat odadan çıkmayı başaramamıştı. Aylardır vaktinin çoğunu geçirdiği oda şimdi ona kafes olmuştu. Pes ettiğinde sırtı kapıdan kayıp gitti ve kalçasının üzerine sertçe oturdu. Kendini hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordu.

Kalbinin yaşından haber yok muydu?

“Maria,” diye ağladı çaresizce. “Lütfen, kapıyı aç.”

Maria şişkin ellerini çenesinin altında topladı. Ağlamaklı suratı her bomba sesinde biraz daha büzülüyordu. “Yapamam, Elisa. Teğmenin sözünden çıkamam, affet beni.”

“Lütfen...” Sızlanması titreyen sesini ele geçirdi. “Bana bu kötülüğü yapma.”

“Ah, lütfen tatlım. Teğmen sana asla kötülük etmez. Burada kalmanı eminim ki seni korumak için istiyordur.”

Elisa yumruk yaptığı ellerini iki yanına çarptı. “Ondan beni korumasını istemiyorum! Ben... sadece gitmek istiyorum!”

Mikail'in dışarıda bir yerde onu beklediğini düşündü. Eğer patlayan bombaları duymamış olsaydı gidememekten o kadar da korkmazdı. Zamanı olurdu. Elisa acıyla tecrübe etmişti ki savaş sevdiklerini görmek için zaman tanımazdı.

"Bence sen korkudan ne dediğini bilmiyorsun." Elisa, kapının önünde hareketlenen adım seslerini duydu. "Ama artık korkmana gerek yok! Tegmen evin etrafını bir yığın silahlı askerle çevrelemiş!" dedi rahatlamış bir sesle.

Genç kızın ağlaması şiddetlendi. Artık gitmek için hiç şansı kalmamıştı. Elini kalbine götürüp gözlerini kapattı. Tanrı'ya denizlerin kaptanını, biricik dostunu, sarı kafalı komik çocuğu, küçük Amir'i ve tüm çocukları koruması için yalvardı...

Birkaç saat sonra Elisa garip bir ses işiterek şişmiş gözlerini dizlerinden kaldırdı. Doğru mu duymuştu? Biri camını mı tıklatmıştı? Emin olmaya çalışırken aynı sesi bir kez daha işitmesi ile ayağa kalktı ve koştu. Perdeyi çektiği andan itibaren gözlerine inanamadı.

Pencereyi açar açmaz kışın keskin soğuğu genç kızın yüzüne vurdu. "Mikail! Bunu nasıl başardın!"

Mikail eski, ahşap merdivenin üzerinde güçlkle duruyordu. Terli ve telaşlı görünüyordu. Norbel'i esareti altına alan kar taneleri Mikail'in saçlarını da sarmıştı. "Vaktimiz yok," dedi durumun ehemmiyetini ele veren bir sesle. "Kabanını giy. Gitmeliyiz. Zahra daha fazla idare edemez."

"A-anlamadım. Zahra nerede, Mikail? Neyi idare ediyor?"

Mikail, merdivenin son basamağında sallanınca pervaza tutundu. "Askerleri! Elini çabuk tut, seni aşağıda bekliyorum."

Mikail dediğini yapıp aşağı indiğinde, Elisa çıkarıp bir köşeye attığı paltosunu yeniden giydi ve genç adamın alttan desteklediği merdiveni hızlıca indi. Aynı anda gördü ki Zahra taş duvarın arka çıkışını bekleyen askerlere ağlayarak bir şeyler anlatıyordu. Üstelik kucağında bir de çocuk vardı. İrdeleyecek vakit yoktu. Mikail'in peşinden ayrılmadan sessizce ilerledi. Zahra'nın yanına çektiği askerlerden geriye kalan boşluktan geçerlerken, Mikail Zahra'ya el işareti yaptı ve aynı anda Zahra yere düşüp bayıldı. Askerlerin dikkati bir anlığına yerdeki Zahra ve küçük çocuğa kaydıığında ise Mikail, Elisa'nın kolundan tuttu ve koşarak bahçenin arka çıkışından çıktılar.

"Araba nehrin kenarında, sen arabaya koş. Zahra ve Amir'i alıp geleceğim."

Elisa heyecanla, "Amir mi!" diye sordu. Mikail başını salladıktan sonra arabanın anahtarlarını Elisa'nın eline tutuşturdu ve yanından ayrıldı. Genç kız soğuk ve dumanın kokusunu içine çekerken nehre doğru koşmaya başladı. Silah seslerini duyabiliyordu, çok yakından geliyordu. Her gün keyifle gittiği nehre bu kez ürkek ve tereddürlü adımlarla ulaştı. Arabanın kapısını açıp arka koltuğa geçtiğinde, kalp atışlarını ağzının içinde hissediyordu. Titrediğini o ana dek fark edemedi. Birkaç dakikanın sonunda arabanın kapısı açıldı ve her yanı kara bulanık Zahra, titreyen Amir'i Elisa'nın kollarına bıraktı. Mikail sürücü koltuğuna geçip gaza bastığı an, Elisa kabanını çıkarıp Amir'i sarmıştı bile.

"Üzgünüm bebeğim." Zahra uykuya dalan küçük çocuğun başını okşadı. "Sen olmasan askerleri oyalamayı başaramazdık."

Elisa içi titreyerek Amir'e baktı. Karima'nın küçük oğlu hayatta ve kollarındaydı. "Onu nereden buldunuz?"

"Anlatacağım," dedi Zahra. "Hepsini tek tek anlatacağım."

Elisa dikiz aynasından Mikail'e baktı. "Teğmene yakalandım. Beni odaya kilitledi. Gelebileceğinizi düşünmemiştim."

Mikail, direksiyonu Norbel'in ana caddesine kırarken dişlerini sıkıyordu. "Kaptan bana öyle bir şans tanımadı."

Elisa sevgiyle gülümsedi. "O nerede? Şu yeni eve mi gidiyoruz? Bizi orada mı bekliyor?"

Zahra bakışlarını kaçırdı. Mikail'in direksiyonu tutan parmakları sıkıktan bembeyaz kesilmişti. Elisa bunu çok sonra fark etti.

"Biriniz bana cevap verecek mi? Antoni bizi evde mi bekliyor?"

Mikail derin bir nefes almaya çalışarak, "O ilk seçenektir," diye konuştu. "Her şey yolunda gitseydi ben seni, Antoni de Zahra'yı alıp yeni evinizde buluşacaktık." Elini sertçe direksiyona vurduğunda Elisa'nın içine çığ gibi bir korku oturdu. "Ama hiçbir şey yolunda gitmedi. Bu yüzden B planını uyguluyoruz. Sizi gemiye bindirip Perska'ya göndereceğim."

Elisa dolan gözlerini kırptırdı. Birinin boğazını sıkıldığını hissediyordu. "Ya Antoni? O da bizimle gelecek, değil mi?" Bakışlarını Zahra'ya çevirdiğinde gözyaşları yuvasını terk etmişti. "Antoni de gelecek!"

Zahra arkadaşının elini tutarken ağlıyordu. "Üzgünüm canım, çok üzgünüm."

Elisa yüreğindeki sızıyı kucakladı ve Norbel'in harabeye yüz tutan sokaklarına baktı. O ışıltılı, gösterişli, zengin cadde daha savaşın ilk saatlerinde

darmaduman olmuştu. Aceleyle düşen kar taneleri Norbel'in ve Başkan Lukas'ın utancı gibi her şeyi gizlemeye çalışıyordu ama aç halde ölen Vetnikalılarının ruhları, bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu fısıldıyordu.

"Siz gidin." Elisa gözyaşlarını sildi ve başını dik tuttu. "Antoni her ne redayse beni oraya bırak."

Mikail başını iki yana salladı. "Antoni beni yaşatır mı sanıyorsun?"

"O senin sorunun," dedi genç kız. "Hemen dediğimi yapmazsan arabadan atlayacağım."

"Hayır!" Mikail'in ilk kez yükselen sesi Zahra'yı ürküttü ama Elisa'yı değil. "Bunu yapmayacaksın. Birazdan sizi Perska gemisine bindireceğim. Perska! Bunun nasıl büyük bir nimet olduğunu göremiyor musun? Kaptan sana yeni bir hayat bağışlıyor."

Elisa mizacı gereği sakin bir kız olabilirdi ancak şimdi o sakinliğin esamesi okunmuyordu. "Bu söylediklerin benim umurumda değil. Şimdi ya burada arabadan atlarım ya da beni Antoni'ye götürürsün!"

Mikail kaldığı ikilemle baş etmeye çalışırken Zahra, "Yapar," diye araya girdi. "Arkadaşımı biraz tanıyorsam bu arabadan atlar. Dediğini yap, Mikail."

Mikail için kaptanın emrine uymayarak kızları Perska gemisine bindirmek bir riskti ancak Elisa'nın arabadan düşüp zarar görmesi ölümcül bir riskti.

Araba sert bir manevrayla U dönüşü yaptı.

Güvenli bölgeye ulaştıklarında tek katlı büyük binanın etrafı asker kaynıyordu.

Mikail, bir süre düşündükten sonra torpido gözünü açtı ve oradan bir silah alıp beline yerleştirdi.

"Burada bekleyin."

Elisa telaşla uzanıp genç adamın koluna dokundu. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır."

"Evet. Evet, Mikail."

"Boris seni görürse durumu toparlayamayız."

Elisa kapıyı açtı. "Boris beni görmeyecek, kimse görmeyecek. Söz veririm."

Mikail sabırsız bir nefes verdikten sonra zorunlu bir kabullenişle arabadan indi. Elisa, küçük Amir'in başına sıcacık bir öpücük bıraktı. "Onun yerinde olmayı isterdim."

Amir'i arkadaşından alan Zahra burukça gülümsedi. "Her şeyden habersiz uyumak... Bunu ben de isterdim."

Elisa karmaşanın üstüne Mikail ile birlikte yürürken, kalbi kaptanın adıyla dolup taşıyordu. Onu bulmak istiyordu. Onu sağ salim ve yalnızca kendisine ait olarak bulmak istiyordu.

"Lukas'ın ana korumaları beni tanıyor. Eğer durumdan habersizlerse beni içeri sorunsuzca alacaklardır."

"Ya haberleri varsa?" diye sordu Elisa. "Bu riske girmemelisin. İçeri girmenin başka yolu yok mu?"

"Yok." Bir bomba gürültüyle patladığında gökyüzü bir an için acı bir kızıla boyandı. Uzaklardan duyulan çığlıklara kimse kulak tıkayamazdı. "Üstelik böyle bir durumda."

"Benim yüzümden kendini tehlikeye atacaksın."

"Senin yüzünden değil, dostum için. Sizi gemiye bıraktıktan sonra öylece bir kenara geçip oturacağımı mı sanıyordun? Yine aynı yöntemle içeri girecektim, şansa."

Elisa gülümsedi ve Mikail'in tıpkı Zahra gibi gerçek bir dost olduğunu düşündü. Genç adam Elisa'yı bir ağacın arkasına gizledikten sonra binaya doğru yürüdü. Elisa'nın içi içini kemiriyordu. Ayaklarıyla toprak zemini eşelerken, başını ağacın kalın gövdesinden uzatıp etrafı askerlerle dolu olan binayı gözlüyordu. Zaman bir türlü ilerlemiyordu. İçinden saymaya başladı. Üç yüz on altıncı saniyede Mikail korktuğu gibi tek başına geri dönmüştü.

"Kimsenin bir şeyden haberi yok. Ne Marina ne de Boris tek kelime etmiş."

Elisa dudağını bükmemek için kendini zor tuttu. "Ama?"

"Ama... onu görmeme izin vermediler. Tahmin etmek zor değil. Olay duyulursa nişan bozulur ve Antoni suçlu duruma düşer. Marina'nın istediği bu değil. Antoni'yi ölü istemiyor."

Genç adamın sözleri Elisa'nın içine dokundu ama sesini çıkarmadı. "Şimdi ne olacak?"

Mikail içeri girdiğinde bir askere Antoni'yi sormuştu. Asker, beklemesini söyledikten sonra uzaklaşmıştı ve Mikail de o askeri geçtiği koridordan girdiği odaya kadar takip etmişti. Tahmin ettiği gibi asker o odadan

Boris ile birlikte çıkmıştı. Kimseye bir şey söylememiş olmaları, kendi içlerinde önlem almadıkları anlamına gelmiyordu ve Mikail bunu bilecek kadar çok şey yaşamıştı. Boris, Mikail'in yanına gittiğini sanırken Mikail gizlice binadan çıkmayı başarmıştı.

"Üç el silah sesi."

"Ne?"

Mikail'in gri gözleri manidar bir ifadeyle gölgelendi. "Antoni ile aramızda bir şifre." Boris'in çıktığı odayı dışarıdan tespit etmişti. "Sanırım onu hangi odada tuttuklarını biliyorum. Şimdi oraya gidip ben üç el ateş edeceğim."

"Antoni... burada olduğumuzu anlayacak mı?"

"Şüphelen olmasın. Askerlerin dikkatini çektiğim an bulunduğu yerden çıkmanın bir yolunu bulacak. Onu biraz tanıyorsam bulur."

"Ama..." Elisa etrafındaki asker kalabalığına baktı. "Senin ateş açtığını anlayacaklar."

"Merak etme, hemen oradan ayrılacağım. Şimdi..." Elini Elisa'nın omzuna koyduğunda kızın soğuktan titrediğini hissetti. Saçlarının kara bulanmayan çok az noktası kalmıştı ama Elisa zerre kadar bile üşüdüğünü hissetmiyordu. "Bana bir söz vermen gerekiyor. Üç el silah atışını duyduktan sonra içinden yüze kadar sayacaksın. Eğer dönmezsem, Zahra'nın yanına döneceksin, anlaşıldı mı?"

Elisa o sözü vermekten başka şansının olmadığını biliyordu. "Söz."

"Güzel." Mikail uzaklaşırken nevi şahsına münhasır gülümsemesini gösterdi. "Bana şans dile ufaklık."

Elisa elini kaldırıp onu uğurladı. "İyi şanslar, Mikail."

Mikail gitti. Üç el silah sesi duyuldu. Askerlerin neredeyse tamamı sesin duyulduğu yöne akın ederken büyük bir kargaşa çıktı. Elisa'nın sayan sesi titriyordu. Elleriyle ve alnıyla dayandığı ağaçtan güç aldı. Dudaklarıyla sayarken içiyle dua ediyordu.

"Doksan yedi."

Sayması yavaşladı.

"Doksan sekiz."

Sesi dudaklarından çıkamadı.

"Doksan dokuz."

Bir damla yaş soğuk yüzüne düşüverdiğinde gözlerini sıkıca kapadı.

“Yüz.”

Son sayıdan sonra ağzından çıkan acı dolu bir hıçkırık sesiydi. Elleri ağaçtan kayıp gitti ama alnını ayıramadı. Öyle çok ses vardı ki sanki patlayan bombalar, çatışmalar ve bağırışlar Norbel’de değil Elisa’nın kafasının içindeydi.

“Saklambaç oynamak için uygun bir an olduğunu düşünmüyorum.”

Elisa heyecanla gözlerini açtığında Kaptan Antoni karşısındaydı.

Dudağının kenarı kanıyordu ama karşısındaydı.

Kaşı patlamıştı ama karşısındaydı.

Perişandı, yara bere içindeydi ama karşısındaydı!

Elisa hayatında ilk kez sevinç çılgılığı attı ve koşup genç adamın boynuna atladı.

Antoni onun belini sardığında genç kızın ayakları yere basmıyordu.

“Burada olmanın hesabını vereceksin, biliyorsun değil mi?”

Elisa burnunu kaptanın boynuna götürdüğünde genç adam kaskatı keşildi. Canını mı yakmıştı? Anlayamadı ama onun teninden süzülen soğuk deniz kokusunu duymazsa nefes alamayacak gibiydi.

“Öyle çok korktum ki...”

Antoni, dudaklarını genç kızın saçlarıyla örtülü kulağına yasladı. “Yine de yokluğunda beni anlamana yetmez.”

Elisa geri çekilip Antoni’nin geceye karışan acı yeşillerine baktı. Parmakları genç adamın ensesini okşuyordu ve ona dokunurken utanmamanın şaşkınlığını yaşıyordu.

“Bölüyorum ama...” Mikail binadan öfkeyle çıkan Boris’i işaret etti. “Gitmeliyiz.”

Kaptan parmaklarını kızın parmaklarından geçirdiği an, Elisa koşmak zorunda kaldı. Başka türlü genç adamın adımlarına yetişebilmesinin oluru yoktu. Direksiyona Antoni geçti. Mikail hemen yanında yer aldığı anda, Zahra üçüne birden bakıp şükretti. Araba öyle hızlı gidiyor ve öyle keskin virajlar dönüyordu ki kızların ikisi de Amir’i tutmak için seferber olmuşlardı.

Perska askerlerinin kıyıyı delip geçerek şehre yayıldıklarını gördüler. Sokaklar ölü askerlerle doluydu ve her birinin üzeri şimdiden karla kaplanmıştı. Bir zamanlar öldüren askerler şimdi birer birer ölmüşlerdi. Buna rağmen Elisa ve Zahra gördükleri karşısında içlerinin acımasına engel olamadılar.

Sahile inen yola Perska askerleri tarafından barikat kurulmuştu. Kızlar çok korktu ama Antoni kimliğini göstererek o barikatı kolayca geçti. Arabadan indiklerinde Perska gemileri karşılarındaydı. Norbel esirleri ile korunmak isteyen siviller, askerler tarafından gemilere alınırken sağlık ve gıda ihtiyaçları anında karşılanıyordu.

“Evlat!”

Boş olan tek gemiden çıkan beyaz üniformalı yaşlı kaptan, gemici şapkasını çıkarıp salladı. “Bekletilmekten hoşlanmadığımı bildiğini sanıyordum.”

Kaptan Antoni, “Merhaba, kaptan,” dedi.

Kaptan Jason, “Merhaba, kaptan,” dedi.

Antoni ilk öğretmenini saygıyla selamlarken kaptan biraz alınmış görünüyordu. “Neden burada dikiliyorsunuz? Küçük hanımlar üşümüş görünüyor. Ah, o bir çocuk mu?” Yaşlı elleri henüz uyanan Amir’in saçlarında dolıştı. “Acıkmış olmalı. Gemiye geçelim. Bir an önce açılısak fena olmayacak.”

Hep birlikte gemiye geçtiklerinde Kaptan Jason dümenin başına geçti ve kıyıdan uzaklaştı. Zahra ve Elisa, kamaralardan birinde Amir’in karnını doyurup kalın kıyafetler giydirdi. Küçük çocuk hayli zayıflamıştı ve hatırlanan neşeli bakışlarından eser kalmamıştı. Elisa, onu doyusıya öpüp kokladı. Gözü açık giden annesinin yerine de...

“Seni çok bekledim. Neden beni almak için gelmedin?”

Zahra hüznle önce arkadaşına sonra cevap bekleyen yeşil gözlere baktı. “Küçüğüm, gelebilseydim çok önce gelirdim. Seni incittiler mi?”

Amir başını önüne eğdiğinde Zahra dolan gözlerini kırptırdı. “Evet ama beni teselli eden biri vardı. Şey... çok güzel biri.”

Elisa sahte bir alınmışlıkla çenesini büzdü. “Demek çok güzel birini buldun?”

Amir, elini Elisa’nın yanağına koyduğunda çocuğun küçük avucuna bir öpücük kondurdu. “Sen daha güzelsin.”

“Ve sen de çok yakışıklısın. Hadi bana şu güzel kızı anlat, adı neydi?”

Amir, “Tanya,” dediğinde Zahra konteynerdeki kızın söylediği ismi hatırladı. Asker tarafından götürülen kızın adı da buydu, Tanya.

“Saçları lüle lüleydi ama bidenince kestiler. Çok ağladı.”

“Peki ya gözleri?”

Amir kollarını iki yana açtı. “Kocamandı, Eli! Aynı seninkiler gibi. Bir de uzun, sarı kirpikleri vardı. Yanakları beyazdı ama güneşin altında pamuk toplarken hep kızarıp soyulurdu.”

Elisa içini çekerek, “Zavallı kız,” dedi. Amir’in üzerini örttükten sonra ona sevgi dolu birer öpücük verdiler ve kamaradan ayrıldılar. O anda Zahra pamuk tarlasını ve konteynerde yaşananları anlattı. Elisa her ayrıntıyı hayretler içinde dinledi. En çok da Tanya’yı...

Tanya, o kız Antoni’nin kardeşi olabilir miydi?

Güverteye çıktıklarında Antoni, Mikail ve ihtiyar Jason’un arasında ciddi bir konuşma geçiyordu. Elisa, o konuşmadan *Perska* ve *kulübe* kelimelerini duyabildi. Zahra, küçük Amir’den öğrendiklerini kaptana söylemek istedi ama Antoni, Elisa’nın elinden tutup onu burun kısmına çekmekle meşguldü.

“Ne garip adam şu kaptan!” Zahra kendisini kolunun altına alan Mikail’e sokuldu. “Hem yana yakıla kardeşini arıyor hem söyleyeceklerimi dinlemeden uzaklaşıyor.”

Mikail dinliyormuş gibi görünmüyordu. Çenesini tutup kendisine çevirdi. “Hey! Ne düşünüyorsun?”

Mikail’in dudakları aralandı ama konuşmak yerine Zahra’nın alnına özlüm dolu bir öpücük bıraktı. “Belki de Elisa’dan dinlemek istemiştir.”

Bu Zahra’ya oldukça mantıklı geldi. “Belki de... Kardeşini bulamamak onu üzüyor olmalı.”

“Tahmin edemeyeceğin kadar. Ne yazık ki sevdiklerimiz her zaman yanımızda olamıyor.”

Bunu Elisa ve Zahra’dan iyi kim bilebilirdi ki? “Aslında...” Zahra kollarını genç adamın beline dolayıp alnını göğsüne yasladı. “Antoni’yi bulmak için arabadan indiğinde çok korktum.”

“Ne için?” Mikail ciddi görünmüyordu. “Geri dönemezsem arabayı sürece kimse olmadığı için mi? Pekâlâ, buradan kurtulduğumuz an sana araba kullanmayı öğreteceğim.”

Zahra elinin altındaki karnına vurdu. Pek de şaka sayılmazdı.

“Ah! Çekiç darbesi kadar sert.”

Zahra avucuna baktı. Elisa’nınki gibi küçük sayılmazdı ama Mikail bunu söylemese de olurdu. “Biraz daha devam edersen balta kadar sert olanıyla tanışacaksın,” deyip dizini kaldırdı.

O dizin hedefini tahmin etmek Mikail’in gözünü korkuttu.

“Pekâlâ, sen kazandın sevgilim.”

Genç adamın dudaklarından dökülen sevgi sözcüğü o soğuk havaya rağmen Zahra'nın içini ısıttı. Parmak uçlarında yükselirken Mikail'in dudaklarına doğru fısıldadı.

“Her zaman, sevgilim.”

Savaş gecenin ruhunu içine çekerken Elisa, tüm ayrıntısıyla gözlerinin önünde olan kargaşaya baktı. Geminin burnundaydı, uzaklaştıkça Norbel'den yükselen alevler daha da büyüyordu sanki. Özgür parmakları pruva direğini sardığında, çatışma seslerine ve patlayan bombalara kulak verdi. O cehennemden yalnızca Amir'i çekip alabilmişlerdi.

Oysa kim bilir daha kaç masum vardı?

“Bunu sana daha önce de söylemiştim. Bir işe yaramayacağını bile bile tekrar edeceğim. Herkese yetişemezsin, Elisa.”

Okyanus gözlü genç kız, kaptanın kaşındaki açık yaraya baktı. Kanamış ve el değmeden olduğu yerde kurumuştı. “Tanrı bana ilahi bir güç bahşetseydi, bunu isterdim.”

Antoni hafifçe tebessüm etti. “Biliyorum.”

Elisa pruvadan ayırdığı elini kaptanın kaşındaki yaraya uzattı. İçi titreyerek dokunduğunda genç adam yerine o yüzünü buruşturmuştu. “Acıyor mu?”

“Hayır.”

Elisa onun elmacikkemiğindeki morluğa dokundu. “Burası?”

“Hayır.”

Bu kez dudağının kenarındaki yaraya dokundu başparmağıyla. Kan hâlâ ıslak sayılırdı. “Ya burası?”

Antoni düşündü. “Sanırım evet. Yani... epey acıyor.”

Elisa genç adama hüznle baktı. “Ben yarayı temizleyecek bir şeyler getireyim. Kamaralarda vardır, değil mi?”

Gitmek üzereyken Antoni onu bileğinden yakaladı ve kendine çekti. Elisa afallamıştı. Utangaç bir bakışla genç adamın yaralı ve yakışıklı yüzüne baktı.

“Yapabileceğin daha iyi bir şey Maro’ya

Genç kız bu kez sorarak onun tuzağına düşmeyecekti ama Antoni sandığından daha zekiydi. Kaptan başını çevirdiğinde beklenti dolu gözleri denize uzandı.

“Tedavi etmeni bekliyorum.”

“Ama... mikrop kapa-”

“Bekliyorum, Elisa.”

Daha yaklaşıırken nefesi kesildi Elisa’nın. Kaptan onun elini büyük avucuna hapsederken kızın nefesi, nefesinin dibinde duraksadı. “İstiyorum.” Fısıltısıyla birlikte gözleri yavaşça kapandı Antoni’nin. “Beni utanmadan, özgürce öpmeni istiyorum.”

Elisa boşta olan elini genç adamın omzuna koydu. Utanmadan, özgürce dudaklarını onun dudağının sol kenarına bastırdı. Kaptana uzun ve şifalı bir öpücük verirken genç adamın birden aralanan dudakları kızın dudaklarını yakaladı. Elisa’nın belini saran kolu bedenlerini birbirine yasladı, öpüşmeleri gecenin ve silah seslerinin arasında dallanıp budaklandı.

Genç kız, içindeki aşkın cesaretiyle kaptanın tutkulu dudaklarına beceriksizce karşılık verdi. Bu, Antoni için dayanılmaz noktaydı. Onu kalçalarından tuttu, kaldırdı ve bacaklarını beline dolarken sırtını pruvaya dayadı. Sıyrılan elbisesinin açıkta bıraktığı beyaz bacaklarını kavradı. Daha sert ve daha tutkulu öptü.

Elisa, direk ve kaptan arasında sıkışıp kalmıştı. Sonra onu hissetmemesi gereken bir yerde hissetti. Genç adamın öpücüğü boynuna kaydıığında, Elisa uçurumun kenarındaymışçasına geniş sırtına tutunuyordu. Onunsa elleri boş durmuyor, genç kızın bacaklarında asice dolaşıyordu. Antoni kendini ona daha fazla bastırдыığında, Elisa tamamı su dolu bir fanusta gibi hissetti. Nefesi kesildi ve aralanan dudaklarıyla birlikte başını geriye attı.

“Yine nefes alamıyorum!”

Parmakları kaptanın omuzlarını sıktı ama genç adamın durmaya niyeti yoktu. Elbisesini daha fazla sıyırp dokunabileceği en ücra köşesine ulaştı. Genç kızın vücudundaki kemikleri fazla hissediliyordu ama göğsüne dayanan göğsü yumuşacıktı. Antoni dayanamadı, elini yukarı kaydırıp kızın göğsünü avucuna aldı. Kabaran uçlarını kumaşın üstünden dahi hissetmek genç adamın tutkuyla inlemesine sebep olmuştu. Parmak uçlarıyla oraya nazikçe dokundu ve daire çizdi. Aynı anda Elisa’nın gerçekten nefes almadığını hissetti. Ona doyasıya dokunmak istiyordu.

Öte yandan iri cüssesinin yanında ufak tefek kalan kızı incitmekten çekiniyordu. Oysa daha önce ona doyasıya dokunmuştu. Düşündü, o zaman da korkmuştu. Elisa'nın kulağının altına küçük bir ısırık bıraktıktan sonra kendini frenledi. Ona kâfi gelmeyen birkaç dakika nefes nefese bırakmaya yetmişti. "Başka bir yerde olmalıydık," dedi boğuk bir sesle. Olduğu yerden, Elisa'nın bacaklarının arasından ayrılmak istemiyordu. "Kesinlikle başka bir yerde olmalıydık."

Antoni biraz geri çekildiğinde Elisa'nın saçları sakallarında takılı kalmıştı. Başını zorlukla kaldırıp bakışlarını genç adamın taze bir tutkuyla bakan irislerine dikti. "Seninle..." Elisa içindeki aşktan biraz daha cesaret dilendi. "Seninle istediğin yerde olurum."

"Biliyorum." Elini kızın yüzüne uzattı. Elisa'nın yüzü kaptanın avucu kadardı. "Sen bebeğim, bu dünyada bana ait olduğunu bildiğim tek şeysin." Huzursuz bir nefes verdi. Bir sigara yakmak istedi ama kıza dokunma isteği daha baskın geldiği için bunu yapmadı. "Bunun olmasından korkuyordum."

Elisa anlayamadı. "Neyin?"

Kaptan dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı ve derin bir soluk çekeerek öptü. "Bunun."

"Bu... kötü bir şey mi, Antoni?"

"Başkalarını bilmem ama daha güzelini yaşamadım."

Kaptanın aması vardı ve Elisa susarak devam etmesini bekledi.

"Sana verebilecek hiçbir şeyim yok."

Elisa itiraz etti. "Bir şey istemiyorum ki!" *Senden başka*, dedi içi.

"Bu gecedan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ben bir şey yaptım." Yaptığı şeyden pişmanlık duymasa da durup yutkunmak zorunda kaldı. "Ne olduğunu anlatmayacağım ama bilmelisin, her an, her şekilde yok olabilirim ve arka-

Elisa telaşla parmaklarını genç adamın dudaklarına bastırdı. "Hayır. Neden böyle konuştuğunu bilmiyorum ama hayır. Gidiyoruz işte! Bak, Perska'ya ne kadar yakınız. Her şey bitti, güvende olacağız."

Antoni Denis, hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi. "Güvende olacaksın." Dudakları genç kızın kulağına dokunurken Elisa'nın henüz düzene giren kalp ritmi yeniden arşa tırmandı. "Olmanı istediğim bir şey daha var."

Elisa ne olduğunu anlamadı. Aralarında bir hareketlilik hissetti ve ansızın parmağından soğuk bir şey kayıp gitti. Bakışlarını kaptanın avucundaki eline indirdiğinde kızarmış dudakları şaşkınca aralandı.

Parmağında ısıltı bir inci yüzük vardı. Her ne olduysa ortasından kırılmıştı ancak ayrılmamıştı. Tıpkı Elisa ve Antoni gibi...

“Bu...” Parmağına tam olan yüzüğe hüzünle baktı. Daha güzelini görmemişti. “Ne için?”

“Onu yıllar önce denizin derinliklerinde buldum.” Gülümseyerek Elisa’nın içini titretirken burnunu onunkine sürttü. “Yüzük halini alalı birkaç gün oluyor. Tadını aldıktan sonra...”

Elisa, az önce genç adama kapılan kendisi değilmiş ve hâlâ onu bacaklarının arasında saklamıyormuş gibi kızardı. “O-olmamı istediğin diğer şey ne?”

Antoni’nin parmakları genç kızın boynunu sararken dudakları dudaklarını buldu. “Elisa.” Genç kızın dudaklarına küçük ve iç titreten öpücüklerini bırakırken, “Şimdi, burada, benim karım olur musun?” diye sordu.

Elisa’nın dolu gözlerinde hızlıca düşen bir damla yaş ikisinin dudaklarına ulaştı. Tuzlu tat Antoni’nin diline yayılırken genç kızın dudakları yarısına küçük bir öpücük bırakıyordu. “Nasıl olacağını bilmiyorum ama...” Hızlıca başını salladı. “Olurum.” İçindeki sevinç göğsünü yarıp dışarı taşmak istiyordu. “Olurum, kaptan.”

“Güzel,” dedi kaptan. “Yaşadığım son ana dek ıspanaklı gözlemelerinden yemek istiyorum.”

Elisa o vaziyette, resmen başlayan savaşın arasında kaptanın karısı olmayı kabul etti ve gözlemelerinin beğenildiğine sevindi.

“Hey! Jason daha fazla beklemeyeceğini söyledi.” Uzaktan duyulan Mikail’in sesine ikisi de dönüp bakmadı. “Eğer hemen gelmezseniz nikâhınızı geminin kışında kıyacakmış. Sanırım iyi bir şeyi temsil etmiyor.”

Elisa, paltosunu çıkardı ve yağın karın altında Antoni’nin aldığı pembe çiçekli beyaz elbiseyle kaldı. Antoni’nin üzerinde beyaz kaptan üniforması vardı. Genç kızdan gözünü alamıyordu ama üşümesine de razı olamadı. Ceketini çıkarıp omuzlarına bıraktı. Zahra’nın dudaklarında gizleyemediği bir tebessüm varken, Mikail’in ayakları yaramaz bir çocuk gibi olduğu yerde durmuyordu. Gemi hareket halindeydi ancak hâlâ Norbel’den yükselen kızıl alevleri görebiliyorlardı.

“Evet,” dedi ihtiyar sesli Kaptan Jason. Elinde jurnal defteri ve kırk yıllık kalemi vardı. “Sen Antoni Denis Porowski, Elisa Elvis’i karın olarak kabul ediyor musun?”

Antoni, omzunun üzerinden kıza baktı ve onu ilk gördüğü ıslak halini anımsadı. “Evet. Sonsuza dek onu karım olarak kabul ediyorum.”

“Sen Elisa Elvis, Antoni Denis Porowski’yi kocan olarak kabul ediyor musun?”

Elisa, omzunun üzerinden adama baktı ve onu ilk gördüğü ıslak halini anımsadı. “Evet. Sonsuza dek onu kocam olarak kabul ediyorum.”

“Peki, sizler şahitlik ediyor musunuz?”

Mikail ve Zahra bir ağızdan, “Evet!” dediler. “Evet, evet, evet!”

“O halde denizler kanununun bana verdiği yetkiye dayanarak, sizleri sonsuza dek karı koca ilan ediyorum.” Kaptan Jason, jurnal defterine kıydığı nikâhı işlerken gözücuyla Antoni’ye baktı. “Gelini öpebilirsin.”

Mikail ve Zahra elleri patlayana kadar alkışlarken Kaptan Antoni, genç kıza döndü ve ellerini ellerine aldı. Elisa inanamıyordu. Her an son bulabilecek bir rüya olmasından korktu. Ta ki dudaklarında Antoni’nin hoş geldin öpücüğünü hissedinceye kadar...

“Sanırım... 1953 yılının ilk hediyesini ben aldım.”

Hiçbiri o ana kadar yeni bir yıla girdiklerinin farkına varamamışlardı. Perska’dan atılan havai fişekler durumu Antoni’den sonra ele verdiğinde, Jason bir teyp getirdi ve savaş haberlerinin arasından hoş bir keman müziği bulabildi.

“Umarım yanınızdaki güzel hanımları dansa kaldırmayı akıl edersiniz. Bu arada ben de birkaç kadeh getirsem fena olmayacak.”

Jason uzaklaştığında Mikail, Zahra’nın önünde diz çöktü ve elini uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz, hanımefendi?”

Zahra tam bir asilzade gibi elini Mikail’in avucuna bıraktı ve kendilerini müziğin tutkulu ritmine bıraktılar.

Elisa, Antoni’ye baktığında ensesini sıvazladığını gördü. “Dans etmeyi bilmiyorum.”

Elisa kocaman gülümsedi. “Ben de.”

Genç adam, kızı kollarının arasına aldı. “Deneyebiliriz.”

Yakamoz tüm güzelliğiyle ışıldarken, dördünün adımları güvertede rotasızca dolaşırken ve aşk hiç olmadığı kadar gün yüzündeyken, genç kız kocasının tuttuğu elini bırakmadan döndü ve göğsüne sokuldu.

“Sanırım iyi iş çıkarıyoruz.”

Elisa kıkırdadı ama kaptanın gözlerinde saf bir tutku vardı. “Deneyip iyi işler çıkardığımız başka şeyler de var bence.”

Elisa kızaran yanaklarını gizlemek için tekrar döndü ve dans pozisyonu aldı. O sırada bir kırılma sesi duyuldu. Kırılan şeyin yaklaşan Jason’un elindeki kadehler olduğunu fark etmeleri uzun sürmedi.

Fark ettikleri bir şey daha vardı. Son sürat yaklaşan Norbel gemisi...

“Aman Tanrım!” Zahra ellerini yanaklarına koyup bağırdı. “Buraya geliyorlar!”

“Sakin olun.” Antoni, belindeki silahı kontrol ettikten sonra bir dürbün aldı ve gemiye baktı. “Gemide yalnızca kaptan ve... Marina var.”

“Bu ne cesaret!” diye sordu Zahra. “Nasıl tek başına karşımıza çıkabiliyor?”

“Öğreneceğiz.”

Çok değil, birkaç dakika sonra içinde Marina’nın olduğu gemi birbirlerini net bir şekilde görebilecekleri kadar yaklaşmıştı. Fark ettikleri ilk detay Marina’nın ayakta güçlkle durduğuydu. Çok ağlamış ve dağılmış görünüyordu. Buna rağmen onları hep birlikte gördüğünde uzun bir kahkaha attı.

“Vay canına! Demek hep birlikte kaçıyordunuz?” Elisa’yı daha sonradan fark etti. “Sahte Rose mu? Onunla mı kırıştırıyorsun!”

Zahra dayanamadı. “Rose değil, Elisa! Evliliğin adına kırıştırma deniyorsa, evet. Fena halde kırıştırıyorlar.”

Marina’nın sarsılan ifadesi küçük bir çocuğun bile fark edebileceği kadar saydamdı. “Cehenneme gidin!”

Antoni yalnızca, “Git buradan,” dedi. “Norbel’e geri dön. Kadınlara, çocuklara ve direnmeyenlere zarar gelmeyecek. Bunu sen de biliyorsun.”

Marina’nın gülen yüzü birden düştü ve katıksız bir öfkeyle dolup taştı. “Her şeyi biliyorum. Her şeyi! Bu savaşın fitilini senin ateşlediğini, malikâneyi başımıza yıkmak için ilmek ilmek yaptığın planları.” Avuçlarını öyle sıkı ki uzun tırnaklarının tenini deştığını anlamak zor değildi. “Babamı alının ortasından tek kurşunda nasıl öldürdüğünü! Hepsini biliyorum!”

Elisa’nın bakışları dehşetle Antoni’ye çevrildi. Ondan itiraz etmesini bekliyordu ama Antoni ağzını bile açmıyordu.

“Söylesene,” dedi genç kız. “Ona, babasını senin öldürmediğini söyle!”

Antoni bir taş gibi ruhsuz duruyordu. “Söyleyemem,” dedi bakışlarını Marina’dan ayırmadan. “Çünkü ben yaptım.”

Elisa'nın mutluluğu bir toz bulutu gibi eriyip başından aşağı yağarken, Marina başını kaldırdı ve elindeki kozu Antoni ile aralarına bıraktı. "Bildim bir şey daha var. Ne aradığın... Ve bir şey daha söyleyeyim." Dudakları bir yılanın ölümcül zehriyle kıvrıldı. "Aradığı şey şu an Boris'in yanında. Tanya ismiyle sakladığımız kız kardeşin Milena! Şimdi Boris'in yanında." Yumruklarını açtığında avucundan süzülen kanlar ayaklarının dibine damlamaya başladı. "Şimdi benimle gelmezsen, Boris kız kardeşini tıpkı babama yaptığın gibi tek kurşunla öldürecek. Onu becerdikten sonra!"

Antoni yaralı bir aslan gibi bağırırken, Mikail dostunun kollarına yapıştı fakat korkuluklara yumruk atıp elindeki birkaç kemiğini kırmasına engel olamadı. Elini bir kez daha kaldırdığında Elisa kendini önüne attı. Genç adamın eli havada kalakaldı.

Elisa usulca fısıldadı. "Yapma." Ve yalnızca dudaklarını kıpırdatarak yalvardı. "Yapma."

Antoni başını sertçe omzuna çevirip, "Uzaklaşın," dedi.

Birkaç saniye içinde etrafları bomboştu. Elisa anlıyordu. Anladığını gözyaşları anlatıyordu. Genç adamın eline bakmak istedi ama Antoni geri çekerek müsaade etmedi. Aralarında yarım metre vardı. O mesafe Elisa'ya bir uçurum kadar dipsiz geliyordu.

"Başka seçeneğim olsaydı..." Acı yeşil gözleri denizdeydi, güvertedeydi, yerdeydi ama kesinlikle Elisa'da değildi. "Gitmezdim."

Elisa'nın başı omzuna meyletti. "Ne acı, sana gitme bile diyemiyorum."

"Özür dilerim."

Genç kız titreyen dudaklarını güçlkle kıpırdattı. "Ne için?"

"Seni kendime bulaştırdığım için, senden uzak duramadığım için. Affet beni."

Elisa başını iki yana sallarken ıslak yanaklarına rağmen gülümsüyordu. "Eğer buna *hata* diyorsan, lütfen hep böyle hatalar yap." Kesik bir nefes aldı, alacağı cevabı bile bile sordu. "Seninle gelebilir miyim kaptan?"

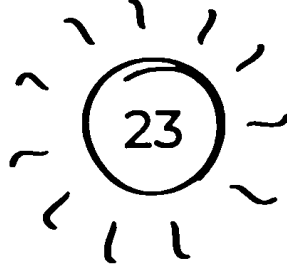
Antoni ellerini genç kızın saçlarına götürdü. "Benim küçük, inatçı karam." Dudaklarını karısının alına bastırırken onu bir daha göremeyecek olma ihtimalinin büyüklüğü altında eziliyordu. "Ben bir babaya evlat olmadım, bir kardeşe abi, bir vatana asker olmadım." Gözlerini sıktığında kirpiklerini tekmeleyen bir damla gözyaşı vardı. "Sana iyi bir koca olmayı isterdim."

Elisa'nın dudakları itiraz etmek için aralandı ama Antoni ona öyle kederli bir öpücük verdi ki istese de konuşamazdı. "Beni özlediğinde denize bak," diye fısıldadı kızın dudaklarına genç adam. "Seni özlediğimde güneşe bakacağım. Hoşça kal, Kıyı Güneşi."

Kaptan Antoni Deniz Porowski gitti.

İki gemi birbirinden uzaklaşırken genç kızın gözyaşları denize damlıyordu ve içindeki savaş, şahit olduğu savaşlar kadar acıydı.

Kader Elisa'ya, uçsuz bucaksız bir ayrılık bağışlamıştı. Bir de parmağındaki kırık inciye...

“Perska”

Savaşın olmadığı topraklarda güneş bile bir başka doğardı. Yirmi yaşındaki Elisa bunu iki yıl on bir ay önce öğrenmişti.

Perska’da farklı olan yalnızca güneş değildi; bomba atılmamış pürüzsüz sokaklar, taşımaya gerek kalmadan musluktan akan sular, fırında pişen yemekler ve giyilebilecek fazladan elbiseler... Elisa, Zahra gibi tüm bunların şaşkınlığını yaşayamamıştı.

Onun kalbinde onarılmaz bir hüsrana vardı.

Zaman geçmişti, her şey geçmişti. O hüsrana bir türlü geçmemişti.

Karıştırdığı çorbanın durgun yüzeyinde, hüsrana ve özleminin kaynağını hayal etmeye çalıştı Elisa. Gözlerinin yeşilini, güneş yanığı kirpiklerini hayal etmeye çalışıyordu. Çok uzun zamandır her gün, nereye dalsa özleminin yüzünü oraya yerleştiriyordu. Çünkü korkuyordu; onun yüzünü unutmaktan ölesiye korkuyordu.

“Çorba kaynaya kaynaya zift gibi oldu,” dedi Zahra yaslandığı mutfak pervazından. “Amir açlıktan kanepeleri kemiriyor. Getir de yesin.”

Elisa kirpiklerini kırptırıp çorbaya tekrar baktı. Gerçekten kaynıyordu. *Nasıl da fark edemedim*, diyerek hayıflandıktan sonra tüpü kapattı ve çorbayı üzerinden aldı. Kepçeyi mis gibi kokan Lapşa çorbasına iki kez daldırıp kâseyi doldurduktan sonra, “Sen de yer misin?” diye sordu arkadaşına.

“Mikail gelecek birazdan.” Zahra bunu büyük bir sevinçle söylemişti. “Evimizde güzel bir akşam yemeği hazırladım. Onunla yiyeyim.”

“Kocan olmadan boğazından geçmeyecek mi?” diye takıldı Elisa.

Zahra surat astı. “Öyle bile olsa aylarca onsuz yiyorum yemekleri.” Zahra ve Mikail’in evi hemen Elisa’nın evinin yanındaydı. Mikail çoğunlukla evde olmadığından, Zahra sık sık Elisa ve Amir’in yanında kalıyordu.

“Bizimle yediklerinin bu kadar tatsız olduğunu bilmiyordum.”

“Elisa... Tabii ki öyle değil. Sadece kocamı özleyorum.”

“Kocan geliyor, sevinmelisin.”

Zahra neredeyse kahkaha atacaktı. “Sevinmek de laf mı? Deli oluyorum,” derken bakışları arkadaşının bedenine takıldı. Hâlâ çok zayıftı. Kendisi neredeyse on kiloyu geçkin almıştı. Elisa ise baskülde ancak birkaç kilo fazla çıkabilirdi. “Sen ye, hatta içine ekşi ekmek doğrayalım öyle ye.”

Elisa gülümsedi. Zahra, arkadaşının gülümsediğine nadiren şahit oluyordu. Bu yüzden elli dokuz gündür görmediği Mikail’i görecekmış kadar çok sevindi. “Yine beni şişmanlatmaya çalışıyorsun.”

“Fena mı olur birkaç kilo daha alsan?” Yaklaştı, Elisa’nın belden oturtmalı kloş eteğini çekiştirerek, “O zaman bu etekler üzerinde daha fazla kendini gösterecek,” dedi.

“Zahra...” dedi son heceyi uzatarak. “Çok konuşma da Amir’e çorbasını götür.” Ufak, yuvarlak ve metal olan tepsiye koyduğu çorba kasesinin yanına kendi yaptığı ekşi mayalı ekmekten koydu ve tepsiyi Zahra’nın eline tutuşturdu. “Neden daha önce söylemedin Mikail’in geleceğini? Hamur kızartırdım.”

“Kendisi istemedi.” Birlikte mutfaktan çıkarken, “Bize sürprizi varmış,” dedi. “Geleceğimi Elisa’ya söyleme, yoksa bir sürü şey yapar diye tembihledi beni.”

Elisa heyecanla duraksayıp Zahra’nın kolundan tuttu ve onu da durdurdu. “Neymiş sürprizi!”

Zahra dilini ısırdı. İçinden bildiği en ağır küfürleri etti. Arkadaşının gözlerindeki umuda fazladan bir saniye daha bakamadı. “Elisa... öyle değil. Yani... Mikail bize bilmediğimiz bir yiyecek getirecek.” Başını mahcubiyetle eğdi. “Sürprizi o.”

Elisa, kalp çarpıntısının dayanılması güç bir hayal kırıklığına dönüştüğünü anbean hissetti. Ruhu gözyaşlarına boğuldu ama gözlerine hâkim olabildi bu kez. Hatta gülümsemeyi bile başardı. “Üzülme. Ne getirecekmiş Mikail? Umarım tatlı bir şeydir.”

Zahra, “Evet, ipucu olarak tatlı bir şey olduğunu söyledi,” dediği anda içeriden Amir’in sesi duyuldu.

“Ben acıktım!”

Elisa arkadaşından tepsiyi alıp, “Geliyoruz,” diye bağırdı. Bir ucunda mutfak, diğer ucunda salonun bulunduğu dar koridoru geçti ve salonda yuvarlanan Amir’in yanına gitti.

“Hey! Ben burada aç bir çocuk bulacağımı sanıyordum,” dedi olanca ciddiyetiyle. “Ama burada yalnızca ve yalnızca yaramaz bir çocuk görüyorum.”

Amir hemen yerden kalktı ve salonun neredeyse yarısını kaplayan ceviz yemek masasının etrafındaki ahşap sandalyelerden birine oturdu. Son zamanlarda boyu neredeyse yarı yarıya uzamıştı. Elisa onun gelecek yıl kendisini geçeceğini söyleyip duruyordu.

“Pekâlâ. Şimdi oldu.” Elisa oyunbaz bir tavırla Amir’e ilerledi ve tepsiyi önüne bıraktı. Amir’in gözleri çorbayla birlikte açıldı. Oysaki daha yapılıırken kokusundan hangi çorba olduğunu anlamıştı. Perska’da tanıştıkları Lapşa çorbasını o kadar seviyordu ki içerken bile şaşırıyordu. Elisa da bunu bildiğinden çorbaya koymak için her sene bolca kuskus yapar olmuştı. Çünkü Perska’da kuskus bulmak kolay olmuyordu. Bulabildiği ise asla kendi yaptığına benzemiyordu.

“Harika olmuş, Eli!” Amir çorbanın sıcaklığına aldırmandan üçüncü kaşığı aldı. “Okuldaki tüm arkadaşlarıma bu çorbayı anlatıyorum. Biri bile sevdiğini söylemedi.”

Zahra sevimli Amir’e yaklaşıp elini omzuna koydu. “Çünkü hiçbirinin anneleri bir Elisa değil.”

Amir, başını bir an için çorbasından kaldırdı ve Elisa’ya hayran gözlerle baktı. “İşte buna katılıyorum.”

Elisa, Amir’i sevgiyle öperken talihsiz Karima’yı anımsadı. Amir büyüdükçe annesine daha fazla benziyordu. “Hâlâ dünyanın en güzel annesine sahipsin, Amir.”

“Evet,” dedi Amir. “Gökyüzünün en güzel annesi...”

Amir karnını doyurmaya daldığında, Zahra aklına henüz gelen bir haberi Elisa’ya vermek için onu karşılıklı olarak konumlandırılmış alçak, soluk kiremit renkli, üçlü kanepelerden birine çekti. Yerde saçaklı krem rengi bir halı vardı. Elisa camın önüne rengarenk sardunyalar ekmişti. Kendilerine o evde iki kişilik, sade ve huzurlu bir yaşam alanı oluşturmuşlardı.

“Elisa yarın geleceksin, değil mi? Bugün Leo’ya haber vermem gerekiyor.”

Elisa bakışlarını kaçırdı. Zahra iki yıldır hemşire olarak çalıştığı hastanenin düzenlediği davete katılacaktı. Elisa da davetlilerden biriydi. Çünkü aynı hastanenin yemekhanesinde çalışıyordu ve son bir yıldır da aşçıbaşı yardımcısıydı. Ancak o davete katılmak içinden gelmiyordu çünkü herkesin bir kavalyesi olacaktı. Elisa'nın iyi anlaştığı doktorlardan biri olan Leo, kavalyesi olması için Zahra aracılığıyla Elisa'ya teklif göndermişti. Elisa önce reddetmişti ama Zahra biraz düşünmesini istemişti. Elisa zaman kazanmak için sesini çıkarmamıştı. Birkaç gün geçmişti ve Zahra cevabı almak için Elisa'nın gözlerinin içine bakıyordu.

“Zahra, beni yanlış anlamayı istemiyorum ama o eğlencelerin bana göre olmadığını düşünüyorum.”

Zahra'nın sarımsı kaşları çatıldı. “Ne demek bu?”

“Demek istediğim... Doğup büyüdüğümüz yeri biliyorsun. Kalbim hâlâ Vetnika Kıyısı'nda bir yerde... Kendimi ne bu şehre ne de gürültülü hayatına ait hissedemiyorum. Ben böyle mutluyum.”

Zahra başını bıkkınlıkla iki yana salladı. Elisa'nın bu düşüncelerini bir türlü kabul edemiyordu. “Ait olamadığın yer bu şehir mi gerçekten? Ya da kalbin gerçekten Vetnika'da mı?” Elisa'nın elini avuçlarının arasına aldı ve şefkatle okşadı. “Beni de mi kandıracaksın, Elisa?”

Elisa cevap veremedi. Çünkü verecek bir cevabı yoktu.

“Beni dinle, Elisa. Üzüldüğünü biliyorum. Unutamadığını biliyorum ve tüm bunlar için sana kızmıyorum.” Eğilip Amir'in duymaması için sesini alçalttı. “Sadece artık tuttuğun yası bir kenara bırakmanı istiyorum. Böyle devam edemezsin. Neredeyse üç yıl oldu!”

Elisa hızla elini arkadaşının avuçlarından çekti. “Yas ölünün arkasından tutulur. Ben yas tutmuyorum, Zahra. Çünkü o ölmedi.”

Zahra *evet*, diyemedi. Demeyi istedi ama diyemedi. Mikail'in kaptanı aramadığı yer kalmamıştı. Tamamını mürettebatın oluşturduğu ekiple birçok ülkeye gitmiş, her birinde aylarca arama çalışmaları gerçekleştirmişti. Ne yazık ki o ülkelerin bir tekinde bile kaptanın izine rastlamamıştı.

“Elisa...”

Elisa ayağa kalktı. Göğsü sıkıştıyordu. O ihtimal, nefes almasına izin vermiyordu. “Lütfen artık bunu söylemekten vazgeç. O yaşıyor. Yaşıyor, bir gün gelecek.”

Zahra da ayaklandı. “Buna inanıyorsan kendini hayata teslim et ve yaşamayı dene.”

“Ben de öyle yapı-”

“Yaptığın bu değil. Sen sadece yaşıyorsun. Tüm hayatın bu ev, Amir ve hastaneden oluşuyor, Elisa.” Arkadaşına iyice sokulup üzüntüyle sordu. “Kaç kez gezmek için dışarı çıktın?”

“Yapma, Zahra. Amir ile çıkıyorum. Ayrıca sizinle de birkaç kez dışarıda yemek yemişliğimiz var...”

Zahra gözlerini devirdi. “Amir’i gezdirmek için çıkıyorsun ve görüştüğün kişiler Amir’in okul arkadaşlarının bin yaşındaki dedikoducu anneleri. Ayrıca bizimle çıktığın gecelerde de geri dönelim diye gözümüzün içine bakıp duruyorsun.”

Elisa itiraz etmedi. Çünkü Zahra haklıydı. “Hayat güzel, Elisa. Hayat her şeye rağmen çok güzel. Kaptan her neredeyse eminim seni hayatın içinde görmeyi isterdi.”

Kaptan... Kimse adını söylemiyordu. Çünkü kaptanın adı Elisa’nın gözlerine yağmur bulutları armağan ediyordu.

“Tamam.” Elisa birbirine sürttüğü parmak uçlarına eğdi başını. “Doktor Leo’ya yarın gece geleceğimi söyleyebilirsin.”

Zahra el çırpı. “İşte benim Elisa’m!” Kanepenin üzerindeki çantasına uzandı. Amir’in yanağına sesli bir öpücük bıraktı ve çıkarken neşeyle seslendi. “Davet için sana güzel bir elbise getireceğim. Bayılacaksın!”

Elisa istemediğini söyledi ama Zahra o sırada evde değildi.

Elisa’nın yatak odasında büyükçe, kör bir baza vardı. Kendisinden önce oturan kiracı giderken baza ve yatağı yanında götürmek istememişti. Elisa da o yatağı leğen ve mandal karşılığında eskiciye verip ilk maaşıyla yeni bir yatak almıştı. Yaşlı bir kadın olan ev sahibi Bayan Nuden, kendisine ait olmayan baza için Elisa’dan fazladan elli dolar talep etmişti. Elisa kadının o parayı hak ettiğini düşünmemişti ama evi sevdiği için vermek zorunda kalmıştı.

Perska’da sivrisinek çok olduğu için Elisa yatağın üzerine bir de cibinlik almıştı. El oyması ceviz dolabında Amir ve kendisine ait kıyafetler, Zahra’nın hediye ettiği bir parfüm ve gülkurusu rengine bir de ruj bulunuyordu. Elisa her rafa kendi yaptığı lavanta sabunlarından yerleştirmişti. Böylece her yeni kıyafetiyle lavanta bahçesinde gezmiş gibi kokuyordu.

Elisa, savaşın ve açlığın kokusunun teninden tamamen silinmesini istiyordu.

Elisa, bir gün onunla yeniden buluştuğundan güzel kokmak istiyordu.

“Vay canına, Eli! Deirya’dan bile güzel görünüyorsun.” Yatak odasının kapısında beliren Amir, Elisa’ya hayran gözlerle baktı. Deirya okula başladığından beri âşık olduğu kızdı.

“O halde gerçekten güzel olmuş olmalıyım.”

Elisa, Zahra’nın kendisi için getirdiği kırmızı elbisenin içinde göz kaşıtıyordu. Kalın askılara ve kalp şeklinde göğüs kupuna sahip elbisenin tamamı satendi. Dizinin bir karış üzerinde bitiyordu, kumaşında neredeyse hiç dikiş yoktu.

“Her zaman güzelsin,” dedi Amir yetişkin bir adam gibi. Sonra Elisa’nın daima ense kökünden bağladığı saçlarını işaret etti. “Saçlarını açmalısın.”

Elisa bir şey saklıyormuş gibi elini saçlarına götürdü. Yıllardır saçlarını yıkadığı zamanlar hariç özgür bırakmamıştı. İçinden gelmiyordu.

Amir’in yanma gidip hafifçe eğildi ve çenesinden tuttu. “Çok uzun ve dalgalılar. Bu gece onlarla uğraşamam.”

“Hiç uğraşmıyorsun ki.”

Elisa küçük çocuğu kendine çekti. “Çünkü uğraşacak daha sevimli bir varlığa sahibim. Söyle bana, bu gece Bayan Nuden’de kalmayı gerçekten istiyor musun?”

Bayan Nuden sevimli Deirya’nın babaannesiydi ve Deirya da bu gece babaannesinin evinde olacaktı. Bu yüzden Amir hiç düşünmeden başını salladı. Elisa mutfağa gidip yaptığı üzümlü keki dilimledi ve saklama kabına koydu. Amir’in elini tuttu, birlikte aşağı indiler. Bayan Nuden iki katlı binasının alt katında oturuyordu, oldukça meraklı bir kadındı. Elisa’nın iş saatlerini ezberlemişti. Beş dakika geç kaldığında, cama çıkıp nerede kaldığını sormaktan çekinmiyordu. Elisa her defasında sabırla cevap verse de Zahra şahit olduklarında yaşlı kadını terslemekten geri durmamıştı.

Amir hevesle Bayan Nuden’in kapısını çaldı. Çok geçmeden kapıyı açan kadının Elisa’yı görmesiyle bir çizgi kadar düz olan dudakları hayretle aralandı.

“Bayan Elisa, davete bu halde mi gideceksiniz?”

Elisa cevap vermek üzereyken bunu onun yerine başka biri yaptı. “Evet, Bayan Nuden, çok güzel olmuş değil mi?” İndigo mavi uzun elbisesinin

içindeki Zahra arkasından yaklaştığı arkadaşının koluna girdi. “Eminim bana katılıyorsunuzdur.”

Bayan Nuden kesinlikle sevmediği ve biraz da çekindiği Zahra’yı başıyla isteksizce onayladı. “Kaçta evde olursunuz? Gece yarısına bir saat kala uykum gelmeye başlar.”

Zahra ağzını açmak üzereyken Elisa onu dirseğiyle dürterek uyardı. “O vakte kadar gelmiş olurum, Bayan Nuden. Amir’e göz kulak olacağınız için şimdiden çok teşekkür ederim. Sizin için kek yaptım, umarım seversiniz.”

Amir keki Elisa’dan aldı ve eve girdi. “Erken döneceksen vaktimiz az demektir. Gitsen iyi olur, Eli.”

“Belki de içeri gelip bir kahve içmelisin. Daha biraz önce hava karardı. Bu tarz davetlere vakti bol insanlar erken giderler,” dedi yaşlı kadın bilmişlikle.

Zahra, “Vaktimiz yeterince bol, Bayan Nuden. Size çocuklarla iyi eğlenceler diliyoruz,” dedi Elisa’nın koluna girip onu çıkışa doğru götürürken. “Gece yarısından bir saat önce burada oluruz.”

Elisa dışarı çıkar çıkmaz Zahra’nın kabalığına laf edecekti ki Mikail’i gördü. Mikail parlak siyah kaplumbağa arabasından indi ve siyah takım elbisesinin şapkasını çıkarıp Elisa’yı selamladı. Elisa’nın gözleri doldu. Dudakları gülümsemek ve hüzünlenmek arasında bir karar vermeye çalışırken, koşup Mikail’in kendisi için açılan kollarına atladı.

“Mikail! Şükürler olsun buradasın.” Geri çekilip Mikail’in kollarından tuttu ve heyecanla sordu. “Bir haber var mı?”

Mikail’in gülümsemesi mahcubiyete kurban gitti, bu anı ilk kez yaşamıyordu. Başını iki yana salladı, “Yok,” dedi. “Özür dilerim, Elisa. Sana yine iyi bir haber getiremedim.”

Elisa bu kez burukça gülümsedi. “Üzülme. Bir sonraki ülke hangisi? Nereye gideceksiniz?”

Zahra hızlı adımlarla yaklaşarak, “Bari onu birkaç gün bana bırak,” diye sızlandı. Zahra ne kadar şaka yapıyor da olsa Elisa utanmıştı. “Affedersiniz,” dedi. “Siz yeni kavuştunuz, söylediğim şeye bakın.”

“Elisa... Şapşal mısın? Mikail sen istediğin için gitmiyor ki...”

“Öyle,” diyerek karısını onayladı Mikail. “Sen olmasaydın da bu uğurda tüm ömrümü yollarda geçirebilirdim.”

Elisa, Mikail’e tekrar sarıldı. Bu kez sarılışında minnet de vardı.

Davet alanı için hastanenin arka bahçesi tercih edilmişti. Yeşil alana serpiştirilen yuvarlak, yüksek masaların etrafında doktorlar, hemşireler ve yakınları vardı. Alanın ortasında yer alan beton kısma geniş bir konuşma kürsüsü konumlandırılmıştı. Çimlerin bir köşesinde ise içlerinde çellist ve kemaninin de bulunduğu geniş bir müzik topluluğu vardı; tamamı siyah giyinmişti. Elisa kadın müzisyenlerin dirseklerine uzanan siyah, kadife eldivenlere, aynı renk çan eteklerine ve büyük tokalarına hayranlıkla baktı. Erkeklerin ceketleri ise üçgen biçimde yere uzanıyordu. İnsanlar nefis müzik dinletisi eşliğinde kokteyllerini yudumlarken, Elisa ellerini masaya koydu ve gözlerini kapattı. Kendini hayal ettiği yer Vetnika'nın akşam güneşi altındaki sahiliydi. Çıplak ayakları sıcak kumların içindeydi. Kıyıya yaklaşan Beyaz İnci'ye koşuyordu. Ne çok özlemişti.

“Şuraya bakın, kavalıem benden önce teşrif etmiş.”

Leo'nun sesiyle Elisa'nın okyanus mavisini gözleri açıldı. Masaya yaklaşmakta olacak genç adama baktı. “Merhaba Leo, bu kadar erken gelmeyi planlamıyorduk.”

Leo'nun yeşil gözleri Elisa'nın kendisine dönen bedenine takıldığında genç adam şaşkınlığını gizleyemedi. Onca zaman beyaz aşçı önlüğünün altına gizlenen bedeninin bu kadar büyüleyici olduğuna inanamamıştı. Şu işe bak, dedi içinden. “Bu sen misin?”

Elisa o ana dek nasıl bir elbisenin içinde olduğunu unutmuştu. Kendini kapatmak istercesine yeniden masaya döndü. Ancak Doktor Leo'nun ilgili bakışlarına çoktan yakalanmıştı.

“Doktor Leo, hoş geldiniz,” dedi Zahra. “Ne içersiniz?”

Leo tercihini söyledikten sonra Zahra servis yapan görevliye işaret etti ve doktoru kocasıyla tanıştırdı. Ne var ki bu sıcak bir tanışma değildi. Çünkü Mikail, genç adamın Elisa'ya olan bakışlarının farkındaydı.

“Nihayet kocanla tanışma şerefine layık oldum, Zahra. Bahsettiğin kadar hoş bir adammış,” dedi nazik Leo.

Ancak bu bile Mikail'in ifadesini yumuşatamadı. Hiç duymamış gibi yaparak iç cebinden iki çilekli çikolata çıkardı, Zahra ve Elisa'nın önüne bıraktı. “İşte sürprizim. Gittiğim son ülkede en meşhur şey buydu, tatmanız gerektiğini düşündüm.”

Elisa çikolatayı küçük çantasına sıkıştırırken, “Teşekkür ederim, Mikail,” dedi. “Akşam Amir ile yerim.”

“Bildiğim kadarıyla bu tarz çikolataların içinde alkol oluyor. Amir’e yedirmeden önce tatman gerekebilir.”

Leo’nun uyarısına Mikail’den yanıt geldi. “Öyle olsa söylerdim. Alkol yok.”

Zahra o masada sıcak bir sohbet oluşmayacağını anladı. “Mikail, seni tanıştırmak istediğim biri daha var. Hastanemizin başhekimini!” Zahra, karşılık beklemeden Mikail’in eli tuttuktan sonra Elisa ve Doktor Leo’ya, “İzninizle,” dedi.

Fırsatı olsa Elisa da peşlerine takılırdı ama Zahra o fırsatı tanımamıştı. Elisa çekingen hareketlerle alkolsüz kokteylini içerken, Leo alkollü olanını tercih etti.

“Şu an hakkında ne düşündüğümü söyleyip seni utandırmayacağım.” Leo, kollarını masaya dayadı ve Elisa’yı bakışlarıyla daha fazla utandırmamak için gözlerini müzisyenlere çevirdi. Orta boylu, yakışıklı bir adamdı. Geniş omuzlara ve orantılı bir kiloya sahipti. Koyu kumral saçlarının kısa kesimli olan yanlarının aksine hafifçe uzun olan tepedeki saçları arkaya meyletmiş biçimde duruyordu. Doktor Leo her zaman şık ve ahenkli giyinen bir adamdı. “Kavalyen olmamı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim doktor,” karşılığını verdi Elisa. “Yaptığınız iyiliklerin karşılığında ricanızı kırmam kabalık olurdu.”

Zahra hastanede hemşire olarak çalışmaya başladığında, Elisa sık sık arkadaşını ziyaret edip ona yemek götürürdü. Doktor Leo’yla da o günlerde tanışmıştı. Doktor, Elisa’nın arkadaşı için yaptığı yemekleri çok beğenmiş ve onu hastanenin mutfak ekibine önermişti. İyilikleri bununla da sınırlı kalmamıştı. Amir’in ateşlendiği gecelerde Leo tüm ilgisini küçük çocuğa yönlendirir, tamamen iyileşene kadar hastaneden çıkmasına müsaade etmezdi. Ayrıca Elisa’nın mesaiye kaldığı günlerde Amir’i okulundan alıp hastaneye getirirdi. Elisa hiç istemese de son bir yıldır nereye baksa bir şekilde Doktor Leo’yu görür olmuştu.

“Bunları iyilik olarak adlandırman beni üzüyor.” Kendine hâkim olmadı ve orada bulunan diğer kadınların aksine Elisa’nın boyasız olan yüzüne baktı. “İçimden böyle geliyor. Nedenini bili-”

Elisa irkilerek doktora baktı. “Bunu sizinle konuşmuştuk, doktor. Bir daha böyle şeyler söylemeyecektiniz.” Masaya eğildi ve daha yavaş konuştu. “Hatırlatırım, ben evli bir kadınıam.”

Leo biraz kızgınlık ve çokça üzüntüyle başını salladı. “Neredeyse üç yıldır tanıyorum seni. Etrafında bırak kocan olduğunu söyleyen birini, erkek sinek bile görmedim, Elisa. Israrla evli olduğunu söylüyorsun. Ben de bir şey söyleyeceğim şimdi...” Doktor da masaya eğildiğinde yakınlıkları Elisa’yı rahatsız edecek boyuta ulaşmıştı. “Eğer senin gibi bir karım olsaydı değil üç yıl, üç gün bile yalnız bırakmazdım.”

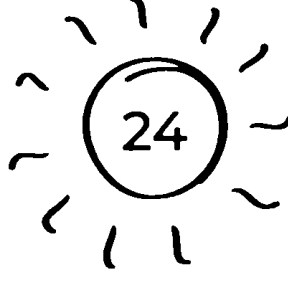
Elisa’nın kalbi acıdı. Leo’ya baktı, “Eğer şansımız olsaydı o da beni bırakmazdı,” dedi ve gökyüzüne baktı.

Hava alacakaranlıktı ama yirmi yaşındaki Elisa’nın umudu her zamankinden daha aydınlıktı.

Çünkü umuduna ihtiyacı vardı.

Umudu ona Antoni’sini getirecekti.

Başka türlü yaşamının ve nefes almanın bir yolunu bulamazdı.

“Umut Yolcusu”

Parmağından tek bir an bile çıkarmadığı kırık inciye baktı Elisa.

Yapıştırmayı çok defa denemişti. Perska’nın en iyi yapıştırıcılarını satın almıştı fakat hiçbiri kırık inciye bir araya getirmeye yetmemişti. Elisa nedenini biliyordu, yüzüğü de kalbi gibi ikiye bölünmüştü ve inanıyordu; yüzüğü de bir gün kalbi gibi yeniden bir bütün olacaktı.

“O yüzük eminim ki senin bakışlarına dayanamayıp çatlamıştır,” dedi aşçıbaşı Carol koca kazandaki çorbayı karıştırırken. Orta yaşlarda, sevimsiz bir kadındı. Emrindeki tüm mutfak ekibi ondan yaka silkiyordu ama Elisa, onun özünde görüldüğü gibi biri olmadığını hissediyordu.

“Keşke öyle olsaydı.” Derin bir iç çekti Elisa. Sonra kompot yapmak için frenk üzümü ve ahududu yıkamaya devam etti.

“Bastırarak yıkama. Ezeceksin. Sonra bozuk meyvelerden yaptığımızı sanıyorlar.”

Kimsenin öyle sandığı yoktu. Elisa bunu bilse de içinde tutmayı tercih etti ve meyvelerin üzerine şekeri boca etti. “Şeker miktarı iyi mi şefim?”

Aşçıbaşı memnuniyetsiz gözlerle şekerin altından kırmızı rengi görünen meyvelere baktı. “Eh işte. Sıcak suyu fazla kaçırma. Ağızlarını da sıkı kapat.”

“Elbette.”

Elisa, en az üç gün bekleyecek olan kompotları hazırladıktan sonra saatini kontrol etti. Öğle yemeği vakti gelmişti. Aşçıbaşından müsaade aldıktan

sonra giyinme odasına ilerledi. Başındaki beyaz tülbendi çıkardı, bozulan saçlarını yeniden ördü. Yemekhaneye gittiğinde Zahra'nın her zamanki masalarına oturmuş olduğunu gördü. Dalgın görünüyordu ve yemek almış olmasına rağmen yememişti. Bugün hemşire arkadaşları yanında yoktu. Aslında yemekhane de her zamanki kalabalıklığında değildi. Kendine bir tabldot yemek aldıktan sonra pencere kenarındaki masada arkadaşının karşısına oturdu.

“Yukarıda havalar nasıl?”

Zahra sikkın bir şekilde çorbasını karıştırırken, başını kaldırıp Elisa'ya baktı. “Her zamanki gibi...” Beyaz renkteki hemşire kepini çıkarıp masaya koydu. Masa da beyazdı, yemekhane de... Zahra beyaz görmekten bıkmıştı ama Elisa onun gibi düşünmüyordu.

“Neden yemekhanede çok az insan var?” Kollarını birbirine bağlayıp arkasına yaslandı. “Ve senin canın neden sikkın?”

“İnsanlar asıl davete hazırlanıyor.”

“Asıl davet mi?” diye sordu Elisa. “Daha dün bir davette değil miydik?”

“O hastanenin arka bahçesinde gerçekleşen ufak bir eğlenceydi. Benim bahsettiğim tıp balosu... Cerrahlar bile orada olacak.” Ellerin iki yana açarak etrafını gösterdi. “Baksana şuraya, masalar tek tük dolu. Normalde tek boş masa olmazdı. Tüm hemşireler öğle yemeği saatinde bile mağazalara akın etti.”

“Canın balo olacağı için mi sikkın?”

Zahra başını iki yana salladı. “Hayır. Canım o baloya kocamla gidemeyeceğim için sikkın. Mikail bu akşam gidiyor, yeni rotaları kuzey. Anlayacağın bu kez en az üç ay dul kalacağım.”

Elisa, arkadaşının masada duran elini sıktı. “Öyle söyleme. Sana geri dönecek.” Bunu söylemek onun için zordu. Geri dönmek, genç kızın yüreğinde uzun zamandır bir ukdeydi.

“Sakın yine kendini suçlama,” diye uyardı Zahra. “Yoksa bir daha yanında Mikail'i özlediğim için ağlamam.”

“Suçlamam.” Elisa'nın daha iyi bir fikri vardı, yerine getirmeyi katiyen istemediği bir fikir. “İstersen ben seninle baloya gelirim.”

Zahra'nın mavi gözleri sonuna kadar açıldı. “Gerçekten mi?”

Başını sallarken tebessüm etti. “Gerçekten...”

Zahra kelimenin tam manasıyla şaşırmıştı. “Sana sormayı bile düşünmüyordum. Dünkü davete bile güçlkle ikna ettiğim için...”

“Düşündüm de haklıydın, Zahra. Yaşamayı öğrenmem gerek.”

Zahra arkadaşından duyduğu sözcüklerin nedenini biliyordu. Elisa yaşamayı öğrenmek istiyordu. Çünkü bunu göstermesi gereken biri vardı.

“Tanrım!” Zahra elindeki kaşığı gürültüyle çorbanın içine bırakarak ayağa kalktı.

“Ne oldu?” Elisa da ayağa dikildi ama Zahra’nın neden telaşlandığını anlayamamıştı.

“Yarın görkemli bir baloya gideceğiz ve hiç hazırlanmadık!” Elisa’nın eline yapıştı. Saatini kontrol etti. Öğle yemeğinin bitmesine kırk yedi dakika vardı, yakınlardaki mağazalara göz atmak için yeterdi. “Yürü Elisa, yürü. Çok işimiz var.”

Elisa arkadaşı tarafından öyle istekli sürüklendi ki itiraz etmeyi düşünemedi. Girdikleri ilk mağazada güzel olan tüm kıyafetler tükenmişti. İkinci, üçüncü ve dördüncüde de öyle... Zahra buna sebep olan hemşirelere söylenirken, aklına şehrin bir ucunda olduğunu duyduğu sosyete pazarları geldi. Orada kesinlikle iyi parçalar bulabilirlerdi ancak mesaileri bitene kadar pazar kapanmış olacaktı. Gözünü kararttı ve Leo’dan Elisa ile kendisi için izin istedi. Leo, başhekimin oğluydu. O izni ikiletmeden Zahra’ya verirken, Elisa’nın yarın baloda nasıl görüneceğini deli gibi merak ediyordu...

Ertesi gün hastaneden çıktıkları gibi kuaföre gittiler. Elisa kuaför denen yerin varlığından bir süredir haberdardı, hatta bir keresinde önünden bile geçmişti. Dış camı boydan boya saçları yapılı, yüzleri bolca boyalı olan kadın artistlerin fotoğraflarıyla bezenmiş tek göz bir eve benzetmişti. İçeri girdiğinde ise öyle olmadığını anlamıştı. Zahra, arkadaşının aksine birkaç kez kuaföre gitmişti. Balo için ise aralarından en iyisini seçmişti. Elisa soluduğu parfüm ve spreylelerin birbirine karışan kokusunu yadırgamadı fakat kafaları mizampli makinalarının içinde ve ayakları da pedikürcü kızların kucağındayken dedikodu yapan kadınları yadırgadı.

Kuaförün ortasında öylece ayakta dikilirken Zahra’nın kulağına eğilip, “Evde hazırlansaydık olmaz mıydı, Zahra?” diye sordu. “Demiri kızdırıp saçlarımızı sarard-”

“Şşşt!” dedi Zahra gürültülü bir fısıltıyla. “Ne zaman kabul edeceksin, bilmem. Artık Vetnika’da değil, Perska’dayız. Susup tadını çıkarmaya bak.”

Elisa teklifinin kabul görmeyeceğini anladı. Abartılı bir biçimde gülümseyen kadına kendini teslim etti ve koltuklardan birine oturdu. İki saatin sonunda Elisa’nın saçları tepesinde koca bir topuz olurken, suratı ise

kahverenginin yumuşak tonlarıyla renklendirilmişti. Elisa aynada gördüğü yeni halinden kesinlikle memnun olmadı. Dudakları iyice kalınlaşmıştı, gözleri pörtlemiş gibi görünüyordu. Saçları o kadar çoktu ki kafasının üzerinde deve hörgücü gibi kalmıştı.

“Çok güzel oldun kızım, çok.” Kuaför kadın eserine gururla baktı. “Herkes sana hayran olacak.”

Zahra, yoğun makyajlı suratı ve iki yanından bukleler sarkan topuzuyla kuaför kadına katıldı. “Seni yanıma almakla hiç iyi etmiyorum. Yarın hemşire kızlar beni fena paylayacak.”

Elisa yarım bir gülümsemeyle koltuktan kalktı ve parasını ödedi. Verdiği para maaşının üçte biriydi. İçti acıydı. Kuaförden çıkarken o parayla alabileceği yiyecekleri düşünerek hayıflandı.

Balo salonu Zahra'nın abarttığı kadar görkemliydi. Yan yana inşa edilmiş kıvrımlı iki merdiven davetlileri geniş balo salonuna ulaştırıyordu. Zemin krem rengi mozaikle kaplanmıştı, fazlasıyla parlaktı. Bir köşede altın sarısı örtülere ev sahipliği yapan kokteyl masaları yer alırken, bir köşede yuvarlak yemek masaları vardı; üzerindeki şamdanlar, güpürlü peçeteler, kokteyl menüleri ve yaldızlı porselenler göz kamaştırıcıydı.

Elisa, siyah elbisesinin uzun eteklerini tutarak merdivenleri inmeye devam etti. Ayakları topuklu ayakkabıları hiç sevmemişti ancak arkadaşına söz verdiği için dayanmaya çalışacaktı. Zahra'ya baktığında, ayağındaki takozla benzeyen ayakkabılarına rağmen neredeyse bir kuğu gibi süzülerek indiğini gördü. Kendisinin bu yeni haliyle balo salonundaki hanımefendilerin içinde eğreti görünmediğini düşündü. Oysa kendisini bir çiçek bahçesinin içindeki yapayalnız ve zavallı bir diken gibi hissediyordu.

“Eli, bak orada kim var.”

Elisa, merdivenlerin dibine baktı ve orada Doktor Leo'yu gördü. Başını kaldırmış, Elisa'nın indiği her basamakta kendisine daha fazla yaklaşmasını izliyordu. Dudaklarında ulu orta saçılmış bir gülümseme vardı. Elisa o gecenin bir an evvel bitmesini istedi.

“Hoş geldiniz hanımlar.” Doktor Leo önce Zahra'nın elini öptü. Elisa ne yapması gerektiğini biliyordu. İsteksizce kaldırdığı elini doktora uzattı. Doktor tam bir beyefendi gibi kendisine uzanan beyaz eli avucunun arasına aldı ve üzerine kuş tüyü bir öpücük bıraktı.

“Doktor, ne hoş görünüyorsunuz.”

Leo, Zahra'nın iltifatı karşılığında gülümsedi. Üzerinde uzun kuyruklu, kadife yakalı, son derece şık bir smokin vardı. "Teşekkür ederim, hemşire. Siz de göz kamaştırıyorsunuz." Elisa'ya, onu rahatsız etmeyecek kısa bir bakış attı. "Her ikiniz de..."

Zahra teşekkür etti. Elisa hiçbir şey söylemedi. Görünen o ki bu gece dudaklarını sayılı olarak aralayacaktı. Doktorun yönlendirmesi ile aralarında hemşire ve doktorların bulunduğu yemek masalarından birine geçtiler. Başhekim ve cerrahlar başka bir masadaydı. Leo'nun başhekimin oğlu olarak orada olması gerekiyordu ama değildi. Sebebi vardı.

"Ne içmek istersiniz?"

Leo'nun nazik sorusuna Zahra, "Şarap," karşılığını verdi. Elisa, "Alkolsüz ne varsa," dedi.

"Bari bu gece bir iki kadeh şarap içsen." Önerisinde bulunan arkadaşına bakıp başını iki yana salladı genç kız. "İstemiyorum." Elisa ilk şarabını kaptan ile içmişti. O günden sonra bir daha şarap içmemişti. İlk kez kaptanın tattırdığı kahveyi her içtiğinde kalbi sızlıyordu. Söz vermişti kendine, şarabı ikinci kez yine kocasıyla içecekti.

"Zorlamayalım bizim maharetli aşçımızı," dedi Leo. Elisa'nın önüne alkolsüz bir kokteyl bıraktı.

"Sadece aşçı yardımcısıyım. İkisinin arasında çok fark var."

"Evet," diye onayladı Leo. "Yardımcıların daha iyi olduğu bir meslek dalı keşfettim."

Elisa ne diyeceğini bilemedi, o anda çalmaya başlayan dans senfonisi kurtarıcısı olmuştu. Dünkü hastane bahçesinde çalan orkestra şimdi balo salonundaydı, yalnızca keman sayısı çok daha fazlaydı. Siyah giyimli müzisyenlerin enstrümanları ile olan ahengi mest ediciydi. Bir dakika kadar sonra iyi giyimli adamlar iyi giyimli kadınları dansa kaldırmaya başladı. Kadınlar; tüllü, pileli, kadife vualetleri ve dirseklerine uzanan taşlı eldivenlerine kadar ışıldıyorlardı. Elisa onları süzerken kendisinin çok da abartılı olmadığını fark etti.

Sonra birden Doktor Leo'nun kendisini dansa kaldırmasından endişe etti.

Leo onun endişesini anladı ve Zahra'yı dansa kaldırdı.

"Sen şu mutfakta çalışan kız değil misin?"

Elisa bunun kendisine söylendiğinden emin olamadı. "Bana mı sordunuz, Doktor Abella?"

Kadın doktor başıyla onayladı. “Ah, öylesin. Daha önce hep önlüğün ve başörtünle gördüğümden dolayı emin olamamıştım.” Kadının bakışları Elisa’nın üzerinde beğeniyle dolaştı. “Ne kadar güzelmişsin.”

Elisa utangaç bir şekilde gülümsedi. “Teşekkür ederim, doktor. Siz de öylesiniz.”

Doktor cevap vermek üzereyken omzuna askeri kamufajlı bir kol uzandı. Doktor arkasına baktığı an heyecanlanarak ayağa fırladı. “Aman Tanrım! Bu siz misiniz, Albay Leonardo?”

Doktor Abella neredeyse altmış yaşlarında olan, beyaz sakallı tıknaz adama sıkıca sarıldı.

“Benim,” dedi albay tok sesiyle. “Doğrusu benim aksime sen hiç değişmemişsin.”

Abella, albayın kollarından ayrılmadan geri çekildi. “Çok uzun zaman oldu. Nasılsınız?”

“İyiym,” diye cevap verdi albay. Oysa Elisa, adamın fazlasıyla yorgun olduğunu gözlemlemişti. “Haklısın, sanırım on beş sene kadar oldu görüşmeyeli... Cephede tedavi ettiğin yarımın izin hâlâ duruyor,” dedi omzunu işaret ederek.

Doktor gülümsedi. “Ne günlerdi ama... Peki ya burada ne arıyorsunuz?”

Adam dans eden kızlardan kızıl saçlı olanını işaret etti. “Kızım Tanya hastanenizdeki doktorlardan biri... Üç gün için cepheden istirahate geldim ama Tanya beni bu baloda kavalyesi olmam için ikna etti.”

Doktor Abella bu kez sesli bir şekilde güldü. “Tanya’yı tanırım. İyi ve inatçı bir doktordur. Nasıl da anlayamadım sizin kızınız olduğunu... Peki ya şimdi neler yapıyorsunuz? En son Norbel işgaline katıldığınızı duymuştum.”

Elisa o şehrin ismini duyduğunda irkildi. *Norbel*. Kaptanı ellerinden alan o acımasız ülke...

“Hâlâ oradayım.” Albay elini nazikçe doktorun beline yerleştirdi. “Böyle ayaküstü konuşmak yerine masamıza teşrif etmeye ne dersin?”

“Memnuniyetle...” Abella ve albay masadan uzaklaşırken, Elisa ayağa fırlayıp peşlerinden gitmek istedi. İçinden bir ses bunu yapması gerektiğini söylüyordu ama o masaya ne sebeple gidebileceğini bilmiyordu. Çaresizce yerinde kalırken, Leo ve Zahra masaya geri döndü.

“Ne harika dans ediyorsunuz, Doktor Leo. Size ayak uydurmakta epey zorlandım.” Zahra neşeliydi. Leo neşeliydi. Elisa’nın aklı yan masadaydı.

“Kendine haksızlık etme, oldukça dinamiksin. Suratsız kocan şanslı bir adam.”

Zahra kahkaha attı ama hemen sonra iç geçirdi. “Umarım bir gün dans edecek vaktimiz olur...”

“Elisa, sıkılmadın umarım.” Leo sorusuna yanıt alamayınca, Elisa’nın bakışlarını takip etti. “O masada tanıdığın biri mi var?”

Elisa dikkatini güçlükle toplayarak, “H-hayır,” diyebilirdi. “Yalnızca dalmışım.”

Leo yan masaya daha dikkatli baktığında ifadesi değişti. “Ah, senin aksine benim tanıdığım biri varmış. Hemen dönerim, izninizle.”

Leo masadan kalkmak üzereyken Elisa birden koluna yapıştı. Leo, genç kızın bu hareketine anlam veremedi. Yine de içinde garip bir mutluluk hissetti. “Doktor Leo, yeni bir dans şarkısı başladı. Belki... benimle de dans etmek istersiniz.” Leo’nun gözleri ışıldadı. Elisa’nın söylediklerine inanması için bir kez daha duyması gerekecekti. Elisa yavaşça ayağa kalktı. “Ziyaretinizi yaptıktan sonra tabii...”

Leo, Elisa’nın bileğini kavradı ve kıvrıdığı koluna koydu. O saniye, Leo’ya hayran olan birçok hemşirenin gözü üzerlerindeydi. Elisa yerin dibine girmişti ama başka türlü o masaya gidemeyeceğini biliyordu. “Ziyaretimi daha sonra gerçek-”

“Hayır hayır.” Elisa sakın olmaya gayret etti. “Buna gerek yok.”

Birlikte yan masaya ilerlerken Leo neredeyse kime selam vereceğini unutuyordu. Neyse ki o kişi Leo’yu görür görmez ayağa kalktı ve elini uzattı. Tıpkı albay gibi bir askerdi. Elisa omzundaki rütbeden onun bir teğmen olduğunu anladı. Leo ve teğmen konuşurken, Elisa koyu bir sohbete dalan Doktor Abella ve Albay Leonardo’ya dikkat kesildi. Ancak müzik yüzünden ne konuştuklarını anlayamıyordu.

“Bizimle oturmak ister misiniz?” diye sordu teğmen.

“Belki daha sonra...”

Bu teklif Elisa için kaçırılmayacak bir fırsattı. Doktorun kulağına eğildi ve ayakkabılarının ayaklarını sıktığını, biraz oturmanın iyi gelebileceğini söyledi. Leo genç kızı kırmadı. Birkaç saniye sonra Elisa, Leo ve albayın ortasında oturuyordu.

“Nasıl yani?” diye sorduğunu duydu Doktor Abella’nın. “Oradan ayrılmayı düşünmüyor musun? Bildiğim kadarıyla tüm ülke bir enkaz.”

Albay iç çekti. Elisa, teğmen ve Leo'ya gülümsüyordu ama tüm dikkati solundaydı.

“Yanılıyorsun doktor. Perska, Norbel'de muazzam bir hakimiyet kurdu. Ülkenin bir kısmı çoktan toparlandı. Başkan Marina Lukas, ülkeyi Perska yönetmeliğine uygun olarak yönetiyor.”

Elisa bu bilgiyi daha önce Mikail'den öğrenmişti. Yine de Marina'nın adını duyduğunda tüylerinin ürpermesine engel olamadı. Bir zamanlar doğduğu topraklar olan Vetrnka Kıyısı'nın Norbel işgalinde olduğu gibi; şimdi Norbel de Perska'nın işgali altındaydı. Ancak Perska, Norbel gibi yerel halkı biraz un ve pirince mahkûm etmek yerine kendi kurallarına uygun olarak aynı düzenlerinde yaşamalarına izin veriyordu. Öyle ki hayatta olsaydı idam cezasına çarptırılacak olan Başkan Lukas'ın ardından şimdilerde kızı Marina Lukas, Perska boyunduruğu altında kendi ülkesini yönetiyordu.

Mikail'in Norbel'den ayrıldıktan sonra kaptanını aradığı ilk yer yine orası olmuştu. Savaş hâlâ tazeyken, kulağının dibinden kurşunlar geçerken ülkeyi karış karış aramıştı. Kaptanı ne bir gören ne de duyan çıkmıştı.

“Ülkenin bir kısmı dediniz,” diye konuştu Abella. “Diğer kısmı ne halde?”

Albay Leonardo kahkaha attı. “İşte orada benim borum ötüyor. Norbel'in büyük bir kısmı esir kampı haline getirildi. Tüm düşman askerler o kampta cezalarını çekiyor.”

Abella omuz silkti. “Can sıkıcı bir iş olmalı.”

“Öyle. İstisnai durumlar dışında görev değişikliği talebinin neredeyse imkânsız olduğu bir konumdayım. Görünen o ki son nefesimi o sefil düşman askerlerinin arasında vereceğim.”

Abella ağzını kapattı. “Ah, lütfen öyle söylemeyin albay. İstisnai durumlar dışında dediniz.” Hafifçe albaya sokulurken göz kırptı. “Sağlık istisnai bir durumdur.”

Elisa'nın içi içini yiyordu. Daha fazla dayanamadı. “Çok affedersiniz albay. İstemedim konuştuklarınıza kulak misafiri oldum.”

Albay, hemen yanından gelen ince ve mahcup sese doğru döndü. Kızı yaşlarında, mavi gözlü bir kızdı. Gözlerindeki hüznü ilk saniyeden fark etmek mümkündü.

“Elisacığım. Böyle bir ortamda konuştuğumuz can sıkıcı konulara hayret ettin, değil mi?” diye sordu Abella. Hemen ardından atladığı detayı fark ederek eliyle Elisa'yı işaret etti. “Affedersiniz, sizi tanıştırmayı unuttum. Albay Leonardo, o sevimli kız hastanemizin mutfağında çalışıyor ve her gün

bize nefis şeyler hazırlıyor.” Sonra da elini nazikçe albayın koluna koydu. “Albay Leonardo ise ülkemizin başarılı askerlerinden biridir.”

Elisa gülümsemeye gayret etti. Başarabildiğinden emin değildi. “Memnun oldum albay.”

“Ben de öyle küçük hanım. Sanırım merak ettiğin bir şey var.”

“Evet.” Hızla başını salladı Elisa. Daha sakin olması gerektiğini biliyordu. “Esir kamplarından bahsettiniz. Hiç duymamıştım. Açıkçası merak ettim. Hapishane gibi bir yer mi?”

Albay gülerken, elini bir ileri bir geri hareket eden karnının üzerine koydu. “Hapishane mi? Hapishane o kampların yanında çok masumane kalır küçük hanım.”

Abella, “Aaa...” nidasını yuvarladı ağzının içinde. “Kızı korkutmayın albay.”

“Doğruları söylüyorum doktor. Orası düşmanların ve hainlerin işkence gördüğü bir pislik yuvasıdır.”

Elisa’nın göğsünde kara bulutlar toplandı. Sebebi neydi? “Peki... oraya kimler düşer?”

“Perska askerine kurşun sıkan herkes,” derken ciddi görünüyordu albay. Elisa başını önüne eğdi. Şüphesinin yersiz olduğunu düşündü ki albay onu kara deliğe sürükleyecek yeni bir şey söyledi. “Ha bir de Başkan Marina’nın hain olarak teslim ettiği adamlar.”

Elisa kirpiklerini kırıştırdı. Kederi ruhunda kanat çırpıttı.

“Kim yaptı bu leziz şeyleri!” Albay, kıza nasıl bir üzüntü bahsettiğinden habersizce ağzına bir kanepa attı ve neredeyse çiğnemededen yuttu. “Böylesini hayatım boyunca yememişim.”

“Aşçıbaşımız Carol ve yardımcısının ellerinden çıktı tüm bunlar.” Abella masadaki envaiçeşit yiyeceği gösterdi. “Yardımcısı hemen yanınızda oturuyor.”

“Ah, bu küçük kız mı tüm bunları yapan?” Çenesini buruşturdu albay. “Yemekhanemizdeki iki ihtiyar sevimsizliklerini yemeklere akıtıyor. Kötü manzaraların yanında kötü yemekler yiyoruz. Onları yakında postalayacağım.”

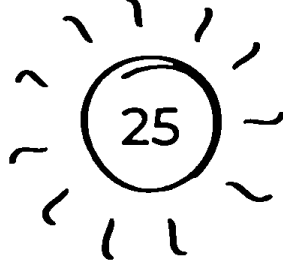
“Adınıza üzuldüm albay. Eğer yeni bir aşçı ararsanız sizin için aşçımız Carol ile görüşebilirim. Hizmetçimi sayesinde bulmuştum.”

Abella’nın teklifi albayı memnun etti. “Harika olur. İşinin ehli iki erkek aşçıyı Norbel kışlasına gönderebilirsin. Adımı vermeleri yeterli.” Albay,

kanepeleri mideye indirirken Elisa'nın aklından geçenler, geri dönüşü olmayan tehlikeli şeylerdi. "Unutmadan! Gönderilecek aşçılara göze alması gereken tehlikeler olduğu bildirilsin. Daha önce iki aşçı esirler tarafından linç edildi. Biri de yakılarak öldürüldü."

Elisa duyduklarından korkmadı. Daha kötüsünü duysa yine korkmazdı. Çünkü hissediyordu. Kaptan o esir kampında bir yerdeydi ve yeniden karısına kavuşacağı günü bekliyordu. Elisa daha oracıkta esir kampına aşçı olarak girmenin planını yaparken, balo başladığından beri nihayet gülümsedi ve hep yaptığı gibi içinden kaptanı ile konuştu.

"Antoni, kocam, sevgilim, her şeyim. Seni buldum. Seni cehennemin ortasında buldum. Cehennemine ortak olmaya geliyorum. Evim, çocukluğum, kalbimdeki denizin yegâne kaptanı; seni alamasam da seninle yanmaya geliyorum."

“Antoni”

“Sana yalvarıyorum!” dedi Elisa. Ona ilk kez sen diye hitap ediyordu. Kalbi titriyordu. Umudu camdan bir fanusun içinde deviniyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. “Yalvarıyorum.”

“Elisa, ne yapıyorsun? Ayağa kalk, lütfen.”

Elisa, genç adamın kollarını kavramaya çalışan ellerini itti. Onun isteği ayağa kaldırılmak değildi. “Leo, senden başka şansım yok.”

Kaç dakikadır gözyaşı döktüğünü bilmiyordu. Kaç dakikadır yalvardığını bilmiyordu. Bildiği şey, davetten sonra saatlerce plan yaptığı ve sabah karşı geldiği doktorun evinden istediğini almadan çıkmayacağıydı.

“Elisa böyle bir şeyi nasıl yaparım? Seni göz göre göre nasıl ateşe atarım!” Leo elini alnına koyup dar salonunun içinde adımladı. “Benden nasıl bir şey istediğinin farkında mısın sen?”

Elisa ayağa fırladı. Leo’nun önünde durduğunda genç adam ona çarpmaktan son anda kurtuldu. “Ben istiyorum. Rızam var. Kimseye söylemeyeceğiz. Yemin ederim Leo, yemin ede-”

“Elisa!” Doktor bu kez kızı kollarından kavramayı başardı. “Ne demek gizlice Norbel’e aşçı olarak gitmek? Hem de erkek kılığında!”

Leo, onun tüm bunları düşünebildiğine dahi inanamıyordu! Bu kız aklını mı kaçırdı, diye düşünmüştü onlarca kez.

“Evet... Evet! Evet!”

Doktor Leo ilk kez dile getirdi. “Sen delirmişsin.”

Leo arkasını döndüğünde, Elisa çaresizce koltuğa çöktü. Bakışları boşluğa dalarken içini çekiyordu. Hayır, bakışları boşlukta değildi. Salondan kısmen görünen banyonun aralık kapısını çoktan aşmıştı. Ellerini saçlarına götürdü. İri dalgalı, açık kestane rengi saçları avuçlarından, gözyaşları beyaz yanaklarından akıp gitti...

Yapabilirdi. Yapmak zorundaydı. Yapmaktan başka çaresi yoktu.

Yapmak istemiyordu.

“Saçlarımı seviyordun,” diye mırıldandı dakikalardır karşısında durduğu aynadan saçlarına bakarken. İşte yine Antoni’siyle konuşuyordu. “Onları senin için uzatmıştım.”

Doktor ona bakmadan sordu. “Ne dedin?”

Elisa devam etti. “Şimdi... saçlarımı sana giden yolda feda edeceğim.”

Leo kızın sözlerine anlam veremezken Elisa son kez ayağa fırladı. Banyoya koştu. Leo ne olduğunu bile anlayamadı. Elisa, kalın bir yün iple duvardaki paslı çiviye sabitlenmiş plastik banyo rafına uzandı. Oradaki büyük, demir döküm makası ince parmaklarıyla kavradı.

Saçlarını sol yanına aldı, avucuna sıkıştırırken Leo’nun, “Yapma!” feryadıyla birlikte makası ense kökünden vurdu.

İkisi de ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Koltuğun iki ayrı ucunda oturuyorlardı. Leo’nun ellerinden Elisa’nın saçları sarkıyordu. Elisa’nın omuzları hiç olmadığı kadar boştu.

“Ne yaptın sen?” dedi Leo daldığı boşluktan ayrılmadan. “Bu kadar mı seviyorsun? Saçlarına kıyacak kadar mı?”

Elisa’nın başında hissettiği boşluk içindekinden ağır değildi. Başını salladı. “Onun için kıyacağım tek şey saçlarım değil, Leo.”

Leo isyan eden bakışlarını Elisa’ya çevirdi. “Orada olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Hissediyorum.”

Leo başını iki yana salladı. “Yanlış kişiden yardım istiyorsun, Elisa. Benim elimden bir şey gelmez.”

“Gelir!” dedi Elisa. “Gelir. Sizi konuşurken duydum. Ne duyduğumu iyi biliyorum. Teğmenin sana can borcu var. Ne istersen yapar. Ondan beni açşı olarak esir kampına götürmesini isteyeceksin. Hepsi bu kadar.”

“Deli saçması! Kız olduğun ortaya çıkmayacak mı sanıyorsun!”

“Çıkmayacak. Söz veriyorum. Halledeceğim.”

Leo çıldırmak üzere olduğunu hissetti. “Elisa... Elisa... Yapmak üzere olduğun şey çok tehlikeli. Teğmen ile konuşmamı duyduysan albayın söylediklerini de duymuş olmalısın. Daha önceki aşçıların başına gelenleri...”

“Umurumda bile değil.” Ayağa kalktı. Güçlüydü. Onca gözyaşını o değil de bir başkası dökmüş kadar güçlüydü. “Eğer sen yapmazsan kendi yöntemlerimle kampa girmenin bir yolunu bulacağım ve seni temin ederim doktor, o zaman daha fazla zarar göreceğim.”

Doktor Leo, karşısındaki kızda masumiyeti görmüştü. Ancak şimdi inandı da görebiliyordu. *Lanet olsun*, dedi içinden. Bu kız başını belaya sokmanın bir yolunu bulacak!

“Dört hafta.” Başını salladı genç adam. “Dört hafta sonra geri döneceksin.”

“Orası binlerce esirin bulunduğu bir kamp, doktor. Kendimizi kandırmayalım, dört hafta hiçbir şeye yetmez. Bana on hafta vakit tanı.”

“On hafta mı!” Doktorun sesi ilk kez yüksek çıktı. “On hafta o canilerin arasında ne halt yiyeceksin? Ne zannediyorsun? Kocanı kurtarmak için pamuk şekeri ülkesine gittiğini mi?”

“Nereye gittiğimi biliyorum,” dedi Elisa. “Emin ol, görüp yaşadıklarımın yanında hayatının pamuk şekeri ülkesinden geçtiğini sanabilirsin.”

Doktor Leo inanamıyordu. Her şey bir yana, şu an karşısında duran kız neredeyse üç yıldır tanıyıp bildiği o sessiz sakın kız değildi, gözlerini kapatarak, “Ne garip kızsın, Elisa,” dedi.

Ne garip kızsın sen Elisa.

O beş kelimedenden oluşan cümle Elisa’nın belleğinde acı bir yer kaplıyordu. Oysa o cümleyi ilk kez kaptanın dudaklarından duymuştu. Son olmasını isterdi.

“Yapacak mısın?” diye sordu. Yapacağını biliyordu.

“Bana başka şans tanımıyorsun.”

Elisa, genç adamın onlarca hayat kurtaran sol elini avuçlarının arasına aldı. Sağdakinden hâlâ saçları sallanıyordu. “Onları benim için sakla, döndüğümde geri alacağım.”

Leo cevap vermedi. Elisa kapıya yürürken bir an için durup, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ortada teşekkürlük bir durum yok. İsteyerek yapmıyorum. Beni çaresiz bıraktın.”

Doktor haklıydı. Elisa'nın da başka çaresi yoktu.

Elisa bir dakika bile uyumamıştı. Ancak yeşillikleri çamurlu bırakmasının, çorbanın baharatını fazla kaçırmasının ve kompot şişelerini devirip kırmasının sebebi uykusuzluğu değildi. O, istediği gibi aşçıbaşından azar işitmiş ve işten izin almak için gerekli bahaneyi yaratmıştı. Öğle yemeğinde bu durumu Zahra ile paylaştı. Ona gerçeği söyleyemezdi. Zahra planını desteklemek şöyle dursun, sırf düşündüğü için bile onu eve kilitleyebilirdi.

“Emin misin? Dün iyiydin. Yoksa bana söylemediğin bir şey mi var?” Zahra her şeyden habersizce, Elisa'nın dokunulmamış tabldot yemeğinin yanında duran elini sıvazladı. “Ayrıca neden bugün başörtünü çıkarmadın?”

“Unuttum. Bir şeyim yok.” Zahra'nın gözlerine bakamıyordu. Yakalanmaktan korkuyordu. “Söylediklerini düşündüm. Hayatı bir yerden yakalamamın vakti geldi ama bunu bu şartlar altında yapamam. İşe başladığım günden beri aralıksız çalışıyorum, uzun bir tatile ihtiyacım var.”

Zahra duyduklarına memnun oldu. “İşte benim Elisa'm. O halde başhekime çıkıp şimdiye kadar kullanmadığımız izinlerin tümünü isteyelim ve tatile çıka-”

“Zahra...” diyerek arkadaşının sözlerini böldü. “Birlikte değil, Zahra. Yalnız olmak istiyorum. Senden yokluğumda Amir'e göz kulak olmanı rica edecektim.”

Zahra'nın heyecanı bir anda söndü. “Yalnız başına onca vakit ne yapacaksın ki?”

Elisa bu soruyu alacağını biliyordu. Cevabı kafasında öncesinden hazır-
dı. “Perska'nın kasabalarından bahsetmiştik daha önce, hatırlıyor musun? O kasabalara gitmek istiyorum. Sırayla hepsini gezmek, düşünmek, yaşamak istiyorum.”

“Muhteşem tatil planın kasabaya gitmek mi?”

Elisa arkadaşının böyle söyleyeceğini de biliyordu. Bu adımdan sonra Zahra kendisinin de katılması için ısrar etmeyecekti.

“Bana iyi gelecek. Amir'e bakacak mısın?”

Zahra kaşlarını çattı. “Deli misin? Elbette. O senin kadar benim de kardeşim.”

Elisa bunu biliyordu. Yine de duymak iyi gelmişti. Çünkü Zahra'nın çıkacağını sandığı tatil, sonsuza dek sürebilirdi ve bunu şimdilik yalnızca Elisa biliyordu.

“Zahra, banyodaki rafın arkasında küçük bir oyuk var. Biraz birikim yapmıştım, bir poşetin içinde orada saklıyorum.”

Genç kız kaşıkladığı yemeğini ağzına götürürken omuz silkti. “Ee, niye söyledin ki bunu şimdi bana?”

“Hiç. Belki bir ihtiyacın olur diye. Bir de... yaptığım kuskuslar kilerdeki dolabın alt kısmında, uzun zaman yetecek kadar var. Amir'in Lapşa çorbasının tarifini dolabın üzerine astım. Yaparsın, değil mi?”

“Birkaç hafta çorba yemesin, ne olacak?”

“Olmaz,” dedi Elisa. “Yap, lütfen. Haftada bir de olsa yap. Çok seviyor.”

“Tamam, Elisa,” diye söylendi kelimeleri yayarak. “Neden yemiyorsun? Ayrıca gözlerin şişmiş, uyumadın mı?”

Elisa soruları yanıtsız bırakarak ayaklandı. “İzin için başhekime çıkacağım. Yarın sabah bana gel, Amir'i alırsın.”

Zahra şaşkınlıkla, “Bu acele de ne?” diye sordu. “Hemen mi gideceksin?”

Elisa *geç bile kaldım*, dedi içinden. “Evet, yarın sabah seninle vedalaştıktan sonra yola çıkacağım.”

Zahra, bu ani kararı garip bulmuştu ama irdelememeye çalıştı. Elisa ilk kez kendi için bir şey yapacağını söylüyordu. Zahra başka bir şeye bu kadar sevinemezdi. “Anlaştık fıstık, yarın sabah sendeyim.”

Elisa masadan kalkarken hiç haberi olmasa da Zahra'ya minnet dolu gözlerle bakıyordu. O gerçekten iyi bir dosttu. Bunu söyleyebilmeyi isterdi ama yalnızca gülümsemekle yetindi.

Elisa söylediği gibi başhekimin değil, oğlunun odasına gitti. Doçent Doktor Leo Arzel.

Doktor Leo, Elisa'nın bir gün bir sebepten odasına gelmesinin hayalini kurmuştu. Ancak o sebep kesinlikle bu değildi. Elisa öylece odasının ortasında dururken beyaz başörtüsünün altında ne gizlediğini bilmek genç adamı hüznölendiriyordu.

Onun konuşmayacağını anlayınca, altında iki imza bulunan kâğıdı çıkarıp masanın üzerine koydu Leo. “İznin altı hafta. İtiraz etme, daha fazlasının verilmesini ben bile sağlayamazdım.”

Elisa başını salladı. Çünkü teşekkürüne aldığı yanıtın sonra yeniden teşekkür etmedi. Beklediği bir şey daha vardı.

“Teğmen ile görüştüm. Yarın ikide kışlanın orada ol. Seni Norbel’e gö-
rülecek askeri gemiye ulaştıracak. Dilsiz olduğunu söyledim. Konuşayım
deme.”

“Tamam.”

“Oradaki işinle alakalı bilmen gereken her şey esir kampına ulaştığında
yazılı olarak elinde olacak.”

“Tamam.”

“Aşçıların kampın çıkışında bulunan lojmanlarda kaldığını söyledi. As-
kerlerin içinde kalmana izin veremezdim. Şehrin içinde bir ev ayarlanacak.
Yalnız kalacaksın.”

“Tamam.” Elisa, doktorun başka bir şey söylemeyeceğini anlayınca ar-
kasını dönmüştü ki yeniden sesini duydu.

“Oraya kendi adınla girmeyi mi düşünüyorsun?” Omzunun gerisinden
baktığında doktorun masasının üzerine bir kimlik koyduğunu gördü. Geri
döndü ve kimliğin üzerinde yazan isme baktı.

Rusto Elvis.

“Soyadın buydu, değil mi? Elvis.”

Elisa başını iki yana salladı. “Hayır. O eski soyadım. Ben Elisa
Porowski’yim.”

Doktor Leo konforlu koltuğuna yaslanarak, “Önceki soyadın,” diye
açıkladı. “Eğer kocan gerçekten orada bir esir ise onun soyadıyla kampta
çalışamazsın.”

Elisa izin kağıdını ve kimliği alıp önlüğünün geniş cebine koydu. “Ka-
bul etmeyeceksin ama kimliği düşündüğün için de teşekkür ederim. Bana
nasıl bir iyilik yaptığını bilemezsin.”

Leo hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. “Belki de sana hayatının en
büyük kötülüğünü yapıyorum. Elisa, hâlâ vazgeçebi-”

“Tüm bunlar aramızda kalacak. Yakalanırsam sizi tanımıyorum. Bun-
dan adınız kadar emin olabilirsiniz.”

Elisa odadan çıktı. Saati dolduğunda da hastaneden ayrıldı. Geriye dö-
nüp dönemeyeceğini bilmiyordu...

Elisa o gece Amir ile birlikte uyudu. Onun saçlarını okşadı ve masal
okudu. Ağladı. Bolca konuştu ama küçük çocuk o sıralarda uyuyordu. Elisa
uykuya teslim olduğunda güneş doğmak üzereydi...

Birkaç saatlik uykunun ardından uyanır uyanmaz boş bir çanta aldı. İçine koyacak bir şeyi yoktu. Uyuyan Amir'i öptü. Zahra'nın gelmesini beklemeden evden çıktı ve doğruca erkek kıyafetleri satan bir dükkâna gitti. Seçtiği kıyafetlerin en küçük bedenini satın aldı. Daha sonra onları terziye götürüp bellerini daralttı ve paçalarını yaptırdı. İç çamaşırları için boxer ve erkek atleti seçti. Yabancı bir kuaföre gitti. Orada saçlarını tıpkı bir asker gibi kestirdi. Kuaför kadın genç kızın isteğine anlam veremedi ve onun güür saçlarına isteksizce makinayı vurdu. Elisa zaten kalın olan kaşlarını dayanıklı bir boyayla daha da kalınlaştırdı. Kirpiklerini ve tırnaklarını kesti. Kurşun kalemle boyadığı kâğıdı göz altlarına sürerek hafifçe morattı. Kendisine kalın tabanlı pabuçlar aldı. Güçlölkle bulduğu takma sakalı taktı. İş bittiğinde, aynasının karşısında ufak tefek bir adam gördü.

"Rusto sen misin?" diye sordu kışlanın girişinde onu karşılayan genç asker. "Teğmen geleceğini söylemişti."

Elisa başını salladı. Biliyordu ki uzunca bir süre başını sadece sallamak için kullanacaktı.

"Bekle burada. Teğmen az sonra gelecek."

Askerin dediğı gibi teğmen az sonra büyük arabasıyla kışlanın önünde duruyordu. Elisa baloda kendisine onca makyaj yapıldığına şükretti. O makyaj sayesinde yüz hatları olabildiğince değişmiş ve teğmenin onu tanıma olasılığını düşürmüştü. Yine de teğmen karşısındaki minyon adamı gördüğüne memnun olmadı.

"Doktorun gönderdiği adam sen misin?"

Elisa başını salladı.

Teğmen hoşnutsuz bir nefes verdi. "Doktora dayanıklı bir adam aradığımızı söylemiştim. Ayrıca... nasıl bir yerde çalışacağın hakkında fikrin var mı?"

Elisa başını sallarken onu karşılayan genç asker söze girdi. "Teğmenim, isterseniz onu geri gönderebilirim. İçeride bu iş için gelen bir adam daha var. Oldukça kalıplı."

Elisa'nın kalbi korkuyla çarptı. Neyse ki teğmen yeni fikre yanaşacak gibi durmuyordu. "Doktor Leo'nun ricasıyla Rusto'yu kabul edeceğiz. Gerekli belgeleri imzala. Beş dakika sonra Norbel gemisine gitmek üzere yola çıkacağız."

Elisa derin bir nefes verdi. İçeri girdi, kimliğini gösterdi ve gerekli belgeleri imzaladı. Ona kalemi uzatan asker Elisa'nın narin ellerine garip gözlerle

bakmıştı. Elisa, parmaklarına kömür sürmeyi aklına not ederek teğmenin aracına bindi.

Norbel gemisinde olmak Elisa'ya iyi gelmemişti. Çünkü kaptanı son kez o gemideyken görmüştü.

Kimseye bakmıyordu. Kimseyle konuşamazdı. Yavaş yavaş Norbel kıyılarına yanaşırken içinde buruk bir heyecan vardı. Gemi demir attığında gözlerini kapattı ve fısıldadı. "Merhaba..."

Elisa, kaptanın orada olmasını istiyordu.

Elisa, kaptanın orada olmasını istemiyordu.

Düşündü. Onu bulursa ne halde olacağını bilmiyordu. Her türlüüne razıydı. Canı yanıyordu. Canı uzun zamandır çok fazla yanıyordu. Bedenini Perska'ya emanet ederken ruhu tümüyle Norbel'de, şimdi üzerinde olduğu denizde kalmıştı

"Hey, sadece dilinde değil kulağında da sorun var sanırım."

Elisa, başını teğmene çevirdiğinde genç adamın sinirli olduğunu gördü.

"Gitme zamanı. Norbel'i izlemeye sonra devam edersin."

Norbel'i izlemek... Elisa gözücüyla şehre baktığında savaş kalıntılarından arındığını gördü. Başkan Lukas'ın yönetiminin olduğu zamanlardaki kadar iyi görünmüyordu ama kötü de değildi. Teğmenin peşinden ilerleyerek siyah renkteki kaplumbağa araca bindi. Sessizlikle geçen yolculukta Elisa teğmenin içtiği en az üç sigaranın dumanını solumuştu.

Yaklaşık otuz dakika sonra yüksek moloz duvarlar ve dikenli çitlerle çevrelenen esir kampına ulaşmışlardı. Dikdörtgen olarak uzanan kampın dört ayrı gözetleme kulesi ve görünen her duvarda en az on tüfekli askeri vardı. Bu, yalnızca dışarıdan görünen kısmıydı. Duvarın arkasında çok daha fazlası olduğu tahmin edilebilirdi. Havanın rengi sarımtıraktı ve her yer toz içerisindeydi. Perska'nın kışın bile güneşli olan havasından sonra Norbel çekilecek gibi değildi.

Elisa, kampın ana kapısından girerken dört kez kimliğini göstermek zorunda kaldı. İki kez üzeri arandı. Korseyle göğüslerini düz bir hale getirmeyi akıl etmesinin işine yarayacağını biliyordu. Teğmeni takip ederek girişin on metre ilerisinde bulunan taş köprüye çıktığında, gördükleri içini acıttı. Kampın içinde dikenli çitlerle çevrilmiş bir alan daha vardı. Esirler oradaydı.

Elisa, metrelerce mesafeden esirlerin ayaklarındaki prangaları görebiliyordu. İki parçadan oluşan çizgili esir kıyafetleri üzerlerinden dökülüyordu. Hareket etmeseler birer çubuk sayılabilecek kadar zayıflardı. Dikkatli baktığında, dört ayrı kerpiç duvarın içinde öbek öbek durduklarını gördü. Bir kısmı tankların etrafındaydı, bir kısmı sonu görünmeyen toprak alanı kazıyordu, bir kısmı ayrı bir çit içerisinde koca molozları kırıyordu, bir kısmı ise neredeyse cüsseleri kadar ağır olan çuvalları taşıyordu.

“Seninle işimiz var,” dediğini duydu teğmenin. “Hep böyle bir yerlere dalar mısın?”

Elisa hemen başını iki yana salladı. Teğmen söylenerek yürümeye devam etti. Taş köprünün bittiği nokta geniş, bakımsız bir mutfağa açılıyordu. Ağzı açık ahşap dolapların içinde uçuşan sinekler, kaynayan koca kazanların kenarlarına yapışmış daha önceki yemeklerden kalan artıklar ve bir zamanlar krem rengi olan ancak artık kirden görünmeyen beton zemin Elisa’nın midesini bulandırdı.

Teğmen kazanların başında duran, -kahverengi çizgili takımlarından esir oldukları anlaşılıyordu- iki adama doğru ilerlerken, “Aşçı Hamuz nerede?” diye sordu.

Adamlar dikkatli bakışlarla Elisa’yı süzerken yanıtladı. “Albay yeni aşçının yolda olduğunu duyunca onu kovdu.”

“İsabet olmuş,” dedi teğmen başıyla Elisa’yı gösterdi. “Gerçi bunun da uzun dayanacağını sanmam.” Ellerini kamuflajının cebine sokup Elisa’ya döndü. “Yapacağın yemekler haftalık olarak bildirilecek. Bazen malzemeler eksik geliyor, elinde olanla idare edeceksin. İyi hali gözlenen iki esir her gün mutfağa yardıma gönderilir. Onlara istediğini yaptırmakta özgürsün. Yalnız...” Mutfaka girdikleri kapının tam karşısında bir çıkış kapısı daha vardı. Teğmen orayı ve önündeki tüfekli askeri işaret etti. “Oradaki askere iş buyurma. Yerinden kıpırdatma ki güvende olasın. Daha önce bunu yapan iki aşçı artık yaşamıyor.”

Elisa başını salladı.

“Şimdi kalacağın yere git. Her sabah buraya getirildiğin araçla alınıp, yemekleri yaptıktan sonra geri bırakılacaksın.”

Elisa bu kez başını sallamadı. Çantasının yan cebinden çıkardığı kâğıda, “Teğmen, burada sadece öğle ve akşam yemeği mi veriliyor? Ya kahvaltı?” diye yazdı.

Teğmen kâğıdı aldığı anda dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Dalga mı geçiyorsun aşçı, sadece akşam yemeği verilir. O da iyi çalışan esirlere...”

Elisa ürperdi. Başını salladı. O sırada içeri kısa boylu, göbekli bir adam girdi. Bir elinde yarısı yenmiş bir elma vardı. Başındaki üniforma şapkası terden sararmıştı.

“Gel yüzbaşı. Bu yeni aşçımız Rusto. Bundan sonra yemeklerimiz ondan sorulacak.”

Yüzbaşı suratsız görünüyordu ancak gülümsediğinde Elisa onun gevşek bir adam olduğunu anladı. “Sizi köprüden çıkarken gördüm.” Birden kendi kendine gülmeye başladı. Sarı ve ayırık dişleri bakılacak gibi değildi. “Bir an için Aşçı Rusto’yu kadın zannettim.”

Teğmen kahkaha attı. İki esir bıyık altından güldü. Aşçı Rusto yutkundu.

“Bu kadar açlık çektiğini bilmiyordum doğrusu, Alfredo,” dedi teğmen. “Sana güzel kalçalı bir hediye göndermemi ister misin?”

Alfredo bozulmuşlukla elmasından koca bir ısırık aldı. “Heh. Bu akşam o kalçalara bizzat gideceğim teğmen.”

Teğmen şapkasını çıkardı, ensesini sıvazladı. “Bu gece Perska’ya geri döneceğim. Aşçının güvenliğinden bizzat sorumlusun, kendisi bir dostumun önerisiyle burada.”

Alfredo bu görevden memnun olmamıştı. “Pekâlâ. Onu arada kontrol ederim.”

Teğmen çıktı. Alfredo yavaş adımlarla yaklaştı ve Elisa’nın etrafında şöyle bir döndü. “Umarım yemeklerin güzeldir. Zira aylardır bok gibi şeyler yiyoruz.”

Elisa başını sallamadı.

“Şimdi evine git, yarın sabah-”

Elisa telli defterine bir şeyler yazıp yüzbaşına okuttu.

“Sayın yüzbaşı, hemen sizin için bir şeyler pişirebilirim. Böylece yemeklerimin nasıl olduğunu öğrenmiş olursunuz.”

Alfredo, yeni aşçının teklifinin yadırgasa da midesinin sesine kulak vererek kabul etti. Elisa bir tencere yıkadı ve bulabildiği malzemelerle yağlı bir domuz yahnisi yaptı. Yüzbaşı Alfredo koca tencereyi iştahla yedikten sonra dibini sıyrırken, iyice şişen karnı patlamak üzere olan bir balon gibi görünüyordu.

“Vay canına. Ufacık boyunun aksine elinin lezzeti büyükmüş.” Göbeğine sesli bir şaplak attı. “Seninle iyi anlaşacağız gibi görünüyor.”

Yüzbaşı haklı çıkmıştı. Aradan geçen yirmi üç günde Elisa'nın orada -yazışarak da olsa- konuşabildiği tek kişi yüzbaşı olmuştu. Yirmi üç gün boyunca Elisa her sabah evinden alınmış ve kampa getirilmişti. Kazan kazan yemekler yapıldıktan sonra da evine aynı özenle geri bırakılmıştı. Bu konuda Doktor Leo'nun payı büyüktü ama askerler tarafından sevilmesinin en büyük sebebi yaptığı nefis yemeklerdi. Neredeyse her gün, Elisa'nın tertemiz hale getirdiği mutfağa uğrayıp Aşçı Rusto olarak bildikleri Elisa'ya teşekkür ediyorlardı. Bu süre zarfında Elisa, her gün kendisine yardım için getirilen esirlerden kamp hakkında birçok şey öğrenmişti. Esirlerin ne şartlarda yaşadığı, onları hangi iş için kullandıkları ve daha acısı son nefeslerini vermeden oradan çıkamadıklarını...

Elisa'ya yemekler için teşekkür eden askerler iş esirlere gelince acımasız birer caniye dönüşüyordu. Her gün sadece daha hızlı yürümediği, daha iyi çalışmadığı hatta yanlış yöne baktığı için birçok esir öldürülüyordu.

Elisa kampa inmenin henüz bir yolunu bulamamıştı. Günler hızla tükenirken, giderek azalan şansı ona acı veriyordu.

O gün, mutfağa yardıma getirilen ileri yaşta bir esirdi. Elisa onu tanıyordu Daha önce iki kez yardım için getirilmişti ancak Elisa'nın hiçbir yazısına tepki vermemişti. Elisa haşladığı patates ve soğanı püre haline getirirken, yaşlı adamın ağlayarak sürekli söylendiğini duydu. Ne dediğini biliyordu.

“Ölecek...” Sürekli, her geldiğinde aynı kelimeyi tekrar ediyordu. “Ölecek.”

Elisa dayanamadı. Kâğıda, “Kim ölecek?” yazdı ve adama gösterdi.

Yaşlı esir çökük gözleriyle bir kâğıda bir de genç kızın yüzüne baktı ve bu kez, “Karım,” diyebildi. “Karım ölecek.”

Elisa şaşkındı. Çünkü kadınların bulunduğu esir kampı ile aralarında devasa bir duvar vardı. Karısını görebilmesinin imkânı yoktu. Yine de yaşlı adamın yalan söylemeyeceğini düşündü.

“O nerede?” yazdı bu kez.

Yaşlı adam, “Hücremde,” karşılığını verdi.

“Neyi var?”

“Hasta, çok hasta.”

“Doktor yok mu?”

“Bize yok.”

Elisa mutfak bölümünde olsa da uzun süre hastanede çalışmıştı. Mutfakta işi bittiğinde acile gidip hemşirelere yardımcı olurdu. Birçok doktorlarının hemşireliğe yatkın olduğunu söylese de o, mutfakta mutlu olduğu için tercih etmemişti. İhtiyarın karısı için bir şeyler yapabileceğini düşündü.

“Beni hücrene götürür müsün?” yazdı.

İhtiyar birden ağlamaya başladı. “İzin vermezler.”

Elisa düşündü. Sonra kapıdaki nöbetçiden Yüzbaşı Alfredo’yu çağırmasını istedi. Durumu anlattığında yüzbaşı güldükçe güldü. “O ihtiyarın karısı uzun zaman önce öldü. Hâlâ kabullenemedi.”

Elisa, kazanın içinde kaynayan yemeği yüzbaşının başından aşağı dökmek istedi. Ancak bunun yerine kâğıda, “Anlıyorum,” yazabildi.

“Hücresinde ölmek üzere olan bir esir var. Muhtemelen onun iniltilerini karısınınmkilerle karıştırıyor.”

Elisa, esirlerin canının Norbel askerleri için değersiz olduğunu biliyordu ancak ihtiyarın döktüğü gözyaşları içine dokunmuştu.

“Yüzbaşı, bir kez soracağım ve ısrar etmeyeceğim. İhtiyarın hücreesindeki adamı görmek istiyorum. Onlar için doktor çağırmayacağınızı biliyorum ancak tıbbi bilgim var. O esiri tedavi edebilirsem daha fazla çalıştırabilirsiniz. Bunun karşılığında size yarın şarap yatağında domuz kızartması yapabilirim.”

Yüzbaşı ilk satırları okurken ifadesi katı bir hal aldı ancak son cümle gözlerinin açılmasına sebep oldu.

On dakika sonra Elisa, yanında ihtiyar ve yüzbaşı ile hücrelerin olduğu yer altı girişine ilerliyordu. Toprak giriş Elisa’nın boyuna rağmen eğilerek girilecek kadar alçaktı. Sağ ve sol yanında iki asker duruyordu. İçeri attığı ilk adımdan itibaren burnuna berbat bir koku çalındı. Yüzbaşı o kokunun hücrelerinde ölen ve henüz fark edilmeyen esirlerden geldiğini söyledi. İçeri karanlıktı. Yüzbaşının tuttuğu fenerin ışığında ilerliyorlardı. Uzun, dar bir koridora girdiler. Koridorun sağında ve solunda demir parmaklıkları bulunan hücreler vardı. Elisa esirlere bakamadı. Yalnızca her adımında kalın toprak zemine bakarak ilerledi. Koridorun ikiye ayrıldığı noktada daha aşağı inen yedi basamak vardı.

“Ah, beni oraya indirdiğin için gerçek bir ziyafeti hak ediyorum, Rusto!” Yüzbaşı önden ilerledi. Basamakların bittiği yerde karşılıklı iki hücre bulunuyordu. Yüzbaşı belindeki pirinç anahtarlarla sağdaki hücrenin kapısını açtı.

“İşte, işe yaramaz herif burada. Aslında çoktan gebermesi gerekiyordu ama tek seferde iki un çuvalı taşıyabildiği için yaşamasına izin verdik.”

Elisa onu duymazdan geldi ve hücrenin kapısına yürüdü. İçeride fanelerin kenarlarını kemirdiği hasırın üzerinde yatan bir adam vardı. Yüzü duvara bakıyordu. Yüzbaşı, fenerini hasırın üzerinde yatan adama tuttuğunda, adam hafifçe kıpırdadı ama ölü gibi yatmaya devam etti. İhtiyarın söylediğinin aksine hiç ses gelmiyordu.

“Sanırım bu kez gerçekten öldü,” dedi Yüzbaşı Alfredo keyifli bir sesle. “Geri dönelim mi, Rusto?”

Rusto başını iki yana salladı ve hücreye inen iki basamağı geride bırakıp adama yaklaştı.

“Feneri yere bırakıyorum. İhtiyarı hücre sine sokacağım.” Yüzbaşı dediğini yaparak feneri ışığı Elisa’nın bulunduğu hücreye bakacak şekilde yere bıraktı ve geride kalan ihtiyarı almak için söylenerek uzaklaştı.

Elisa bir deri bir kemik olan adama yaklaştı. Saçları omuzlarının altında kalacak kadar uzun ve yağ içindeydi. Kanlı bileklerinde paslı prangalar vardı. Elindeki sağlık çantasını yere bıraktı, dizlerinin üzerine çöktü. Adamın üzerinde yalnızca yırtıklar içinde kalmış bir pijama vardı. Sırtı kırbaç yaralarıyla doluydu ve bazıları çok eskirken, bazılarındaki kan çok tazeydi.

Elisa ellerini uzattı ama onun neresinden tutacağını bilemedi.

Derin bir nefes aldı. Adamın koluna dokundu. Parmak uçlarında hissettiği karıncalanma nefesini tökezletirken, adamın bir iskeletinkine benzeyen eli bileğini sardı. Elisa irkildi. Ses çıkarmamak için elini ağzına kapattı. Ona sakın olmasını söylemeliydi ama konuşamazdı.

Parmakları adamın kolundaydı. Adamın parmakları Elisa’nın bileğini, kendi bileğini saran prangalar gibi sarmıştı. Eğildi. Konuşamazdı ama bakışlarını yakalarsa ona zarar vermeyeceğini anlatabilirdi. Adamın başı Elisa’ya döndü. Adamın acı yeşil bakışlarını, okyanus mavisi bakışlarıyla yakaladı ve yarası, bir daha katiyen kabuk bağlamayacak şekilde kanamaya başladı.

“Antoni...” diye bir çığlık koptu içinden.

Gözünden çığlık gibi bir gözyaşı düştü.

Gözleri morluk içindeydi ama oydu.

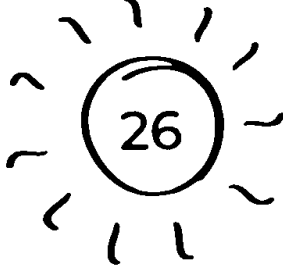
Göğsüne uzanan sakalları kurumuş kanla kaplıydı ama oydu.

Hatırladığı gibi değildi ama oydu.

Antoni!

Antoni!

Antoni...

“Acı Mucize”

Eğer cehennem diye bir şey varsa Elisa ve Antoni şimdi tam kucağında idi.

Eğer mucize diye bir şey varsa Elisa ve Antoni şimdi en acı olanında buluşmuştu.

Eğer... bir başka dünya olsaydı, yaşanabilecek bambaşka bir dünya; Elisa ve Antoni orada yeniden tanışmak isterdi.

Açlığın, savaşın, gözyaşının ve kaybın olmadığı o dünyada Elisa eteklerini savururken, Beyaz İnci'nin dümenindeki yakışıklı, gizemli ve genç kaptanı ilk kez görmeyi isterdi.

Bu kez ona korku dolu değil, gülümseyen gözlerle bakardı.

Beyaz gemici şapkasının altında, akşam güneşinin ışığıyla parıldayan acı yeşil gözlerine ilk kez hayran olmayı ve ömrünün son demlerine kadar o gözlerde yalnızca aşkı görmeyi isterdi.

“Merhaba, Antoni,” diye kıpırdattı dudaklarını, gözlerine bin bir damla yaş üşüşürken... “Merhaba, sevgilim.”

Antoni, tam olarak açamadığı gözleriyle öylece baktı kızın yüzüne. Gördüğü rüyalardan biri olduğunu düşündü, aklının ona oyun oynadığını düşündü, öldüğünü düşündü. Elisa'nın yanı başında olabileceğini düşünmedi.

Yine de şayet rüya görüyorsa, aklı bininci kez oyun oynuyorsa ya da ölmüşse, o okyanus mavisini gözlerle gözlerinin önünden yitip gideceği son ana dek bakacaktı.

Elisa'nın kalbi titriyordu; hayır, kalbi titremiyordu çünkü bölünebileceği en ufak parçalara bölünmüştü. Göğüs kafesini ikiye yarıp dışarı çıkmak için cebelleşen bir acı vardı. Acısı bile dizlerinin önünde ölmek üzere olan adama sarılmak istiyordu.

Elisa kederden öleceğini zannetti.

O adamın zayıf parmaklarının arasında olmayan elini sıırılsıklam gözlerine bastırdı. Antoni kırık inciye gördü. Seçenekler bir bir azaldı, kesinlikle ölmüştü. Çünkü rüyasında daima Elisa'yı görmüştü; gülümseyen Elisa'yı, kendi uydurduğu hikâyeleri anlatan Elisa'yı, utanan Elisa'yı, karısı Elisa'yı...

Kırık inciye görmemişti. O halde bu bir rüya değildi ve Antoni bu kez gerçekten ölmüştü.

Geriden bir düşme sesi duyuldu. Yüzbaşı düştüğü için küfrettiği ihtiyara koluna tutunmasını söyledi. Elisa yalnızca bir dakikaları olduğunu anladı. Bir dakikada hiçbir şey yapamazdı. Bir dakikada çok şey yapabilirdi.

Eğildi ve titreyen ıslak dudaklarını, Antoni'nin bereli alnına dokundurdu. Usulca fısıldadı. "Benim kaptan, benim."

Antoni gözlerini bir kez kırptı.

Güneş yanığı kestane saçları yoktu ama oydu.

O dolgun, pembe yanaklarını göremiyordu ama oydu.

Hatırladığı gibi değildi ama oydu.

Kurumuş dudaklarını araladı. "Elisa," dedi hiç sesi çıkmadan.

Elisa yüzünden çektiği elini Antoni'nin başını kaldırmak için kullandığında, avucunda büyük bir yara hissetti. Başının tam arkasıındaydı ve hâlâ kanıyordu.

"Yaralısın!" Elisa arkasına baktı. Yüzbaşı ihtiyarı hücreesine sokuyordu. Antoni'ye eğilip, "Birkaç kelimeden fazlasını edemem. Konuştuğumu bilmiyorlar. Bizim için zaman yaratacağım ama önce tedavi olman gerek. Lütfen bana yardım et," dedi.

Antoni başını sallayamadı ama gözlerini yavaşça kapatıp açabildi.

Elisa hiç istemese de elini başının altından çekti. Antoni inlemedi bile. Elisa, kocasının kanının bulaştığı eliyle kâğıda bir şeyler yazarak ayaklandı ve ihtiyarı hücreesine kilitleyip yanma gelen yüzbaşıya gösterdi.

"Revire mi gitmesi gerek? Bundan bana ne? Hak etmediği halde ona yemek veriyoruz. İyileşirse iyileşir."

Elisa sinirlerine engel olamadı ve kâğıda, “Yemek ilaç değildir yüzbaşı!” yazdı.

Yüzbaşı kaşlarını çatarak okurken, Elisa sakin olması gerektiğini hatırladı ve yeniden yazdı. “İnanışıma göre yardım edebileceğim birini ölüme terk edemem, sayın yüzbaşı. Lütfen ricamı kırmayın. Bu esirin revire alınmasını sağlayın. Karşılığı yalnızca bir tabak yemek olmayacak.”

Yüzbaşı arka cebinden aldığı bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Ucunu tutuşturduktan sonra, “Ne vaat ediyorsun?” diye sordu. “Ve neden? Bu esiri tanımıyorsun. Onun iyileşmesini sağladığında Tanrı seni cennetine mi alacak? Hah!”

Yüzbaşının alaycı tutumunu umursayacak durumda değildi. Hiçbir şeyi umursayacak durumda değildi. Bir an önce kaptanın revire gitmesini sağlamalıydı.

“Dinle, Rusto.” Yüzbaşı dirseğini Elisa’nın çelimsiz omzuna atarak, ağırlığının bir kısmını genç kıza yükledi. “Her gün mutfağına yardıma gelen esirlere fazladan verdiğin yemeklerin seni cennete götürmeyeceği gibi bu esire yardım etmen de hiçbir işe yaramayacak.”

Elisa, titreyen parmaklarıyla sıkıca tuttuğu kalemi yeniden kâğıdın üzerine hareket ettirdi. “Bırakalım da ona Tanrı karar versin... Bu askeri revire götürmeniz karşılığında size içki koleksiyonumun önemli parçalarını vaat ediyorum.”

Yüzbaşının gözleri parladı. Sedyeye emri vermek için uzaklaşmaya başladığında, “Bu işte tek kârlı çıkan ben olacağım,” dedi.

Elisa kendini yeniden dizlerinin üzerine bıraktı. Elindeki kâğıt ve kalem karanlık, pis ve farelerin cirit attığı hücreye dağılırken, avucunu Antoni’nin kendisine dönen yüzünde alnına koydu.

“Saçların...” Antoni’nin dudaklarından çıkan tek kelime anlaşılmayacak kadar boğuktu.

Elisa gülümsemeyi başaramadı, gözünden damlayan bir yaş kaptanın yanağına ulaştı. “Yeniden uzar.”

“Neden?” diye fısıldadı Antoni. Dudaklarının her hareketi ona acı veriyordu ama bu mühim değildi. Onun korkusu, daha önce yüzlerce kez olduğu gibi Elisa’nın gözlerinin önünden silinip gitmesiydi. Buna engel olmak için yeniden ona dokunmak istedi ama bir kez daha kolunu kaldırmayı başaramadı.

Elisa anladı. Onun hasırın üzerinde olan elini alıp karnına koydu ve sıkıca tuttu. "Buraya girebilmemin başka bir yolu yoktu."

"Nereden bili-"

Elisa daha fazla yorulmasına izin vermedi. "Bilmiyordum. Hissettim." Dudaklarına akan yaşları emerken başını salladı. "Hislerim beni sana getirdi."

Antoni parmaklarını Elisa'nın yumuşacık elinin üzerinde kıpırdattı. Ona dokunuyor olabilmesi bir mucizeydi. Artık hayallerinde bile bundan mahrum kalıyordu.

"İyi olacaksın." Elisa eğilebildiği kadar eğildi. Burnu hasretle burnuna dokundu. Dahası lazımdı. Yaşamaları için, yeniden genç ve âşık hissedebilmeleri için çok daha fazlası lazımdı. Antoni, Elisa'nın üzerine sinen yemek kokusunun içinde böğürtlen kokusunu aradı, bir parça bulabildiğinde gözlerini kapattı ve ciğerlerine çekti. Antoni'den gelen koku bir başkasının burnunu kapatmak isteyeceği kadar ağırdı ama Elisa, yarısını ancak görebildiği gözlerine o kadar dalmıştı ki o kokuyu alamıyordu.

"İyiyim," dedi Antoni. Doğruyu söylüyordu. Son birkaç yıldır hiç olmadığı kadar iyiydi. "Sen... nasılsın?"

İçi paramparçayken, ruhunda binlerce bıçak darbesi varken, "İyiyim," diye fısıldadı Elisa. Antoni onun sıcak nefesini çekebildiği kadar içine çekti. "Konuşacak çok vaktimiz olacak kaptan. Revire kolayca girip çıkabiliyorum."

Antoni kızı hiç duymamış gibi, "Yüzüğün..." diye mırıldandı. "Hiç çıkarmadın mı?"

Elisa elini kocasının ensesine götürdü. Alnını onun alnına yasladı, kapattı gözlerini. "Hiç. Bir an bile..."

Onları birbirinden ayıran yüzbaşının yaklaşan adım sesleri oldu. "Yerinde olsam o esire o kadar yaklaşmazdım, Rusto. Ne yapacağı hiç belli olmuyor."

Elisa elini güçlkle Antoni'nin elinden ayırdı. Ayağa kalkıp hücrenin girişinde duran yüzbaşıya döndü, başıyla dışarıyı işaret etti.

"Onun için sedye getiriyorlar. Yürüyemez, son vukuatı ayak kemiklerinin kırılmasına sebep oldu."

Elisa iç çekti, yutkunamadı. Boşluğuna görünmez bir darbe almıştı.

"Kaçmaya çalıştığı için olmadı. Hatta... kaçma girişiminde bulunmayan nadir esirlerden... Deneseydi belki başarabilirdi. Garip bir gücü var."

Elisa'nın yüzbaşıya çevirdiği kâğıtta, "Ne yaptı?" yazıyordu.

"Sürekli kadınların olduğu tarafa geçmeye çalışıyor. Defalarca dayak yedi, akullanmadı. Sonuncu denemesinde başardı da..." Antoni'ye bir pisliğe bakarmış gibi baktı. "O yüzden bu halde. Anlayacağın aşçı, bu adam tam bir sapık."

Elisa başını salladı ancak yüzbaşidan duyduğu sözlerin bir tekine bile inanmadı. Şimdilik bilmiyordu ama kaptan her ne yaptıysa bir sebebi olduğu kesindi onun için; kaptanın her zaman bir bildiği vardı.

İki askerin getirdiği bez sedye kurumuş kan içindeydi. Antoni'yi hoyratça tutup o sedyeye koyarlarken, Elisa onu incitmemelerini söyleyemedi. Antoni gözden kaybolana dek bakışlarını Elisa'dan ayırmadı. Bilmediği şey ise Elisa'nın bedeni değilse bile ruhunun her saniye peşinden sürüklendiği. Dün, bugün ve yarın...

Elisa, kendisini eve bırakacak araca yürürken ayakları geriye gidiyordu. Artık emindi, Antoni o moloz duvarlarının ardındaydı. İyi değildi; yaralıydı, açtı, zayıftı... Ya ruhu? Ruhu nasıl dayanmıştı?

Elisa evine varmadan inmek istedi. Eve giderse duvarlar üstüne gelecekti. Yerinde duramayacaktı. Bir şeyler yapmak istedi, ne olursa... Önce Yüzbaşı Alfredo için iki şişe içki satın aldı. O sırada gözüne küçük bir konyak şişesine ilişti. Onu da aldı, biraz da sigara ve kuru üzüm. Birkaç dükkân gezdi. Antoni için temiz kıyafetler seçti. Pamuklu, acı yeşil bir hırka aldı. Erkek tarağı, jilet, makas aldı. Onlara ihtiyacı olması için her şeyi yapmaya hazırды.

Gece oldu, uyumadı. Zaman kaplumbağa kadar yavaş ilerledi. Uyumadı. Güneş doğdu. Elisa bir dakika bile uyumadı. Sonunda araç, tek katlı bahçesiz evinin kapısının önünde durdu. Genç kız o aracı gördüğüne ilk kez o kadar sevindi. Mutfığa koşarcasına girdi. İki kazan yemeği pişmeye bıraktıktan sonra yüzbaşıya söz verdiği domuz kızartmasını hazırladı. Yemekler pişerken Aşçı Rusto kampın esirlere uzak olan bazı kısımlarında dolaşma iznine sahipti.

Revir de o kısımlardan biriydi.

Revire daha önce gitmişti. Orada yalnızca iyileşebilecek kuvvetli esirler olurdu. Doktor ise yalnızca kamp denetleneceği zaman revire gelirdi. Elisa bunu esirlerden öğrenmişti. Revir denen beyaz çadırdaki yirmi yataktan üçünün perdesi kapalıydı. Elisa derin bir nefes alıp yatakların arasından ilerledi. Antoni ilk perdenin arkasında yoktu, ikincisinin de...

O, çadırın en sonundaki üçüncü muşamba perdenin arkasındaydı.

Elisa kısacık saçları ve üzerinden dökülen erkek kıyafetleriyle kocasının yanına gitti. Perdeyi yavaşça araladığında, kalbinin giderek eriyen bir yağ gibi kaburgalarının arasından akıp gittiğini hissetti.

Antoni üzerinde yalnızca çizgili esir pijamasıyla beyaz sedyede yatıyordu. Gövdesi iki omzundan sargıya alınmıştı. Zayıf kolları morluklarla doluydu. Kaburgaları Elisa'nın Vetnika Kıyısı'nda gördüğü insanlarınki kadar belirgindi. Başındaki yaraya özensizce yapılan tampon kan içindeydi. Bakışları yüzüne çıktığında ise dudaklarını dişledi. Ne çok yara vardı; birçoğu kabuk bağlamış, birçoğu iyileştiğini sanan...

Elisa kendisine ve kocasına acıma işini başka bir zamana bıraktı ve ne yapabileceğine baktı. Revirin bir köşesinde plastik bir leğen vardı. Leğeni aldı, iyice temizleyip ılık suyla doldurdu. Bez çantasında getirdiği temiz bezi suya batırıp, kıpırtısız uyuyan kocasının tüm vücudunu sildi. Bezin sarı rengi ilk seferinde kan ve kirden görünmüyordu. İkinci sefer daha azdı. Üçüncü sefer biraz daha az... Yine de en kısa zamanda uzun bir banyoya girmesi gerekiyordu.

Elisa, onun en son ne zaman su yüzü gördüğünü düşündü. O düşünce içini sızlattı. Kaptanın alnına küçük bir öpücük kondurdu. Nefesini kontrol etti. Bir süre daha uyuyacağını anlayıp yaralarını alkolle temizledi ve temiz sargılarla yeniden sardı. Tırnaklarını kesti, derine inen kirler için tek tek alkolle ovdu. Saçlarını kesmek ve sakallarını tıraş etmek de istedi ama hemen fark edilebileceği için yapmadı. Zaten yemek de neredeyse pişmek üzere olduğu için vakti yoktu. Yine de biraz geri çekilip kocasının temizlenmiş yüzüne baktı. Teni sarıya çalıyordu, solgundu, güneş yanığı renginden eser kalmamıştı. Elmacık kemikleri daha belirgindi, avurtları içine çökmüştü. Dudakları aynıydı. Belki de aynı olan tek yeri dudaklarıydı.

"Merhaba aşçı," dedi kapalı gözlerinin ardından. Sonra yavaşça kirpikleri aralandı. Başucunda duran Elisa'yı gördü, gözleri bir zamanlar Beyaz'nci'nin kaptanının gözlerine benzedi. "Gördüğüm en çirkin erkeksin," dedi Elisa'nın buğulu gözlerine bakıp. "Gördüğüm en güzel kızsın."

Elisa avucunu ağzına kapattı. Neredeyse bir hıçkırıkla Antoni'nin yanına çöktüğünde, gözyaşları çoktan gözlerini terk etmeye başlamıştı. "Saçlarım yeniden uzayacak, Antoni..." Elini kaptanın hâlâ genç olan ancak gençliğini çoktan yitirmiş olan yüzüne uzattı. "Ve sen de iyileşeceksin. İyi olacağız."

Kaptan başını yüzündeki küçük avuca yasladı. Elisa'nın avucunu denizi koklarmış gibi kokladı. Yeniden Elisa'ya baktığında gözlerinden taşan özleme öfke de eşlik ediyordu. "Ne işin var burada?"

"Bunu gerçekten soruyor musun? Seni arıyordum." Kaşları hasretle indi. "Seni ne çok aradım."

Antoni sakallarına doğru kayan eli tuttu. Sıkıca tuttu. Kalbine bastırdı. "Aramamalıydın. Gelmemeliydin." Antoni nasıl bir pisliğin içinde olduğunu biliyordu. Buna alışmıştı. Ancak Elisa'nın o pisliğin içinde olmasına alışmasının imkânı yoktu. "Burada olmamalıydın. Ait olduğun yer burası değil."

Elisa avucunun altındaki göğse vuran kalp atışlarını hissetti. Giderek daha fazla hızlanıyordu. "Ait olduğum yerdeyim. Sendeyim, Antoni."

Antoni, Elisa'nın gözlerine daha uzun bakmadı. Eğer bakarsa ondan gitmesini isteyemezdi. "Nasıl bir yerde olduğunu bilmiyorsun. Elisa, buraya nasıl gelebildiğini bilmiyorum ama derhal gitmelisin."

Elisa irkildi. "Hayır!" dedi kuvvetli bir fısıltıyla. "Bunu nasıl söylersin?" Başını hızla iki yana salladı. "Sen olmadan gitmem, olmaz."

Antoni, "Buradan beni çıkaramazsın," dediğinde bu, Elisa tarafından anlaşılabilirdi. "Tüm kapılar ardına kadar açık olsa da çıkmam," dedi. İşte bunu anlayamazdı.

"A-ama neden..."

"Sormadın. Oysa yüzbaşı sürekli kadın esir kampına geçmek istediğimi söyledi."

Kararlıca, "Bir bildiğin vardır," dedi genç kız. "İstersen söylersin."

Antoni, yanındaki ufak adamın gözlerine baktı ve güvenine hayranlık duydu. "Milena, kardeşim orada."

Elisa şaşırmadı. "Onu kurtarmak istedin."

Antoni'nin kırdığı gözleri *hayır*, dedi. "Onu kurtarmam imkânsız. Sadece görmek istedim."

Elisa'nın burnu yanmaya başladı. Boğazı düğüm düğümdü. Senelerdir aradığı kardeşinin onca zamandır yanındaydı ancak onu bir kez bile görememiş miydi?

Elisa başını dik tuttu. "Onu tek başına kurtarman imkânsız, kaptan." Başını salladı. "Onu birlikte kurtaracağız."

Elisa o kadar kararlıydı ki Antoni hiç inanmasa da itiraz etmedi. Nasıl olacağını sormadı.

“Senin için bir şey getirdim.” Elisa beline asılı olan bez çantayı karıştırdı. Bulduğu sigara paketinden bir dal çıkarıp kaptanın dudaklarının arasına yerleştirdi ve yaktı.

Kaptan derin bir nefesle ciğerlerine gönderdiği nikotinin, saniye saniye başını döndürmesini yaşamak için gözlerini kapatmak istese de yapmadı. Elisa’yı fazladan göreceği o bir saniyeye bile ihtiyacı vardı. Buruk bir tebesümle kendisini izleyen Elisa’dan bakışlarını ayırmadan art arda ve şaşırtıcı bir hızla üç sigara içti.

“Tanrım!” Elisa telaşla izmaritleri toplamaya çalıştı. “Yemeklerin dibi tutmuş olmalı!”

“Senin yaptığını bilseydim tüm çuvaları taşır, öğün hakkı kazanırdım.”

Elisa son izmariti avucuna saklarken, telaşı hüznle duruldu. “Antoni, sevgilim.” Dolup taşmak isteyen gözlerine daha fazla engel olamadı. Avuçlarını kaptanın sakallarına sarıp alnını alnına yasladı. “Kocam benim. Yaptığım tüm yemeklerden yemeni hem çok istedim hem de hiç istemedim.”

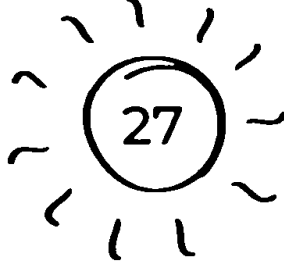
Antoni gözlerini kapattı, bir kez daha hissedebildiği için içten içe şükrettiği nefesi sigaradan daha büyük bir tutkuyla içine çekti. “O hücrede gözlerimi açıp seni görmeyi hem çok istedim hem de hiç istemedim.”

Gözyaşları birbirine karışırken Vetnika Kıyısı’nın kederinde, Beyaz İnci’nin görkeminde, Norbel’in zalimliğinde ve yakamoz kulübesinin sıcaklığında öpüştiler.

Sonsuza dek yaşayacakmış gibi öpüştiler.

Bir an sonra ölecekmiş gibi öpüştiler.

Dudakları birbirinden hiç ayrılmamış gibi öpüştiler.

“Denizsiz Kaptan”

○. gün esir kampının mutfağında pişen yemeğin altı tutmuştu; tuzu unutulmuştu ve oldukça tatsızdı. Aşçısının muhtemelen hayatı boyunca yaptığı en kötü yemeklerdi.

Bu durum boğazına hayli düşkün olan Yüzbaşı Alfredo’nun umurunda olmamıştı. Çünkü onun şarap yatağında domuz kızartması ve en iyisinden iki şişe içkisi vardı.

Aşçı Rusto ertesi günün menüsü için hazırlık yaparken, reviri o gün son kez ziyaret edebilmek için tencerenin dibini sıyıran yüzbaşının gitmesini bekliyordu. Fakat beklentisinin aksine yüzbaşı ikinci şişe içkisini açmaya hazırlanıyordu.

“Yüzbaşı, görev başında içmeniz doğru mu?” Sorusunu yazdığı kâğıdı Alfredo’nun önüne bıraktığında, adam sandalyesine yaslanıp koca göbeğini sıvazladı.

“Gündüzcü olduğumu unuttun mu aşçı? Az sonra seninle birlikte bu lanet yerden gideceğim.”

Elisa bunu biliyordu. O iyi bir gözlemciydi; gündüzcü askerlerin kaçta geldiğini, nöbet değişim saatini, hatta hangi askerin hangi arabayla gideceğine kadar her şeyi beynine kazımişti. İlk günden beri...

“Yine de fazla içmemenizi öneriyorum,” yazdı bu kez. “İyi bir içkinin sizi sarhoş etmesi uzun sürmez.”

Alfredo böbürlenerek, “Sandığından iyi içiciyimdir, Rusto,” dedi. “İstersen bu gece seninle içmeye gidelim. Belki masamızda iki fıstık ağırınız.”

Birden kahkaha atmaya başladı. Elisa onun bakımsız sarı dişlerini görmemek için başını çevirdi. “Gerçi pipin de boyun kadar ufaksa seni yanıma almakla hata ederim.”

Aşçı Rusto suratını buruşturmamak için kendisini zor tuttu. Diğer yandan bu duruma alışkın olması gerekiyordu. Çünkü yüzbaşı mutfağa her geldiğinde içkiden ve kadınlardan bahsederdi. Çoğunlukla kadınlardan bahsederdi.

Yüzbaşı ayağa kalktı. Ağzını elinin tersiyle silip ikinci şişe içkisini ağız kısmından kavradı. “Neyse... Bunu evde Natalika’yla içeceğim.”

Yüzbaşı gitmeden önce Elisa’nın sorması gerekenler vardı. İlk soruyu yazdı. “Yüzbaşı, kadın esir kampına hiç gittiniz mi?”

Yüzbaşı Alfredo başını kâğıttan kaldırmadan, “Hayır,” cevabını verdi. “Oradaki yönetim buradakinden çok daha sıkıdır. Bizleri bile almazlar. Neden soruyorsun?”

Elisa cevabı hazırlamıştı. “Aşçısı ile tanışmak istedim.”

Yüzbaşı çenesini buruşturdu. “Aşçısı da askerleri de birer kadın. Hepsi taş gibiler. Hatta koca kıçlı Başhemşire Dena...” Ağzının sularını akıtmayı bırakıp devam etti. “Anlayacağın, pipisi olan biri kapısından bile geçemez.”

“Kadınların bulunduğu kamp bu kadar sıkı yönetilirken neden aynı durum burası için geçerli değil?”

Yüzbaşı umursamazca omuz silkti. “Bizler emirleri Başkan Marina’dan alırız. O ise Perska başkanından... Bu kamplar işgalden sonra kurulmadı. Başkan Lukas zamanında da vardı. Yalnızca Perska başkanı buradakilerin daha insani koşullarda yaşamaları için bazı düzenlemeler getirdi. Ne var ki o düzenlemelerden yalnızca kadın esirler faydalandı.”

Aşçı Rusto büyük harflerle yazdı. “NEDEN?”

“Başkan Marina öyle istedi. Sanırım hemcinslerine acıyor ve erkeklerden gerçekten nefret ediyor.” Yüzbaşı pis pis güldü. “Sanırım bir erkek çocuğunu fena halde yaktı.”

Başkan Marina... Antoni onun yüzünden kampta olmalıydı. *Ama neden*, diye sorguladı Elisa. Antoni, Marina’yı bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirdi?

“Gerçi... Başkan Marina evli bir kadın.”

Elisa şaşırdı. Onun kaptana olan takıntısını biliyordu. Evlendiğine göre o takıntıdan kurtulmuş olmalıydı ancak bu yeni bilgi genç kızın kafasındaki tüm ihtimalleri birbirine karıştırmıştı.

“Her neyse... Başkan hakkında uluorta konuşmak doğru değil. Merhametli biri olduğu söylenemez. Sen de dikkat et,” der demez gerilerek bir kahkaha daha patlattı. “Dikkat etmene lüzum yok, değil mi? Sen istesen de konuşamazsın be aşçı.”

Yüzbaşı kahkahasıyla birlikte uzaklaşırken Elisa’ya oluşturmak istediği plan için bir ipucu bırakmıştı; Başhemşire Dena... Yapılacak şey belliydi. Belli olmayan ise nasıl yapılacağıydı.

Revirin kapıları kapandığı için Elisa o gün tekrar kocasını göremedi. Kalbini esir kampına bırakarak eve gitti. Gözleri kapanana kadar tek yaptığı düşünmek oldu. Uykuya teslim olmadan önce kadın esir kampına nasıl gireceğini biliyordu.

Milena’yı nasıl göreceğini biliyordu.

Gözlerini açtığında henüz sabah oluyordu. Pijamalarının üzerine uzun bir ceket giyip kendini sokağa attı. İstediklerini bulabileceği birkaç dükkân vardı ama hepsi kapalıydı. Şansı yaver gitti ve kapalı bir dükkânın camındaki notu okudu. O notta dükkân sahibinin üst katta yaşadığı ve ihtiyaç durumunda zile basılabileceği yazıyordu. Elisa hemen zile bastı. Kısa süre sonra sabahlığı üzerine alelacele geçirmiş, saçlarını toplama fırsatı bulmamış, uykulu bir kadın karşısında duruyordu.

“Bu saatte hemşire kıyafeti aramanı anlıyorum. Sanırım bir hemşiresin ve formanın başına bir şey geldi. Ancak peruğun acelesini çözemedim.”

Elisa, şapkasını hafifçe kaldırıp kısacık saçlarını paylaştığında, dükkân sahibi kadın elini şaşkınlıkla ağzına kapattı. Norbel’de bir kadının kısa saçlı olması normal karşılanmazdı.

“Söylediğiniz gibi hemşireyim ve formama reçel döküldü. Dükkânınıza girince peruklar dikkatimi çekti. Şey... bir hastalık geçirdim, saçlarımı kesmek zorunda kaldım.”

Kadın, Elisa’ya acıyarak baktıktan sonra beyaz bir takım çıkardı. “Bunların amblemi yok. Geçici olarak kullanabilirsin. En yakın zamanda yeni bir forma için hastane yönetimine başvur.”

Elisa başını salladı. Buna alışmıştı.

“Pekâlâ... Sana şuradaki kızıl peruğu vermemi ister misin? Beyaz tenine ve mavi gözlerine çok yakışır. Ayrıca içlerinde en doğal duranı da o.”

Elisa siyahına göz dikmişti ama yapacağı şey için doğal durması önemliydi. Bu yüzden kadına kulak verdi ve koyu kıızıl, kâküllü peruğu satın alarak dükkândan ayrıldı.

On dakika sonra Elisa kıızıl saçlı bir hemşire olarak aynanın karşısında duruyordu. Peruk da olsa saçlarını yeniden uzun görmek onu mutlu etmişti. Antoni'nin de görmesi için peruğu saklamaya karar verdi. Çıkmadan önce Zahra'nın öğrettiği gibi bolca makyaj yaptı. Hemşire başlığını taktı ve şansının arkasında olması için dua etti.

Paralı at arabalarından biriyle kadın esir kampına ulaştığında, onu aşçı Rusto olarak tanıyan askerlerle rastlaşmamak için elini çabuk tuttu. İçinde bulunduğu kılık onu hem Elisa'dan hem Rusto'dan uzaklaştırmış olsa da kaptan onu tek seferde bakışlarından tanımıştı. Düşük de olsa bir başkasının tanıma ihtimali vardı.

Kadın esir kampının kapısında iki kadın asker tarafından karşılandı. Uzun boyları, geniş omuzları ve asker tıraşlı saçlarıyla erkek kampından gördüğü askerlerden farkları yoktu. İlk hamlesini yaparak onlara gönüllü hemşire olarak geldiğini söyledi. Kadın askerler birbirlerine baktı çünkü daha önce oraya gönüllü olarak gelen kimse olmamıştı. Elisa, reddedileceğini anlayınca ikinci hamle olarak Başhemşire Dena'nın bilgisi olduğunu söyledi. Genç kız için tehlike tam da o noktadan sonra başlıyordu. Çünkü ne başhemşireyi tanıyordu ne de geleceğinin bilgisi vardı.

İki asker Elisa'ya revire kadar eşlik etti. Yüzbaşının bahsettiği gibi kadın esir kampı çok daha temiz ve düzenliydi. Revir olarak kullanılan ve üzerinde tek bir lekenin bile olmadığı beyaz çadırın önünde durduklarında, askerlerden biri Elisa'ya döndü.

“Adın ne hemşire?”

Elisa aklına gelen ilk ismi söyledi. “Sun, Hemşire Sun.”

Askerin çadıra girmesiyle Elisa'nın kalp atışları hızlandı. Eğer başhemşire onu hiç görmeden gönderirse planı suya düşerdi. Üstelik yüzü de ifşa olduğundan mütevellit bir başka plan hayal olabilirdi. İki eliyle sıkıca tuttuğu hemşire çantasına doğru başını eğdi ve dua etmeye başladı.

“Hemşire, Başhemşire Dena sizi bekliyor. İçeri geçin.”

Elisa derin bir nefes verdi. Gülümsedi ve revire girdi. Temiz beyaz çarşafarla örtülü yataklardan yalnızca biri doluydu. Kısa boylu, yüzbaşının söylediği gibi alt bedeni kilolu olan Başhemşire Dena yaklaşan genç hemşireye baktı.

“Merhaba, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan De-”

“Sen de kimsin?” Dena’nın saçları tıpkı Elisa’nın peruk saçları gibi kı-
zıldı. Karşısındaki genç hemşireyi incelerken kızıl olan kaşları da çatıldı.
“İsim hafızam berbattır. Bu nedenle bizzat yüzünü görmek istedim ama
seni tanıdığımı sanmıyorum.”

Elisa yutkundu. Son hamleyi yapma sırası gelmişti ama o hamle kadın
esir kampında uzunca bir süre geçirmesine sebep olabilirdi. “Doğru. Beni
tanımıyorsun, Dena. Hiç görmedin.”

Orta yaşlarda olan başhemşirenin kaşları daha fazla çatıldı. Oturduğu
sandalyeden kalkarken, “O halde neden seni tanıdığımı söyledin?” diye sor-
du. “Bela mı arıyorsun?”

“Belki de.” Elisa soğukkanlı görünmek zorundaydı. Bu yüzden kendi-
sine yaklaşan kadının yüzüne bakmadı. “Buraya girebilmek için isminizi
verdim. Belli günlerde buraya gelip esirleri muayene etmek istiyorum.”

Başhemşire öyle sinirlendi ki Elisa kendisine vuracağını düşündü. “Şim-
di seni bu yaptığına pişman edeceğim. Askerler!”

“İki maaşın.”

Kadının neredeyse yırtılacak kadar açılan gözleri Elisa’nın teklifiyle
küçüldü.

“Buyurun başhemşire.” İçeri giren asker Elisa’nın arkasında kalmıştı.
Dena ise hemen gözlerinin önündeydi.

Dena uyuyan yaralı esiri işaret etti. “Bu esir geceyi hücresinde geçi-
rebilir.”

“Bunu zaten söylemiştiniz,” dedi asker. “Başka bir şey var mı?”

Dena sahte bir gülümsemeyle, “Ah, unutmuşum,” dedi. “Çok çalışıyorum.”

Asker revirdeki tüm boş yataklara baktı ve suratını asarak dışarı çıktı.

“Üç,” dedi Başhemşire. “Üç maaş. Ayrıca bir şey daha.”

Elisa her şeyi yapmaya hazırdı. “Ne istiyorsun?”

Dena aç gözlerle genç kızın ellerine baktı. “O yüzüğü istiyorum. Kıy-
medti bir şeye benziyor.”

Elisa, kırık incinin bulunduğu elini yumruk yaptı. “Yüzüğümün ederi
seni mutlu etmez.”

Dena omuz silkti ve Elisa’nın burnunun dibine girdi. “Yine de istiyο-
rum. Gerçek bir inci olduğu ortada.”

Elisa, haftalardır boynunda taşıdığı yüzüğünü o gün parmağına taktığı için pişman oldu. Oysa parmağına geçirirken nasıl da mutlu olmuştu. “Tamam.” Yüzüğü parmağından çıkarırken, kalbinde giderek çoğalan büyük bir boşluk hissetti. “Senin olsun.” Yüzüğü başhemşirenin avucuna bırakırken duraksadı. “Muayeneye hemen başlayacağım. Haftanın belli günleri erken saatte buraya gelip onları sırayla muayene edeceğim. Bunu sağla.”

“Üç maaş yalnızca ilk hafta için. Sonraki her hafta için üçer maaş daha isterim.”

Elisa’nın o isteği karşılayacak gücü yoktu. Perska’da kazandıklarının bir kısmını Amir için bırakmıştı. Aşçı Rusto’nun maaşı da iyi sayılmazdı. Milena’yı ilk hafta bulmayı umarak, “Kabul,” dedi. “Şimdi kılıfına uydur ve beni hücrelere götürmelerini söyle.”

Dena dışarı çıktı. Kısa süre sonra içeri girerek, “Seni hücrelere götürecekler,” dedi. “Yakalanırsan beni tanımıyorsun. Buraya gönüllü olarak geldin ve gerekli izinlerin bulunduğu sahte evraklarla beni kandırdın. Anladın mı?”

Genç kız başını salladı. Revirden çıkmak üzereyken Başhemşire Dena başta sorması gereken soruyu sordu. “Bunu neden yapıyorsun?”

Elisa kadına omzunun üzerinden baktı. Kadın zeki ve sinsiydi. Onu alelade bir yalanla kandıramayacağını biliyordu. Bu yüzden doğruyu söyledi. “İçlerinden biri kardeşim. Onu göreceğim.”

Elisa, kadının başka bir şey söylemesine izin vermeden revirden çıktı. Muhtemelen Dena, ona kardeşinin adını soracak ve biraz daha rüşvet karşılığında kardeşini gönüllü Hemşire Sun için bulacaktı ama Elisa, Milena’nın kimliğini açık etmek istemiyordu. Bu yüzden onu kendisi bulacaktı.

Elisa o gün yirmişer hücresi bulunan üç binayı gezdi. Bir sürü kadınla tanıştı. Birkaçında hastalık tespit etti, not alıp Başhemşire Dena’ya bildirilmesini sağladı. Saati kontrol ettiğinde, Aşçı Rusto’yu alacak aracın gelmesine az kaldığını gördü. Oradan ayrılırken kadınların hepsini muayene etmesinin bir haftayı fazlasıyla geçeceğini biliyordu. Çünkü esir kadınların sayısı erkeklerin neredeyse iki katıydı. Eve gitti, aşçı Rusto olarak kendisini almak için gelen araca bindi. Yol boyunca ne yapabileceğini düşündü, sonunda Milena’yı sormaya karar verdi. Ancak soracağı kişi Dena değil, orada uzun zamandır bulunan bir esir olmalıydı. Elisa, tanıştığı kadınları düşündü. Sonraki ziyaretinde güvenmek için içlerinden birini seçmek zorunda kalacaktı.

Mutfağa girdi. Üç kazan yemeği pişmeye bıraktıktan sonra bez çantasına kuru üzüm, kuru et ve konyak koydu. Bu kez askerlerin revirin önünden dağılması zaman almıştı. Yemekler neredeyse pişmek üzereydi. Elisa birkaç dakika da olsa Antoni'yi görmek istiyordu. Kendisine yardım için gönderilen iki esire yemekleri sık sık kontrol etmelerini tembihledikten sonra mutfaktan çıktı ve gizlenerek revire girdi. Antoni bu kez içeride yalnız değildi. Yaralı bir esir daha vardı. Elisa o esiri çadırın girişindeki yatağa yatırdıkları için sevindi. Çünkü Antoni hâlâ çadırın girişine en uzak olan yataktaydı ve en azından fısıldayarak konuşabilirlerdi.

Sessizce uyuyan kocasına yaklaştı. Başucunda dokunulmamış bir tabldot yemek vardı. Aşçı Rusto'nun dün yaptığı lezzetsiz yemekler... Elisa suratını astı.

“İnatçının tekisin.”

Antoni'nin açılan gözlerine şükürle baktı Elisa. Antoni, bugün daha fazla Antoni gibi bakıyordu. Yaraları yarı yarıya hafiflemişti ancak kırılan ayak kemiklerinin kaynaması için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Elisa diğer yaralı esiri kontrol etti, uyuyordu. Kocasına doğru eğilip fısıldadı. “Öyleyim kaptan.”

“Bana ne yaptığını anlat,” dedi Antoni.

Elisa bir şeyler yaptığını nereden bildiğini sormadı. “Kadın esir kampına gittim ama henüz onu bulamadım. Bulacağım.” Elisa çantasından çıkardığı kuru etten kocasının ağzına tıktırdı. Antoni açlıkla çiğnedikten sonra sordu.

“Rüşvetle mi girdin?”

“Evet.” Biraz kuru üzüm yedirdi, üzerine konyak içirdi. Antoni damagındaki tadın bir hazine olduğunu düşündü. Ne uzun zaman olmuştu.

“Nasıl yaptın?”

Elisa cevabı vermeden önce biraz daha kuru et yemesini sağladı. “Hemşire olarak.”

Antoni sıkıntıyla nefeslendi. Yedikleri neredeyse boğazında kalacaktı. “Neler yapıyorsun böyle, Elisa!”

Elisa gülümsedi. Onun elini tuttu. “Kardeşimizi kurtarıyorum, Antoni.”

Antoni her ne kadar kızsada da karısına bir kez daha hayranlıkla baktı. Güçlü olduğunu biliyordu ancak o kadarını kimse tahmin edemezdi. Başucundaki dolu tabldotu işaret etti. “O yemeği neden yiyemedim, biliyor musun?”

Elisa üzüntüyle başını iki yana salladı. “Kötü olduğu için-”

“Elisa.” Elisa’nın tuttuğu elini sıkıca kavradı ve genç kızı daha fazla kendine çekti. “Burada insanların birbirini yediğine şahit oldum. Sargılı olduğu halde bir hayli belirgin olan kaburgalarını gösterdi. “Halime bak, yemek seçecek durumda mıyım? Yemeğini yiyemedim. Çünkü her an başına bir şey gelecek diye kendimi yiyorum.”

“Antoni hayır... Hayır, Antoni. İyi olacağız. Kardeşini bulacağım ve bulduğum an buradan kaçaca-”

Fermuar sesi duyuldu. Birinin çadırdan içeri girdiğini duydular. Hemen arkasından bir kişi daha girdi. Antoni hemen karısını kendinden uzaklaştırdı. Karısı buz kesmişti. Yaklaşan adım sesleri Elisa’yı ölesiye korkuturken kaptanın gözlerinde korku göremedi. Onun acı yeşil gözleri yaklaşan kişiye kilidenmişti ve keskin bir nefretle bakıyordu.

“İşte, aradığınız adam burada.”

Ses, Yüzbaşı Alfredo’ya aitti. Birine Antoni’yi sunuyordu.

İki kişiden biri daha fazla yaklaştı. Neredeyse Elisa’ya bir adım kala durdu. Elisa onun yüzbaşı olmadığını kokusundan anladı.

“Yardımların için sağ ol. Gidebilirsin yüzbaşı.”

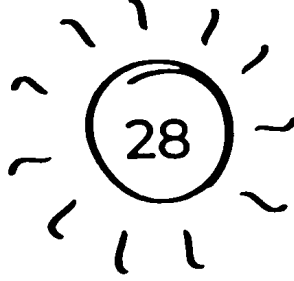
Elisa düşmemek için yatağın kenarından destek aldı. Dizlerinin bağına çözen o sesi tanıyordu. O sesi bir zamanlar her gün duymuştu.

“Emredersiniz, Teğmen Boris.”

Elisa ellerini güçlükle yataktan ayırdı. Teğmene dönemezdi. Biliyordu, teğmen onu bakışlarından tanıyacaktı.

Yüzbaşı uzaklaşmak üzereyken, “Aşçı Rusto,” diye seslendi. “Burada ne arıyorsunuz? Teğmen Boris esirle özel olarak konuşacak, benimle gelin.”

✓

“Milena”

Elisa’nın kalbi korkuyla çarptı. Karanlık bir labirentte sıkışıp kalmış gibi hissetti. Konuşamazdı, konuşabildiğini kimse bilmiyordu. Antoni’ye bakamazdı, acı yeşil gözlere bakmak onu daha da heyecanlandırırdı. Yüzbaşının emrine uyarak geri dönemezdi, o zaman hemen arkasında duran teğmen ile yüz yüze gelirdi.

Konuşamazdı. Antoni’ye bakamazdı. Geriye dönemezdi.

Elisa ne yapacaktı?

“Aşçı, kulaklarında da mı sorun var? Kımılда yahu.”

Aşçı Rusto, bir erkeğe yakışmayacak kadar küçük olan yumruklarını sıkı. Başını eğdi. Çaresizce geri dönmek üzereydi ki Antoni’nin doğrulduğunu ve yanı başındaki bardağı kavradığını gördü. O bardak yerle buluşup parçalara ayrılırken, Yüzbaş Alfredo silahına davrandı. Elisa ve Antoni o sıkışıklık arasında bir an için göz göze geldi, kaptanın gözlerinde derhal orayı terk etmesini söyleyen bir emir vardı. Elisa’nın başka bir seçeneği ve zamanı olmayacaktı. Teğmen Boris yerinden ayrıldığı an Elisa geri döndü ve hızlı adımlarla yürüdü. Çıkışa ulaştığında ise daha fazla dayanamadı, omzunun üzerinden geriye baktı. Yüzbaşı silahını indirmiş, Teğmen Boris kocasının başında durmuştu.

Ne yazık ki kocası kasten kırdığı bardak gibi yerdeydi.

Ah, Antoni dedi içinden kederle. Ah, Antoni...

Mutfağa döndüklerinde Aşçı Rusto yüzbaşidan sağlam bir fırça yedi. Elisa'nın aklı öyle doluydu ki yüzbaşının söylediklerinin bir tekini bile anlayamamıştı. Antoni'yi son gördüğü anı düşündükçe ağlayası geliyordu. Kendini tutabilmek için dudaklarını ısırıyordu. En sonunda dayanamadı ve ağlamaya başladı. Yüzbaşı Alfredo, onun sözlerinden etkilendiğini düşündü. Her ne söylüyorsa yarıda kesti ve Rusto'nun sırtına bir şaplak attı.

“Karı gibi adamsın, Rusto. Şu sana söylediklerimin mislini benim askerlere söylüyorum, mal gibi bakıyorlar.” Elisa içini çeke çeke ağlamaya devam etti. Yüzbaşı onu azarladığı için çoktan pişman olmuştu bile. Pişmanlığını dile getirmek onun gibi koca cüsseli, kaba bir asker için mümkün değildi. Biraz düşündükten sonra yapabileceği en iyi şeyi yaptı. “Başkan Marina evinde biz rütbeliler için akşam yemeği verecek. Bu akşam. Sen de benimle gel. Çıkışta da benim mekâna geçeriz. Seni Natalika'nın arkadaşlarıyla tanıştıtırırım.”

Elisa birden sustu, ıslak gözlerini yüzbaşıya dikti. Yüzbaşı kibirli görünüyordu. “Teşekkür etmene gerek yok. Akşam seni evinden alırım.”

Yüzbaşı, Elisa'yı nasıl bir karmaşayla baş başa bıraktığını bilmeden çıkıp gittiğinde, Elisa sessizce isyan etti. Yüzbaşıyla giderse sabaha kadar evine dönemezdi. Bu da hemşire Sun olarak kadın esir kampına giremeyeceği anlamına geliyordu. Dahası, orada Boris ve Marina ile yüz yüze gelmekten kurtulamazdı. Başını ellerinin arasına alıp düşündü. Düşüneceği çok fazla şey vardı; henüz kavuştuğu Antoni, duvarın diğer tarafındaki Milena, esir Antoni, ele vermemeye çalıştığı Aşçı Rusto, yaralı Antoni, ateşe attığı hemşire Sun, gitmesini isteyen Antoni, listeye henüz dahil olan Teğmen Boris ve biricik sevgilisi Antoni. En çok Antoni...

Yemeklerin pişmesiyle esir kampındaki işi sona eriyordu. Dağıtım işini askerler işlerine geldiği gibi yapıyordu. Elisa, yaptığı yemeklerden o gün kocasının yiyip yiyemeyeceğini bilmiyordu. Araca binip kaldığı eve giderken düşündüğü, yüzbaşı ile Marina'nın evinde düzenlenen yemeğe gitmemenin bir yolunu bulması gerektiği idi. Buldu da...

Elisa eve varır varmaz Aşçı Rusto'yu uğurlayıp Hemşire Sun'u çağırdı. Derhal paralı bir araba çevirip kadın esir kampının yolunu tutarken, kendisini evde bulamayan yüzbaşıya yapacağı açıklamayı sonra düşünmeye karar verdi. Çünkü çözüm bulması gereken başka bir konu daha vardı. Başhemşireye kadın esirlerini muayene etmek için sabah erken saatte geleceğini söylemişti. İçinde bulunduğu araç esir kampının önünde durduğunda ise saat akşamüzerini henüz geçiyordu.

“Giriş listesinde akşam için adın yok,” dedi kadın asker beklediği gibi. “Giriş yapabileceğin son saat sabah altı kırk beş.”

“Evet, biliyorum.” Hemşire Sun nazik olmaya çalıştı. “Ancak yarın rütbelileri muayene edeceğim için buraya gelmem mümkün değil. O yüzden şimdi içeri girmem gerekiyor. İsterseniz başhemşireye sorun, girişimi onaylayacaktır.”

“Kendisi burada değil.”

“Ah, öyle mi...” Hemşire geri dönmek üzereyken aklına bir şey geldi. “Bu durumu Başkan Marina’ya nasıl açıklayacağımı bilmem. Belki duymuşsunuzdur, bu akşam rütbelileri evinde ağırlıyor. Sanırım onlara muayene edileceklerinin bilgisini de verir. Şu durumda sabah burada olamayacağım.” Bakışları iki kadın askerin arasında gidip geldi. “Muayene için izin vermemiş olsanız da buraya geldiğimin bilgisini başhemşireye verirsiniz sevinirim.”

Arkasını döndü. Birkaç adım atmıştı ki kadın askerlerden birinin, “Hemşire,” demesiyle duraksadı. Kıvrılmaya çalışan dudaklarını kendine saklayarak onlara döndü.

“Evet?”

“İçeri girin. Elinizi çabuk tutun lütfen.”

Hemşire, kampın devasa uzunluktaki çift kanatlı kapısından geçerken memnuniyetle gülümsedi. “Elbette...”

Elisa üç blok gezdi. Yetmiş beş kadından fazlasını muayene etti. Dokuzunda tespit ettiği semptomları not etti. Vaktinin dolmasına çok kalmamıştı ama o hâlâ Milena’yı sorabileceği birini bulmamıştı. Dördüncü bloğa geçerken, bedeninin beşinci bloğa geçemeyecek kadar yorgun olduğunu biliyordu. Muayene ettiği kadınlardan bazılarıyla konuşmaya çalışıyordu. Kimisi hiç cevap vermiyordu. Verenlerin cevapları ise kestirip atan cinstendi. Kamptaki kadınların durumları erkeklerden daha iyi olsa da Elisa, içlerinden birinin bile gözlerinde umut görememişti.

Dördüncü bloktaki on dokuzuncu kadının hamile olduğunu fark ettiğinde şaşkınlıkla sordu. “Sen... Burada mı hamile kaldın?”

Esmer kadın değil cevap vermek, başını yerden kaldırmadı bile. Elisa ellerinin kadının belirgin karnına sardı ve bebeğin en az altı aylık olduğunu anladı.

“Onu burada mı doğuracaksın? Babası nerede?”

Elisa’nın aldığı cevap yine koca bir boşluk oldu.

“Boşuna konuşuyorsun. Buradaki kimse seninle sohbet etmeye hevesli değil.”

Elisa, başını hücredeki diğer yatağa çevirdiğinde konuşanın ihtiyar bir kadın olduğunu gördü. Yatağının ortasında zayıf bedeniyle bağdaş kurmuş oturuyordu. Uzun saçlarında beyazdan başka renk yoktu. Her an ölecekmiş kadar solgun görünüyordu.

“Sohbet etmeye çalışmıyordum. Ben sadece...”

“Sadece? Hal hatır mı soruyorsun?” Kadın bezmiş bir şekilde gülümsemi. “İyiler ya da değiller... Sana ne ki? Sen buradan çıkıp eve gideceksin. Geceliklerini giyip uyuyacak, yarın yeni bir kıyafetle sokağa çıkacaksın. Sonraki gün de... ve ondan sonraki gün de... Bizler ise çizgili esir pijamalarımızla uyuyacağız. Çizgili esir pijamalarımızla uyanacağız ve yarın da sonraki günlerde de hep bu bataklıkta olacağız.”

Kadının sözleri genç kızın içine dokundu. Onlar için bir şey yapabilmeyi istedi ama elinden gelen tek şey onları muayene etmek ve hasta olanları başhemşireye bildirmektir. Üstelik onu da kendi hedefine ulaşmak için yapıyordu.

“Haklısınız, hanımefendi. Ancak neden özgürlüğü yalnızca bedenlerimize mal ediyorsunuz? Ruhların tutsaklığı daha etkili değil midir?”

Kadın şaşırdı. Karşısındaki kızıl saçlı genç hemşireden o sözleri beklemiyordu. Başını iki kişilik hücrenin demir parmaklıklı çıkışına çevirdi, işaret ve ortaparmağını kaldırıp bir sigara tutuyormuş gibi dudaklarına yasladı, derin bir nefes çekti ve uzaklaştırdığı parmaklarıyla birlikte nefesini dışarı üfledi. Elisa, muayene sırasının geldiği yaşlı kadının bir zamanlar sıkı bir tiryaki olduğunu anladı.

“Sırtınızı açabilir miyim?”

Yaşlı kadın, gözlerini başında dikilen genç kıza dikti. Bir süre sonra başını iki yana salladı. “Benimle vakit kaybetme.”

Elisa, yine de kadının oturduğu yatağın bir köşesine çöktü ve gülümsemi. “Ben buna vakit kaybetmek demiyorum.”

“Ya ne diyorsun?”

Elisa biraz düşündü. Sonra da, “Yardımlaşmak,” cevabını verdi.

“Yardımlaşmak mı? O dediğin çift taraflı olur. Burada yardım eden yalnızca sensin.”

Bu kez başını sallayan Hemşire Sun’du. “Ben de sizden öğreniyorum.” Kadının soran gözlerine bir kez daha gülümsedi. “Özgürlüğün kıymetini...”

Kadının sırtını yavaşça açarken, “En azından bedenler için olanının...” diye tamamladığı anda kadın ilk kez gülümsedi.

Elisa artık Milena’yı kime soracağını biliyordu.

Stetoskopu kadının sırtına dayadı ve öksürmesini söyledi. Kadın haklıydı, ciğerleri iyi durumda değildi. Kadını elle muayene ederken gözü yanında getirdiği bez çantasına kaydı. Bu iyiydi.

“Sigarayı özlüyorsun.”

Kadın derin bir iç çekti. “Kalan ömrümü bir dal sigaraya feda edebilirim.”

Elisa bez çantasına uzandı. İçinden kocası için aldığı sigaralardan bir dal çıkardı ve kadına uzattı. “Buyur, hiçbir şey feda etmene gerek yok.”

Kadın sigaraya baktığı anda titredi. Elisa onun kalp krizi geçireceğini zannetti. Kadın dalı büyük bir açlıkla kapıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Elisa etrafı kontrol ettikten sonra sigarayı yaktı.

Kadının çektiği ilk nefeste evladına, annesi, sevgilisine kavuşan bir özlem vardı. Elleri titriyordu. Öyle derin nefesler çekti ki bir dakika içinde bir dalı tüketti.

“Daha var mı ha? Bir tane daha ver. Ne olur.” Elisa kadının gözlerine baktı. Kadın anladı. “Ne istiyorsan...”

“Karşılık olarak düşünme lütfen. Ben... sadece birini soracağım.”

“Kim?” derken kadının gözleri bez çantadaydı.

“Sarışın, güzel bir kız. Muhtemelen şu an yirmi yaşlarında. Adı Tanya olarak biliniyor.”

Kadın gözlerini bez çantadan alıp Elisa’ya çevirdi. “Tanya mı?”

Elisa heyecanlandı. Yaşlı kadın Milena’yı tanıyor muydu? “Onu tanıyor musun?”

“Onu neden arıyorsun?” Şüpheyi Elisa’ya baktı. Milena’yı tanıyordu. Üstelik Milena onun için sigaradan daha önemliydi. “Yalan söylersen anlarım.”

“Onu arıyorum. Çünkü ben onun abisinin karısıyım.” Kadının elini dilenir gibi tuttu. “Onu arıyorum. Çünkü abisine ondan iyi haber götürmek istiyorum.”

“Abisi...” dedi gözleri bu kez boşluğa daldı. “Öldüğünü söylemişti.”

“Yaşıyor! Yemin ederim. Bana istediğini sor, hepsine cevap vereceğim. Yeter ki beni Milena’ya götür.”

Kadının gözleri açıldı. Elisa aradığı cevabı vermişti. “Milena... O ismi burada kullanmak istemedi.”

Elisa’nın gözleri doldu. “Hatırlıyor mu? İsmi, abisini... Hatırlıyor mu?”

Kadın yataktan çıktı. “Bunu ona sor.” Hücrenin demir kapısına yürüdü, ince kolunu parmaklıkların arasından uzatıp karşılıklı hücrelerin yer aldığı uzun koridorun sonunu işaret etti. “Sol taraf, yirmi bir numaralı hücre.”

Elisa ayağa kalktı. Bez torbadan çıkardığı bir paket dolusu sigarayı ve kibriti kadına uzatırken ona minnetle bakıyordu. “Dahasını getireceğim.”

Kadın paketi alıp pijamasının içine sakladı ve yatağına geri döndü. “Aynı hücredeydik. Birkaç ay önce taşıdığım un çuvalını düşürdüğüm için askerler tarafından azarlandım. Beni korumak istediği için dayak yedi ve tek başına kaldığı o hücreye atıldı. Ona teşekkür etme fırsatım olmadı. Benim için eder misin?”

Elisa gözünden akan yaşları elinin tersiyle sildi, başını salladı. “Elbette. İsmi ne?”

“Ne önemi var?” Omuz silkerek bir sigara daha yaktı. Dumanı içine çekip yaşlı bedenini yatağına bıraktığında, ipek kumaşların üzerinde yatıyormuşçasına rahat görünüyordu. “İhtiyar dersin.”

Elisa görmese de ihtiyara son kez gülümsedi ve hücreden çıktı. Gece olduğu için bir önceki seferde olduğu gibi başında onu denetleyen bir asker yoktu. Bu yüzden birçok hücreyi geride bırakarak koridorun sonuna doğru yürüdü.

Yirmi bir numaralı hücreye ulaştığında elindeki pirinç anahtarları neredeyse düşürecekti.

Kaptanın bulmak için ömrünü adadığı kardeşini, kendi karısı Elisa bulmuştu.

Yatağında iki büklüm uyuyordu. Üzerinde aynı çizgili kumaştan yapılmış uzun bir elbise vardı. İncecik ve uzun boyluydu. Uzun saçları iki kalın örgü halindeydi, sapsarıydı. Elisa gözlerini buğusundan kurtardığında kızın çillerinin fark etti.

“İşiniz muayene etmek mi yoksa esirleri gözetlemek mi?” Kızın gözleri aniden açıldı ve yattığı yerden hemşireye baktı. Elisa, kızın tıpkı kendi gözleri gibi mavi olan gözlerini gördüğünde kendini tutamayıp gülümsedi.

“Deli misin sen? Neden gülüyorsun?”

Elisa'nın parmakları kızla arasında duran parmaklıkları sardı. "Hayır, deli değilim, Milena."

Milena gözlerini kapattı. Bir süre öylece bekledi. Ne duyduğundan emin olmaya çalıştı. Milena. Hayır, yanlış duymuş olmalıydı. Kimse, hiç kimse ona annesinin verdiği isimle hitap etmezdi.

"Milena..." dedi Elisa incecik sesiyle. "Yanına gelebilir miyim?"

Genç kız gözlerini açtı. Bir cevap veremedi. Öylece boşluğa bakarken Elisa pirinç anahtarı yuvasına yerleştirdi ve çevirdi. Açtığı kapıdan içeri girdiğinde kalbi Antoni'ye vereceği güzel haberin mutluluğuyla çırpınıyordu.

"Merhaba." Genç kızın yatak başlığına doğru ilerledi. Dizlerinin üzerine çöküp yüzlerinin aynı hizada olmasını sağladı. Kızın gözleri küçük ve biraz da çekikti. Sarı kirpikleri, aynı renk olan kalın kaşlarına dokunuyordu. Burnu tıpkı ağabeyininkine benziyordu. Elisa, daha dikkatli baktığında dudaklarının da Antoni'nin dudaklarından olduğunu gördü.

"Abine o kadar çok benziyorsun ki..."

Milena hiç kıpırdamadı. Gözünden düşen bir damla yaş yastığına doğru yol alırken çilli dudaklarının uçları aşağı kıvrıldı. "O... yaşıyor mu?"

Elisa elini tereddütle kızın yüzüne uzattı. Korkmadığını anlayınca baş parmağıyla yanağındaki ıslaklığı sildi. "Yaşıyor. Seni o kadar uzun süre aradı ki... Bir bilsen."

"Bilmiyordum." Milena içini çekti. Güzel ve savunmasızdı. "Hep hissettim."

Yaklaşan adım sesleri ikisini de tedirgin etti. "Doğrulup sırtını aç."

Milena, Elisa'nın dediğini yaptı. Elisa, onun arkasına oturup stetoskopu tıpkı kendisinininki gibi izlerle dolu olan sırtına dayadı.

"Sen kimsin?"

Elisa, kızın örgüsünü nazikçe tuttu ve omzuna bıraktı. "Elisa," dedi genç kız. "Elisa Porowski."

Milena omzunun üzerinden Elisa'ya baktı. "Ne zaman evlendiniz?"

Elisa iç çekti. "Neredeyse üç yıl," dedi. Yalnızca kısacık bir zaman dilimini birlikte geçirebildik, diyemedi. "Neden buradasın, Milena?"

Adımların yaklaşmasıyla sustular. Elisa pür dikkat onu muayene ederken bir asker koridorda belirdi. "Hemşire, buraya yeni girdiğini söylediler. Ne ara yirmi bir numaraya ulaştın?"

Elisa gülümsemeye gayret ederek, “Uyuyan esirleri bir sonraki sefere bıraktım,” diye bildirdi.

“Ne münasebet!” dedi asker sertçe. “Uyanacaklar. Kendileriyle ilgilenen bir hemşire bulabildikleri için şükretmeleri gerekiyor.”

“Elbette öyle. Sadece uğraşmak istemedim. Zaten vaktim de doldu. Bu kızıdan sonra çıkacağım ve gelecek sefer muayeneye bu bloktan başlayacağım.”

Asker, Milena’ya küçümseyerek baktı. “Boşuna uğraşma. O kız tam bir domuz. Buradaki en sağlıklı esir olduğuna kalıbımı basarım.”

Milena yumruğunu sıktı. “Benimle biraz daha uğraşırsan aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim.”

Asker içeri doğru hamle yapmak üzereyken Elisa ayağa kalktı. “Burada işim bitti. İzninizle toparlanacağım. Ben çıktıktan sonra kilitleri kontrol edersiniz.” Asker gitmek üzereyken Elisa, “Bu arada...” diyerek durdurdu. “Kız sandığınız kadar sağlıklı değil. Hatta bulaşıcı bir hastalığı olduğundan şüpheleniyorum. Detaylı muayene için yanımda gerekli aletleri getireceğim. Size tavsiyem ona fazla yaklaşmayın.”

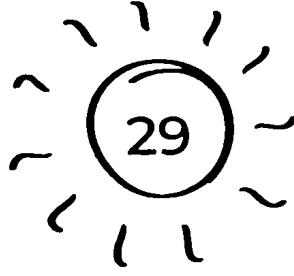
Asker başını salladıktan sonra söylenerek uzaklaştı. Elisa ve Milena birbirlerine baktı. Aniden gülmeye başladılar.

Elisa güzel gülüyordu.

Milena da güzel gülüyordu.

Elisa, Milena’nın ellerini tutarak, “Artık bitti,” dedi. “Bir sonraki gelişimde seni buradan nasıl kurtaracağımı anlatacağım. Hazır mısın, Milena?”

Milena zayıf bedenine rağmen Elisa’nın ellerini kuvvetlice sıktı. O, gözlerinde umudu gördüğü ilk esirdi. “Hazırım. Bunu abime de söyle, olur mu?”

“Kaderin Planı”

Hemşire Sun, kadın esir kampından çıkarken umudun güzel bir şey olduğunu düşündü.

Antoni’yi ona getiren ve yeniden bulmasını sağlayan şey umuduydu.

Onca karmaşanın içinde daha önce hiç görmediği Milena’yı bulmasını sağlayan şey umuduydu.

Tüm yaptıklarından sonra Zahra’nın kendisini öldüreceğine inansa da Zahra’ya ve Amir’e yeniden kavuşması da umudu sayesinde olacaktı. Üstelik yanında Antoni ve Milena ile!

Eve döndüğünde saat epeyce geç olmuştu. Hemşire Sun’u, Aşçı Rusto’nun yanına yollayıp birkaç saatliğine de olsa Elisa olarak uyuyabildi.

“Sen o bit kadar boyunla benimle dalga mı geçiyorsun! Seni evinden alacağımı söylemiştim. Bizzat yüzbaşı seni evinden almak için geliyor ve karşılaştığı kapı duvar!”

Kampa girer giremez mutfağın yolunu tutan Yüzbaşı Alfredo burnundan soluyordu. Aşçıyı dünkünden daha fena haşladı ancak aşçı bu kez tek damla gözyaşı bile dökmedi. Çünkü revire götürecek iyi bir haberi vardı.

“Lütfen kızmayın yüzbaşı. Dün kendimi iyi hissetmiyordum, bir doktora görünmek istedim. Kendimi affettirmek için size ne pişirmemi istersiniz?” Yazılı kâğıdı Alfredo’nun önüne bıraktığında adamın yüzü normal rengine dönmeye başladı.

“Önce bana revirde ne aradığını söyle. Hangi esir için oradaydın? Şu hücrelerinde gördüğün sapık için mi yoksa diğer katil için mi?”

Elisa katil sözünü duyunca kirpiklerini kırıştırdı. “Evet,” diye açıkladı yüzbaşı. “O herif bir katil. Yerine çalıştırmak istediği üç esiri, isteğini yerine getirmediikleri için gözünü kırpmadan öldürdü.” Bir kürdan aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Bunu sıkça yapardı. “Onu neden hâlâ burada tuttuğumuzu soracaksın, değil mi? Ya da neden öldürmediğimizi... Söyleyeyim. Çünkü güçlü. Bizim burada güçlü adamlara ihtiyacımız var. Tıpkı revirdeki sapık ve katil herifler gibi...”

Elisa berbat bir yerde olduğunu zaten biliyordu. Yine de kampla alakalı öğrendiği her yeni gerçek onu buz kestiriyordu.

“Şimdi bana cevap ver. Revirde ne işin vardı?”

Elisa, aklına hemen gelen yalandan nefret etti. Hayatın ona bunu öğretmesinden memnun değildi. “Kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim. Karnım fena ağrıyordu. Revirde doktor bulabilirim sandım ama orada esirler dışında kimse yoktu. Çıkmak üzereyken beni başında gördüğünüz esir sayıklamaya başladı, susamıştı. Ona su vermek istedim ama bunu yapamadan siz diğer asker ile birlikte içeri girdiniz.”

Yüzbaşı kâğıdı okurken çenesini buruşturdu.

“Önce bana söylemeliydin. O sefiller için burada her dakika bir doktor tutmuyoruz, bunu sana söylemiştim.”

“Evet,” yazdı Elisa. “O ağrıyı çekerken söyledikleriniz aklıma bile gelmedi. İzninizle ben de bir şey soracağım. Dün revire sizinle birlikte gelen o askeri burada ilk defa gördüm. Anladığım kadarıyla önemli biriydi.”

“Dalga mı geçiyorsun? O adam bir Tanrı kadar önemli.” Gerilen kaslarıyla Elisa’ya doğru eğildi. “Başkan Marina’nın kocası, Teğmen Boris.”

Elisa bir an için ne duyduğuna inanamadı. Teğmen ve Marina evlenmiş miydi? Bu yeni bilgiyi kabul etmek onun için zordu. Çünkü Marina’nın Antoni’ye olan takıntısını biliyordu. O evliliğin gerçekliğini sorguladı içten içe... Gerçek bir evlilikse Antoni neden esir kampındaydı? Eğer bir düzmece ise mutlaka çirkin ve önemli bir sebebi olmalıydı.

“Ne diye kocası başkasına nikâh kıymış bir kadın gibi bakıyorsun?”

Aşçı Rusto omuz silkti. Yüzbaşı Alfredo garipsedi. Hâlâ onun gördüğü en garip adam olduğunu düşünüyordu; en garip, en sessiz ve en küçük...

Elisa o gün yemeklerin neredeyse tamamını mutfağa yardıma gelen esirlere yaptırdı. Sıkça revirin etrafını kolaçan ediyordu. Ne zaman baksa orada

bir asker görüyordu. Düşündü. Oraya gitmenin bir yolunu bulmalıydı. Ne olursa... Derken gözü biraz önce doğradığı soğanların yanında duran bıçığa takıldı. Aklına gelen şey korkunçtu ama daha korkuncu bile olsa fark etmezdi.

Antoni için değerdı.

Tezgâha doğru yürüdü. Doğranmış soğanları kimseye göstermeden çöpe boşalttı. Yeni bir soğan aldı. Kabuğunu güzelce soydu. Tahtaya koydu ve derin bir nefes aldı. Soğanları hızlıca doğrarken biraz sonra kocasını göreceğini düşünüyordu. Daha da hızlandı. Ona dokunduğunu düşündü. Daha da hızlandı. Onu öptüğünü düşündü. Daha fazla hızlanamadan bıçak, işaretparmağının dış boğumuna saplanıp kaldı.

Aşçı Rusto çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Boğazından çıkan acı ses esirlerin dikkatini çektiğinde hemen Elisa'nın yanında bittiler.

“Çok derin kesmişsin,” dedi biri umursamazca. Diğeri ise, “Şuraya bak,” diye gösterdi. “Önlüğün komple kan oldu.”

“Hey! Neden aşçının etrafına toplandınız? Derhal çekilin oradan!”

Elisa'nın istediği gibi mutfak kapısında nöbet tutan asker olanları fark etmişti. Silahını kavrayarak içeri girdi. Esirler korku içinde geri çekilirken, Elisa kanayan parmağını önlüğüne bastırarak kıvranmaya başladı.

“Derin mi? Dikiş gerekecek mi?”

Elisa askerin sorusuna başını salladı. O da baş sallayıp ona duymak istediğini vermek üzereydi.

“Revire geç. Yüzbaşıya haber verip doktor göndermesini söyleyeceğim. Ama önce şu esirleri hücrelerine götüreceğim.” Asker tüfeğini esirlere doğrultup, “Yürüyün,” dedi. “Burada yalnız kalacağınızı mı sandınız?”

Bu iyiydi. Askerin esirleri hücrelerine götürmesi, yüzbaşayı bulması ve doktorun revire gelmesi için gerekli olan vakit Elisa için altın değerindeydi. Önlüğünü parmağına sarıp hızlı adımlara revire doğru ilerledi. İçeri girer girmez Antoni'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Kaptan Antoni Denis gözünü çadırın girişine dikmiş, karısını bekliyordu.

Elisa içeride göz gezdirdi. Kimse yoktu. İçinden geldiği gibi, “Antoni!” diyerek koştu. Antoni'nin yüzü neredeyse aydınlanacaktı ki genç kızın kanlı önlüğünü gördü. Hemen doğruldu, bacaklarını yataktan sarkıtıp yanına ulaşan karısının yarasını buldu.

“Ne oldu sana?” Yaraya dikkatle baktığında dudaklarından bir küfür çıktı. “Derin kesmişsin. Ne doğruyordun böyle?” Elisa cevap vermedi ama Antoni anladı. “Elisa, buraya gelmek için bilerek yapmadığını söyle.”

Elisa sağlam olan eliyle onun yüzünü kavradı. Yataktan sarkıttığı sarılı ayağına baktı. “Nasılsın? Ayağın daha iyi mi? Parmaklarını hareket ettirebiliyor musun?”

“Eli-”

“Antoni. Hayır, Antoni. Konuşma sırası bende. Buradan kurtulduğumuzda istediğin kadar konuş. Ama buradan kurtulduğumuzda...”

Antoni burnundan soludu. Elisa onun yüzünü daha sıkı tuttu ve burnuna bir öpücük kondurdu. “Dinle, sana iyi bir haberim var. Hayatında aldığın en iyi haber...”

Kaptanın acı yeşil gözleri kısıldı. Bir ihtimal vardı. Hayal kırıklığına uğramak istemiyordu ama karşısındaki kıza sonsuz güveniyordu. “Buldun mu?”

Elisa başını şefkatle salladı. “Buldum, buldum... Görsen, öyle güzel ki... Sana öyle benziyor ki...”

“İyi mi?”

“İyi ama daha iyi olacağı günler gelecek. Güzel, güçlü, cesaretli bir kız. Sana bir mesaj gönderdi. Antoni, Milena hazır olduğunu söyledi.”

Antoni, karısının kanlı parmağını avucuna koydu ve kenarından öptü. Sonra da önlüğün ipiyle sıkıca sardı. “Bir planın var.”

“Evet, bir planım var.”

Antoni duymak için yüzüne baktı. O boyalı kaşların, kısacık saçların, sahte sakalların altından karısını görmeye çalıştı.

“Yarın sabah onu yeniden göreceğim. Planı ona anlatmadan önce sana anlatmak istedim. Askerlerin bulunduğu noktaları biliyorum. Nöbet değişim saatlerini de öyle... İlk nöbet benim çıkış saatime denk geliyor. Yemek saati askerlerin dikkatlerinin en dağınık olduğu saat. Bugün yemeğini bilerek az yaptım. Herkese yetmeyecek. Yarın, yemeği erken almak için birbirleriyle yarışacaklar. Onlar bunu yaparken biz özgürlüğümüze doğru yola çıkmış olacağız.”

Antoni endişeliydi fakat endişesinin kendisiyle uzaktan yakından alakası yoktu. “Nasıl olacak? Yakalanırsak başına neler geleceğinden haberin var mı?” Ona, kardeşinin yanına gönderileceğini söyleyememişti.

“Yakalanmayacağız kaptan. Yemekten önce askerlere kahve ikram edeceğim. En azından kaçacağımız kapıda nöbet tutanlara... O kahvenin içinde yarın Milena’ya vereceğim uyuşturucudan olacak.” Geriye baktı. Çadırın girişinde şimdilik bir hareketlilik yoktu. Şimdilik... “Bu taraf bizde. Sen ve ben başaracağız. O taraf ise Milena’da... Onu mutfağa yardıma göndermenin bir yolunu bulacağım. Doğrudan kazana atacak uyuşturucuyu. Tek yapman gereken kardeşine ve karına güvenmek.”

“Sana güveniyorum. Hep güvendim.” Antoni için Elisa’nın karşısında olması hayal gibiyken, yalnızca bebekliğini bildiği kardeşi Milena’ya kavuşmak üzere olduğunu öğrenmişti. Antoni eğer bir rüya görüyorsa o rüyadan asla uyanmak istemiyordu. “Sonra...”

“Sonra...” Eğildi, alnını onunkine yaslayıp gözlerini kapattı. “Yakamozun kulübesine gideceğiz. Hatırlıyorsun, değil mi?”

Antoni ve Elisa, kalplerinden bir parçayı savaşın ve yıkımın uğramadığı yakamoz kulübesine bırakmıştı; kaptanın Kıyı Güneşi’ni ilk kez öptüğü o yere... İlk kez birbirlerine ait oldukları o yere...

“Antoni, sormam gereken bir şey var.” Hafifçe geri çekilip gözlerine baktı. “Boris’in burada, senin yanında ne işi vardı?”

Kaptan ellerini yavaşça kızın kollarına çıkardı. Elisa, onun kendisini yeniden sıkıca kavrayacak güçte olduğuna seviniyordu. “Marina ve Boris evlendi.”

“Evet, biliyorum.”

“Nedenini biliyor musun?” diye sorduğunda Elisa’nın başını iki yana sallayacağını biliyordu. “Ortak bir amaçları var. O amaç uğruna ve daha güçlü olmak için evlendiler. Ben de o yüzden buradayım.”

Elisa şaşkındı. O ikisinin ortak ne amaçları olabilir, diye düşündü. Tüm bunlarla Antoni’nin ne alakası vardı?

“Anlatacak vakit yok.” Elisa onun sertleşen çenesini görebiliyordu. Akıldan her ne geçiyorsa Antoni öfkeliydi. “Boris’in amacı sensin. Seni bulmak, sana ulaşmak... Bu yüzden her siktiğimin ayı buraya gelip seni bana soruyor. Alacağı cevabı bile bile...”

Elisa afalladı. Kıpıştırdığı kirpiklerinin sebebi de buydu. Teğmen onca sene sonra hâlâ onu mu arıyordu? Oysa çoktan unutmuş olması gerekirdi. Düşünceleri kovalamak için başını salladı.

“Antoni. Ne yap et bir gece daha revirde kal. Yalvarırım, bir gece daha burada kalmazsan yarın ne yapacağımı bilemem.”

“Kalırım,” dedi Antoni. Çok kararlıydı. Elisa’nın yaralı parmağından bir kez daha öptü. “En az seninki kadar kanlı bir fedakârlığa mal olsa bile...”

Hemşire Sun’ın kadın esir kampının kapısından geçerken dizleri titriyordu. Parmak uçları buz gibiydi ve sabaha kadar yaptığı planın üzerinden onlarca kez geçtiği için yine bir dakika olsun uyuyamamıştı. Buna rağmen ihtiyatlı gülümsemesiyle etrafına her şeyin yolunda olduğunun sinyalini verdikten sonra başhemşireyi görmek istediğini söyledi. Saat henüz sabahın yedisi bile olmamıştı. Bu yüzden revirde kendisini karşılayan başhemşire onu asık bir suratla karşıladı. Yattığı sedyede doğruldu. Söylenmeye başlamak üzereyken, Elisa bir tomar para çıkarıp önüne koydu.

“Kardeşim Tanya’nın mutfakta çalışmasını istiyorum. En az yorulacağı yer orası. Bunun karşılığında size bir maaş fazla vereceğim.”

Bu, başhemşire için harika bir teklifti. Ellerini sıvazladı. O sırada Elisa, yüzüğünün onun serçe parmağına takılı olduğunu gördü. Muhtemelen tombul yüzük parmağına olmadığı için oraya takmıştı.

“Demek kardeşin bizim sıkı Tanya...” Parayı alıp üst formasının içine koyarken hemşireyi şöyle bir süzdü. “Halbuki aynı yaşta görünüyorsunuz.”

Elisa’nın konuşmayı uzatmaya niyeti yoktu. Başhemşireyi son görüşü olmasını diliyordu. Her şey yolunda giderse -ki gitmek zorundaydı- öyle de olacaktı. “Yarın sabah geldiğimde onu mutfakta görürsem parayı alırsınız.”

Kadın keyifle onayladı, yarın sabah hemşire Sun’ı ve sıkı Tanya’yı görmeyeceğini bilmiyordu. Her şey yolunda giderse...

Günün menüsü için gerekli malzemeler iki esir tarafından aşçı Rusto’nun huzuruna getirildi. Aşçı Rusto esirlere patatesleri soyma görevini verdi. Sonra da gizlice buğdayın ve patatesin büyük bir kısmını kilere geri götürüp eksik yemek yapmaya başladı. Tüm bunları yaparken, aklında olan şey kocasının revirde olup olmadığıydı. Ne yazık ki Yüzbaşı Alfredo o gün sıkça mutfakı ziyaret ettiği için Elisa’nın reviri kontrol etme şansı olmamıştı. Yemekleri pişmeye bıraktıktan sonra uyuşturucu karıştırdığı kahveyi yapmaya başladı.

“Vay canına! Kahve mi o?” Yüzbaşı kokuyu almış gibi tekrar mutfakta geldiğinde Elisa ona bakmadan başını salladı. Yüzbaşı tüpe yaklaşıp kahvenin piştiği tencereye baktı. “Neden bu kadar çok?”

Elisa tüpün altını kapattıktan sonra yazmaya başladı. “Dün büyük-babamdan miras kaldığını öğrendim. Ufak bir şey ama güzel bir araba

almaya yeter. Kahve ve lokumlar kutlama için. Ayrıca izninizle bu akşam sizi meyhaneye götürmek isterim. Kendimi affettirmek için... Hesaplar Aşçı Rusto'dan..."

Yüzbaşı koca bir kahkaha attı. Aşçının sırtına öyle sert bir şaplak attı ki Elisa neredeyse yere yapışacaktı. "Anlaştık be aşçı. Kahveleri askerlere dağıttırabilirsin. Ama önce bana..."

Aşçı Rusto gülümsedi ve ilk kahveyi Yüzbaşı Alfredo'ya ikram etti. Sonraki kahveler talimatıyla mutfağa ve revire yakın olan askerlere dağıtıldığında Elisa ve Antoni için geri sayım başlamıştı.

Bir saat sonra mutfak kapısında nöbet tutan asker ayakta durmakta zorlanmaya başladı. Elisa için bu, vaktin geldiğinin habercisiydi. İki esire yemekleri bölüştürmesini emrettikten sonra bez çantasını beline taktı, tuvalete gideceğini işaret etti ve mutfaktan çıktı. Birazdan onu eve götürmek için mutfağa iki asker gelecekti. Onu bulamadıklarında çok geçmeden işler karışacaktı. Aşçı Rusto saatini kontrol etti.

Hesapladığı gibi yirmi dakikası vardı.

Mutfağa ve revire aynı eşitlikte yakın olan tek kapı vardı. Temkinli adımlarla önce D kapısına doğru yürüdü. D kapısının gözetleme kulübesinde nöbet tutan iki askerden biri bayılmıştı. Diğer tutunarak merdivenleri inmeye çalışıyordu. Aşçı Rusto'yu gördüğünde elinin uzattı ve yardım istedi. Aşçı Rusto sadece baktı. Üç dakika içinde asker bayıldı ve merdivenlerden yuvarlandı. Aşçı Rusto saatini kontrol etti.

On altı dakikası kalmıştı.

Şanslıydı ki kontrol ettiği ilk kapıya kahve ulaşmıştı ve oradaki askerler artık yollarına taş koyacak durumda değillerdi. Revire yürüdü. Bir kez daha şanslıydı çünkü çadırın etrafında hiç asker yoktu. Aslında o şans Elisa kendisi için yaratmıştı. Çünkü şu an birçok asker yemek tükenmeden almak için yemekhaneye akın ediyordu. Rahatlayan içi, çadıra girdiğinde kasvet bulutlarıyla doldu. Çünkü tüm yataklar boştu. Elisa kocasının revirde bir gece daha kalamadığını anladı. Hücreye gitmesinin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışırken çadırın fermuarı aniden açıldı. İçeri bir asker girdi. Gözleri donuk bakıyordu. Elisa umutsuzlukla dolmak üzereyken asker yüzüstü devrildi ve arkasındaki Antoni ortaya çıktı. Baş sargılıydı, perişan görünüyordu. Elini uzattı.

“Bir gece daha kalmayı başardım ama sen gelmeden beni hücreme götürmek için bir asker geldi,” dedi baygın askeri göstererek. “Bir başkası gelmeden gidelim.”

Elisa bez çantasındaki silahı çıkardı. Antoni’nin kendisi için uzattığı eline bıraktı. “Umarım ihtiyacın olmaz.”

Antoni, karısının elini diğer eliyle tuttu ve birlikte çadırdan çıktılar. Kimseye görünmemek için çadırların arasından eğilerek ilerliyorlardı. Elisa bir ara yemekhanenin bulunduğu tarafa baktı. Kalabalık görünüyordu ancak hâlâ yakınlarda askerler vardı. “Kahvelerin hangi kapılara ulaştığını biliyor musun?”

“Hayır ama revir ve mutfğa yakın olan tüm kapılara götürmelerini istedim. Ne farkeder ki? D kapısını kontrol ettim, temiz. Oradan çıkacağız.”

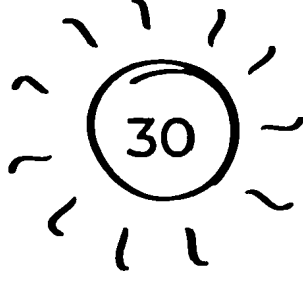
“Dur bir dakika. D kapısı olmaz.” Antoni durdu. Elisa neredeyse ona çarparak durabildi. Nefes nefeseydiler.

“Neden!”

“Elisa,” Antoni kıza dönüp onu kendisine çekti. “Bu noktadan sonra komuta bende. D kapısı olmaz. Kuledeki askerler yerlerinden ayrılamadığı için yemekler öncelikli olarak onlara gidiyor. Bir ayrıntı daha, D kapısının nöbetçisi ile yemek dağıtımı yapan askerin arası epey iyi. Bunun ne anlamı geldiğini biliyor musun? Yemek dağıtmaya ilk olarak oradan başlanıyor. Dağıtımı yapan asker D kapısına ulaştığı an, oradaki askerlerin kendinde olmadığını görür. Bizi anında indirirler. Bu yüzden C kapısından çıkacağız.” Karısını arkasına aldı ve C kapısının gözetleme kulübesini görmeye çalıştı.

“C’ye bakmadım! Kahve gidip gitmediğini bile bilmiyorum.”

Nihayet Antoni C kapısının gözetleme kulesini gördü. Oradaki iki asker de görevleri başındaydı. Kahve ulaşmıştı ancak oradaki iki asker de kahve sevmiyordu. Elisa’nın gözleri dehşetle açıldı. Neredeyse ağlayacaktı. Kocasının elini tutarak, “Antoni,” dedi umutla. “Sen ne dersen o. Çıkar bizi buradan kaptan.”

“Özgürlüğe Doğru”

Elisa'nın avucu, Antoni Denis'in avucundaydı.

Elisa'nın adımları, Antoni Denis'in adımlarını çiğniyordu.

Norbel'in kirli havasını bile aynı anda ciğerlerine çekip, aynı anda azat ediyorlardı.

“Canım...” dedi Elisa sessizce, o kargaşa ve o koşuşturmanın arasında... Bunu ona ilk söyleyişiydi.

Antoni'nin adımları yavaşladı. İçindeki tedirginlik, karısının nahif sesine sığdırdığı o kısacık nahif kelimeyle törpülenirken, acının ve yorgunluğun konakladığı acı yeşil gözlerini ona çevirdi.

“Korkmuyorum.” Elisa onun diğer elini de tuttu. Yaklaştı, aralarında hiç mesafe kalmadı. Ömrünün sonuna kadar aralarına girmesini istediği azami mesafe oydu. “Korkmayacağım da, Antoni. Çünkü sen yanımdasın. Korktuğum şey, sensiz geçecek bir ömürdü.”

Antoni ellerini genç kızın ellerinden kurtardı. Onun küçük başını büyük avuçlarının arasına aldı ve alına kaskatı bir öpücük bıraktı. Kampın ve kampta geçen yılların genç adamdan aldığı çok fazla şey vardı. “Bana bir söz ver. Ne olursa olsun arkana bakmayacaksın. Ne Milena ne de sen, asla arkanıza bakmayacaksınız.”

“Neden böyle söylüyorsun ki?” diye sızlandı Elisa. “Sen yanımdayken neden arkama bakayım?”

“Elisa, benden önce kurtuluşu düşün. Senden istediğim başka bir şey yok.”

“Benim var!” dedi çılgınlıkla eşdeğer bir fısıltıyla. “Benimle bu konuda inatlaşamazsın. Evet, komuta sende ama benim de iyi bir fikrim var.” Antoni’nin söyledikleri kesinlikle hoşuna gitmemişti. Başıyla çok yaklaştıkları C kapısının gözetleme kulübesinde nöbet tutan askerleri işaret etti. “Onları aşağı indireceğim ve söz veriyorum ki gerisini sana bırakacağım.”

Antoni kaşlarını çatı. “Nasıl yapacaksın bunu?”

“Anlatacak vakit yok. Merak etme, uzaklaşmayacağım. Sadece sağ taraftaki çadırın arkasına gizlen ve bekle.”

Aşçı Rusto saatine baktı. Dokuz dakika kalmıştı.

Antoni geri çekildi. Elindeki silahı sıkıca kavradı. Elisa o deli cesaretini nereden alıyordu?

Yanından geçip gitmesiyle onu durduramayacağını anladı. Bu yüzden yapması gerekeni yaptı ve en yakın çadırın arkasına gizlenip karısını görüş açısına aldı. Elisa askerlerin kendisini görebileceği kadar yaklaştı. Boğazını temizlerken askerlerden biri onu fark etti. Bir kez daha boğazını temizledi. Yapabilirdi. Amir’i güldürmek için çoğu zaman yapmıştı.

“Hey! İçeride bir karışıklık var! Tüm askerler tek tek bayılıyor. Yardımınız gerek!” diye bağırdı uğraşı sonucu kaba bir erkeğinki kadar kalın çıkan sesiyle. “Size diyorum!”

Askerler önce birbirlerine sonra da birkaç metre aşağıdaki garip sesli küçük adama baktılar.

“Sen kimsin? İsmi söyle.”

Bu soruyu duvarın iç kısmında sorduğu için güvendeydi. Şayet duvarın diğer tarafında olmuş olsaydı namlunun ucunda olurdu.

“Ben Rusto,” dedi Elisa. “Aşçı Rusto.”

Aşçıdan gıyaben haberleri olan askerler yeniden bakışlarıyla anlaştı. Sonra sarışın olan, “Seninle ben geleceğim,” dedi ve direkt aşağı indi. Elisa o kadar hızlı olmasını beklemiyordu, hızlı adımlarla önden yürüdü. Asker onu arkadan takip ediyordu. Diğer askerin görüş açısından çıktıktan sonra Antoni ortaya çıktı ve askeri arkasından yakaladı. Ona bir mengene gibi dolanarak sıktı. Bir dakika içinde Norbel askerinin kendinden geçmesini sağladı.

Elisa tek bir saniyesine bile bakamamıştı. “Diğerine ne söyleyeceğimi biliyorum.” Elisa tekrar C kapısına yürüdü. Antoni aynı yere saklandı.

“Asker! Arkadaşın daha birkaç adım atmadan bayıldı. Bugün tüm askerlerin nesi var!”

Asker şüpheyle Aşçı Rusto'ya baktı. Zararsız görünüyordu ama garipti. “Ne zırvalıyorsun? Burada hiçbir şeyi yoktu.”

“Bilmiyorum. Gel de kendin bak!”

Asker gizlice içtiği sigarasını söylenerek yere attı ve postalının ucuyla çiğnedi. Daha birkaç basamak inmişti ki aklına gelen detay adımlarını bıçak gibi kesti. “Bir saniye...” Kıstığı bakışları Elisa'nın üzerindeydi. Elisa bir terslik olduğunu anladı. Göğsü tedirginlikle şişti. Çünkü asker tüfeğinin askısı sıkıyordu. “Yeni aşçının dilsiz olduğunu söylemişlerdi. Ama sen...”

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Asker tüfeğini çekerek ellerinin arasına aldı. Karşısındaki kişi şüphesiz yalancı bir haindi. Kılık değiştirerek içeri girmiş bir ajandı belki de... Ondan derhal kurtulmalıydı. Parmağı tetiğe doğru hamle yaptı ancak kendisinden önce davranan biri vardı.

Asker göğsüne yediği kurşunla merdivenlerin kalanını yuvarlanarak inerken, Elisa canhıraş bir çığlık kopardı. O çığlık, kampta sustuğu tüm zamanlara kafa tutacak kadar kuvvetliydi.

Antoni, ucundan duman çıkan silahını çizgili pijamasının içine soktu. Yerinde donup kalan Elisa'nın elini tuttu ve kampın içinde son kez koşarak özgürlüğüne kanat çırpın iki kuş gibi uçup gittiler.

“Dört yüz metre ileride bir söğüt ağacı var,” dedi Elisa nefes nefese koşarken. Koşmaktan çok ayaklarını sürüyordu. Çünkü Antoni'nin hızına tek başına yetişebilmesi mümkün değildi. Antoni koşarken genç kızı tuttuğu elinden neredeyse sürüklüyordu. “Milena oraya gelecek.” Ciğerlerinin patlayacağını hissettiğinde elini kocasının elinden çekti ve eğilerek avuçlarını dizlerine kapattı. “A-ayrıca orada sizin için kıyafetler var. Esir kılığından hemen kurtulmalısınız.”

Antoni başını salladı ama daha çok düşünüyor gibi görünüyordu. Elisa doğruldu. Koşmaya devam edebilmek için kendini zorlaması gerektiğini biliyordu ama daha ilk adımı atamadan Antoni onu yakaladı, kaldırdı ve karnını omzuna yapıştırarak koşmaya devam etti.

“Antoni! Ne yapıyorsun? Bırak beni! Yaralısın sen.” Doğrusu o değildi. Doğrusu, artık Elisa'yı taşıyacak güçte ve kiloda olmadığıydı. “Bırak! Koşacağım.” Yumruk yaptığı elini Antoni'nin sırtına vurduğunda, genç adam dizlerinin üzerine düştü. Elisa savrulduğu yerden kocasına baktı. Amacı onu düşürmek değildi. Zaten onun yumruk darbesinin herhangi birini

düşürebilmesinin imkânı yoktu. Antoni'nin düşmesine sebep olan şey, henüz kaynamayan ayak parmakları ve ciğerlerine batan kaburgalarıydı...

Elisa dolan gözlerini kaçırdı. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi, Antoni. Milena'dan önce orada olmalıyız."

Antoni dizlerinin üzerindeydi. Bedeni güçlü değildi ama boşluğa uzanan gözlerindeki öfke bir kılıç kadar keskindi. Ayağa kalktı.

Söğüt ağacı küçük bir gölün yamacındaydı. Oraya ulaşır ulaşmaz Elisa parmaklarıyla kazmaya başladı. Hazırladığı çantayı günler önce ağacın dibine gömmüştü. Birkaç dakikanın sonunda, kısa tırnaklarının içi toprakla dolduğunda çantayı çıkardı. İçinde şık bir takım elbise, fötr şapka, hoş bir elbise ve vualet vardı. İçinde bisküvi ve su vardı. İçinde bolca mühimmat vardı...

"Antoni, yeniden giyinmeden önce göle girmek ister misin? Çantada sabun ve peştamal var. Suyu özlemiş olmalısın."

Dudaklarını ısırdı. Zaman beş saniye geri alabilseydi, son cümleyi söylemezdi. Çünkü biliyordu, Kaptan Antoni Denis Porowski suyu Elisa kadar çok özlemişti.

Antoni bir şey söylemeden beyaz sabunu ve peştamalı aldı. Başındaki bandajı çıkardı, alınının sol tarafında silah kabzası yarası vardı. O yara genç adam bir gece daha revirde kalsın diye oluşmuştu. Üzerini çıkarmadan önce Elisa'nın gözlerini üzerinden çekmesini bekledi. Elisa başta bunu anlamadı. Anladığındaysa utanarak arkasını döndü. Antoni soyunup göle girerken Elisa'nın bakışları söğüt ağacına uzanan yoldaydı. Görünürde asker yoktu. Bu iyiydi ama görünürde Milena da yoktu.

Antoni tüm bedenini hızlıca sabunladı. Saçları üçüncü seferinde ancak köpürebildi. Yine de tam üç dakika sonra gölden çıktı, kurulandı ve üç yıl sonra ilk kez temiz ve farklı bir kıyafet ile ayakkabı giydi. Islak saçlarına siyah fötr şapkayı takıp, yolu gözleyen Elisa'nın yanına yürüdü.

"Çoktan gelmiş olmalıydı." Antoni'nin sesinde hiç duygu yoktu. Oysa bahsettiği kişi bulmak için ömrünü adadığı kız kardeşiydi.

Elisa heyecanla ona döndü. Siyah takım elbise üzerine bol gelmişti ama yine de çok yakışmıştı. Bunu söylemek istemişti ama söyleyecek daha önemli bir şeyi vardı. "İkinci bir seçenek var, Antoni! Muayene etmek için hücrelerine girdiğimde ona bir elbise, peruk ve silah bıraktım. Eğer buraya gelen yolu güvenli görmezse kılık değiştirip sahile inecek. Merak etme Antoni, ona yakamoz kulübesini güzelce tarif ettim. Bizi bulacak."

Antoni öylece durmuş yola bakarken, “Kaç dakika?” diye sordu.

Aşçı Rusto saate baktı. “On beş.”

“Onu beş dakika daha bekleyeceğiz. Üzerini değiştir.”

Elisa, beş dakika içinde Milena’nın gelmesini dileyerek ağaca doğru yürüdü. Aşçı Rusto’ya tamamen veda etmiş olsa da aşçı giderken geriye kısacık saçlarını bırakmıştı. Üzerindeki çiçekli yün elbise ve babetleri iyiydi ama Antoni arkasını döndüğünde Elisa’yı kısa saçlı görsün istemiyordu. Bu yüzden kızıl peruğu başına geçirdi. O çantanın içine bir esir ve aşçı sığdırarak yeniden gömdü. Ayağa kalktığında, hazır olduğunu belli etmek için boğazını temizledi.

Antoni, bedeninin bir bölümünü ona çevirdiğinde Elisa yıllar sonra karşısında uzun saçlarıyla duruyordu. Antoni o saçlara bir saniyeden fazla bakmadı. Pembe çiçekli beyaz elbisesine ve düz beyaz, lastik babetlerine de öyle. “Kaç dakika?”

Elisa saatine baktı. İcini çekti ve titrememesi için güçlkle zapt ettiği dudaklarını kıpırdattı. “Bir.”

Antoni silahları belinin iki tarafına taktı. Kurşunları ceketinin iç cebine yığı. Birlikte yakamoz kulübesine doğru yola çıkarken içlerindeki burukluğu sessizliğe hapsettiler.

Yaklaşık kırk dakika sonra içeri girdiklerinde onları temiz bir kulübe karşıladı. Elisa günler önce başlayan hazırlığında bu işe de yer vermişti. Kuzineyi yakmak için gerekli odunu hemen yanına istiflerken, biraz erişte ve kompot da hazırlamıştı. Antoni bir şey yemedi ve oturmadı. Yaralı olduğu halde kulübenin içinde oradan oraya adımlıyordu. Hiç konuşmuyordu.

“Hava kararmak üzere.” Elisa, dizlerinin üzerinde durduğu eski divandan kahverengi desenli perdeyi aralayarak gökyüzüne baktı. “Yağmur bulutları toplanıyor.”

Antoni perdeyi sertçe kapattı. “Bir daha açma. Şu an her yerde bizi arıyor olmalılar. Her an buradan çıkmak zorunda kalabiliriz.”

Elisa başını salladı. Havanın kararmasıyla içerisi epey soğumuştur. Bu kez kuzinenin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Milena geldiğinde içerisi sıcacık olsun istiyordu. Bu yüzden hemen kuzineyi yakmalıydı. Hatta üzerinde patates bile pişirebilirdi. Bunu düşünerek uzandığı odunu Antoni daha önce aldı. “Bacanın tütmesine izin veremeyiz. Bu açıkça yerimizi belli etmek olur.”

Elisa başını kaldırdı ve kocasının yüzündeki karanlık ifadeye baktı. Onun diken üzerinde olduğunu görebiliyordu. Anlıyordu. “Antoni, şu an Norbel’deki tüm bacalar tütüyor. Durum böyleyken tütmeyen bir baca dikkat çekmez mi?”

Elisa haklıydı. Antoni bu yüzden odunu ona geri verdi. Elisa kuzineyi tutuşturmayı başardığında üzerine üç tane patates koydu. Sonra Antoni’nin daha fazla yemeye ihtiyacı olduğunu düşünerek patatesleri dörde çıkardı. Bakır bir tabağın içine donmuş sarı yağ koyup kuzinenin yanına bıraktı. Ağır ağır eriyecek ve daha sonra pişmiş patatesleri kucaklayacaktı.

“Biraz konyak içmek ister misin? Kuzinenin arkasında olacaktı.”

Antoni cevap vermedi ama Elisa konyak şişesini, kuzinenin önüne yerleştirdiği iki minderin arasına koydu. “Biraz otur. Ayaklarının dinlenmesi gerekiyor. Biri gelirse bunu duyarız, Antoni.” Tek göz kulübenin ahşap mutfağına uzandı ve alt mutfak dolaplarından ortada olanının kapağını açtı. İçerisi boştu ve arkası köpükle kaplanmıştı. “Bak, köpüğün arkası boş, acil bir durumda buradan çıkabiliriz.”

Antoni gizli çıkışa bakarak, “Onu da sen mi düşündün?” diye sordu.

Elisa başını salladı ama bu durumdan pek memnun değildi. Acilen Aşçı Rusto’nun alışkanlıklarından kurtulması gerekiyordu.

Kaptan biraz düşündükten sonra yanı başındaki mindere oturdu. Elisa bunu fırsat bilerek ayağındaki sargıya uzandı. Fazlasıyla kirlenmişti. Antoni’ye sormadan sargıyı açtı ve moraran parmak uçlarını yokladı. Köklerini elleriyle muayene ederken içerisi sızlıyordu ama Antoni’nin yüzünde en ufak bir acı çeken ifade yoktu. Hemşire Sun’un ilk yardım çantasından merhem ve temiz bir sargı çıkardı. Ayak parmakları için atel yapıp yeniden sardı. Aynısını başındaki yara için yapmaya kalktığı anda, Antoni başını çevirerek izin vermedi.

“Antoni, bu şekilde mikrop kapa-”

“İyiym. O malzemeleri idareli kullanmalıyız.”

Elisa üzülerek malzemeleri çantaya geri koydu. O sırada Antoni bir sigara yaktı ve konyaktan iri yudumlar aldı. Üçüncü sigarasına geçtiğinde daha yavaş içiyordu. Şömineden yükselen ateşin çıkardığı çıtırtılar içerideki tek sestti, her ikisinin de kulağı dışarıdan gelebilecek herhangi bir ses ihtimaline karşı kabarmıştı. Gelen düşman da olabilirdi, Milena da...Elisa çoraplarını çıkardı ve tıpkı Antoni’nin yaptığı gibi çıplak ayaklarını şömineye uzattı.

Antoni'nin bakışları kızın küçük, beyaz ayaklarına kaydığında tırnaklarındaki çıkmak üzere olan pembe ojeyi gördü.

"Ne zamandır tırnaklarını boyuyorsun?"

Elisa utanarak parmaklarını içe doğru büktü. Balodan sonra onları çıkarmak için vakti olmamıştı. "Sadece bir kere boyadım. Şey için... Balo..."

"Balo..." diye tekrar etti kaptan. Gözünü kuzineden neredeyse hiç ayırmıyordu. "Baloları sevdin mi?"

Elisa'nın içi burkuldu. Onsuz hiçbir şeyi sevmediğini söylemek istedi ama nedense bunu yapamadı.

"Hayır, kaptan."

"Ya büyük dükkânları, kalabalık caddeleri..."

"Hayır, kaptan."

Antoni ona baktı. Peruğu hâlâ başındaydı. Kirpikleri özensizce kırpılmıştı, kaşlarındaki boya dağılmıştı. Yine de güzeldi. Çok güzeldi. "Sana hayranlıkla bakan iyi giyimli adamları..."

Elisa'nın ona bakan gözleri doldu. Dudakları kırgınlıkla kıvrıldı. "Hayır, hayır kaptan." Konyağı Antoni'nin elinden alıp başına dikerken, boğazını yakarak geçen sıvı midesine adeta saplandı.

Antoni bu kez yalnızca karısına bakıyordu. "Hiç kimse olmadı mı?"

Elisa konyağı bir kez daha başına dikti. İçi acıyordu. "Kafana da mı darbe aldın sen?" Sitemli gözlerini Antoni'ye çevirip, "Nasıl olur?" diye sordu.

Antoni'nin gözlerinde bir anlam vardı. Bir isim vermek mümkün değildi ama tam oradaydı. "Bana bak," dedi sessizce. Oysa tınısında çığlıklar saklanıyordu. "Bıraktığın adam mıyım, bir bak. Yaralarım sadece bedenimdekiler mi sanıyorsun?"

"Antoni..." Elisa'nın gözyaşları yanaklarından akıp giderken, içini çekti.

"Kime döndüğünü sanıyorsun? Kim için oradaki hayatı bırakıp geldin?"

"Antoni..."

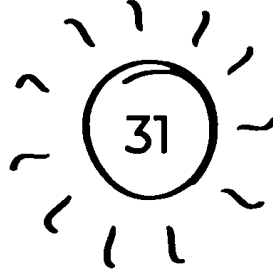
Kıza döndü. Başındaki peruğu çıkardı. Elisa kendini çırılçıplak hissetti. Berbat hissetti. Ta ki Antoni'nin elleri başına dokunana kadar... "Saçların yeniden uzayacak, kalbin daha önceki acıları unuttuğu gibi bunu da unuttacak. Ama ben..." Kaşları aşağı indi, kızın bir gözünden diğerine kederle bakıyordu. "Benim ruhum yaralandı, iltihaplandı. Benim ruhum bir daha kimseye herhangi bir duygunun kırıntısını veremeyecek kadar hasar aldı. Bedenimi buldun Elisa, bulduğun yalnızca bedenimdi."

Elisa'nın gözyaşları öyle şiddetlenmişti ki Antoni'nin yüzünü göremiyordu. Burnu akıyordu, sızlıyordu. "Hayır, hayır..."

Dizlerinin üzerine kalktı, bedenini ters çevirip Antoni'nin bacaklarına bıraktı ve kollarını onun boynuna doladı. "Sen benim kocamsın ve ben de senin karınım. Biz birbirimizin merhemiyiz. İyileşeceksin, söz veriyorum. İyileştireceğim seni..."

Dudaklarını onunkilere kavuşturmak üzereyken kapı tıklatıldı.

Gelen düşman da olabilirdi, Milena da...

“Aile”

Antoni, avını bekleyen aç bir avcı kadar tetikteydi. Silahının güvenlik kilidini açtı. Elisa’yı kucakladığı gibi gizli çıkışın bulunduğu dolaba tıktı ve onu sıkı sıkıya tembihledi.

“Ben geri dönene kadar kapağı açma. Sakın. Eğer dönmezsem hiç düşünmeden kaç. Arkana bile bakma.”

Elisa’nın üzerine kapanan kapak ona itiraz etme fırsatı vermemişti. Dahası, Antoni karısını tanıdığı için kulübenin bir köşesinden bulduğu urgan ipliyle dolabın kapağına sıkı bir gemici düğümü atmıştı. Karısını tanıdığı için...

Kapının ardında kendisini ne beklediğini bilmiyordu. Hiçbir koşulda Elisa’yı tehlikeye atamazdı. Derin bir nefes aldı. Silahı kavrayan avucu kaşınıyordu. Antoni Denis çok fazla kan görmüştü, çok fazla şiddet ve ölüm... Her türlü acıya bağışıklığı vardı, biri hariç... Elisa’nın olmadığı bir dünya, o dünyaya bir saniye bile alışamamıştı.

Alışamadığı o acının ihtimali kaptana güç verdi.

Açtığı kapıya eş zamanlı olarak doğrulttuğu silahının ucunda sarışın, çilli bir kız vardı.

O kız Milena’ydı.

Burun buruna geldiği namlu Milena’nın mavi gözlerini ardına kadar açtı. Korku dolu bir nida eşliğinde bir adım geri çekildi. Sonra kendisine doğrultulmuş silahı tutan eli takip ederek Antoni’nin tanıdık yüzünü buldu.

İki yaşındaydı. Yalnızca iki yaşındaydı abisini son kez gördüğünde... Nasıl olur da onu senelerce rüyalarında büyütürdü? Nasıl olur da karşısında ilk kez gördüğü yirmi altı yaşındaki genç adam ona yabancı gelmezdi?

“Abi...” deyiverdi gözünden bir damla yaş akıp giderken. Sonra başka bir damla ilkinin takip etti umarsızca... “Belki de Antoni dememi istersin.”

Antoni’nin eli titredi. Eli, içine su doldurulan bir balon gibi ağırlaşarak yanına düştü. Kaşları çatılmak istedi ama bir güç izin vermedi. Aynı güç, konuşmasına da müsaade etmedi.

Milena, elinin tersiyle yüzünü sildi ama görünenden daha fazlasını içine akıtıyordu. Koştı, ağabeyinin bir ağacın gövdesi kadar sert ve hareketsiz olan bedenine sarıldı. İki de ağzına kadar dolu olduğu halde doldurulmaya devam eden bir bidonu andırıyordu. İki de sıskaydı.

Antoni, ne kadar olduğunu kestiremediği bir sürenin sonunda kendine geldiğinde silahı tutan elini kaldırdı. Duraksadı. Hayır, kardeşine o eliyle karşılık veremezdi. Silahı tutan elini indirdi. Diğer eliyle Milena’nın belini sardı ve onu içeri çekip kapıyı ardından kapattı.

Kuzine cayır cayır yanarken, tatlı patatesler kızarıırken, tereyağı bakır kabın içinde usul usul erirken ve Elisa saklandığı dolabın neredeyse bir kâğıt kadar ince olan aralığından gözyaşları içinde onları izlerken dakikalarda sarıldılar.

“Biriniz beni buradan çıkarabilir mi?” Elisa’nın sesi çatallıydı. Aceleyle yüzünü kurtulamaya çalışıyordu. Olduğu yerde iki bükülmüdü. “Patatesler yanmak üzere...”

Milena ellerini abisinin üzerinden çekmeden geri çekildi ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. “Hemşirenin sesi nereden geliyor?”

Antoni, Milena’nın yanından birkaç adım uzaklaştı. Gemici düğümünü çözdü ve dolabın kapağını açar açmaz ayaklarını dışarı uzatan Elisa’ya baktı. “Hemşire değil, bir keçi.”

Elisa heyecanla dolaptan çıktı ve Milena’yı kollarının arasına aldı. “Gerçekte bir aşçı yamağım. Daha da gerçekte abinin karısıyım. Bana Elisa diyebilirsin.”

Milena kendisiyle aynı boyda ve aynı yaşta olan kıza gülümsedi. “Elisa... Patatesler gerçekten pişti mi?”

Antoni kuzineye birkaç odun daha atmıştı. Kuzinenin etrafındaki minderlerin sayısı üçe çıkmıştı ve Milena ortadakinde oturuyordu. Elllerinde tereyağlı patates ve kompot vardı. Elisa biraz da erişte pişirmişti. Antoni

için konyak, kız kardeşi için biraz çikolata vardı. Milena kısa sürede tabağını silip süpürmüştü. Elisa, genç kızın daha yiyeceğini anlayınca kendi hakkından olan patatesin bir kısmını lavaşa sarıp ona ikram etmişti. Milena lavaşın sonunu görmek üzereydi.

“Ne zamandır oradasın?”

Antoni’nin sorusu yakamoz kulübesine buz kırağı düşürürken, Milena iki eliyle sıkıca tuttuğu lavaşı dizlerine indirdi. “Üç yılı geçiyor.”

Antoni ve Elisa, Milena’nın abisinden kısa süre önce esir kampına düşüğünü anladı.

“Daha önce neredeydin?”

“Pamuk tarlasındaydım. Neredeyse tüm ömrüm pamuk toplayarak geçti.” Avuçlarını açtı, parmak uçları eski diken yaralarıyla doluydu. Sıradaki soruyu tahmin ediyordu. Abisini sormak zorunda bırakmadan söze girdi. “Kampa atılmadan önce beni bir rütbeliye sundular. Yaşlı, iğrenç bir adamdı. Kurtulmak için onu kasığından bıçaklamak zorunda kaldım. Karşılığında ölüm cezası verildi ama beni rütbeliye sunan kişi ölmem yerine esir kampına atılmamı hükmetti.” Yemeğinden büyük bir ısırik aldı ve yutmadan önce son kez konuştu. “O, şimdiki Başkan Marina’ydı...”

“Neredeyse dedin,” dedi Elisa. “Daha önce neredeydin?”

“Lukas malikânesindeydim. Kendimi hatırladığım ilk yer orası... Mutfakta, hizmetlilerin arasında büyüdüm.”

Elisa ve Antoni birbirlerine baktılar. Acımasız Başkan Lukas, kaçırdığı Milena’yı evinde mi büyütmüştü?

“Orada ne buldun?” diye sordu Antoni. Çünkü gerçek adını ve bir abisinin olduğunu bilmesi için muhakkak bir şey bulmuş olmalıydı, ya bir söz ya bir belge ya da bir fotoğraf...

“Hizmetçiler başkanın odasını temizlerken bir fotoğraf bulmuşlar. Aralarında fotoğraftaki bebeğin bana ne kadar benzediğini konuşuyorlardı. Kim olduğunu bilmeyen küçük bir çocuktum. Bana Tanya diyorlardı ama benim anne ya da baba diyebileceğim kimse yoktu. Şahit olduğum o konuşma kısacık hayatımdaki en önemli şey oldu.”

Kalın ve uzun örgüsünü yavaşça sol omzuna alırken, “Beni malikânedan attıracak bir şey yaptım,” diye konuştu. “Gizlice başkanın odasına girdim. O fotoğrafı buldum. Kendimi tanıdım. Bir an bile şüphelenmedim, biliyor musun? Fotoğraftaki bebek bendim ve kucağında olduğum çocuk da sendin abi. Babamı, annemi ilk ve son kez o fotoğrafta gördüm.” Burukça

gülümsedi. Yanaklarındaki çiller dudaklarına kadar ulaşmıştı, sık olmasa da her yerdeydiler. “Marina beni babasının çalışma odasında yakaladı. Zaten beni hiç sevmemişti. Bir hırsız olduğumu söyleyerek pamuk tarlasına gönderilmemi sağladı. O fotoğrafı alamadım ama hep...” İşaretparmağıyla şakağına birkaç kez dokundu. “Burada kaldı.”

Antoni kardeşinin elini avuçlarının arasına aldı. Ona bakarken gözlerindeki anlam karmaşık, acı dolu ve tehlikeliydi. “Adını nereden öğrendin?”

Bir soru da Elisa ekledi. “Ve Lukas seni neden evinde sakladı?”

“Nedenini ancak büyüdüğümde anlayabildim.” Suratında ikrah ifadesi belirdi. “O sapık herif beni kendisi için büyütüyordu. Sürekli bana *annene benziyorsun Milena*, derdi. *Tıpkı annen gibi bakıyorsun...*”

Elisa midesinin bulandığını hissetti. “Yüce Tanrım, nasıl bir sapıklık böyle...”

Milena boşluğa daldı. “Keşke Marina beni gizlice rütbeliye sunmadan önce Başkan Lukas tarafından bulunsaydım. O zaman pamuk tarlasında bulduğum çakıyı o rütbeli ihtiyara değil, ona saplardım. Tam kalbine...”

Elisa genç kızın saçlarını okşadı. Sonra kocasına baktı. Konuşma sırası ondaydı ama Elisa bununla ilgili tek kelime etmeyecekti.

Onun yerine Milena sordu. “Sen neden oradaydın? Beni bulmak için mi? Esir kampında olduğumun haberini mi aldın?”

Antoni başını salladı. “Hayır, senin kampta olduğunu o yere düştükten sonra öğrendim.”

Elisa nedenini deli gibi merak ediyordu ama dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Kocasına hayatının en acı günlerini geçirdiği o yere neden düştüğünü sormak istemedi.

Antoni kimse bir şey sormadan söze girdi. “Norbel işgali sırasında Başkan Lukas’ın öldürülmesiyle birlikte Marina’nın eline düştüm. Bana kardeşimin elinde olduğunu söyledi.”

Elisa buraya kadar biliyordu. Ya sonrası?

“Marina aslında kim olduğumu öğrendiğinde, ben de senin Norbel’deki varlığını öğrendim. Hayatım boyunca hiç o kadar heyecanlanmamıştım. Beni bulacağını biliyordum.” Gözleri doldu, mavi gözleri ıslık ıslık. “Bulamasan bile beni aradığını bilmek... İlk kez kendimi değerli hissettirdi.”

“Değerlisin,” dedi Antoni. “Anne ve babam için de öyleydin.”

Milena, damla gözünden düşmeden önce yakaladı ve sildi. “Bir gün bana onları anlatacak mısın?”

“Evet.”

“Buna sevindim. Şimdi bize hikâyenin geri kalanını anlat abi.”

Antoni, Elisa’nın kulübeye istiflediği sigaralardan bir tanesini dudaklarının arasına yerleştirip yaktı. Derin ve sıkıntılı bir nefes çektikten sonra nikotinin karamsar dumanını yavaşça havaya üfledi. “Benden onunla evlenmemi istedi. Kabul ettim. Ancak Norbel’in durumu buna izin vermedi. Başkan Lukas ölmüştü, Marina’nın hazinesi ve adamı yoktu. Boris ona elini uzattı, bir iyilik karşılığında...”

Elisa, o iyiliği biliyordu. Milena merakla baktı.

“Marina’dan, Elisa’nın yerini öğrenmesini istedi. Ellerindeki tek kaynak bendim ancak bir şey bildiğim yoktu.” Sigarasından derin bir nefes daha çekerken acı yeşil gözleri perdeden süzülen yakamoz ışığına daldı. “Bilsem de söylemezdim. Bunu anladıklarında yeni bir plan yaptılar. Marina yeniden güçlenmeliydi, bunun yolu da Boris ile evlenmekten geçiyordu. Evlendiler. Boris’in emriyle kampa gönderildim. Çünkü Boris’in, Marina ile evlenmek için bir şartı vardı. Aradığını bulmadan Marina’ya da istediğini vermeyecekti. Boris düzenli aralıklarla ziyaretime gelip beni sorgulamayı denerdi. O ziyaretlerin birinde kardeşimin de kampta olduğunu söyledi. Niyeti içimi rahatlatmak değil, bana acı vermektir.” Yumruğunu sıktı, bakışları kaskatıydı. “Kardeşim bir duvar ötemde duruyordu. Onu bir kez bile görmemiştım.”

İki kızın hüznünlü bakışları Antoni’den kaçmak için buluştu.

Kader onlardan özür dilemeliydi.

“Bu yüzden mi kaçmaya çalışıp durdun?” Elisa bunu sorduğuna pişman oldu. Çünkü Milena ağlamaya başlamıştı. Çünkü Milena, o esir kampında kaçmaya çalışanlara ne yapıldığını biliyordu.

“Şimdi ne olacak? Nereye gideceğiz? Her yerde bizi arıyor olmalılar.”

Elisa heyecanla cevap vermeye hazırlandı. “Kuzineyi yakarken bir not buldum. Doktor Leo’dan... O, buraya gelmem için bana yardım eden doktor ve bu kulübeden haberi var. Notta yazdığına göre belli aralıklarla buraya birilerini gönderip içeride olup olmadığımızı kontrol edecek. Bu çok iyi bir haber! Çok yakında bizi Perska’ya götürmek için birileri gelecektir.”

Milena bunu duyduğuna memnun oldu. Yakamoz kulübesine ulaşmak için saatlerce koşmuştu. Her an bayılabilecek kadar yorgun hissediyordu. Elisa onun için kuzinenin arkasına yatak serdi. Aldığı iki silikon yastıktan birini ve yanına da bir şişe su koydu.

Yüzü gülmeyen biri vardı, Antoni Denis... Kaptan, nedense doktorun adını duymaktan hoşlanmamıştı.

Milena ayağa kalkarken ceplerini karıştırdı. Elisa'ya uzanan kapalı avucu açıldığında Elisa gördüğüne inanamadı.

Başhemşireye rüşvet olarak verdiği inci yüzüğü oradaydı. Üstelik artık kırık da değildi!

"Sen... nasıl?" Şaşkınlık ve sevinçle yüzüğünü aldı.

"O şişko hemşirenin askerlere Hemşire Sun'un kendisine bir yüzük hediye ettiğini söylerken duydum. Serçeparmağında berbat duruyordu. Bir an önce sahibine dönmesi gerektiğini düşündüm." Başıyla sigara paketini işaret etti. "Yapıştırıcıya sigara külü katıldığında beton etkisi yapıyor. Bir daha kıymetli bir şeyin kırılırsa aklında bulunsun."

"Teşekkür ederim." Elisa, genç kızı kucakladı. "Çok teşekkür ederim."

"Etme," dedi Milena yatağına kurulurken. "Sonuçta o yüzüğü beni kurtarmak için feda ettin. Zaten senindi." Kendisini izleyen abisine baktı. "Onun gibi..."

Milena uykuya dalana dek kimse konuşmadı. Antoni beş sigara daha içti. Elisa arada kaçamak bakışlarla onu izledi. İkisi arasında geçen son diyalog fazlasıyla kalp kırıcıydı. Elisa bir an önce unutmak istiyordu ama ondan daha fazla Antoni'nin unutmasını istiyordu.

"Eğer sen de uyumak istersen yatağımızı buraya sereceğim," dedi genç kız avucunu oturduğu yere bastırarak. Zaten küçük kulübede uyuyabilecekleri başka bir alan yoktu.

"Ben uyumayacağım."

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi Antoni. "Birinin nöbet tutması gerekiyor."

"Sen uyu. Ben tutarım. Pencerenin önünde oturu--"

"Ben tutacağım. Sen uyu. Bir daha ne zaman uyuyabileceğimizi bilmiyoruz."

Bu doğrudu ama Elisa gerisini sormak istemiyordu. Evet, Doktor Leo onları bulması için birilerini gönderecekti ama bunun ne zaman olacağını bilmiyorlardı. Daha önce Norbel askerleri gelebilirdi. Hayatın onları bu kez ne tarafa savuracağı yeni gün doğumunda belli olacaktı. Antoni son sigarasını söndürdükten sonra ayaklandı. Gidip pencerenin önüne oturdu.

Elisa bir yatak da kuzinenin önüne serdi. Silikonlu yastığa başını koydu. O yastığı alırken üzerinde kendi ve kocasının başını hayal etmişti. İç çekti.

Dakikalar saate evrilmek üzereydi. Elisa ne zaman uyuyabileceğini bilmiyordu. Kuzinenin ateşi hafıflemışti. İçerisi neredeyse karanlıktı. Kuzine-den taşmaya çalışan sarı alazların gölgesi duvarlara yansiyordu. Milena'nın ağır uykusunda solukları duyuluyordu ve içerisi hâlâ erimiş tereyağı ve konyak kokuyordu. Elisa bir ara pencerenin önünde bir hareketlilik hissetti ama başını kaldırıp bakmadı. Adım sesleri duydu. Bir an sonra Antoni başında duruyordu.

Elisa hemen doğruldu. "Bir şey ister misin? Acıktın mı?" Antoni ayak-kabılarını çıkardı. Elisa heyecanlandı. "Uyumayacağını söylemiştin."

"Uyumayacağım." Genç adam dizlerinin üzerine çöktü. Elini Elisa'nın omzuna koydu ve onu yavaşça yerine yatırdı. "Biraz uzanacağım."

Elisa biraz kayarak onun için yer açtı. Kalbi Antoni'den aldığı haberle hızlanmıştı. "İstediğin kadar dinlen. Eğer uyursan seni uyandırırım."

Antoni sırtüstü uzandı. Silahı tutan elini başının altına yerleştirip, gözlerini kulübenin eski ve karanlık tavanına dikti. Elisa ona dönük biçimde yatıyordu. Elleri başının altındaydı.

"Amir nasıl?" diye sordu Antoni birdenbire.

"İyi, çok iyi. Onu özlüyorum."

"O da seni özlüyor olmalı."

"Evet, bana düşkün." Gülümsedi. "Aslında... daha çok yemeklerime."

"Onu bırakıp gelmen zor olmadı mı?"

"Oldu." Elisa'nın içi Amir'i her hatırladığında olduğu gibi sızladı. "Ama biliyorum, Zahra ona iyi bakıyor."

"Zahra... Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır. O kocasıyla yaşıyor, Mikail ile... Böyle bir karar verdiği için sonradan pişman oldu tabii."

"Neden pişman oldu?"

"Çünkü Mikail'den çok Amir ve beni görüyor. Antoni, Mikail seni aramaktan hiç vazgeçmedi. Beyaz İnci'yle birlikte ülke ülke dolaşıp seni arıyor."

Antoni bir şey söylemedi. Elisa ne hissettiğini duymak isterdi. “Zahra’nın hemşirelik yaptığı hastanede aşçı yardımcısı olarak çalışıyorum,” diye konuştu yeni bir sessizliğe mahal vermemek için.

Antoni’nin dudaklarında hafif bir kıpırtı oldu. Gülümsemiş miydi? “Her zaman bolca yemeğin olduğu bir yerde olmanı istemiştim.”

Elisa açıkça gülümsedi. “Tek dilek hakkını kullanmış olmalısın.”

“İmkânsız.”

Elisa, başını hafifçe kaldırıp uyuyan Milena’ya baktı. “Doğru ya. Kardeşini buldun.”

“Onu sen buldun ama dilek hakkım onunla da sınırlı değildi.”

Merak, genç kızın içinde kar topu gibi büyüdü. “Sorabilir miyim, Antoni?”

Antoni’nin sessizliği Elisa’ya dönen başıyla birlikte bozuldu. Nefesleri birbirine dokunacak kadar yakındı. Elisa heyecandan ölebilirdi. Antoni karşısında gördüğü şeyin hâlâ bir rüya olabileceğini düşünüyordu. “Soyadımı taşıman.”

Elisa’nın gözlerine ani yağmur bulutları toplandı. “Gururla taşıdım. Ömrümün sonuna kadar da taşıyacağım.”

“Onca sene yalnızdın. Bir başına çalıştın, çocuk baktın. Sonra da kendini bu cehenneme attın. Dinlenmek hiç aklına gelmedi mi?”

Elisa, Antoni’nin eline uzandı. Sıcak parmaklarını yanağına koyarken, “Geldi,” diye fısıldadı. “Seni bulduğumda, başımı göğsüne koyup dinlenecektim.”

Antoni’nin acı yeşil gözlerinde derin bir keder gördü. “Sana yardım edemedim. Sana yardım eden başkaları oldu, değil mi? Şu bahsettiğin doktor gibi...”

Elisa anladı, sevgiyle gülümsedi. “O doktor bana sadece yardım etti kaptan.”

“Ne karşılığında?”

Elisa omuz silkti.

Kaptan bu kez, “Sana karşı boş değil,” dedi, bu doğrudu.

Elisa sustu. Kaptan ona haksızlık ettiğini düşündü. Verdiği onca savaştan sonra böyle sorgulanmayı hak etmiyordu ama Antoni, başka bir adamın karısına başka bir gözle baktığını düşündükçe bağrında bir ateş yanıyordu.

“Elisa,” dedi sessizce. Uzun ve derin bir şekilde ona baktı. Sonra yanağında duran elini ensesine uzattı. Başını kaldırıp göğsüne koyarken, kokusunu içine çekmeye çalıştı.

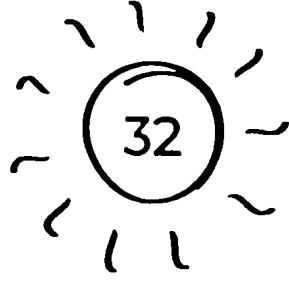
“Teşekkür ederim. Beni unutmadığın için...”

Elisa başını kaldırıp ona baktı. Gözleri karanlığın içinde yeşil ışık saçan birer kuyruklu yıldız gibiydi. “Seni unutmadım ama...” *Hayır, utanmak yok*, dedi Elisa içinden. Şimdi yok. “Beni nasıl öptüğünü unuttum. Hatırlatır mısın?”

Yeşil ışık saçan kuyruklu yıldızlar Elisa’nın dudaklarına süzülürken, Antoni başını eğdi ve dudaklarını karısının dudaklarına bastırdı.

Yalnızca sarılıp uyumak çok zordu. Onca ayrı kalmışlıktan sonra çok, çok zordu ama Antoni Denis gözlerini kapatıp, Elisa’nın yüzünü okşayan ellerinin kokusunu içine çektiğinde, içinde bulunduğu cehennemden kurtulduğunu anladı.

Kurtulmuştu. Yeniden genç olmak için hâlâ umut vardı. Yeniden denizlerin kaptanı olmak için, onu sonsuzluğa sığamayacak kadar çok seven Elisa’nın kocası olmak için hâlâ umut vardı...

“Perska’da Yeni Umutlar”

Eylülün son günleriydi. Güneş eskisi kadar yakmıyordu ama hâlâ gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Deniz o gün bir çarşaf kadar düzdü. Sahil boyunda görünen ancak birkaç kişi ya koşuyor ya da köpeklerini gezdiriyordu. Dondurma yiyen çocuklar ve gazetesini okuyan ihtiyarlar, saat sabahın altısı bile olmadığı için henüz görünürlerde yoktu. Elisa, oturduğu bankın üzerinde kabak çekirdeğini yerken gözleri beklentiyle ayaklarının dibindeki denize bakıyordu. Bahar esintisinin üşüttüğü omuzlarında geçen kış ördüğü toz pembe rengindeki şalı vardı. Aynı renk babetleri giyinen ayakları yere değmediği için havada sallayıp duruyordu.

Amir onun bu haline bakıp bir kez daha gülümserken, “Çok komiksin, Eli,” dedi. “Neredeyse yirmi üç yaşındasın ama ayakların hâlâ yere değmiyor.”

Elisa omuz silkti. Amir son birkaç yılda neredeyse onunla aynı boya gelmişti. “Önemli olan boy değil. Sana söyledim.”

Amir de omuz silkti. “Deirya öyle demiyor, o uzun boylu olmamdan hoşlanıyor.”

Deirya, Amir’in çocukluk aşkıydı. Amir hâlâ bir çocuktü. Kötü olan, Deirya’nın huysuz ev sahibi Bayan Nuden’in torunu olmasıydı. Çünkü Bayan Nuden, Amir’den hoşlanmıyordu. Aslında yıllardır evinde oturdukları o ihtiyar kadın kimseden hoşlanmıyordu.

“Evet, kızlar nedense uzun boylu erkeklerden hoşlanıyor,” dedi Elisa.

Amir dikilmeyi bir kenara bırakıp Elisa'nın yanına oturdu ve omzunu onunkine çarptırdı. "Sen de uzun boylu bir erkekten hoşlanıyorsun."

Elisa gülümsedi. Çünkü bu doğruydı.

"Hatta o uzun boylu erkek için sabahın köründe bizi buraya diktin."

"Sana evde kalıp uyumaya devam etmeni söylemiştim. Beni dinlemedin ki."

Amir koruyucu bir tavırla, "Olmaz," dedi. "Evden çıktığımızda güneş hâlâ doğmamıştı. Seni tam olarak aydınlanmamış havada tek başına dışarı gönderemem."

"Neden?" diye sordu Elisa.

"Neden mi? Seni sadece kocan mı koruyabilir sanıyorsun?" Zayıf ama yaşına göre uzun ve yapılı bir çocuktan Amir. Göğsünü kabartarak, "Ben de korurum," dedi.

Elisa gülümseyerek onun koluna girdi. "Elbette koruyabilirsin tatlı Amir."

"Ama bir süre bu görevi yerine getiremeyeceğim."

"Nedenmiş o?"

Elisa başını Amir'in omzuna bıraktı. Amir başını Elisa'nın başının üzerine bırakırken, "Çünkü asıl koruyucun göründü," demesiyle Elisa heyecanla doğruldu. Aynı anda başlarını birbirine çarparak acıyla inlediler ama Elisa durmadı. Ayağa kalktı, denize yaklaşabildiği kadar yaklaşp, elini kaşlarının üzerine bir şapka gibi kapattı ve ufka baktı.

Uzaktan süzülerek gelen Beyaz İnci'yi görmesiyle kalbinde aydınlandı. O anı defalarca yaşamış olmasına rağmen kocasının kendisine her gelişinde aynı sevinç ve heyecanı yaşıyordu.

"Geliyor!" dedi heyecanla Amir'e dönüp. "Antoni geliyor!"

Amir başını ovuşturarak ayağa kalktığı anda, yüzünde acıyla karışık bir ifade vardı. "Bunu kafamı kırmadan da söyleyebilirdin, Eli."

"Ah, affedersin!" dedi ama gözleri hâlâ giderek daha fazla yaklaşan Beyaz İnci'deydi. Sonunda uzaktan da olsa dümenin başındaki kaptanı gördü. Ellerini kalbinin üzerinde birbirine kavuşturdu. Daha fazla görebilecekmiş gibi parmak uçlarında yükseldi. Heyecandan yerinde duramadığı dakikaların sonunda Beyaz İnci kıyıya demir attı.

Antoni Denis Porowski, beyaz kaptan üniforması ile kıyıya ayak bastığında Elisa ona asker selamı verdi.

“Hoş geldin, Kaptan Subay Antoni Denis Porowski!”

Antoni, ayrı kaldıkları kırk günlük süreç içinde karısına yazdığı ikinci mektupta yükseltildiği subaylık rütbesinden bahsetmişti. Bu yüzden karısı omuzlarında parıldayan apoletlere gururla baktı.

“Hoş bulduk, dünyanın en güzel kızı!” dedi ve karısına asker selamı verdi. Ona yaklaştığında gözleri artık Elisa’nın yüzünde değildi. Koca cüssesini biraz eğdi ve büyük eliyle karısının şişkin karnını okşadı. “Merhaba, dünyanın en güzel diğer kızı. Görmeyeli epey büyümüşsün.”

Elisa, neredeyse altı aylık olan karnıyla birlikte geri çekildiğinde yüzünde alınmış bir ifade vardı. “Önce bana sarılacağını sanıyordum. Ayrıca henüz cinsiyetini bilmiyoruz.”

Antoni doğrulurken gülümsedi. Elisa onun gülümsemesine baktığında içindeki sahte alınganlık onu terk etti. Çünkü Antoni’nin teni yeniden güneş yanığı rengindeydi. Çünkü yeniden eski kilosuna ulaşmış, yara izlerinden kurtulmuştu. Çünkü yeniden gözleri dalgalı ve dingin bakıyordu.

Olanca ciddiyetiyle, “O bir kız,” dedi. “Bundan eminim. O, tıpatıp annesine benzeyen bir kız.”

Elisa daha fazla dayanamadı ve kollarını kocasının beline sardı. Antoni de ona sarılacaktı ama bir şey hatırladı. “Güzelim, günlerdir üniformamı çıkarmadım.” Elisa başını göğsüne yaslariken ona öyle bir baktı ki Antoni de dayanamadı ve kıza sıkıca sarıldı. “Elisa,” dedi saçlarının arasına doğru. “Elisa’m. Benim güzel Kıyı Güneşi’m. Öyle özledim ki seni.”

Elisa’nın gözleri kendiliğinden kapanıverdi. Kaptan yorgundu ve terlemişti. Teninde yoğun bir deniz kokusu vardı ama onun sandığının aksine Elisa o kokuyu seviyordu. “Çok demek az kalır ama bildiğim başka bir kelime yok. Antoni, sevgilim, her gün rüyalarımda görecektim kadar çok özledim seni.”

Zahra yan yana oturdukları iki binanın arasına güzel bir masa hazırlamıştı. Her birinin omzu binalara bakıyordu ama sırtlarının ve yüzlerinin gördüğü yemyeşil bir orman manzarasıydı. Zahra kocasını gördüğü gibi çığlık atıp onun kucağına atlamış ve dakikalarca inmemişti. İlk özlemi dinlediğinden beri de bir yandan Mikail’in ağzına kahvaltılıkları tıkıştırıp, bir yandan da söylenmeye başlamıştı.

“Hani bu kez en az yirmi gün sürecekti? Tam kırk bir gündür yoksunuz!”

Mikail ağzındaki lokmaları yuttuktan sonra, “O zaman kırk bir kere maşallah diyebilirsin, Zahra!” dedi.

Zahra gözlerini belertti. Mikail son söylediğini bir Türk kıyısından öğrendiğini söyledi. “Ayrıca neden beni karşılamaya gelmedin? Elisa güneş doğmadan geldiğimizde bile kocasını karşılamak için kıyıda oluyor.”

Genç kız kollarını göğsünde birleştirmeden önce her bir köşesi dolu olan masayı gösterdi. “Seni karşılamak için gelseydim bu güzelliklerden mahrum kalacaktınız. Birinin kalıp kocalarımıza bir şeyler pişirmesi gerekiyor.”

Zahra böyle söylemişti ama masadaki pişinin hamurunu Elisa bir saat erken kalkıp yoğurmuştu. Zeytini elleriyle toplayıp kırmış, peyniri daha geçen kış tenekeye basmıştı. Ayrıca çeşit çeşit reçeller de yine Elisa’nın mahir ellerinden çıkmaydı.

Antoni bunu biliyordu. Bu yüzden Elisa’nın kendisine yedirdiği her yeni lokmada eğilip kızın yanağına teşekkür mahiyetinde bir öpücük bırakıyordu.

“Ellerine sağlık karıcığım. Akşam da bolca meze yapmanı rica edebilir miyim?”

“O niye?” diye sordu Zahra. “İlk defa benden et dışında bir şey istiyorsun.”

Mikail yanında getirdiği deri çantasına eğildi ve bir şişe içki çıkardı. “Bunun adı rakı, Türk kıyısından aldım. Yanında mezeyle tüketiyorlar.” Birleştirdiği parmak uçlarını öptü. “Nefis bir şey!”

Zahra onu şüpheyle süzdü. “Bakıyordum da Türk kıyısın dilinden düşürmüyorsun. Anlat bakalım Mikail, oranın kızları da güzel mi?”

Mikail kızardı. Elisa dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını Antoni’ye çevirdi. Gittiği yerlerde ona hayran olan birçok kadın olduğunu biliyordu. Antoni’nin onlara bakmayacağını da biliyordu ama yine de düşünmek bile onu rahatsız ediyordu. Hamileliği boyunca almadığı tüm kiloyu şu son ayında almıştı. Üstelik elleri, ayakları ve biraz da yüzü ödem yapmıştı. Aynaya baktığında gördüğünden çok da memnun olmasa da yeniden beline uzanan dalgalı saçları ona teselli veriyordu.

“Sadece orada değil, gördüğüm her kıyıdaki kızları bir araya getirsem bir Zahra etmez.”

Zahra aldığı cevaptan memnun olarak Mikail’in koluna girdi. “O zaman iyi bir sürprizi hak ettin.” Gözlerin üzerine çevrilmesiyle hemen devam etti. “Geçen kuaföre giderken kayboldum ve yolumu bulmaya çalışırken

dar bir sokağa girdim. Görmeniz gerek! Karşılıklı bir sürü pub vardı ama meydandaki o kasıntı restoranlar gibi değil. Dağınık... Rahat.... Hımm... Masalar sokaklarda ve müzisyenler masaların aralarında dolaşıyor! Geçerken şöyle bir göz attım da daha önce hiç yemediğimiz hatta görmediğimiz şeyler vardı. İşte sürprize geliyorum! Akşam birine dört kişilik yer ayırttım!"

Mikail, "Harika!" dedi ama memnun olmayan biri vardı.

Deniz Subayı Antoni.

Elisa yavaşça kocasına sokularak, "Ne oldu?" diye sordu. "Gitmek istemiyor musun?"

"Sence bu akşam için planım dışarıda içmek mi?"

Elisa başta kocasının ne demek istediğini anlayamadı ama Antoni'nin gözleri, elbisesinin büzgülü yakasına ulaştığında hemen geri çekildi.

"İtiraz istemiyorum!" dedi Zahra. "Orayı gördüğümünden beri sizin dönmenizi bekliyorum gitmek için." Masadaki iki adama kısa ve tehditkâr bir bakış attı. "Yoksa Elisa ile baş başa gitmemizi mi tercih ederdiniz?"

Mikail, "Hayır," dedi. Antoni bakışlarıyla yanıt verdi. *Kesinlikle hayır.*

Elisa, kahvaltıya oturduğundan beri sormak istediği soruyu sordu. "Nasıl geçti?"

Antoni bir sigaraya yaktı. Elisa'nın isteği üzerine sigarayı hayli azaltmıştı ama henüz bırakmış değildi. "Yorucu. Önce Türk ve Yunan kıyılarına uğradık. Karargâhta yaptığımız toplantılar neticesinde bir yarbay ve dört komutanı güneye ulaştırdık."

Elisa kocasının yanık tenini beğeniyle süzdü. "Tenini hangi ülkeye borçluyuz kaptan?"

Kaptan gülümsedi. "Peru. Gerçekten güzeldi. Minik kız doğduğunda sizi de götüreceğim."

Zahra, Mikail'e döndü. "Ya sen? Sen de beni götüreceksin?"

"Sen iste yeter," dedi Mikail çapkın gülüşüyle. "Nereye istersen, Zahra'm."

"O zaman asıl soruya gelebiliriz." Zahra bunu söylerken doğrudan Elisa'ya baktı. Çünkü soracağı soru kendisi kadar arkadaşını da alakadar ediyordu ama biliyordu ki Elisa asla sormazdı. "Uzun ayrı kalışlarımız ne zaman sona erecek? Sevimsiz ev sahibi Bayan Nuden'ı bile sizden daha çok görüyoruz."

Elisa, Bayan Nuden'in etrafta olup olmadığını kontrol ederken işaret-parmağını da dudaklarına götürmüştü. "Zahra, sessiz ol! Bilmiyor musun? Kulakları keskindir."

Zahra omuz silkti. "Ben soruma cevap bekliyorum. Kocamı artık daha fazla görmek istiyorum! Gelecek ay hastane balosu var ve kuvvetle muhtemel ki biz yine yalnız katılacağız!"

Mikail sustu. Bu konuda Zahra'ya karşı mahcuptu ama onun elinden bir şey gelmezdi.

"Bir hafta önce generale ulaştırılmak üzere bir mektup yazdım." Yeşil bakışlarını karısına çevirdi. "Sonuçlanınca söyleyecektim ama madem sordunuz... eğer dilekçem kabul edilirse, yalnızca Perska ve çevresindeki ülkelere düzenlenecek seferlere katılacağız."

Elisa'nın gözleri heyecanla açılırken, "Gerçekten mi!" diye sordu. "Bu gerçekten olacak mı, Antoni?"

Antoni karısının yüzünü şefkatle okşadı. "Bebeğimizin her anına şahitlik etmek istiyorum."

Elisa çocuklar gibi sevindi. Zahra da öyle... Bu yüzden bir süre sıkıca kocularına sarıldılar. Kahvaltının sonuna geldiklerinde Zahra, Elisa'nın toplamakta olduğu tabakları elinden aldı. Son bir aydır ona neredeyse hiç iş yaptırmıyordu. "Siz eve geçin, Antoni evini özlemiş olmalı. Biz Mikail ile buraları hallederiz."

Elisa itiraz edecekti ama Antoni onu elinden tuttuğu gibi eve götürdü ve eşikten içeri adım atar atmaz karısının dudaklarıyla buluştu. Onu öyle özlem ve tutkuyla öptü ki Elisa bir ara nefes alamadığını hissetti. Antoni, genç kızın sırtını kapıya yasladığında nefes alması için ona izin verdi ve nefes nefese sordu. "Doktor ne söyledi?"

Elisa kıkırdadı. Antoni'nin o tutkulu hallerine bayılıyordu. "Bir ay daha özgür olduğumuzu söyledi."

Antoni'nin duymak istediği cevap buydu. Elisa'yı kucakladı ve onu öpmeye devam ederek odalarına götürdü. Onu yatağa bıraktığı gibi çiçekli elbisesini üzerinden sıyırdı. Sonra ona hayran gözlerle baktı. "Elisa..." dedi büyülenmiş gibi. "Bebeğimiz sana bambaşka bir güzellik armağan etti."

Elisa utandı. Elisa hâlâ çok utanıyordu. "Teşekkür ederim, kaptan."

Kaptan, üniformasını çıkarmıştı bile. Büyük ihtimalle Elisa'nın ne söylediğini de dinlememişti. Karısının dudaklarına bir öpücük bırakıp, "Sakin kıpırdama." dedi. "Hemen döneceğim."

Antoni odalarında bulunan banyoya gitti. Geri döndüğünde ferah bir duş jeli ve tıraş kolonyası kokuyordu. Islak dalgaları alnına dökülürken, ağırlığını karısının bedenine bırakmadan üzerinde durdu ve hafifçe kızaran dudaklarını Elisa'nın yanağına bastırdı. "Çok özledim. Burnumda tüttün."

Elisa, sırtüstü yattığı yerden kollarını kocasının boynuna doladı. Ona aşkla bakarken, "Antoni, canım, sevgilim, biricik kocam benim, ben de seni çok özledim," diye fısıldadı.

Dar ve uzun sokak tıpkı Zahra'nın söylediği gibi insan ve masa kalabalığıyla dolup taşmıştı. Perska'nın ılık havası nazikçe tenlerini okşuyordu. Antoni, Elisa, Mikail ve Zahra o masalardan birinde kendilerine yer bulduktan hemen sonra isimlerini hiç duymadıkları yemeklerden söylediler. Mikail kadehlere yanında getirdiği rakıdan doldurdu. Antoni, Elisa için alkolü azaltılmış şarap sipariş etti. Dip dibe yer alan dükkânların her birinde farklı müzik çalıyordu. Ortada büyük bir müzik karmaşası vardı ama rahatsız edici değildi. En azından Vetnikalı kızlar ve kaptanlar rahatsız olmamıştı.

"Vay canına!" Zahra masaya gelen mezelerden birinden tattıktan sonra dudaklarını beğeniyle yaladı. "Elisa! Hemen bir tadım testi yapıp bunun aynısından çıkar. Lütfen..."

Elisa gülümsedi ve başını salladı. Yemek yapmayı seviyordu ama birilerinin yemeklerini beğenerek yemesini daha çok seviyordu. "Bence içinde didiklenmiş tavuk, dereotu, limon suyu ve ince dövülmüş ceviz var." Elisa, mezeden bir çatal daha alıp dilinin üzerinde gezdirirken onu hayranlıkla izleyen bir çift acı yeşil göz vardı. "Biraz mayonez ve bolca sarımsak... Ama ana malzeme süzme yoğurt. İşe döner dönmez deneyeceğim!"

Antoni'nin kaşları çatıldı. Elisa bunu hemen fark etti. "Doğumdan sonra... Çok sonra..."

Antoni'nin kaşları düzelmedi. Zahra, "Hadi bir şarkı isteyin!" diyerek araya girdi. Aksi halde daha önce birkaç kez şahit olduğu konunun nereye gideceğinin biliyordu. Zahra'nın isteğini anlayabilmek için, bakışlarını onun bakışlarının oyalandığı noktaya çevirdiler. Çan eteğe sahip kırmızı elbiseli, dirseklerine kadar kadife elbise giymiş bir kadın elinde mikrofonuyla sokağın ortasında salınıyordu, tüm müzisyenler başına toplanmıştı. Başında beyaz ve siyah puantiyeleri olan bir vualet vardı. Kadın saçlarını savurdu ve kırmızı dudaklarını mikrofonuna yanaştırıp, "Sadece seçtiğim şarkıyı söyleyeceğim," dedi şuh bir edayla.

Bir öneri geldi. Kadın beğenmedi. Başka bir öneri geldi. Kadın onu da beğenmedi. Ve diğerlerini de...

Mikail düşündü, bulamadı. Zahra şarkıları severdi ama o an için onun da aklına gelmedi. Antoni şarkı isimlerini aklında tutmazdı.

En sonunda Elisa, “Şey...” dedi ve dinlediği andan itibaren diline takılan, her dinlediğinde Antoni ile dans ettiğini hayal ettiği o şarkıyı hatırlamaya çalıştı. “*La Vie En Rose!*”

Kadın gülümsedi ve mikrofonu tutan elini Elisa’ya uzatıp, “Evet!” dedi. “Senin için *La Vie En Rose* söyleyeceğim güzel kız!”

Sarışın ve güzel kadın şarkıyı söylemeye başladığında Elisa hayranlıkla onu dinlemeye başladı ama Antoni’nin ikisi için başka bir planı vardı. Ayağa kalktı. Bir elini beline doğru bükerek, tıpkı bir centilmen gibi eğildi ve karısını dansa kaldırmak için diğer elini uzattı. Elisa sevinçle elini kocasının avucuna bıraktı. Dans etmeye başladıklarında tüm gözler üzerlerindeydi. Adımları birbirine eşlik etti ve yalnızca birbirlerine baktılar. Şarkı devam etti. Antoni, karısının okyanus mavisini gözlerinde boğulmayı seviyordu. Antoni’nin acı yeşil gözleri Elisa’nın eviydi. Şarkı devam etti. Elisa kaptanın kollarında döndü ve bir balerin gibi süzüldü. Şarkı bitti. Hayır, şarkı sonsuza dek onların kalbinde çalmaya devam edecekti.

Masaya oturduklarında Elisa nefes nefeseydi. Karnını sevdi, “Huh!” dedi. “Bu bebek bana bazen yetmiş yaşındaymışım gibi hissettiriyor.”

Antoni, Elisa’nın saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. “Sen yetmiş yaşında da harika görüneceksin, Elisa.”

Elisa gülümseyecekken tanıdık bir sesin, “Merhaba,” dediğini işittiler. Geriye baktıklarında Doktor Leo orada duruyordu. Elisa’nın gülümsemesi dudaklarını terk ederken onun aksine Zahra gülümsedi ve ayağa kalktı. Mikail onu takip etti. Karı koca, Antoni ve Elisa’yı Norbel’den aldırdıktan sonra yurtdışına çıkan ve yıllardır görmedikleri doktoru selamladılar.

Elisa kaptana baktı. Aralarında Doktor Leo’nun adının geçtiği son konuşmayı dün gibi hatırlıyordu.

Antoni’nin doğduğu topraklara alışmaya çalıştığı dönemlerdi. İçine kapanık olduğu, gerekmedikçe konuşmadığı, gözlerinin uzaklara daldığı, denizin ya da Elisa’nın yanında olduğu günlerdi. Beyaz İnci’yi alıp ortadan kaybolduğu o günlerden birinde, Elisa yine yemeği hazırlamış ve kocasını beklemişti. Kaptan gece yarısı eve dönmüştü. Elisa bir lokma bile yememişti. Antoni, genç kıza sıkıca sarıldıktan sonra onu elleriyle yedirmeye

başlamıştı. Elisa yemeğin ortasında yeniden hastanede işe başlamak istediğini söylediğinde, Antoni yemeğin ortasında bir sigara yakmıştı.

“Sana ömrümüzün sonuna kadar severek bakacağımı biliyorsun.”

“Biliyorum,” demişti Elisa. “Ama işimi seviyorum, Antoni. Aylardır hastaneye uğramıyorum. Yakında kovulacağım.”

Antoni sigarasından derin bir nefes çekerken siyah beyaz televizyondan gelen sesler beynini tırmalamaya başlamıştı. “Sana çalışabileceğin güzel bir mutfak bulacağım.”

“Benim zaten güzel bir mutfağım var.”

Antoni kıskanç gözlerini karısına çevirmişti. “Ve etrafında da sana âşık olan bir herif var.”

“Antoni! O eskidendi. Ben artık evli bir kadını!”

“O zaman da evliydin.”

“O zaman sen yanımda değildin ki...”

“Fark eder mi?” diye sormuştu Antoni. “Bak Elisa, sen güzelsin...” Kıskanç bakışları Elisa’nın tüm yüzünde gezinmişti. “Çok güzelsin. Bir erkeğin sana kolayca âşık olmasını anlayabilirim. Ama evli olduğunu bildiği bir kadına duygularını açan adamın karımın etrafında olmasını anlayamam. Sen de bunu anla.”

Elisa, kendini Antoni’nin yerine koymuştu ve onu çok iyi anlamıştı. Onu, ona âşık gözlerden sakınmaya çalışıyordu. Bunun yolu da başka bir işte çalışmasından geçiyordu. Elisa bunu kabul edecek kadar çok seviyordu kocasını. Nitekim uzun süre önce çalıştığı hastane mutfağından vazgeçmişti. Aslında sonraları Doktor Leo’nun yurtdışına çıktığını da duymuştu ama yine de dönmemişti işine. Kendi içinde esir kampında yaşadıklarıyla baş başa olan Antoni’yi daha fazla huzursuz etmek istememişti. Zaten sonra bir bebekleri olacaklarını öğrenmişlerdi ve Antoni aldığı güzel haberle birlikte beklediğinin aksine hızla toparlanmaya başlamıştı.

Elisa o gün aralarında geçen konuşmayı şu sözlerle sonlandırmıştı. “Peki sevgilim. Bebeğimiz doğduktan sonra bana güzel bir mutfak bulma görevini sana veriyorum.”

Doktor Leo’yu ilk kez karşısında gören Antoni yavaşça masadan kalkarken Elisa’nın da elinden tuttu.

Zahra, “Sizi gördüğüme çok sevindim doktor,” dedi. “Uzun zaman oldu.”

“Öyle oldu,” diye onayladı doktor. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey bildiğiniz gibi... Siz neler yapıyorsunuz? Geri dönmeyi düşünüyor musunuz?”

“Henüz değil. Yapmam gereken bazı şeyler var,” derken nedense Antoni’ye bakmıştı.

Elisa önce tedirgin oldu ama Antoni’nin elinin doktora uzanmasıyla derin bir nefes aldı. “Merhaba doktor, nihayet sizinle tanışabildik.”

Doktor Leo, Kaptan Antoni’nin elini sıktı. “Merhaba kaptan, nihayet. Aslında sizinle burada karşılaştığım ne iyi oldu. Size bir teşekkür borçluyum.”

Elisa anlayamadı. Aslında Zahra ve hatta Mikail bile anlayamadı.

“Sanırım kimseye bir şey söylememişsiniz,” dedi Leo şaşkın ifadelere istinaden. “O halde izninizle ben açıklayacağım. Yurtdışında bir yardım kuruluşuna dahil oldum. Amacımız savaşta zarar gören ya da tamamen silinen topraklara sağlık desteği sağlamaktı. Görev aldığım kıyıya ulaşmak isterken ben ve ekibim askerler tarafından engellendik. Ekibimden direnmeye çalışan bazı personeller ne yazık ki zarar gördü. O esnada yardımımıza Kaptan Antoni’nin emriyle mürettebatı koştu. Kendisini göremediğim için bizzat teşekkür edemedim ama kıyıya ulaşmamızı sağladığınız ve pervasız askerleri tutukladığınız için size minnettarım.”

Antoni, “Ödeştik,” dedi. “Siz de bize büyük bir iyilik yapmıştınız. Karım ve bana...”

Antoni’nin *karım* kelimesi üzerine yaptığı vurgu doktoru gülümsetti. “Şanslı adamsınız, kaptan.”

“Öyleyim.”

Doktor veda ederek uzaklaştığında, yerlerine oturan iki kız birçok duyguyu bir arada barındırıyordu.

Elisa anlamıştı. Anladığı için dolan gözlerini kocasına çevirip, “Hangi kıyı?” diye sordu.

Antoni avucunun içindeki küçük avucu okşadı. “Ayak bastığım an bir kız tarafından bir kova suyla ıslatıldığım kıyı,” dedi. “Güzel bir kız...”

Zahra ıslanan gözlerini eliyle sildikten sonra, “Demek Vetnika Kıyısı toparlanmaya başladı,” dedi ağlamaklı sesiyle. Sonra kocasına baktı. “Biliyordun değil mi?”

Mikail mahcup bir baş sallayıp, “Biliyordum,” dedi. “Tamamen bittiğinde size sürpriz yapacaktık.” Dostunun omzuna dokunup, “Onun başının altından çıktı,” diye devam etti. “Toparlanma harekâtına Vetnika Kıyısı önerisini götüren Antoni’ydi.”

Elisa, Antoni'ye sıkıca sarıldığında ağlıyordu. "O gün seni ıslattığım için çok utanmıştım ama şimdi... İyi ki seni ıslatmışım kaptan. "

Antoni, karısının şişkin karnını bedeninde hissettiğinde kalan son yaralarının da iyileştiğini hissetti ve onun sırtını okşadı. Kendini şanslı hissediyordu. Hayatında ilk kez şanslı bir adamdı. "İyi ki, Elisa..."

Nabi ve Elizabeth, kumsal boyunca küçük Tanya'nın peşinden koşarken minik kız sık sık dönüp babasına ve teyzesine dil çıkarıyordu. Neredeyse yarım saat olmuştu. Küçük bacakları öyle hızlı hareket ediyordu ki onu bir türlü yakalayamamışlardı. Tanya, güneşin batmakta olduğunu görüp aniden durdu ve kolunu gün batımına uzattı. Büyükannesi ve büyükbabasının yaşadığı yerdeki en çok sevdiği şey gün batımını izlemektir. Büyükannesi ve büyükbabasından sonra...

"Büyükanne!" diye bağırdı güneş tamamen battığında. "Büyükanne!"

Kumsalın yanı başındaki küçük, ahşap evin kapısı açıldı ve büyükanne Elisa dışarı çıktı. Hiç değişmeyen gülümsemesiyle tıpkı gençliğine benzeyen torununa bakarken, "Söyle minik keleşim," dedi hâlâ incecik olan sesiyle. Doğrusu hâlâ uzun olan ama grileşen saçları, kırışan göz kenarları ama ıslık ıslık bakan mavi gözleri ve kırmızı dudaklarıyla yetmiş yaşındaki bir genç kıza benziyordu. Hâlâ ufak tefektir. Hâlâ kalın örgüsü sol omzundan sarkıyordu.

Tanya eve koşup büyükannesinin beline sarıldı. "Büyükbabam ne zaman gelecek?"

Elisa'nın gözleri denize ulaştı. Kocasını sorulduğu zaman her zaman denize bakardı. Bu, elli seneyi aşkındır böyleydi. "Gelmek üzeredir tatlım. Bir şey mi istiyorsun?"

Minik Tanya başını salladı. "Çikolatalı gofret istiyorum."

"Ah keleşim, büyükbabanın denizin ortasından çikolatalı gofret alabileceği bir yer olduğunu sanmıyorum."

Tanya suratını astı. Okyanus mavisini gözlerini kırptırdıktan sonra içeri girdi ve büyükannesinin antenli telefonu ile geri geldi. "Sen yine de ara, olur mu büyükanne?"

Büyükanne biliyordu, büyükbaba dümenin başındayken kati suretle telefonunu yanına almazdı. Zaten ikisi de cep telefonu denen o zımbırtıya bir türlü alışmamışlardı. Yine de çocukları Nabi ve Elizabeth'in seneler

önce kendilerine aldığı telefonları kullanmaya çalışıyorlardı. Çünkü iki sene arayla doğan ve şimdilerde Perska'da yaşayan çocuklarının kendilerine ulaşamadığında endişelendiklerini biliyorlardı.

“O halde gözlüğümü de getirmelisin,” dedi Elisa yine de. Tanya büyükannesinin gözlüğünü de getirdi. Elisa, uzun uğraşlar sonucu kocasının ismini bulabildiğinde aradı ama tahmin ettiği gibi telefon açılmadı. Neyse ki Beyaz İnci uzaklardan görünmeye başlamıştı.

Elisa, Beyaz İnci'yi her gördüğünde kalbinde hissettiği heyecanla birlikte, çiçekli elbisesinin sardığı kolunu denize uzattı. “Bak işte, büyükbaban da geliyor.”

Tanya sevinçle zıplamaya başladı. “Baba! Bak! Büyükbabam geliyor.”

Kıvrılmış paçalarıyla birlikte kumsalda yürüyen iki kardeş Nabi ve Elizabeth, annelerinin yanına gitti.

“Evet anne, babam geliyor,” dedi büyükbabasının ismini taşıyan Nabi.

“Sence halamları alabilmiş midir?” diye sordu büyükannesinin adını taşıyan Elizabeth.

Elisa omuz silkti. “Bilmem ki. Gelince göreceğiz çocuklar.”

Beyaz İnci kıyıya yaklaştığında önce Milena'nın ikiz torunları indi. Sonra da beyaz ve küt saçlı Milena ve yaşlanınca saçları tamamen dökülmüş olan sevimli ihtiyar kocası Zaid.

Elisa önce ikizleri sonra da Milena'yı kucakladı. Milena ve Elisa hâlâ birbirlerine çok benziyorlardı.

“Ah, Elisa, seni ne çok özledim.”

“Ben de seni özledim, Milena...” Sahilde koşuşturmaya başlayan yedi yaşındaki ikizlere bakıp, “Torunlar burada, çocuklar nerede?” diye sordu.

Milena memnuniyetsizce elini sallayıp durdu. “Her zamanki gibi çocukları bize bırakıp tatile gittiler.”

“Olsun,” dedi Elisa. “Genç onlar, baş başa vakit geçirsinler.”

Milena'nın memnuniyetsiz ifadesi değişmedi. Neyse ki yaşlandıkça huysuz bir kadın olduğu gerçeğini kimse ona söylemiyordu. Zaten kocası Zaid de onun her halini çok seviyordu.

“Anne! Yemek hazır.” Kulübenin camından başını çıkaran Nabi'nin kızı ve Tanya'nın annesi Meri'ydı. İlk çocuk Elizabeth kırk yaşını çoktan aşmış olmasına rağmen evlenmemişti ve evlenmeyi de düşünmüyordu. Onun aşkı, daha annesinin karnındayken ve cinsiyeti bilinmezken onu *kızım* diye

seven babasıydı. Doğduğunda ve sonrasında babası onu öyle çok sevmiştir ki tanıdığı hiçbir erkek babasının yükselttiği çıtayı aşamamıştır.

Sonunda ihtiyar Beyaz İnci'nin ihtiyar kaptanı Antoni Denis göründü. Elisa hemen birkaç adım yaklaştı. Gülümsedi. Antoni uzun boyu ve beyaz kaptan üniforması ile yaklaşırken dalgalı saçlarında değişen tek şey rengi olmuştu. Elisa beyaz saçlarını kocasına çok yakıştırıyordu, tıpkı acı yeşillerinin çevresini mesken tutan derin çizgileri yakıştırdığı gibi...

Antoni kıyıya ayak bastığı gibi kollarını açtı. Elisa her zamanki gibi o kollara koştu ve elini kocasının ince beline sardı. Antoni'nin artık biraz göbeği de vardı. Elisa o göbeği de seviyordu.

Hava tamamen karardığında evlerinin önündeki uzun masa Elisa ve kendisi gibi maharetli olan gelini Meri'nin yemekleriyle donatıldı. Zahra, çok sevilen üç peynirli böreğinden yapıp getirmişti. Sahile inen yokuşu inerken her zamanki gibi Mikail ile didişiyorlardı.

Antoni çardaklı masaya doladığı ampulleri yeniledi. Yeni ampuller rengarenk yanıyordu. Bu, Tanya'nın hoşuna gitmişti ama hoşuna gitmeyen bir şey vardı; dedesinden çikolatalı gofret istemekte gecikmişti. Yine de masaya otururken dedesinin kucağına tırmanmayı ihmal etmedi. Bunu bebekliğinden beri yapıyordu.

Elisa başköşede oturan kocasının yanına oturdu. Zahra ve Mikail neredeyse her akşam olduğu gibi diğer başköşeye geçti. Uzun zamandır Vetnika Kıyısı'nda yaşıyorlardı. Zahra ve Mikail, Zahra'nın eski evini baştan inşa edip orada otururlarken Antoni, karısı ve kendisi için denize en yakın olan noktaya, kumsala bir ev yapmıştı. Perska'da okuyan ve sonrasında doktor olan Amir evlenip orada kalırken, Milena da Norbel'den döndükten yalnızca bir yıl sonra Perskalı bir mühendisle evlenmişti. Kocasını emekli olduğunda ise küçük bir restoran açmışlardı. O restoranda Elisa'nın tarifleri rağbet görüyordu.

Antoni ve Mikail emekli olana kadar seferlere çıkmaya devam etmişlerdi. Sonrasında ise kıyılar arası yardım taşıyarak zamanlarının önemli kısmını denizde geçirmeye devam ediyorlardı.

Son zamanlarda moda olduğu için saçlarını kısacık kullanan Zahra, uzun zaman kıyıda küçük hastanede hemşire olarak çalışmıştı. Elisa ise o hastanenin mutfağında iş görmüş, bununla da kalmayıp kazan kazan yemek yaparak bölgedeki ihtiyacı olan insanlara ulaştırmıştı.

Elisa ve Zahra kimi zaman, bir zamanlar sevdiklerinin yaşadığı yerlere uğruyorlardı. Onları anıp, onlar için dua ediyorlardı. Evler aynı evler değildi. Artık yeni ve hasarsızdı. İçlerinde sevdikleri yoktu, yabancılar vardı. Birçoğu savaş ilk patlak verdiğinde kaçabilen insanların çocukları ve torunlarıydı. Elisa ve Zahra hepsini tanıyordu.

Keyifli bir akşam yemeği sonrası büyükbaba Antoni cebinden üç tane çikolatalı gofret çıkardı. Tanya sevinçle el çırpıp dedesinin yanağına sesli bir öpücük bıraktıktan sonra gofretlerin hepsini kapıp koşmaya başladı.

Milena'nın ikiz torunlarından biri bağırdı. "Getir onları, Tanya!"

Diğeri de bağırdı. "Kaptan onları bize de aldı!"

Çocuklar koşmaya başlarken masadaki tüm erkekler biralarını alıp sigara içmek için bir kulübeye benzeyen evin arka tarafına geçti. Meri ve Milena kahve yapmak için eve girerken Zahra'nın içindeki küçük kız uyandı. Ayağa kalkıp bakraçlardan birini deniz suyuyla doldurdu ve Elisa'ya attı. "Serinlemek isteyeceğini düşündüm sevgili arkadaşım," diyerek keyifli bir kahkaha patlattı.

Elisa yüzüne yediği soğuk suyun etkisiyle sıçradı ama ayaklanması uzun sürmedi.

"Zahra!" dedi avuçlarını sıkarak. "Hiç büyümüyorsun!" Bir bakraç da Elisa kaptı. Bakracını ağzına kadar tuzlu deniz suyuyla doldurduktan sonra kaçan Zahra'nın peşinden koşmaya başladı ama Zahra hâlâ çok hızlı koşuyordu. Çocuklar durup kahkahalar atarak ihtiyaçları izlemeye başladıklarında, Elisa yaramaz arkadaşını yakalamak üzereydi. Evin yan tarafına ulaştıklarında Zahra bir şeye takılıp sendeledi ve Elisa aynı anda kovayı üzerine boca etti.

Bir dakika. Kovadaki suyun tamamını üzerine boca ettiği kişi Zahra değildi.

O, beyaz üniformasının içinde, beyaz saçlarındaki su damlacıkları çattığı kaşlarına damlayan heybetli bir kaptandı.

Elisa bakracını elinden düşürüp işaretparmağını ağzına götürdü. Mahcup sesiyle, "Affedersin, Antoni," dedi. "Affedersin."

Kaptan Antoni elinin tersiyle yüzünü sildikten sonra gülümsedi. "Sorum değil Kıyı Güneşi, buna alışığım."

Her birinin kahkahaları Vetnika Kıyısı'nın nostaljik havasına yayılarak, akşamın kızıl güneşi ile serin suları Beyaz İnci'yi kucaklarken, Elisa ve Antoni sonsuza kadar genç kalmaya yemin etmiş gibiydi...

TEŞEKKÜR

Okumak bana her zaman büyük bir haz vermiştir. Kalem elime aldığımda ise asıl tutkuyla tanıştım. Yazdıkça tanıştım; önce kendim ve peyderpey sizinle...

İlk günden bu yana yanımda olan, dostane elini sırtımda hissettiğim sevgili okurum, en büyük teşekkür sizlere...

Sizden aldığım geri bildirimlerin bana nasıl kuvvetli bir motivasyon aktardığını kelimelere sığdıramam. İyi ki varsınız ve hep olun...

Ayrıca, buluşmamıza aracı olan değerli Pukka Yayınları'na,

Süreç boyunca yanımda olan tatlı editörüm Buse Güler'e,

Sevgili genel yayını Tuğba Atıcı Coşar'a,

Tüm kapaklarımla yetenekli annesi Merve Polat'a çokça teşekkür ederim.

Sevgili ailem;

Kız kardeşlerim Sinem ve Berna'ya,

Canım kızım Duru'ya,

Kıymetli eşim Ray'a teşekkür ederim. İyi ki varsınız ve daima olun.

Yeni bir dünyanın kapılarını aralarken, kulpu benimle birlikte tutan her birinize minnettarım.

